အမရပူရမြို့ မင်္ဂလာတိုက်ဟောင်း

ကျေးဇူးရှင် ....

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ကြီးရှင်ကြီး .....

—၏—

မိုးကုတ်ဝိပဿနာ

ဒုလ္လဘဒေသနာ

" ဟောစဉ် နှင့် ကျင့်စဉ် "

—[သစ္စာလေးပါး — တရားတော်မျှား]—

တတိယတဲ့။

★

တာဝန်ခံ တင်ဆက်သူ

ဦးမြင့်ဆွေ

(မူလဓမ္မာစရိယ)

မိတ္တိလာ။

၁၃၃၀—ခု။ ၂၅၁၇—ခု။

“ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ

ဓမ္မာစရိယ မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး

မာတိကာ

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
		(က)
၁။	အကြောင်းပြစကား	
၂။	အာသီသပုဗ္ဗက ဂန္ထာရမ္ဘ	၁
၃။	ဖြစ်ပျက်မြင်က နိဗ္ဗာန်ရ တရားတော်	၃
၄။	ဖြစ်ပျက်ရှုမြင် နိဗ္ဗာန်ဝင်တရားတော်	၁၉
၅။	ကိုယ်ရေးပဌမ စိုးကြောင့်ကျ တရားတော်	၂၆
၆။	မှီတွယ်ကင်းမှ ချမ်းသာရ တရားတော်	၄၂
၇။	ခန္ဓာငါးချက် ဉာဏ်ဘောက်ဖျက် တရားတော်....	၅၅
၈။	အနတ္တဉာဏ်မြင် နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်	၇၁
၉။	ရိုးရာမျက်လုံး ဉာဏ်ယှဉ်သုံး တရားတော်	၈၆
၁၀။	ရုပ်နာမ်ကြောင်းကျိုး အနတ္တာမျိုး တရားတော်	၉၇
၁၁။	မျက်လုံးဖွင့်နည်း ဉာဏ်ဦးစီး တရားတော်	၁၁၁
၁၂။	ဒွါရခြောက်ပါး ဉာဏ်စေစား တရားတော်	၁၂၆
၁၃။	ဒုက္ခစက်ရဟတ် မဂ်ဉာဏ်ဖြတ် တရားတော်	၁၃၈
၁၄။	အိပ်တတ်—နိုးတတ် သုနက္ခတ် တရားတော်	၁၅၀
၁၅။	ပဋိစ္စ ဖြစ်ပျက် ဉာဏ်ခဲ့ဝက် တရားတော်	၁၆၆
၁၆။	ရှေ့ကဖြစ်ပျက် နောက်ဉာဏ်မဂ် တရားတော်....၁၈၀	
၁၇။	လာရာ—သွားရာ သိဉာဏ်ရှာ တရားတော်	၁၉၂
၁၈။	ဉာဏ်မဲ့ခါလင့် အားထုတ်ကျင့် တရားတော်	၂၀၆
၁၉။	ပညာလိုရင်း သာသနာတွင်း တရားတော် ...	၂၂၁
၂၀။	သုဒ္ဓဝိပဿနာ လွတ်လမ်းရှာ တရားတော်	၂၃၃
၂၁။	နိဂုံးစကား	၂၄၄

ဝမ္မ အဆွေတော်များ

သိရှိတော်မူရန်။

ဤ—ဝိပဿနာ ဟောစဉ်နှင့် ကျဉ်စဉ်—တရားတော်များကို ပုံမနှိပ်ရသေးမီ အရှင် "မိုးကုတ် ဆရာတော် ဘုရားကြီး" ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရှု စစ်ဆေး သုမ်သင်ပြုပြင်ဆင်ကာ အတည်ပြုပြီး ဖြစ်ပါကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။ ။

အကြောင်းပြ စကား

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

တ ဂုးကြေငြာတော်မူချက်

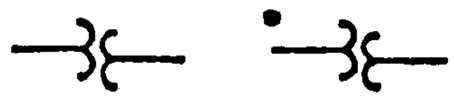

ဧကာယနော အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ,
သတ္တာနံ ဝိသုဒ္ဓိယာ,
သောကပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကမာယ,
ဒုက္ခဒေါမနဿာနံ အတ္ထင်္ဂမာယ,
ဥာယဿ အဓိဂမာယ,
နိဗ္ဗာနဿ သစ္ဆိကရိယာယ,
ယဒိဒံ စတ္တာရော သတိပဋ္ဌာနာ။ ။

(မဟာ သတိပဋ္ဌာနသုတ် ပါဠိတော်)

အဓိပ္ပါယ်။ ။ "သံသာရှည်ဝေး၊ လာမည့်ဘေးကို၊ မြော်တွေး ကြောက်ငြား၊ အို ချစ်သားတို့။ ။လေးပါး သတိပဋ္ဌာန်၊ ဤလမ်းမွန်ကား၊ စားစားဝေဏေ၊ များသတ္တေတို့ ညစ်တေယုတ်မာ၊ ကိလေသာမှ၊ စင်ကြယ်ရာကြောင်း၊ တခုတည်း သော လမ်းကောင်းကြီးဧကန်၊ စင်စစ်မှန်လှပါပေ၏"။

"သောကပရိဒေဝံ၊ ပူပန်စိုးရိမ်၊ ကြိမ်ကြိမ်ငိုကြွေး၊ တမ်းတ ဘေးကို၊ အေးဆေးပါယ်ခွါ၊ လွန်မြောက်ရာဟု၊ တခုတည်းသာ ဖြစ်သော လမ်းမဟာကြီးလည်း မှန်လှပါပေ၏။

(၁) အကြောင်းပြ စကား

“ ဒုက္ခာဒေါမနဿ၊ နှစ်ဝ,စိတ်ကိုယ်၊ ငြင်ငြိုဆင်းရဲ အနဲနဲမှ ကွာစဲချုပ်သိမ်း၊ ငြိမ်းအေးဘွယ်ရာ၊ တခုတည်းသော လမ်းမဟာ ကြီးလည်း မှန်လှပါပေ၏ ”။

“ ဥာယာဓိဂမ၊ လေးဝ,မဂ်ဥာဏ်၊ ဝိမုတ္တံကို၊ ကောန်တိတိ၊ ရရှိ ဘို့ငှါ၊ တခုတည်းသော လမ်းမဟာကြီးလည်း မှန်လှပါပေ၏ ”

“ နိဗ္ဗုတာဆု၊ မျက်မှောက်ပြုဘိ၊ သစ္စံကိရိယ၊ ကောင်းမြတ် လှသား၊ ခေါင်ဖျားသေတ္ထု၊ တခုတည်းသော လမ်းကောင်း တကြောင်းတည်းသာ ဖြစ်သော ခရီးမကြီးလည်း မှန်လှပါပေ သည်တကား....။

—★—

အထူးစဉ်းစားရန်

အနန္တကရဏာတော်သခင်၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်၊ ကုရုတိုင်းကမ္မာသဒ္ဒမမည်သောနိုဂုမ်း၌သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သတ္တာများအပေါ်ဝယ် ရင်ဝယ်သားပမာ သနားခြင်းကြီးလှ စွာဖြင့်၊ အာမဝန်တာခံ ဤ—တရား ကြေငြာတော်မူချက်ကို၊ နက်လေးသံဖွင့် ထုတ်ဆင့်မြွက်ကြားတော် မူခဲ့ပေသည်။

ဤသို့သော ရဲရင့်ဝံ့စား အာမဝန်တာခံစကားတော်ကိုမိန့်ဆို ညွှန်ကြားတော်မူနိုင်ရန် ဧရဉာဏ်မြတ်ကို၊ သက်သာ လွယ်ကူစွာ ရှာဖွေရရှိတော် မူခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါချေ။

ဒီပက်ရာ မြတ်စွာသေဌိနင်း ခြေတော်ရင်းမှ၊ နိယတဘွဲ့တံဆိပ် ဗျာဒိတ်တော်သံကို၊ နှာခံရပြီးသည့် အချိန် အခါမှစ၍ မည်သူ တစုံ တယောက်မျှ ၈ဏန်းချ၍ တိတိ ကျကျ ရေတွက်ပြခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်တော့သည့်၊ မဟာ ကပ်ကမ္ဘာကြီးပေါင်း လေးလီနှင့် တသိန်း(လေးသချေ်နှင့် ကမ္ဘာတသိန်း) အချိန်ကာလအတွင်း၌၊ သာမန်လောကသားများအဘို့ စဉ်းစားရုံမျှပင် မဝံ့စား မတတ် စွမ်းနိုင်လောက်သည့် ..

(၁) ပစ္စည်း—ပစ္စယမှအစ, သား, သွီး, သား မယား အထိ၊ အပဝတ္တုအမျိုးမျိုးကို၊ ဆောဆောရက်ရက် ငဲ့ကွက်မရှု၊ လှူဒါန်း ပေးကမ်း စွန့်ကြဲခဲ့ခြင်း။ ။

(၂) ခြေ,လက်,နား,နှာ,ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းတို့ကို အလိုရှိက ဖြတ်တောက် ခွဲထုတ်၍ တွန့်ဆုတ်မရှိ လှူဒါန်း ပေးကမ်း ခဲ့ခြင်း။ ။

(၃) ထိုဥာဏ်မြတ်ရဘို့အတွက် အသက်ကိုပင် မငဲ့ကွက်ဘဲ၊ ရက်ရက်နှစ်လို တွန့်တိုကင်းကွာ၊ ရဲရင့်စွာစွန့်လွှတ်လှူဒါန်းတော် မူခဲ့ခြင်း။ ။

စသည်ဖြင့် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ အနစ်အနာ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို ခံတော်မူကာ ထိုဥာဏ်မြတ်ကို ရှာကြံတော် မူခဲ့ရပေသည်။ ။

ထိုသို့ ရှာကြံတော် မူရခြင်းကား.... မိမိ အတွက်ချည့်သာ မဟုတ်၊ ဒုက္ခကြီးစွာ သံသရာငဲ့ဇလုတ်၌၊ ငုတ်တုံ ပေါ်တုံ စုံချည်

(ဃ) အကြောင်းပြ စကား

ဆန်ချည်၊ အတည်မကျ ဆင်းရဲတွင်းနက်လှသည့် သတ္တဝါအများစုအား၊ လွန်စွဲလွန်စွာ သနားခြင်း ကြီးလှပါသဖြင့် ထိုဆင်းရဲပေါင်းများစွာမှ၊ ကယ်တင်လိုသည့် ဆန္ဒ အလွန်အမင်း ပြင်းပြသည့်အတွက်ကြောင့်သာ အဓိကရည်ရွယ်နက် ပဋ္ဌာနအချက်ကြီး စင်စစ်မှန်လှပါပေသည်။

သို့ပင်မှန်ငြားလည်း သတ္တဝါအများတို့၏ ကုသိုလ် တရားကံနည်းပါးလှသည့်နည်းတူ လွယ်ကူပြည့်ညီစွာ ပွင့်တော်မူမလာရဘဲ ဆုတ်ယုတ်တိုတောင်းလှသည့် အသက်တမ်း ကာလ၌၊ ပွင့်တော်မူလာရသမြင့်၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏ ဆန္ဒတော် အနေတင့် စုံလင်ပြည့်ဝခြင်း ဖြစ်တော်မမူနိုင်ခဲ့ပါခေ။ ။

ထိုသည့်အကြောင်းကြောင့်ပင်လေးဆယ့်ငါးနှစ်တာကာလ အတွင်း၊ နေ့မနား-ညမနား ကိုယ်တော်စိတ်တော်များကို အားလပ်ခွင့် မထားတော့ဘဲ ကြိုးစား ကယ်ချွတ်တော် မူခဲ့ခြင်းဖြင့်လည်း၊ အားရတင်းတိမ်ခြင်း ရှိတော်မမူသေးသဖြင့် လေးနက်သဝေါ၊ သာသနာတော်မြတ်ငါးထောင်ကို နောင်လာ အများတို့အား၊ သနားချီးမြှင့်ကာ ထားရှိတော်မူခဲ့ပါလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်—ကျွန်ုပ်တို့သည်

(၁) ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ထိုထိုအစားစား၊ ကျေးဇူးတရားနှင့် ဂုဏ်တော်များကို လေးစားသမှု ဆောက်ထားခြင်းပြုသဖြင့်ရင်း။ ။

(၂) ကမ္ဘာ့ ကမ္ဘာ၊ သခ်ၤာ သခ်ၤေ၊ လွန်လေအနန္တ၊ဆုံးဆ မရှိသည့် ကာလအတွင်း အလွန်အမင်း ရခဲလှသည့် ဗုဒ္ဓပွါဒ— ခေတ်နှင့် လူ၏အဖြစ်တွင် စင်ကြယ်သော သဒ္ဓါခါတ် အဟုတ် အဟတ် အားကိုးရာ အားထားရာ ဖြစ်သော သစ္စာ တရားကို၊ နီးနားမျက်မှောက် လွယ်ကူစွာရရှိနိုင်လောက်သည့်အခါမျိုးတွင် နှစ်ပြားဘို့မျှ အကျိုးမရလိုက်သည့် အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် မဆုံဆည်း ရလေအောင် ဥာဏ်ပညာ ရှေ့ဆောင်သဖြင့်ဂုဏ်း။ ။

(၃) အာမဝန်တာခံ မိန့်ခွန်းတော် စကားကို လေးစားယုံ မှတ်လျှက်၊ မိမိ၏ ယခုပစ္စက္ခနှင့် လာလတံ့သော ဘဝ အသခ်ၤ တွင် တွေ့ကြုံခံစားရမည့် ဒုက္ခမျိုးအထွေထွေကို ရှဉ့်ကြောက် သည့်အနေမှ လွှတ်မြောက် ချမ်းသာရမည့် အခြေကို လေးလေး နက်နက် ချင့်တွက်မျှော်ကိုးကာ ပညာကို ရှေ့ဆွး ပြုသဖြင့် ဂုဏ်း။ ။

"ယခု အချိန်သည် အကောင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်သည်" ဟု၊ ဆုံးဖြတ်လျှက် ဆက်ဆက်မုချ ပဌမ မဂ်ကို ကေန်လက်ရှိ ရကြ အောင်, ယခု ထ,၍ ကြိုးစားနိုင်ကြပါစေဟူသော တိုက်တွန်း လှာ စကားတရပ်ဖြင့် ဓမ္မ လက်ဆောင်အမြတ် ပါးလိုက်ရပါ သတည်း....။

....☆★☆....

အကြောင်းပြ စကား

" ပညာစက္ခု—အစဉ်ရှုကြရန် "

မြတ်ဆေးတော်ကြီး။

(၁) ယေကေစိ သြသဓါ လောကေ။
ဝိဇ္ဇန္တိ ဝိဝိဓါ ဗဟုံ။
ဓမ္မော သဓသမံ နတ္ထိ။
ဧတံ ပိဝေထ ဘိက္ခဝေါ။ ။

(မိလိန္ဒပဥှာ—ပါဠိတော်)

ဘာသာပြန်။ ။ ဤလောက အတွင်း၌ ခပင်းဥဿုံ ကုံးခြုံ စားစား များပြားထူးလည် အမျိုး အမည် ခြားနားကုန်သော၊ ရောဂါ ပျောက်ကြောင်း ဆေးမျိုးပေါင်း တို့ကား၊ ထောင်သောင်းမက အနန္တသင်္ချာ များစွာပင်ရှိကြပါ ကုန်၏။ သို့တမူလည်း ထိုဆေးပေါင်းအနန္တ ရှိသမျှ အလုံးစုံတို့ တွင်, ဓမ္မောသဓ, ဓမ္မမြိုက်အေး တရားဆေးနှင့်တူသည့် ဆေးမျိုး ကား၊ အလျှင်းပင် မရှိပါချေ၊ " ချစ်သားတို့ အသင်တို့သည် ဓမ္မောသဓ ဓမ္မသြဇာ ဝိပဿနာမြတ်လေး တရား ဆေးတော် ကြီးကို၊ မှီဝဲ အားထားကာ သောက်စား သုံးဆောင်ကြလေ လော့....။ ။

(၂) ယထာပိ ဗျာဓိတော ပုရိသော၊
ဝိဇ္ဇမာနေ တိကိစ္ဆကေ။
နဲ တိကိစ္ဆာပေတိ တံ ဗျာဓိံ၊
နသော ဒေါသော တိကိစ္ဆကေ။ ။

(၇) ဧဝံ ကိလေသဗျာဓိဟိ၊
ဒုက္ခိတော ပရိပီဠိတော။
နု ဂဝေသတိ အာစရံ။
နသော ဒေါသော ဝိနာယကော။ ။

(ဗုဒ္ဓဝင် နှင့် အပဒါန်ပါဠိတော်)

ဘာသာပြန်။ ။ အလွန်သည်းထန်စွာ အနာနှိပ်စက်ခံရသည့် ယောကျ်ားသည် ရောဂါ ငြိမ်းတတ်သည့် သမားမြတ် ထင်ရှားရှိနေပါလျက် ထိုဝေဒနာကိုမကုသစေငြား အံ့၊ (ထိုသို့ မကုသစေသဖြင့် အနာရောဂါ မပျောက်ရာ၌) သမားမြတ်၏ အပြစ်မဟုတ်သကဲ့သို့၊ ဤဥပမာ အတူပင်လျှင် ကိလေသာ နှုနာရောဂါ တို့ဖြင့် ဆင်းရဲကြီးလှစွာသော ပြင်းထန်လှစွာ အနှိပ်စက်ခံနေရရှာသော သတ္တဝါအပေါင်းသည် ကိလေသာဟူ နှုနာငြိမ်းတတ် ဆရာမြတ်ကို ဆည်းကပ်အံ့ဝါ မဖွဲ့ရှာသည့် ထိုအပြစ်ကား ဆရာကောင်း-ဆရာမြတ်၏ ဒေါသာစွန်းညစ် အပြစ်တစုံတရာ မဟုတ်ခဲ့ပါ ချေ တကား။ ။

အထူးသတိချပ်။ ။ဤတရားတော်များကို အသံဖမ်းကြိုးခွဲ (တိတ်ရကော်တာ) မှ တဆင့်၊ ကူးယူရေးသားရသဖြင့် ချို့ယွင်းချက်များ ပါရှိကောင်း ပါရှိပေလိမ့်မည်၊ အကယ်၍ ချို့ယွင်းချက် တစုံတရာ တွေ့မြင်ဘတ်ရှုရပါက ဤစာရေးသူ၏ တာဝန်သာ လုံးဝဖြစ်ကြောင်း၊ မူလဟောကြား

(၈) အကြောင်းပြ စကား

တော်မူရင်း ဆရာတော် ဘုရားနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း လေးလေးနက်နက် သတိချပ်ကာ သိမှတ်ထားကြစေလိုကြောင်း ထပ်လောင်း၍ ရေးသားဖော်ပြအပ်ပါ သတည်း။ ။

တာဝန်ခံ တင်ဆက်သူ

ဦးမြင့်ဆွေ

မိတ္တိလာမြို့။

မိုးကုတ်ဝိပဿနာ-ဒုလ္လဘဒေသနာ

တတိယတွဲ။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ ။

အာသီသ ပုဗ္ဗက ဂန္ထာရမ္ဘ

သဗ္ဗဓမ္မေ ဗုဇ္ဈတီတိ၊
ဗောဓိ ပဇာယ ဗောဓ္ဂတာ။
တေန သစ္စေန ပဇ္ဇောတံ၊
စိရံ စက္ကံ ပတိဋ္ဌတု။ ။

ယောဇိနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည်ထောင်သောင်း ရန်, မာရ် ပေါင်းကို ထောင်းထောင်း ဖြိုခွဲ သိမ့်သိမ့် ကြဲမျှ အောင်ပွဲမှူး သခင့်,အကြင်ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ သဗ္ဗဓမ္မေ၊ခပ်သိမ်း ဥဿုံ လုံးစုံဓမ္မ အနန္တ သဓျာ တရား ရတနာတို့ကို။ ဗုဇ္ဈတ၊ ကောင်းစွာဇကန် သယံဘောက်ထွင်း ရှင်းလင်းသေချာ သိမြင်တော် မူတတ်ပါပေ၏။ ဣတိ၊ တရား အလုံးစုံ အကုန်မကြွင်း ထင်လင်းကိုယ်တိုင် သိပိုင်တော် မူတတ် ထို သကပ်ကြောင့်။ သောဇိနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည်များဖြင် မာရ်စစ်အင်ကို အောင်

မြင်တော်မူလတ် ထိုဘုရားမြတ်သည်။ ဗေဒဂိ၊ ပကတိ, မဟာ အဂ္ဂါ, ပစ္စေက အဓဝတို့ထက် ဆထက်ထိပ်ဖူး လွန်ထူးမြတ်ဘို့ သမ္မာသမ္ဗောဓိ, မည်တော်မူပါပေ၏။ ဝါ၊ တနည်းထိုမှ ပရဝစနတ် နောက်စကားရပ်ကား။ ်ယောဇီနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည် များဖြင် မာရ်စစ်အင်ကို အောင်မြင်တော်မူလတ် အကြင်—ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ပဇာယ၊ ဝေဏေယျကြာ များ စွာသိန်းသောင်း သတ္တဝါအပေါင်းကို။ ဗေဒနာ၊ ဗေဒနေတာ၊ ဒုက္ခ, သမုဒယ, နိယောဓနှင့် မဂ္ဂ မှန်စွာ လေးသစ္စာကို ဘောက်ကာထွင်းစေ သိမြင်စေတော်မူတတ် ပါပေ၏။ ဣတိ၊ သတ္တဲ့ များစွာ ဝေဏေယျကို သစ္စာ နဲနက် မှန်လေးချက်၌ ဘောက်ထွက်ခဲ့ဝေ သိမြင်စေတတ် ထိုသကပ်ကြောင့်။ သော ဇီနော၊ ဒေဝပုတ္တ စသည် ထောင်သောင်း ရန် မာရ်ပေါင်းကို ထောင်းထောင်းဖြို့ခဲ့ သိမ့်သိမ့်ကြွေမျှ အောင်ပွဲမှူး သခင်၊ ထို—ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်။ ဗေဒိ၊ ဗေဒိဿရ ဓမ္မရာဇာ ထွဋ်ချာမှန်ကင်း မင်းမင်းဓိပတိ သမ္မာမ္ဗောဓိ, မည်တော်မူပါပေ၏။ တနသစ္စေန၊ ဆိုတိုင်းမှန်စွာ သစ္စာစကား ဣစ္ဆိမ်းအားကြောင့်။ စက္ကံ၊ သုံးဝမြတ်စွာ ဒေသနာဟု ဩဝါနဲနက် သာသနာတော်စက်သည်။ ဝါစက္ကံ၊ မိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဒေသနာဒုလ္လဘ ဟောပြကျင့်ရပ် လည်စေအပ်သည့် ထွဋ်မြတ်ရတနာ ဣစ္ဆကြာသည်။ပဇ္ဇောတံ၊နေ—လ, သရှေ့ ရောင်ယှက်ဝေသို့ မိစ္ဆာပယ်ခွင်း ဂုဏ်ရှိန်ဝင်းလျက် ထွန်းလင်း တောက်ပကာသာ။ စီရုံပတိဋ္ဌတု၊ ကမ္ဘာပတ်လည် မြန်ပြည်အလယ် တန်ခိုး ကြွယ်လျက် လူ့ဝယ်ကောင်းစွဲ ကျင့်ဆောင်ကြသဖြင့် ကာလမြင့်ကြာ တည်တန့်ပါစေသတည်း....။ ။

ခမ္မရတနာ-မာတိကာ

ဖြစ် ပျက်မြင်က နိဗ္ဗာန်ရ တရားတော်

ဆောင်ပုဒ်။

ဝိပဿနာ၊ ကြုံခဲစွာ၊ ခုလာဆုံတွေ့ငြား။
တနေ့တနေ့၊ ရသရွေ့၊ မမေ့ရှုမှတ်ပွား။
ရှေ့သွားဖြစ်ပျက်၊နောက်လိုက်မဂ်၊ပွားတက်ဥာဏ်စွမ်းအား။
ဖြစ်ပျက်မြင်လျှင်၊ နိဗ္ဗာန်ပင်၊ မှန်လျှင် ရမှတ်သား။
မမြင်ဖြစ်ပျက်၊ နိဗ္ဗူနဂ်၊ တက်တက်ဝေးကွာခြား။
တနေ့တလံ၊ ဥာဏ်အားသန်၊ ပုဂံ နိဗ္ဗူနား။
နိဗ္ဗာန်နန်းရွှေ၊ နီးလေလေ၊ ဝေးလေ ပါယ်လေးပါး။
မရှုနေလျှင်၊ မေ့သေငင်၊ ပါယ်ခွင် ကိုယ့်အိုးစား။

သတိချပ်။

ပုထုဇ္ဇန၊ ဥမ္မာဒ၊ အန္ဓ ပိတ်ပိတ်သား။
ရမ်းဆ,ထင်မြင်၊ ရမ်းပြောချင်၊ လွှဲစင် တက်တက်မှား။
ဆယ်ရေးတရေး၊ မှန်ဘိုဝေး၊ ကိုးရေး တရာခြား။
ခြောက်,ငါးလေး,နှစ်၊ သင်္ချာစစ်၊ ဥာဏ်လှစ်မစေစား။
ခန္ဓာဖြစ်ပျက်၊ လိုရင်းချက်၊ မသက်ဥာဏ်ကျော်လွှား။
ပုထုဇဉ်နဲ၊ လျှာရှေကဲ၊ အလွှဲ မှောက်မှားမှား။

ရှိခိုး ကန်တော့ရန်။

ဩကာသ, ဩကာသ, ဩကာသ, ကာယ, ဝစီ မနောချီလျက် သုံးလီစေတနာ သုံးဖြာဒ္ဓါရ ပဏာမဖြင့် ဘုရား ရတနာ, တရား ရနာ, သံဃာ ရတနာ ရတနာ မြတ်သုံးပါး တို့ကိုရင်း၊ ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့၏ ဂုဏ်ကိုရင်း၊ ဆရာသမားတို့ကိုရင်း၊ဆရာသမား တို့၏ ဂုဏ်ကိုရင်း၊ ယုံကြည် မြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ ရိုသေ မြတ်နိုး လက်အုပ်မိုး၍ ရှိခိုး ပူဇော် ဖူးမြော် မာန်လျော့ ကန်တော့ရသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုကံ စေတနာ တို့ကြောင့် ဝဋ်ဘဝတိုတိုနှင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လျှင်မြန်ဆောစွာ မျက်မှောက် ပြုရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

ကန်တော့ကျိုး ပေးခြင်း။

ဘုရားရတနာ, တရားရတနာ, သံဃာရတနာ, ဆရာသမားတို့ အား, ရိုသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျော့ ကန်တော့ကြရသော ပူဇဝန္တ ပဏာမ စေတနာ, သဒ္ဓါ, ပညာ ဝိရိယတို့ကြောင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်, တောင့်တ, အပ်သော မအို မသေ, အမြဲနေသော နိဗ္ဗာန်သို့ရင်း၊ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ရင်း၊ တထောင့် ငါးရာ ကိလေသာ တို့၏ ချုပ်ရာ, ငြိမ်းရာ, သိမ်းရာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ရင်း "မိမိတို့ - အားထုတ်ဆဲ ဖြစ်သော ဝိပဿနာ ဥာဏ်" သည် လျှင်မြန်စွာ မဂ်ဥာဏ်သို့ ကျေးဇူးပြု၍ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြသည် ဖြစ်စေ။ ။

သ တီ

အဟံဘန္ဓေ စသည်ဆို၍ မိမိတို့ ဆန္ဒရှိရာ သီလကို ခံယူ ဆောက်တည်ကြရန် ဖြစ်သည်။

တရားသား။ ။ဒို့ဒကာတွေ အထူးသတိချပ်ပီး သိမှတ်လိုက်နာ ကြဘို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး ဆုပေးတဲ့ အထဲမှာ "မိမိတို့ အားထုတ်ဆဲ ဖြစ်သော ဝိပဿနာ ဥာဏ်သည် လျှင်မြန်စွာ မဂ်ဥာဏ်သို့ ကျေးဇူးပြု၍ နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြု နိုင်ကြသည်ဖြစ်စေ...." လို့ ပေးဒါဟာ သာမညများ မမှတ် လိုက်ကြနဲ့၊ ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေ ဝိပဿနာတရားကို အမြဲတစေ အားထုတ်ဆဲ ရှိကြစေလို့ ပြောလိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဘဲလို့ မှတ် လိုက်ကြ။

ဒါကြောင့် ဒို့ဒကာ—ဒကာမ တွေကို အားထုတ်ဆဲ ဝိပဿနာဥာဏ်နဲ့ နေကြပါလို့ အလေးအနက်တိုက်တွန်း လိုက်တယ်။

ဒီလိုနေမှသာ ဥာဏ်တက်နေမယ်၊ ဥာဏ်သွား ထက်လာမယ်၊ ဒီလို ဝိပဿနာဥာဏ်နဲ့ အမြဲနေတော့ မဂ်ဥာဏ်ဟာ တရားနာ ရင်းက ပေါ်လာမယ်၊ ပေါ်လာနိုင်တယ်၊ မဂ်ဥာဏ် ပေါ်တော့ အပါယ်ကျဘို့ အလုပ် ရုပ်သိမ်းရော၊ သဘော ပါကြပလား?၊ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာ ဥာဏ်နဲ့ နေမှသာ ဖြစ်တော့မယ် ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဒီဥာဏ်မှမရရင် မတက်ရင် မဂ်ဥာဏ်မလာနိုင်ဘူး မဂ် ဥာဏ်မလာသမျှ အပါယ်စာ ဖြစ်ဘို့ဘဲ ရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား—?။

ရှေ့သွားက ဖြစ်ပျက် မြင်တဲ့ဥာဏ် ဝိပဿနာဥာဏ်၊ နောက်လိုက်က မဂ်ဥာဏ်၊ ဒါကို မြဲမြဲမှတ်ကြ၊ ရှေ့သွားမရှိရင် နောက်လိုက် မလာနိုင်ဘူး၊ ရှေ့သွားရှိမှသာ နောက်လိုက် လာနိုင်မှာ။ ဒါကြောင့် နောက်လိုက် မဂ်ဥာဏ်လာနိုင်အောင် ရှေ့သွားဖြစ်တဲ့ ဝိပဿနာ ဥာဏ်ကို ကြိုကြိုတင်တင် အခုလို သိလို့ သတိ ရတဲ့ အချိန်က မရ,ရအောင် လုပ်ထားကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဝိပဿနာနဲ့ နေရင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ ဥာဏ် အဆင့်ဆင့်ရလာမယ်၊ နောက် ရဟန္တာဖြစ်သွားမယ် ဘာလို့ ရဟန္တာဖြစ်သလဲ?မေးရင် နိဗ္ဗာန်မြင်လို့ ရဟန္တာ ဖြစ်တာဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒီတော့— ဒို့ဒကာတွေ ဒီနေရာမှတ်ဘို့ပြောရမယ်၊ ရဟန္တာမြင်တဲ့ အမြင်ဟာ ဘယ်လို အမြင်လဲ? ဆိုဒါရယ်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အမြင်ဆိုဒါ ဘယ်လို မြင်တဲ့ အမြင်မျိုးလဲ? ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ ဒါကို ရှင်းပီး သိကြရမယ်။

အခုပြောမဲ့ အချက်ဟာ သံယုတ်ပါဋ္ဌိတော်မှာလာတဲ့အချက်၊ အဓိပ္ပါယ် ဝတ္ထု သက်သေဘဲလို့ မှတ်ထားကြ၊ ပုထုဇဉ် ရဟန်းက မေးတဲ့ အချက်ကို ရဟန်းကြီး လေးပါးက ဖြေဆိုတော် မူကြတဲ့ ဝတ္ထု သက်သေဘဲလို့ မှတ်ရမယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဒို့ဒကာတွေ အထူး သတိချပ်ဘို့က "နိဗ္ဗာန် ရောက်ပီး, ရပီးသူကို မရောက်ဘူးသေး, မရဘူးသေးတဲ့သူက မေးတဲ့ ပြဿနာကို နိဗ္ဗာန် ရောက်ပြီးသူက ဖြေထားဒါ ဖြစ်လေတော့ ဒီအဖြေဟာ အဖြေမှန်ဘဲ၊ ဒီအမြင်မှ အမြင်မှန်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရမယ်။

ဒီလို အဖြေမှန်နဲ့ အမြင်မှန်ကို ဧကန်သိရပြီမို့လဲ ဒို့ဒကာတွေ ငါတို့တော့ ဒီကနေ့ အမြင်မှန် ရကြတော့မယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို

နှစ်နှစ်သက်သက်စဲ့မှတ်ထားကြ၊ သဘောပါကြပလား?၊ စဲ့မှတ်ပီး တော့လဲ စဲ့မှတ်တဲ့ အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်သုံးကြလို့ တိုက်တွန်း လိုက်တယ်။

"ပုထုဇဉ် ရဟန်းကမေးလို့ ရဟန္တာကြီးလေးပါးက ဖြေတဲ့ အချက်"

"ရောက်ပီးသား ပုဂ္ဂိုလ်ကို မရောက်သေးတဲ့ သူက မေးတဲ့ အချက်"

အရင် ဘုရားရှေလက်ထက်တော်က ပုထုဇဉ်ရဟန်းတပါးဟာ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ ရဟန္တာကြီး တပါးထံ သွားရောက်ပြီး မေးမြန်း စုံစမ်းတယ်တဲ့၊ "အရှင် ဘုရား၊ အရှင်မြင်တဲ့ အမြင် အရှင်ရတဲ့ အမြင်မှန်ကို အမိန့်ရှိပါ" လို့ မေးလျှောက်တော့.... ရဟန္တာ မထေရ်ကြီးက "ငါ့—မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး"

"မျက်လုံး, နား, နှာခေါင်း, လျှာ, ကိုယ် ဆိုတဲ့ ရုပ် ငါးခုနဲ့ စိတ်ဆိုတဲ့ နာမ်တခု အဲဒီ ခြောက်ခု သဋ္ဌာယတန ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ပီး အဲဒီမြင်တဲ့ အမြင်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ရခဲ့တယ်" လို့ ဖြေတော်မူလိုက်တယ်။

"ဆန္ဒ ဖဿာယတနာနံ သမုဒယဉ္စ အတ္ထင်္ဂမဉ္စ တုံ၊ ရုပ် ငါးပါးနဲ့ စိတ်တပါး အဲဒီ ခြောက်ပါးဖြစ်ပျက်တွေကို မြင်တယ်၊ အဲဒီ အမြင်ကမှ တဆင့်တက်ပီး နိဗ္ဗာန်မြင်လို့ ရဟန္တာဖြစ်တယ်" လို့၊ ဆိုလိုတယ်။

"တွောဝတာ ခေါ အာဝုသော ဘိက္ခုနော ဒဿနံ သုဝိ သုဒ္ဒံ ဟောတိတိ" လို့ သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ လာတယ်၊ အဲဒီလို

မြင်တဲ့အမြင်မှ စင်ကြယ်တဲ့ အမြင်မှန်၊ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့အမြင်ဘဲလို့ မှတ်ကြ။

ဒီတော့....ဖြစ်ပျက်မြင်ဒါဟာ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်ဘဲဆိုတဲ့ အချက်ကို လေးလေးနက်နက် မှတ်ထားကြ၊ ဝိပဿနာ ရှုလို့ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် နိဗ္ဗာန်ရဘို့ သေချာဘီ၊ ဖြစ်ပျက်မှ မမြင်သေးရင်ဖြင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိဗ္ဗာန်မရသေးဘူး၊ နိဗ္ဗာန်နဲ့မနီးသေးဘူး ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ရိုပ်မိပလား?၊ နိဗ္ဗာန်ကိုဒီကစပီးမြင်ရမှာ၊ ဒီ—ဖြစ်ပျက် အမြင်က စပီးမှ နိဗ္ဗာန်မြင်ရမှာမို့ ဒို့ ဒကာဒတ္တကို ပြောလိုက်ပါတယ်၊ "ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် အားမလျှော့ကြနဲ့ မည့်တော့ဘူး" လို့ ရှင်းကြပလား?။

"ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်အစ ရုပ်, နာမ် ဖြစ်ပျက်အမြင်က စ"လို့ သေသေ ချာချာ မှတ်ထားကြဘို့ ပြောလိုက်တယ်....။

ဖြစ်ပီး ပျက်တယ်ဆိုဒါ ရှေ့အမူအရာနဲ့ နောက် အမူအရာ မတူဒါကိုဆိုဒါဘဲ၊ကိုယ့် ခန္ဓာမှာအကဲခတ်တော့ကိုယ်တိုင်ငြိမ်ဒါ ကိုယ်တိုင်လှုပ်တာ ကိုယ်တိုင်သိရမယ်၊ ဒါကို သိအောင် လုပ်ကြ၊ ဒါမှ သိအောင် မလုပ်တတ်ရင် ငါ့ထက်ဖျင်းဒါ မရှိတော့ဘူးလို့ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြောဘို့ဘဲ ရှိတယ်၊ ခန္ဓာက ငါ့ကိုယ်ကြည့် ငါ့ကိုကြည့်နဲ့ အမြဲပြောနေဒါပါ၊ ခန္ဓာ အကဲခတ်တာနဲ့ အမှန်သိပါတယ်။

ဒို့ဒကာတွေ ဒီခန္ဓာနဲ့ အတူနေကြဒါ ကြာပါဘီ၊ အကဲမခတ်တော့ မသိကြဘူး၊ အဲကဲခတ်လော့ဖြစ်ပီးပျက်တာသိမယ် ဒို့ဒကာတွေ မေ့မ်းတွင်းပါအကျင့်က သူများကိုတော့ ကြည့်တတ်ကြတယ်

ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ကြတော့ မကြည့်တတ်ကြဘူး၊ တလွဲမှာ ဆံပင်ကောင်း ဆိုသလို ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒီကရှေ့ ကိုယ် အဖြစ်မှန်, ကိုယ်သိအောင် ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ကြ၊ ကိုယ် အဖြစ်မှန်ဟာ.... ဘယ်လောက် ဆိုးနေသလဲ ဆိုဒါ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ပီး ပြုံးကြ၊ သူတပါးအပြစ်ကြည့်ပီး မပြုံးကြနဲ့ တော့လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

ကိုယ် ခန္ဓာမှာ ကိုယ်အကဲခတ် ကြည့်ရင် ငြိမ်ဒါ, လှုပ်တာသိကြရမယ်၊ အငြိမ်ဟာ အလှုပ်ဆီမပါဘူး၊ အလှုပ်ဟာလဲ အငြိမ်ဆီကို မပါဘူးဆိုတဲ့ အချက် ကိုယ်တိုင် သိရမယ်၊ လေထုတ်တဲ့ စိတ်ဟာ ပြန်ပီးမရှိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ရှိုက်စိတ်ဟာလဲ ပြန်ပီး မထုတ်နိုင်ဘူး၊ ရှူတာဟာ တစိတ်, ရှိုက်တာဟာ တစိတ်၊ တစိတ်စီ တခြားစီဘဲ၊ ရှူတဲ့စိတ်ဟာ ရှူပီး ချုပ်သွားဒါဘဲ၊ ရှိုက်စိတ်ဟာလဲ ရှိုက်ပီး ချုပ်သွားဒါဘဲ၊ အဲဒါ စိတ် ဖြစ်ပျက် စိတ္တာနုပဿနာလို့ မှတ်ကြ။

လုပ်ရင် လွယ်ပါတယ် ဝန်မလေးပါဘူး၊ **ဒို့**—ဒကာတို့က ဝန်မလေးဘူးဆိုတော့ "ဝန်မထမ်းလို့ မလေးဒါမျိုး" မဖြစ်ကြစေနဲ့ အုံးလို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ ။ဒါနဲ့ ခုန ပြောတဲ့ အကြောင်းဆက်ရမယ်၊ အဲဒီ ပုထုဇဉ် ရဟန်းက ရဟန္တာ ဖြတဲ့ အဖြကို မကျေနပ်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ရဟန္တာမထေရ်ကို မေးပြန်တယ်၊ "အရှင်ဘုရား၊ ဒီပြင်နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့သူများ ရှိသေးသလား?" ဒီလိုမေးတော့ ရဟန္တာအရှင်က ဒီပြင်ပုဂ္ဂိုလ် လီ ရှိသေးတယ် ဆိုပြီး တောင်ဘက်က ကိုယ်တော်တပါးကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီ ပုထုဇဉ် ရဟန်းက တောင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ရဟန္တာ မထေရ်ထံ သွားရောက် ချဉ်းကပ်ပြီး မေးမြန်း စုံစမ်းပြန်တယ်၊ "အရှင်ဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်မှန် အမိန့်ရှိပါအုံး" ဒီတော့ ရဟန္တာ မထေရ်က—

> ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ် ဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးချက်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ အမြင်မှန်ဘဲ၊ အဲဒီ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်တာပျက်တာ မြင်ရင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်မှန်ဘဲ" လို့ ဖြဆို လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အဲဒီ ပုထုဇဉ်ရဟန်းရဲ့ ဉာဏ်မှာ မရှင်းလင်း တော့ဘူး၊ ရှုပ်ထွေးသွားတယ်၊ "အင်း.... ပဌမ ကိုယ်တော်က ခြောက်ပါးတဲ့၊ ဒုတိယကိုယ်တော်ကျတော့ ငါးပါးတဲ့" သူ့ဉာဏ် မရှင်းတော့ဘူး၊ ရှုပ်နေဘီ၊ အဲဒါမှခက်တော့ဒါဘဲဆိုပီး အတော် ဂွကျသွားဒါပေါ့။

သတိချပ်ဘို့က ဒီနေရာမှာ ရုပ်, နာမ် မလိုဘူး၊ ဖြစ်ပျက်သာ လိုတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်သိဘို့သာ လိုရင်းစဲလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါကို အဲဒီရဟန်းက မသိဘူး၊ မသိတော့.... ရဟန္တာမထေရ်ကို မေးပြန်တယ်၊ "အရှင်ဘုရား၊ ဒီပြင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ရှိပါသေးသလား?" ဒီတော့.... ရဟန္တာမထေရ်က တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်တပါးကို ညွှန်လိုက်ပြန်တယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီရဟန်းက တတိယ ရဟန္တာမထေရ်ထံသွားရောက်ပီး မေးမြန်း စုံစမ်းပြန်တယ်၊ "အရှင်ဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်ကို အမိန့်ရှိပါအုံး" ဒီတော့.../ ရဟန္တာမထေရ်က....

"ပထဝီ, အာပေါ, တေဇော, ဝါယောဆိုတဲ့ ဓါတ်ကြီးလေးရဲ့ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်မှန်ဘဲ" လို့ ဖြေဆိုလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှ ပုထုဇဉ်ရဟန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ထပ်ရှုပ်သွားပြန်ပါရော၊ ဒီအခါမှ ခက်တော့ဒါဘဲ၊ ပဌမက ခြောက်ပါး၊ ဒုတိယက ငါးပါးတဲ့၊ တတိယ ကိုယ်တော်ကျတော့ လေးပါး ဖြစ်သွားဘီ၊ ဘယ်နှယ်များ ဖြစ်ပါလိမ့်မတုံးဆိုပီး နောက်ထပ် မေးပြန်တယ်၊ "အရှင်ဘုရား၊ ဒီပြင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိပါသေးသလား?" ဒီတော့ အဲဒီ ရဟန္တာက စတုတ္ထ ရဟန္တာ တပါးကို ညွှန်ပြလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီရဟန်းဟာ စတုတ္ထရဟန္တာမထေရ်ထံသွားရောက် မေးပြန်တယ်၊ "အရှင်ဘုရား၊ အရှင် နိဗ္ဗာန် မြင်တဲ့ အမြင်မှန်ကို အမိန့်ရှိပါအုံး—"

ဒီတော့ စတုတ္ထမထေရ်က "ဥဒယဝယဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာမြင်ရင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်မှန်ပေဘဲ" လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

ဒါက ပိုရှင်းသေးတယ်၊ "ယံကိဉ္စိ သမုဒယ ဓမ္မံ သဗ္ဗန္တံ နိရောဓ ဓမ္မန္တိ" တဲ့၊ အဲဒီလို ဖြေလိုက်တာ ဒီအဖြေက ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်၊ ဘာမဆို အဖြစ်နဲ့ အပျက်ဘဲရှိတယ်၊ ဒီဖြစ်ပျက် နှစ်ခုကိုမြင်ရင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ အမြင်မှန်ဘဲ ဆိုဒါ ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒီဒကာတွေအထူးသတိပြုဘို့က ဝိပဿနာဖြစ်ရင် "ဝိပဿနာမှန်ရင် ဖြစ်ပျက်တွေ့ရမယ်၊ ဖြစ်ပျက်တွေ့မှသာ ဝိပဿနာ အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်" ဆိုတဲ့ အချက်ဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။

အဲဒီးရဟန်းက လယ်ဒီး မေးဒါဟာ မကျေနပ်လို့ဘဲ ဆိုဒါ ထင်ရှားတယ်၊ ဥပမာ—ဒို့ဒကာ-ဒကာမတွေ ဘုရားလယ်ဖူးနေ ကြဒါနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောရင်မမှားပါဘူး။ ဟိုဘုရားက ကြည်ညို စရာကောင်းတယ်၊ ဒီဘုရားက ပိုပီး သပ္ပါယ်တယ်၊ ဘယ်ဘုရားက ဆုတောင်းပြည့်တယ်နဲ့ ဒို့—ဒကာတွေ လုပ်တတ်ကြတယ်၊ အဲဒါ ပုထုဇဉ်မို့ ဘဲဆိုဒါရိပ်မိကြ၊ ပုထုဇဉ်မျိုးဆိုဒါ ဆင်ကန်းတောတိုး အကျိုးအကြောင်း မသိတတ်ကြဘူး။

ဒို့--ဒကာတွေ မနာကြနဲ့၊ ဒို့အဖြစ်ကဒီထက်ပင် ဆိုးလိမ့်အုံး မယ်ဆိုဒါ ကြပ်ကြပ် စဉ်းစားကြ၊ ပုထုဇဉ်မျိုးမို့ အကျိုး အကြောင်း ကောင်းဆိုးနှစ်ပါး မခွဲခြားတတ်တော့ အနီးဘုရား ကနေ အဝေးဘုရား သွားလားသွားတတက္၊ အနီး တရားကနေ အဝေးတရားလဲ သွားချင်သွားမယ်၊ ဘယ်လောက် အရုပ်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်လဲဆိုဒါ စဉ်းစားကြည့်ကြ၊ ဘုရားတဆူထဲ ဂုဏ်တော်ကလဲ ကိုးပါးပါဘဲ မဟုတ်လား?၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒို့—ဒကာတွေ စဉ်းစားကြည့်ကြ၊ ဥပမာ—ကိုယ့် သား,သမီး မျှားက ခင်ဗျားတို့ကို ဦးချကန်တော့ပီး "ကျွန်တော်မျှားအမေ အဘေ လယ်ရှာပါအုံးမယ်၊ ဒီပြင် အမေ—အဘေ ရှာခွင့်ပြု ပါအုံး"ဆိုပီး ထွက်သွားရင် ဘယ်နှယ်မျှားနေကြမတုံး?အဲဒီလို လုပ်ရင် ခံနိုင်,မခံနိုင် စဉ်းစားကြ၊ ကျေနပ်ပလား?၊ ဒီလို အလုပ် လွဲတွေ့ ဆင်ခြင်ကြလို့ သတိ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါက ပုထုဇဉ် သဘောမို့ အလွဲ လောက္ခတ် ကောင်း နေကြဒါ၊ ပုထုဇဉ်မို့ ရှာရွေဒါ၊ ပုထုဇဉ်ဆိုဒါ ရှာရွေတဲ့ အမျိုးဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ။

ဘုရားက ကောယနောတဲ့၊ တကြောင်းတည်းသော ခရီးမှန်၊ ကောဓမ္မောတဲ့၊ ဖြစ်ပျက်တခုသာ ရှိတယ်လို့ ဟောတော်မူတယ် ဒါကို မရိပ်မိဘူး၊ အဲဒီရဟန်းက ပုထုဇဉ်မို့ ပို့ရုပ်နေဒါ၊ အဲဒီတော့ ထပ်ခါ တလဲလဲ ရှာရေနေတော့ဒါပေါ့။ နောက်ထပ် မေးလေ ပိုပိုး ရှုပ်လာလေ ဖြစ်ကုန်ပါရော၊ ကိုင်း.... ဒို့—ဒကာတို့ ဘယ်လိုမျှား ကြံကြမတုံး?။

အဲဒီ စတုတ္ထ ရဟန်းဖြတဲ့ အဖြကိုလဲ မကျေနပ်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ အဲဒီရဟန်းက "ဒါကို ကိုယ်တိုင် သိတာလား? ဘယ်သူ့ ဆီက ရလို့ ဖြတာလဲ?" လို့ ထပ်မေးတော့ ဘုရားရှင်ထံကရတဲ့ အဖြဘဲလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါဖြင့် ဘုရားဆီ သွားမှဘဲဆိုပြီး ဘုရားထံ သွားရောက် လျှောက်ထားတယ်—တဲ့။

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်က မေးတော့ ရဟန်းလေးပါးက ဒီလို ဒီလို အသီးအသီး အဖြပေးကြပါတယ်၊ ဒါကို တပည့်တော်က မကျေနပ်လို့ အရှင်ဘုရားထံမှောက်လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား" ဆိုပြီး ရဟန္တာ လေးပါးနဲ့ မေးခဲ့—ဖြခဲ့ပုံ အလုံးစုံကို ပြန်ပြီး လျှောက်ထားလိုက်တယ်—တဲ့၊ ဒီတော့.... ဘုရားရှင်က ဥပမာပြမှဘဲလို့ ကြံတော်မူပြီး ဥပမာနဲ့တကွ ဖြကြားတော် မူလိုက်တယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဒို့—ဒကာတို့သိဘို့က ပဌမဖြတဲ့အဖြဟာ ဖြစ်ပျက်တရားဘဲ၊ ဒုတိယနဲ့ တတိယ စတုတ္ထ ဖြတဲ့ အဖြ အားလုံးဟာလဲ ဖြစ်ပျက် တရားဘဲ၊ အားလုံး ဖြစ်ပျက် တရားချည့်ဘဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဉာဏ်ရှင်းပီး သိထားကြရမယ်။

သဘောပါကြပလား?၊ ဘုရားကဖြတ်ခဲ့အချက်မှာ "အဲဒီရဟန္တာလေးပါး ဖြြကြတဲ့အဖြဟာ သူတို့နှလုံးသွင်းနဲ့ သူတို့ အားလုံးအမှန်ချည်ဘဲ"လို့ ဆိုလိုတယ် ရှင်းကြပလား?။

ဉာဏ်မြင်မရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်အဘို့မှာသာ အခက် ကျနေဒါလား၊ ဉာဏ်မြင်မရှိတော့ ထင်ချင်သလို ထင်ပီး မြင်ချင်သလို ရမ်းပီး မြင်တော့ဒါပေါ့၊ ရမ်းပီးမြင်တဲ့အမြင်ဟာ အမြင်မှန် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား?။ ဒို့—ဒကာတို့သိထားဘို့က ဒီရဟန္တာကြီးလေးပါးရဲ့ အဖြဟာ ဆိုချင်ဒါဆို—ပြောချင်ဒါပြော ဖြစ်ပျက်ဘဲ၊ဖြစ်ပျက်တရားသာ လို့ရင်း အချုပ်တရားဘဲ ဆိုဒါ သိထား ကြရမယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

နိဗ္ဗာန်ဟာ ဖြစ်ပျက်မြင်မှသာ ရောက်မှာ၊ ဖြစ်ပျက်မမြင်သမျှ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိဗ္ဗာန်မရောက်နိုင်ကြဘူး။

ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရချင် ရောက်ချင်ရင် ဖြစ်ပျက် အရင်မြင်အောင်လုပ်ရမယ် ဖြစ်ပျက်ကိုရှာတော့ ခန္ဓာရှာရမှာတခြားသွားဘို့မလိုဘူး၊ ခန္ဓာဟာ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာဘဲရှိနေဒါ၊ ဒါကို ဉာဏ်နဲ့တွေ့အောင်ရှာရမယ်၊ ခန္ဓာတခုလုံးရှာချင်တဲ့နည်းနဲ့ရှာ ဖြစ်တာနဲ့ပျက်တာဘဲ တွေ့ရမယ်၊ ဖြစ်တာနဲ့ ဖြစ်တာကလဲလို့ တခြား ဘာမှမရှိဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါကြောင့်မို့....

အနိစ္စာဝတ သင်္ခါရာ၊ ဥပ္ပါဒဝယ ဓမ္မိနော။
ဥပ္ပဇ္ဇိတ္ဝာ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တေသံ ဝူပသမော သုခေါ-တဲ့၊

သံယုတ် ပါဠိတော်မှာ လာတဲ့ ဂါထာ၊ ဒီဂါထာကလဲ ရဟန္တာကြီးလေးပါးရဲ့ စကားကိုထောက်ခံချက်ပေးလိုက်တာဘဲ

ရဟန္တာကြီးလေးပါးကလဲ ဟောတယ်၊ ဘုရားကလဲ ထောက်ခံချက်ပေးတယ်ဆိုတော့ သံသယရှိဘို့မလိုတော့ဘူးပေါ့ ဒီတော့ ဖြစ်ပျက်မြင်မှ အမြင်မှန်ဘဲ ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒီဂါထာရဲ့ အနက် အဓိပ္ပါယ်က—

သန်ဒါရာ၊ ပြုပြင်စီမံ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သန်ဒါရတို့သည်။ အနိစ္စာဝတာ၊ စင်စစ်ကေန် အမှန်မုချ ခိုင်မြဲခြင်းမရှိကြပေကုန်။ သန်ဒါရာ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သန်ဒါရတို့သည်။ ဥပဒါဒဝယဓမ္မံနော၊ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်း သဘောမျှသာ ရှိကြပေကုန်၏။ သန်ဒါရာ၊ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သန်ဒါရတို့သည်။ ဥပဒ္ဓံတွာ၊ အဲကြောင်း တိုက်ဆိုင်ကာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး၍ နိရုဇ္ဈန္တိ၊ တခဏခြင်းမှာ ချုပ်ပျက်ကြရရှာကုန်၏။ တေသံ၊ မမြဲသက်သက် ဖြစ်ပျက်ချည့်သာ ဆင်းရဲစွာလှ ထိုဒုက္ခအစုတို့၏။ ဝါ၊ ဖြစ်ပျက်နှစ်ခု ဒုက္ခအစုတို့၏။ ဝူပသမော၊ ချုပ်ရာဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမြတ်ကြီးကား။ သုခေါ၊ ချမ်းသာတကာတို့၏ ခေါင်ဖျားခန်း ချမ်းသာမြတ်ကြီး မှန်လှပါပေသည်တဲ့ကား....။

ဒါကြောင့် ဒို့—ဒကာတွေ သံသယမရှုပ်ဘဲ ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့အလုပ်မှ အမှန်ဆိုတဲ့အချက် လေးလေးနက်နက် မှတ်ထားကြ။ ဒါကိုလက်တွေ့ သိရအောင် ဥာဏ်နဲ့ ရှာကြည့်ကြ၊ ဥာဏ်နဲ့ ခန္ဓာမှာ ရှာကြည့်ရင် ကိုယ်တိုင် သိကြရမယ်၊ ရှာတတ်ပါ့မလား?။ ကိုင်း.... ရှာကြည့်ကြစို့။ ဥပမာ—ဆေးလိပ်သောက်ချင်တယ် ဆိုကြပါစို့၊ ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာလို့ ဆေးလိပ်လှမ်းဆွဲလိုက်တဲ့အခါ ဆေးလိပ်သောက်ချင်ဒါကတစိတ်, လှမ်းဆွဲဒါကတစိတ်၊ ဆေးလိပ် သောက်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ ဆေးလိပ်လှမ်းဆွဲဒါနဲ့ မရှိတော့ဘူး၊ ဖြစ်ပြီးပျက်သွားဘီ။

ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့စိတ်ကးသန်ါရ၊ဆေးလိပ်သတိရလို့ ပေါ်လာဒါ၊ အဲဒီ သောက်ချင်စိတ်ကလေးဟာ ဆေးလိပ်က ပြုပြင်လို့ပေါ်လာရဒါ၊ဆေးလိပ်သတိရဒါ ဆေးလိပ်အနံ့ရလို့ အဲဒါ ပြုပြင်တဲ့ သန်ါရဘဲ၊ အဲဒီလို့ အကြောင်းတခုခုက ပြုပြင်ပေးလို့ ပေါ်လာသမျှတွေဟာ မြဲဒါတခုမှမရှိဘူး၊ ဖြစ်ပီး ပျက် သွားကြရဒါချည့်ဘဲ၊ ဒါကို ဉာဏ်နဲ့ စောင့်ကြည့်ရင် အမှန် အတိုင်း သိကြရမယ်။

ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ပေါ်သမျှဟာ အာရုံက လုပ်လို့ပေါ်ဒါ၊ ဒါကြောင့် သန်ါရလို့ခေါ်ဒါ၊ အာရုံကလုပ်ပေးလို့ သန္တာန်မှာ ပေါ်လာသမျှ စိတ် စေတသိက်တွေဟာ နာမ် သန်ါရတွေဘဲ၊ ကံကြောင့်, စိတ်ကြောင့်,ဥတုကြောင့်, အာဟာရကြောင့်ဖြစ်တဲ့ တရားကရုပ် အဲဒါလဲ ဖြစ်စရာကြောင့်ပေါ်ဒါ၊ ဖြစ်စရာကြောင့် ပြုပြင်လို့ ပေါ်ဒါဖြစ်လို့ သူလဲသန်ါရဘဲ၊ ဒါ—အားလုံးဟာ အနိစ္စတဲ့၊ ဖြစ်ပီးပျက်တာဘဲလို့ ဟောတော်မူတယ်။

သန္တာန်မှာ ပေါ်သမျှ အားလုံးဟာ ဖြစ်ပျက်မှာလမ်းဆုံးကြ ရဒါချည့်ဘဲ၊ သန်ါရရုပ်နာမ်အားလုံးဟာ ဖြစ်ပျက်မှာ လမ်းဆုံး ကြရမှာချည့်ဘဲဆိုတဲ့ အချက်ကို စဲ့စဲ့မြဲမြဲ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါကို ရှင်တော်ဘုရားက "ဥပ္ပါဒဝယမမ္မ ံနော" တဲ့၊ ဥပ္ပါဒနဲ့ ဝယဘဲ လို့၊ ဟောတော်မူတယ်။ ဥပ္ပဇ္ဇ ံတ္ဝာနိရုဇ္ဈန္တိ-ဖြစ်ပီးပျက်ကြဒါ ချည့်ဘဲတဲ့၊ဖြစ်ပီးပျက်တာဘဲဆိုတော့ ကောင်းဒါတခုမှ မပါဘူး၊ ကောင်းဒါတခုမှ မပါဘူးဆိုရင် အားလုံး အဆိုးချည့်ဘဲ ဆိုဒါ ထင်ရှားတယ်။ တေသံဝူပသမော သုခေါတဲ့၊ ဖြစ်ပျက်အဆုံးဟာ နိဗ္ဗာန်ဘဲ—တဲ့။

အဲဒီ အကောင်းတခုမှ မပါပေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးစု ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခကြီးချုပ်ရာဆုံးရာကုန်သွားတဲ့နေရာမှာ နိဗ္ဗာန်ပေါ် ဒါဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ဒုက္ခသစ္စာ ဒုက္ခအစုကြီး ကုန်တဲ့နောက် သုခ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန်ကြီး ပေါ်လာရတော့ ဒါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒါကြောင့် ဒီဒကာတွေသုခနိဗ္ဗာန်ရချင် ရောက်ချင်ရင် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ကြည့်ကြ၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ အမြဲ ရှိနေတဲ့ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် အမှန် အကန် သိအောင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပေးကြလို့ အလေးအနက် တိုက်တွန်း လိုက်တယ်။

ဖြစ်ပျက်တွေ့တဲ့ ဉာဏ်က ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ဖြစ်ပျက်မှ မတွေ့သေးရင် ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်သေးဘူးလို့မှတ်ကြ။ မဖြစ်မပျက် တွေ့တဲ့ဉာဏ်က မဂ်ဉာဏ်ဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်တွေ့ အများမြင်ပီးနောက် မဖြစ်မပျက်တွေ့တဲ့ မဂ်ဉာဏ်လာဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ပဌမဖြစ်ပျက် မြင်အောင် ရှုရမယ်၊ နောက် — ဒီ ဖြစ်ပျက်တွေ့ကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင် တော့ပါဘူး ဆိုတဲ့ ဉာဏ်ပေါ်လာအောင် မုန်းလာအောင် ရှုရမယ်၊ အဲဒီလို မုန်းလာရင် နောက်—ဖြစ်ပျက်တွေ့ တချက် တချက်မှာ ဆုံးသွားရော။

အဲဒီ ဖြစ်ပျက်တွေ့ဆုံးသွားဒါ ခန္ဓာဒုက္ခသစ္စာကြီးဆုံးသွားဒါ ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အဲဒီ ဆုံးတဲ့နေရာမှာ သုခ နိဗ္ဗာန် ပေါ်တယ်၊ အဲဒီတော့မှ အနာပျောက်ပီလို့ဆိုရတယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာ အနာကင်း

သွားဘီလို့မှတ်ကြ၊ ရုပ် နာမ် ဖြစ်ပျက်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ ရုပ် နာမ် ဖြစ်ပျက်ဆုံးဒါက နိရောဓသစ္စာ၊ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက် အဆုံးမြင်တဲ့ ဉာဏ်က မဂ္ဂသစ္စာလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဒို့—ဒကာတွေ ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် ကြိုးစားကြလို့ သာတိပေးလိုက်တယ်၊ ရုပ်ဖြစ်ဖြစ် နာမ်ဖြစ်ဖြစ်,ကြိုက်တာတလုံးထဲ ကြည့်ကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့သာလိုရင်းစဲ့ဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် နိဗ္ဗာန် မြင်ရတော့မယ်ဆိုဒါ သေချာဘီ၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးရင် နိဗ္ဗာန်ရဒါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ကြိုးစားပီးကြည့်ကြ၊ ဖြစ်ပျက် မြင်ရင် မည့်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ဒါဟာ,နိဗ္ဗာန်မြင်မဲ့အမြင်မှန်ဘဲဆိုပီး အားတက် ဝမ်းမြောက်ကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် မုန်းအောင် ဆက်ကြည့်၊ မုန်းရင် ဆုံးအောင်ဆက်လိုက်၊ ဆုံးရင် နိရောဓသစ္စာဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ကိုင်း....ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြဦးစို့။

ဓမ္မရတနာ-မာတိကာ

ဖြစ်ပျက်ရှုမြင် နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်

ဆောင်ပုဒ်။

အကြောင်းပြုမှု၊ ပေါ်လာကြ၊ သင်္ခါရချည့်မှတ်။
ဖြစ်လာတိုင်းသာ၊ ချုပ်ပျက်ရှာ၊ အနိစ္စာ မှန်ဆတ်ဆတ်။
အကြောင်းဖြစ်ပျက်၊ ကျိုးဖြစ်ပျက်၊ ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခစပ်။
ကြောင်းကျိုးဆက်ဆက်၊ ဖြစ်ပီးပျက်၊ ဖြစ်ပျက်အဆုံးသတ်။
ရုပ်နာမ်သက်သက်၊ ဖြစ်ပီးပျက်၊ မသက်ဉာဏ်အမြတ်။
အကောင်းကြီးထင်၊ တောင်းယူချင်၊ ရလျှင် နာသေထပ်။
လမ်းလယ်ပြုထား၊ တောင်ပို့လား၊ မခြား ခန္ဓာခါတ်။
ပြုတုံပျက်တုံ၊ ဒုက္ခကြုံ၊ ဆန်စုံစက်ရဟတ်။

သတိချပ်။

အနိစ္စာဝတ၊ သင်္ခါရ၊ ဗုဒ္ဓဒေသနာ။
ပြုပြင်ပေါ်ထွက်၊ ရုပ်နာမ်စက်၊ ဖြစ်ပျက် ကုန်ဆုံးရှာ။
ရှေ့—ဥပဓိ၊ နောက်—ဝယ၊ ဓမ္မသဘာဝါ။
ကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ပြီး၊ မြန်ပျက်စီး၊ ချည်းနှီးနှစ်မပါ။
ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲစု၊ ဆုံးပ, မြတ်ချမ်းသာ။

တရားသား။ ။ဒီကနေ့ မနေ့က တရား အဆက်ကို ပြောလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ သန်ဒိဋ္ဌတရားကို သိအောင်လုပ်ကြရမယ်၊ သန်ဒိဋ္ဌတရားကို ပဋ္ဌမသိဘို့လို့တယ်လို့ မှတ်ကြ၊သန်ဒိဋ္ဌဆိုဒါပြုပြင်တဲ့ အကြောင်းတရားကြောင့် ပြုပြင်တဲ့ အကြောင်းတရားရှိလို့ ပေါ်လာတဲ့တရားကိုသန်ဒိဋ္ဌလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?၊ သန်ဒိဋ္ဌဆိုဒါပါဠိစကား ဗမာလိုဟော့ ပြုပြင်လို့ ပေါ်လာတဲ့ တရားကို ဆိုဒါ။

ဥပမာ—ညှော်စော်နံရင် အညှော်နံ့က ပြုပြင်တဲ့တရား၊ ဒီ—အညှော်နံ့ကြောင့် ပေါ်လာဒါက ပေါ်လာတဲ့ စိတ်က သန်ဒိဋ္ဌတရားလို့ မှတ်ကြ၊ အညှော်ကြောင့် အညှော်နံတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ပြုပြင်လို့ ပေါ်လာဒါက ဖြစ်,သဘော၊ ဒီ—ဖြစ်သဘောကလေးဟာ ပျက်ခြင်းသဘာအဆုံးရှိတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြရှင်းကြပလား?။

ဒါကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် အသေအချာသိရမယ်၊ ဖြစ်သဘောကလေးကို ဉာဏ်နဲ့ တွေးလိုက်တော့ အပျက် သဘောကလေးကိုလဲတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ပေါ်လာတဲ့ သန်ဒိဋ္ဌ တရားကလေးများဟာ ပေါ်ပီး ပျက်သွားဒါဘဲလို့ ဉာဏ်မှာ ရှေ့ရှုထင်ဘို့လိုတယ်၊ ဒါက ဉာဏ်နဲ့ လုပ်ရမဲ့အလုပ်၊ ဉာဏ်နဲ့ မလုပ်ရင်မရဘူး၊ လုပ်ဘို့ဟာ ဒို့—တာဝန်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ။

ဉာဏ်နဲ့ လုပ်ဘို့ဆိုဒါက အညှော်လုပ်လို့ ပေါ်တဲ့ အညှော်ရုပ်ကလေးပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ညှော်တယ်လို့ သိတဲ့စိတ်ကလေး ပေါ်လာမယ်၊ နောက်—ပေါ်လာပီး ချက်ချင်း ပျောက်ပျက်

သွားဒါဉာဏ်နဲ့တွေ့ရမယ်၊ ဒီတော့—ဒီစိတ်ကလေးကို "အနိစ္စာ ဝတ, သင်္ခါရာ"လို့ ရှုလိုက်ပါ၊ ရှုဉာဏ်ဝင်လိုက်ပါလို့ ဆိုလိုတယ် ရှုတဲ့ အခါမှာတော့ "ညောင်တယ်လို့ သိဘဲ့ စိတ်" ဖြစ်ပျက်—ဖြစ်ပျက်လို့ အမှန်အရှိမှာ အမှန် အသိနဲ့ကပ်ပီး မပြတ်အောင် ရှုပေးရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ထိုင်နေတဲ့အခါ ယားတယ်ဆိုပါတော့.... အဲဒီ ယားတယ်ဆိုဒါဟာ ယားစရာ ဝတ္ထုကြောင့် ယားစိတ်ကလေး ပေါ်လာဒါဘဲ၊ ဒီ ယားစိတ် ကလေးဟာလဲ သင်္ခါရဘဲလို့ မှတ်ပီး ရှုပါ၊ သဘောပါကြပလား?။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာလဲ ကံကြောင့် ကံပြုပြင်လို့ ပေါ်ပေါက်လာရဒါဘဲ၊ ကံ,စိတ်, ဥတု, အာဟာရ ဆိုတဲ့ အကြောင်းလေးခုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်ပေါ်လာဒါ၊ ဒါကိုလဲ သင်္ခါရလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒို့—ဒကာ—ဒကာမတွေ့ နာမ်ရုပ် နှစ်ခုကို ရပါလိုကြောင်းနဲ့ ဆုတောင်းပီး ယူနေကြတယ်၊ ဟော....အခု လက်ရှိရနေကြဘီ၊ သူပေး—လူပေးလို့ ဆိုတဲ့ နာမ်ရုပ်ကိုရလိုကြောင်းနဲ့ ဆုတောင်း ဒါဟာ သာမညမမှတ်လိုက်နဲ့၊ စင်စစ်တော့ အိုဘေး, နာဘေး သေဘေး ရ,ရပါလို၏။ အို,နာ,သေနဲ့ ကြုံရပါလို၏လို့ ဆိုဒါနဲ့ မခြားပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဒါကိုသံသယဖြစ်နေဘို့မရှိတော့ ပါဘူး၊ ဒို့—ဒကာတွေ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မှာဘဲ ကိုယ်တိုင် အိုကြနာကြနဲ့ တနေ့နေ့ သေကြမှာဆိုဒါ သိဘဲ့လူချည့်ပါဘဲ၊ ဒါကိုမှ မသိဘူးဆိုရင် ပင်ကိုယ်စိတ် ပျော်ကြနေတဲ့ အရူးမို့ဘဲ၊ ဆိုထိုက်မဆိုထိုက် စဉ်းစားကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ မသိကြလို့ တောင်းယူခဲ့တော့.... အခု ရထားကြဘီ၊ ဒီလိုတောင်းယူကြလို့ "အခုရထားတဲ့ ခန္ဓာကိုလဲ သန်ါရလို့ မှတ်ကြပေါ့၊ ဒါကြောင့် "သန်ါရ" ပြုပြင်သဖြင့် ပေါ်လာသော သန်ါရတရားတို့သည်။ ဝတ၊ စင်စစ်ကေန် အမှန် မုခ်။ အနိစ္စာ၊ ပျက်သောသဘောသာလျှင် ရှိကြပေကုန်၏" လို့ ဆိုဒါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒို့ဒကာတွေ့ အကောင်းကြီး ထင်ပီး တောင်းယူလို့ ရလာတဲ့ ခန္ဓာမှာ သန်ါဘဲ ရှိတယ်၊ ဒီ—အမှန်ရှိတဲ့ သန်ါရ ရုပ်နာမ်ကို ပဋ္ဌမသိဘို့ ကြိုးစားရမယ်၊ နောက်—သန်ါရ ဖြစ်ပျက်သိဘို့က လိုရင်းအချက်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ့တောင်းလို့ ရတဲ့ခန္ဓာဟာဘာနဲ့တူသလဲ?၊ လမ်းမှာလုပ်ထားတဲ့ ကောင်ပို့ ဥပမာပါ၊ ဥပမာ ခြ,တွေ့က ည,ညကျရင် လမ်းဘေးမှာ တောင်ပို့ကြီး လုပ်ထားကြတယ်၊ ဒီတောင်ပို့ကို နေ့အခါမှာ လူတွေ့က တွေ့တော့ ခြေနဲ့ခတ်ပီး ဖျက်ဆီးပစ်ကြ၊ နောက်တခါ ညကျပြန်တော့ ခြ,တွေ့ကထပ်ပီး လုပ်ကြ၊ နောက်မနက်ကျ လူတွေ့က ဖျက်ပစ်ကြနဲ့ လုပ်စ,မဆုံး ပျက်စ,လဲ မဆုံး နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒုက္ခဘဲ အဖတ်တင်တော့ ဒါပေါ့၊ ဒီပြင် ဘာမှ အကျိုး မမြင်ပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ့လဲ ဒီနည်းပါဘဲ၊ သန်ါရတရားကို အမြဲတမ်း လုပ်နေကြတယ်၊ ဒို့ဒကာတွေ့သန်ါရကို ဘယ်လိုဘဲပြုလုပ်နေကြ ပေမဲ့လဲ ပျက်တာမှာသာ လမ်းဆုံးကြရ ဒါပါဘဲ၊ အပျက်ဒုက္ခ အပြင် ဘာမှ အဖတ်မတင်ပါဘူး၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒါကြောင့် "သန်ါရတော၊ အနိစ္စတော" ဆိုတဲ့ အချက်ကိုအသေ

အချာသိအောင် လုပ်ကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ဒါကိုသိမှသာ မင်္ဂလာနိဗ္ဗာန် ရနိုင်မှာလို့မှတ်ကြ၊ ဒါမှမသိသေးရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ ဝေးသေးတယ်ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒို့—ဒကာတွေ အထူးသိဘို့ရာမှာ သန်ဒါရအစကို တွေ့မှသာ သန်ဒါရအဆုံးကို တွေ့နိုင်ကြမယ်၊ အန်ဒါရ အဆုံးကို တွေ့ရမယ် ဆိုဒါဟာ အသန်တ နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရမယ်လို့ ဆိုဒါဘဲ၊ သန်ဒါရ အစမှ မတွေ့သေးရင် အဆုံးကိုတွေ့လိမ့်မယ်ဆိုဒါ အရာမဟုတ်ဘူး လို့မှတ်ထားကြ၊ ဒါကြောင့် ဒို့—ဒကာတွေ သန်ဒါရအစ ပဌမ တွေ့အောင် အားထုတ်ရမယ်ဆိုဒါပေါ်ပလား?။ ဒီတော့သန်ဒါရ အစ, မြင်အောင် သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်ကြရမယ်၊ သတိနဲ့ စောင့်ကြည့်ရင် သန်ဒါရအစကို အမှန်သိ အမှန်မြင်ကြရမယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

စောင့်ကြည့်ဆိုတော့.... ဘယ်လို စောင့်ကြည့်ရမှာလဲ? လို့ မေးစရာရှိတယ်၊ စောင့်ကြည့်ဆိုဒါ "တရားအားထုတ်ရမှာ" ကို ပြောဒါလို့မှတ်ကြ၊ အားထုတ်တဲ့အခါမှာ ပဌမသန်ဒါရကို တွေ့ရမယ်၊ သန်ဒါရ လမ်းစကိုတွေ့ဒါနဲ့တချက်ထဲ ဖြစ်ပျက်လိုက်ပေး ရမယ်၊ သန်ဒါရလေးတခု ပေါ်လာလိုက် ပေါ်လာပီး ပျက်သွား လိုက်နဲ့ နေဒါကို ဉာဏ်နဲ့မြင်ရမယ်၊ ဉာဏ်နဲ့မြင်ရင် သန်ဒါရ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖြစ်ပျက်ကို ဖိပီး လိုက်ရမယ်၊ ဖြစ်ပျက်ကို ဖိပိုး လိုက်တော့ မကြာခင် ဖြစ်ပျက်အမြင်များလာမယ်၊ ပို့ားလာမယ် သဘောပါကြပလား?။

အဲ... ဖြစ်ပျက် အမြင်များလာရင် ဆက်ပီး ကြိုးစားသာရှုပေ တော့၊ ကြပ်ကြပ် အမြင်များလာရင် မကြာခင် မုန်းလာမယ်၊

မုန်းဥာဏ်ဝင်လာမယ်၊ မုန်းရင် ဆုံးတော့မှာဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးရင် နိဗ္ဗာန် တွေ့ဒါဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါဖြင့် ဒို့—ဒကာတွေကို ဘုန်းကြီးက သခ်ါရအစ ဖြစ်ပျက်မြင်ရဘို့ ဆောင်ရွက်ပေးပီးဘီ၊ လမ်းညွှန်ပေးပီးဘီ၊ ဒကာတို့ တာဝန်က ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် နောက်—မုန်းအောင်, နောက်—ဆုံးအောင်ရှုဘို့ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကျေနပ်ကြပလား? ဒါမှသာ အသခ်တ,နိဗ္ဗာန်ရကြမှာ။

မြတ်စွာဘုရားက "မင်းတို့ရထားတဲ့သခ်ါရတရားတွေဟာကွာ ဥပ္ပါဒဝယ ဓမ္မိနော" တဲ့၊ဥပ္ပါဒနဲ့ ဝယ အဖြစ်နဲ့ အပျက်သာ ရှိဒါပါလို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ဒီထက် သေချာဘို့ အချက်ဖြင့် မရှိတော့ပါဘူး၊ "ဓမ္မိနော" တဲ့၊ ကရားသဘောပြောရရင် အဖြစ် အပျက် သဘောမျှသာရှိတယ်တဲ့၊ ဖြစ်ပျက်က လွဲရင် ဒီပြင်ဘာမှ အပို မစွက်ပါဘူးတဲ့၊ "ဥပ္ပဇ္ဇိတွာ နိရုဇ္ဈန္တိ" ဆိုဒါ မင်းတို့ သန္တာန်မှာ သခ်ါရတွေဖြစ်ပြီး မင်းတို့သန္တာန်မှာဘဲ ချုပ်သွားကြတယ်လို့ ဟောတော်မူဒါဖြစ်တယ်၊ ကျေနပ်ကြပလား?။

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကလဲ ဟောခဲ့တယ်၊ ရဟန္တာကြီး လေးပါးကလဲ ထောက်ခံချက်တွေ ပေးထားခဲ့ဘီ၊ ဒီတော့.... ဒို့—ဒကာတွေ သံသယရှုပ်ဘို့မရှိတော့ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရချင်ရင် ဖြစ်ပျက်မြင်မှ ရနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဟာ ထင်ရှားဘီ၊ ဒီတော့.... နိဗ္ဗာန်လိုချင်ရင် ဘာကို အရင်မြစ်ဘို့ အရေးကြီးသလဲ?၊ အေး သခ်ါရ ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်မှ နိဗ္ဗာန်ရကြမှာ၊ သဘော ပါကြပလား?။

သဒ်ါရ ဖြစ်ပျက်က ဒုက္ခသစ္စာ။

သဒ်ါရ ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ ဉာဏ်က မဂ္ဂသစ္စာ (မဂ္ဂင်ငါးပါး)

သဒ်ါရ ဖြစ်ပျက် ဆုံးရာက နိရောဓသစ္စာ။

သဒ်ါရ ဖြစ်ပျက် ဆုံးရာမြင်တဲ့ ဉာဏ်က မဂ္ဂသစ္စာ၊ (မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး) အဲဒီ ဖြစ်ပျက် ဆုံးရာ မြင်မှ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်မှာ၊ မင်း ဉာဏ်ကို ကိုယ်ပိုင်ရမှာ၊ ဒါကြောင့် ဒို့—ဒကာတွေ ကိုယ်ပိုင် ရအောင်, ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားကြဘို့ ထူးထူးခြားခြား တိုက်တွန်း လိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ကိုင်း.. .ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြဦးစို့။

—★—

No. 4.

ဓမ္မရတနာမာတိကာ

ကိုယ်ရေး ပဌမ စိုးကြောင်းကျ တရားတော်။

ဆောင်ပုဒ်။

ခန္ဓာရထွေ၊ အို, နာ, သေ၊ လမ်းရှေ အမြဲသွား။
ခန္ဓာရလျှင်၊ ဒီလမ်းစဉ်၊ မြဲဖြင် ဒုက္ခပ္ပါး။
မိမိအကြိုက်၊ ဘယ်မလိုက်၊ စရိုက် ထုံးစံအား။
ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်ပင်၊ သနားလျှင်၊ မဂ္ဂင် အားထုတ်ပ္ပါး။
ကိုယ် တွက်ပြီးမူ၊ တပါးသူ၊ ကယ်ယူ ဥာဏ်စေစား။
ကိုယ် တွက် ပဌမ၊ ဒုတိယ၊ သူများအတွက် ထား။
ကိုယ်ကျိုးမပါ၊ ယောင်ချာချာ၊ လေးဖြာ ပါယ်ချိုးစား။

သတိချပ်။

သုံးပါး ရတနာ၊ ကိုးစားရာ၊ နှုတ်မှာ အမြဲရွတ်။
အလုပ်မပါ၊ နှုတ်ချည့်သာ၊ ဘဇာကျိုးမြင့်မြတ်။
မလုပ်ပျင်းသူ၊ ဆင်ခြေထူ၊ ငါမူ မိုက်ရူးမှတ်။
ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ်သာ၊ မှန်ရှေ့မှာ၊ မချာ ဥာဏ်သုံးသပ်။
မိုက်ရူးပျောက်ရန်၊ ဒုက္ခမှန်၊ သိရန် ဘာဝေဝတ္ထု။
လူ့တိရိစ္ဆာန်၊ ရွာရပ်သံ၊ ဟုတ်မှန် ယောင်မှားတတ်။
ရပ်ရွာစကား၊ လိုက်နာမှား၊ ပါယ်သွား ဟင်းလင်းလပ်။

တရားသား။ ။ဒီကနေ့ မနေ့က တရားအဆက်ကိုဘဲ ပြောရမယ်၊ဒကာ,ဒကာမတွေကို“တရားအားထုတ်ကြ တရားအားထုတ်ကြ”ဆိုပီး တရားအားထုတ်ခိုင်းဒါ သာမညကလေးများ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့၊ အကြောင်းရှိလို့ခိုင်းဒါဘဲဆိုဒါဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဘုန်းကြီးကလဲ အကြောင်းရှိလို့ ဟောပြနေဒါလို့ သိကြရမယ်၊ ဒီတော့— ဘုန်းကြီးကလဲ အကြောင်းရှိ၊ ဒကာတို့ကလဲ အကြောင်းရှိ ဆိုတော့.... အတိုင်နဲ့ အဖေါက် ညီအောင် လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

ဘုန်းကြီးတို့က ကယ်ချတ်ရေး၊ ဒကာတို့က လှတ်ရေး ကျတ်ရေး၊ အရေးနှစ်ရေး ရှိတဲ့အနက်က ကိုယ့်အရေး ကိုယ်သတိပြုကြဘို့ ပြောက်တယ်၊ ပေါ်ကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတို့လက်ရှိ ရထားကြတဲ့ ခန္ဓာက ငြိမ်နေဒါမဟုတ်ဘူး၊ အိုတဲ့ဘက် ဒုိင်းဒိုင်း သွားနေဒါ၊ အိုတဲ့ဘက် သွားတော့—အိုတဲ့ဘက် ရောက်နောက်—အနာဘက်သွား၊ နောက်—သေဘက်သွား၊ ဒီလမ်းစဉ် အတိုင်း မရပ်မနား သွားနေရဒါပါ၊ ဒီပြင် တခြား ကိစ္စတွေမှာ မသွားချင်ရင် မသွားဘဲ နေလို့ရသေးတယ်၊ ဒီကိစ္စကိုတော့.... ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှောင်လွဲလို့ မရနိုင်ကြဘူး။

ခန္ဓာ ကိုယ်ပိုင်ရထားတော့ ဒလမး ဒစခမးက မသွားလို့ကို မရတေတာ့ဘူး၊ရိပ်မိကြပလား?ဒီအနာတော့ပျောက်ပီအေးပေါ့ကောင်းပေါ့လို့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ နာဒါကနေ အသေသွား၊ အိုပီးနာနာပီးတော့ သေအုံး၊ ဒါဟာ ခန္ဓာရသူရဲ့လမ်းစဉ်ဘဲ၊ ဒီတော့ ဒို—ဒကာတွေက သြော်—ဒီလမ်း, ဒီစခမ်းဟာ မသွား မဖြစ်တဲ့လမ်းဘဲ၊ လွဲဖယ်လို့,တော့ဖြင့်မရနိုင်ဘူးဆိုဒါဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊

ပေါ်ကြပလား?၊ ဒီခန္ဓာရမ္မဖြင့် ဒီအို,နာ,သေလမ်းတန်းတန်းကြီး သွားကြတို့ဘဲ၊ ခန္ဓာက သူ့လမ်းစဉ် သူလုပ်မှာဘဲ၊ ဒကာတို့ အကြိုက် နဲ့နဲ့မှ မလိုက်မပါပါဘူး။

ဒီခန္ဓာရဲ့သဘောက သူ့သဘာဝအတိုင်း သူဆောင်ရွက်နေမှာဘဲ၊ ဒကာတို့အကြိုက်, သတ္တဝါတွေအကြိုက်ကို လုံးဝမလိုက်ဘူးလို့မှတ်ကြ၊ သတ္တဝါတွေ ပညာမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင် ဒီခန္ဓာက အလုပ်အသွားမမှန်ဘူး၊ ဘောက်ပြန် ပျက်ဆီးနေတဲ့ သဘောဘဲ ရှိတယ် အိုလိုက်, နာလိုက်, သေလိုက် အကြိုက်တခုမှ မပါဘူး၊ အကောင်းတခုမှ မပါပါဘူး၊ ဒါကို ဒကာတို့တတွေက ဘောက်ပြန်တဲ့အမြင်နဲ့ကြည့်နေကြလို့ အကောင်းချည့်ထင်နေကြဒါပါရိပ်မိကြပလား?။

ဘုရားက ဥာဏ်ထက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဥာဏ်ထက်တော့ သတ္တဝါဖြစ်စဉ် သတ္တဝါအကြောင်းစုံအကုန်သိမြင်တော်မူတယ်၊သတ္တဝါတွေရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်ထိအောင် ဆိုးဝါးနေတယ်, ဘယ်လောက် ဆိုးဝါး ကြလိမ့်အုံးမယ်ဆိုဒါ သိမြင်တော်မူတော့ အလွန် သနားတော်မူတယ်၊ သနားတော်မူလို့ ကယ်ချွတ်ရေးကို ကြိုးပမ်းတော်မူရတယ်၊ ဘုရား ဖြစ်ချင်ဒါဟာ သတ္တဝါတွေကို သနားလွန်းလို့ဘဲ၊ သနားလို့သာ ဆုပန်တော်မူဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?

ဆုပန်တော်မူပြီး အနစ်နာအမျိုးမျိုးခံပြီး ဘုရား ဖြစ်အောင် ကျင့်တော်မူခဲ့တယ်၊ ဘုရားဖြစ်အောင် ကျင့်တယ်ဆိုဒါ ဘုရားက ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်အရေးကို အရင် ပီးစီးအောင်လုပ်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ အရင်ကျဒါက ကိုယ့်အရေး၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ

သတိပြုဘို့က ကိုယ့်အရေးက သူများအရေးထက် အရေးကြီးတယ် ဆိုတဲ့အချက်ဘဲ၊ သဘော ပါကြပလား?။ ဒီတော့.... ဒို့—ဒကာတွေကို သနားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်အရေးပီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဘုရားက သတ္တဝါတွေ သနားတယ်ဆို ဒါ သူ့အတွက် လုံလောက်မှ သတ္တဝါတွေကို သနားဒါလို့မှတ်ရမယ်၊ ဒီတော့—ဒကာ—ဒကာမတွေ အနေမှာ ကိုယ့်အရေး မပီးသေး သမျှ သူများကို သနားနေရင် လမ်းစဉ် မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ဘုရားက ဘယ်လိုလုံလောက်အောင် လုပ်ထားသလဲ? ဆိုတော့ ကိုယ့်အရေး ကိုယ့်ကိစ္စပီးစီးအောင် လုပ်ထားပီးလို့ ဘဲဒါဟာ ဗေါဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်မှာ သဗ္ဗညုတ,ဉာဏ်တော် ရတဲ့အချိန်ကစပီး သူ့အရေး သူ့ကိစ္စအတွက် ပီးစီးပီလို့ မှတ်ရမယ်။

ဒီတော့.... ဒို့—ဒကာတွေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားမှုက ပဌမ၊ သူများ သနားမှုက ဒုတိယ—ဆိုတဲ့ အချက်ကို လေးလေး နက်နက် မှတ် ထား ကြ လို့ အထူး သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဘုရားက ဇာတဒုက္ခ, ဇရာဒုက္ခ, မရဏဒုက္ခ ဆုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာတွေ သိနေတယ်၊ ဒုက္ခတွေ သိနေတော့ လွတ်အောင် လုပ်မှာဘဲလို့ စဉ်းစားတယ်၊ လွတ်နိုင်ဘို့ လွတ်အောင် လုပ်ဘို့ရာ ဘုရားဖြစ်အောင်လုပ်မှ ဖြစ်နိုင်မှာဘဲလို့ သိတော်မူတော့ ... ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော်မူခဲ့တယ်၊ ဘုရားဖြစ်ချင်စိတ် ပေါ်ဒါဟာ ဘာ့ကြောင့်လဲ?၊ သူ့ဇာတိ, သူ့ဇရာ, သူ့မရဏကြောင့် ဘဲလို့

မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။ သူ့ဉာဏ်အမြင်မှာ ကောင်းဒါတခုမှမပါဘူး၊ မကောင်းဆိုးဝါး တဲ့၊ ဒုက္ခသစ္စာ ချည့်ဘဲလို့ မြင်တော့ ဘုရားဖြစ်မှ လွတ်မှာဘဲဆိုပီး ဘုရားဖြစ်ဘို့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာခဲ့တယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

ဘုရား ဘာ့ကြောင့် ဖြစ်သလဲ?လို့ မေးရင် ဇာတိ, ဇရာ မရဏာကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေရမယ်၊ ဇာတိ, ဇရာ, မရဏာကြောင့်သာ ဘုရား ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ငြင်းကွက် မရှိတော့ဘူး၊ ကျေနပ်ကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတွေ သိထားဘို့က....

(၁) နံပါတ် သူ—ဘုရားဖြစ်ချင်တဲ့ အရေး။

(၂) နံပါတ် သူတပါး ကယ်ချွတ်ရေး။

ဆိုတဲ့ အချက် နှစ်ချက်ဘဲ၊ ဒီတော့.... ဒကာတို့တတွေက ကိုယ် ဇာတိ, ကိုယ် ဇရာ, ကိုယ် မရဏဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေလွတ်ကြောင်း ကြိုးစားသင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပီး အခု ထ,လုပ်ကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ် ဒီ--ဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်ပီး နိဗ္ဗာန် ရောက်နိုင်တဲ့ သာဝက ပါရမီဉာဏ် အလို့ငှါ ကြိုးစား သင့်ကြတယ်လို့ လေးလေး နှက်နှက်ကြီး သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဆရာ သမားက သနားလို့ အထူးတလည် တိုက်တွန်းနေဒါ၊ ဒါကိုမှ မလုပ်မိကြရင် ဒုက္ခ ဇာတ်သိမ်းလမ်း မမြင်တော့ဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။

မေ့လျော့ပေါ့တန်နေကြဘို့ အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ အလှန်အရေးကြီးနေဘီ၊ အခု ထ,ပီး အားထုတ်ကြ။ ဝိပဿနာ အလုပ်လုပ်ကြ၊ မသိလို့သာ အေးနေနိုင်ကြဒါပါ၊သိတဲ့သူကသနားလို့ တိုက်တွန်းနေဒါဖြစ်လို့ အခုလုပ်မှဘဲဆိုပီး မြန်မြန် လုပ်ကြဘို့ဘဲ ရှိတော့တယ် ပေါ်ကြပလား?။ဝိပဿနာအလုပ်, ဒီအလုပ်လုပ်မှ အားကိုးရာ—အားထားရာ ရကြမယ်၊ ဒီပြင် အားကိုးစရာ မမြင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့....ဝိပဿနာလုပ်ရင်းက ပျင်းစိတ်ဝင်လာရင် လက်သင့်မခံကြနဲ့၊ ပျင်းလာရင် မင်းလောက်မိုက်တာ မရှိတော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆုံးမပီး ကြိုးစား အားထုတ်ကြ။

ကိုယ့်ခန္ဓာက အခု အိုဘက်သွားနေဒါ၊ ဒီ—အိုတာကနေ နာဘက်သွား, သေဘက်သွား၊ နောက်—ဇာတ ပဋိသန္ဓေဘက်သွားနေဒါ။ အိုဒုက္ခပီး နာဒုက္ခ၊ နာဒုက္ခပီး သေဒုက္ခ၊ အသေဒုက္ခပီးပြန်တော့ ပဋိသန္ဓေဒုက္ခ ဒီဒုက္ခအစုတွေသာ ဆက်တိုက်လာနေဒါဘဲ၊ ဒီပြင် ဘာမှ အပိုမပါပါဘူး။ ဒီဒုက္ခအစု ဘာကြောင့်လာနေသလဲ? ဒကာတို့တတွေက ခန္ဓာ လက်ရှိဖြစ်နေကြလို့ ဒုက္ခခန္ဓာ ကိုယ်ပိုင် ရထားကြလို့ဘဲဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြရှင်းကြပလား?။

ဘာ့ကြောင့် ဝိပဿနာ လုပ်ရသလဲ? ဇာတိ ဒုက္ခ၊ ဇရာ ဒုက္ခ၊ မရဏ ဒုက္ခဆိုတဲ့ ဒုက္ခ လမ်းကြမ်းချည့် သွားရမှာ—ရှောက်ရမှာကြောက်လို့ ဝိပဿနာ လုပ်ရဒါ။ ဇာတိ စတဲ့ တရားတွေဟာ ဘာဘဲကြည့်ကြည့် ကောင်းစားရေး မပါဘူး၊ ဒုက္ခအစု ဆင်းရဲထုချည့်ဘဲ၊ ဒီ ဆင်းရဲတွေက လွတ်အောင်—ကျွတ်အောင် လုပ်ရဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဒီကြားထဲက ပျင်းလာရင်....

ဗျာဓိ မရဏာ ဒုက္ခတွေ့မြင်လို့ သနားလို့ ဟောတော် မူဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒါနဲ့မှ အားမထုတ် ချင်ရင် ကိုယ့် ထက်မိုက်ဖြင့်မရှိတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ အားမထုတ် သူအတွက်မှာ ဇာတိကိုယ်ပိုင်, ဇရာကိုယ်ပိုင်, ဗျာဓိကိုယ်ပိုင်, မရဏာ ကိုယ်ပိုင်ဘဲလို့ သာ မှတ်ကြပေတော့၊ ရှင်းကြပလား?။

ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် ချစ်သနားဒါဖြင့် အားထုတ် ကြဘို့ဘဲ၊ အားထုတ်ရင် ဇာတိချုပ်ရာ, ဇရာချုပ်ရာ, ဗျာဓိချုပ်ရာ, မရဏာ ချုပ်ရာဖြစ်တဲ့နိဗ္ဗာန်ကိုကိုယ်ပိုင်ရကြမယ်၊နိဗ္ဗာန်ကိုယ်ပိုင်ရချင်ရင် ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေက ကိုယ့် အတွက်မပူ၊ သူမျှား အတွက်တော့ ပူတတ်ကြတယ်၊ ဘုရားက သူ့အရေးပီးမှ သူမျှားအရေး လုပ်တယ်၊ ဒို့—ဒကာတွေကတော့ ကိုယ့်အရေး မပီးခင်က သူမျှားအရေး၊သားရေး၊သမီးရေး၊စီးပွါး ရေးတွေလုပ်နေကြတယ်၊ ဒကာတို့ဟာ ဖီလာကန့်လန့်သမားတွေ လား?လို့ မေးထိုက်—မမေးထိုက် စဉ်းစားကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေက ဘုရား ကိုးကွယ်ပါ၏၊ တရားကိုးကွယ် ပါ၏၊ သံဃာကိုးကွယ်ပါ၏နဲ့ ဆိုကြတယ်၊ ပါးစပ်ကသာ ဆိုနေ ကြတော့ ဆိုဒါဘဲရှိတယ်၊ နှုတ်စကားသာပေတဲ့ အလုပ်သွားမပါ ကြဘူး၊ ဘုရားအယူဝါဒ အလိုတော်ကျအတိုင်း လုပ်တာ မဟုတ် သေးဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ အလုပ်သွားမပါသေးရင် ဘုရားအလိုတော် ကျနဲ့ ဝေးသေးတယ်၊ ဘုရားစကား နားမထောင်ဘဲ့သူ ဆိုရင် ဘယ်လိုအစားထဲကလဲ?ကိုယ့် ဟာကိုယ် အရုပ်ဆိုးဒါသိရအောင် မှန်ထောင် ကြည့်ကြအုံးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒို့ဒကာတွေက ဆင်ခြေဆင်လက်တွေနဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်၊ စိတ်ကူးထားပါတယ်, အကြံက မမြောက်နိုင်ဘူး၊ လုပ်မလို့ဟာ ဒီကလေးက လူလား မမြောက်သေးလို့၊ သို့ကလေး စိတ်မချ သေးလို့တဲ့၊ အဲဒါဘုရားလမ်းစဉ်ကို သွေဖီလိုက်တာဘဲ၊ ဘုရားက ကိုယ့်အရေးကို ပဋိမ၊ သူမျှားအရေးကို ဇနောက်မှ လုပ်တယ်၊ ဒကာတို့ တတွေ့ ဘုရားလမ်းစဉ် မလိုက်လို့ သွေဖီနေကြရင် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် မဟုတ်သေးဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဒါကြောင့် ရိပ်မိရင် ဒါကိုပြင်ကြ — ဆင်ကြပါလို့ လေးလေးနက်နက် သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

သူမျှားလက်ညှိုးထိုးပီး သူမျှားအရေးလုပ်နေကြရင် ဘုရားက နားကြားပြင်းကပ်လိမ့်မယ်၊ သွေဖီရေးသမားတွေ့, ကပ်ဖဲ့သမား တွေဘဲဆိုပီး မြင်ပြင်းကပ်ဘို့ဘဲရှိတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။ လူကြီးတွေက လူငယ်အာဘက် ပူနေကြဒါ၊ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားကြည့်ကြ၊ ကိုယ်က ရေနစ်နေဒါ၊ သူတို့က ကုန်းပေါ်က လူတွေပါ၊ ကိုယ်က ဇရာရေ-ဗျာဓိရေနစ်လို့ အသက်ကြီးပီး, မရဏ ရေက နစ်ရတော့မယ်၊ အခုလား, တော်တော်နေမှလားလို့ မသိ နိုင်ဘူး၊ မရဏရေ မကြာခင်နှစ်တော့မယ်၊ နှာခေါင်းဆိုက်နေဘီ သိကြရဲ့လား?၊ ရေနစ်တာက မိုက်လို့နစ်တာ၊ သူမျှား သနား နေဒါကရူးလို့၊ အဲဒီတော့ မိုက်ရူးရဲမို့ဘဲလို့ ဆိုထိုက် မဆိုထိုက် ဝေဘန်ကြည့်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒကာဒကာမတွေကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရေနစ်နေဒါတောင်နစ်နေ ကြမှန်း မသိနိုင်ကြဘူး၊ အခုဆရာသမားကဘော်ပြလို့ သိကြရဘီ ဒီကရှေ့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်ရေနစ်နေဒါ သိကြတော့၊ သိပီး တရား

အလုပ်, လုပ်ကြ၊ မလုပ်ရင် အရှုး မပျောက်သေးလို့ဘဲ ဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ ဒကာတို့ တတွေ့မှာ မရဏ ရောက်—လည်ပင်းရောက်နေဘီ၊ မကြာခင် အတွင်းမှာ မြုပ်ရတော့မယ်၊ ဒါကိုဆိုပီး ဒီကရှေ့ မိုက်တာရှုးဒါဖျောက်ကြတော့၊ ကိုယ်တိုင်က မဖျောက်ရင် အရှုးလက်စ, အမိုက်လက်စ, ဘယ်ခါမှ မသိမ်း တော့ဘူး။

ဒီလက်စ,သိမ်းချင်ရင် သစ္စာအလုပ်-ဝိပဿနာ အလုပ်လုပ်ကြ ရမယ်၊ သစ္စာမြင်ရင် အမိုက် ပျောက်တယ်၊ ရှုးဒါက သမုဒယ ကြောင့် ရှုးဒါ၊ သူ့ပယ်ရင် အရှုးပျောက်တာဘဲ၊ သဘောပါကြ ပလား?၊ဒါကြောင့် အမိုက်နဲ့ အရှုးပျောက်အောင် သစ္စာအလုပ် လုပ်ကြ၊ ဒုက္ခသစ္စာတခုထဲကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင် သိအောင် ကြုံး စားကြ၊ များများမဟုတ်ဘူး ဖြစ်ပျက်ဟာ ဒုက္ခသစ္စာ အစစ် ဘဲလို့ သိအောင် လုပ်ကြ၊ သစ္စာ မြင်မှ မိုက်ရှုး ပျောက်မယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ့ မျက်လုံးမမြင်သေးလို့ ဒါတွေ့ဘုန်းကြီးက ထုတ်ပြရဒါ၊ ထုတ်ပြလို့မြင်ရင် လွှတ်အောင် ကြုံးစား, အားထုတ်ကြ၊ ဘုန်းကြီးတို့က, ကယ်ဆွတ်ရေး၊ ဒကာတို့က လွှတ်ရေး ကျွတ်ရေး၊ ဘုန်းကြီးတို့က ဟောရေး ညွှန်ပြရေး၊ ဒကာတို့က လိုက်နာဓရေး ကျင့်ကြံရေး၊ အရေးနှစ်ရေး အနက်က ကိုယ်အရေး ကိုယ် တာဝန် ကိုယ်ကျေပြန်အောင် အားထုတ်ကြဘို့ဘဲ၊ မထုတ် ချင်ရင်, မထုတ်သေးရင်ဖြင့် ကလေးတွေ့ လူလား မမြောက်သေး ဒါနဲ့ လူကြီးအသေကောင် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကိန်း ကျုံကြမယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ရပ်ထဲ, ရွာထဲမှာ မွေးဖွါး၊ ဒီမှာ အနေများပီး ရပ်စကား—ရွာစကားကိုဘဲ နားထောင်နေကြတယ်၊ ရွာမှာ ရပ်မှာ ပြောတဲ့စကား အဟုတ်ကြီးများမှတ်မနေကြနဲ့၊ "သူက လူတိရိစ္ဆာန်ဘဲတဲ့၊ ကိုယ့်သားသမီးတောင် မခင်မင်ဘူးတဲ့" နဲ့၊ ပြောတတ်ကြတယ် ဒါကို အမှန်ထင်ပီး မနေကြနဲ့၊ မမှန်တဲ့ ရွာစကား ရပ်စကား နားမယောင်ကြနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုယ့်အရေးက တစ်ထား၊ သူများအရေး နှစ်ထား၊ ဒါမှ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်တယ်၊ ဒါဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အယူဝါဒဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ကျေနပ်ကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ရိပ်မိကြပလား?၊ နှစ်အရေးဝင်လာရင် တစ်အရေး ဆုတယုတမယ်၊ တစ်အရေး မပေးခင် နှစ်အရေး အဝင်မခံကြနဲ့၊ နှစ်အရေး ဝင်လာရင် တစ်အရေးပြန်ဆုတ်ကြ ကိုယ့်အရေး ဝိပဿနာ ပြန်ကောက်ကြလို့ ဆိုလိုတယ်၊ ကိုယ်က အပါယ်တံခါး ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်နေဒါလား?၊ ဒီကြားထဲက သူများအရေး အရင်လုပ်နေရင်, သူများအရေး ဝင်ရှုပ်နေရင် အလွန် မိုက်လို့ဘဲဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ လူလိမ္မာ မှန်ရင်ဖြင့် ကိုယ့်အရေးပီးအောင် အမြန်ဆုံး အားထုတ်ကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ တနေ့က ပြောခဲ့တဲ့ ဝတ္ထု စကား ဆက်ပြောရမယ်၊ ဒို့ဒကာ-ဒကာမတွေ ကျကျနန သိထားဘို့က ဖြစ် ပျက် တရားတခုသာ လိုရင်းအချက်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ရဟန္တာကြီး လေးပါးက နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့အမြင်ဟာ ဘယ်လိုမြင်တဲ့အမြင်ဘဲလို့ ဖြေဆိုထားတဲ့ အချက်မှာ....

(၁) က, အာဃယတန ဖ—ပါး ဖြစ်ပျက်။
(၂) က, ခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်ပျက်။
(၃) က, စိတ်ကြီးလေးပါး ဖြစ်ပျက်။
(၄) က, ဖြစ်တဲ့—ပျက်ဘဲ့ တရား။

ရှုကြ၊ ဒါမြင်ရင် နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့အမြင်ဘဲလို့ အသီးသီး ဖြဆို ကြတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဒကာတို့ တတွေက အစဲ့အမြဲ မှတ်ထားဘို့ ရာဟာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ပျက်ဘဲ ရှုရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဘဲလို့ သိထားကြ။

ဘယ်တရားကိုဘဲပြောပြော လိုရင်းအချက်က "ဖြစ်ပျက်ဘဲ့" တန်းနေဒါ၊ နိဗ္ဗာန်မြင်ချင်ရင် ဖြစ်ပျက်မြင်မှ နိဗ္ဗာန်မြင်ရမယ်၊ ဖြစ်ပျက် မမြင်သမျှ နိဗ္ဗာန် မရကြဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြ ပလား? ။ ဒကာ—ဒကာမတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ကိုယ်နှစ်သက်ရာ တခုခုကိုရှု၊ စိတ်ကြိုက်ရင် စိတ်ရှု၊ ရုပ်ကြိုက်ရင် ရုပ်ရှု၊ စိတ်ရှုရင် စိတ်,ဖြစ်ပျက်၊ ရုပ်,ရှုရင် ရုပ်,ဖြစ်ပျက်၊ ရှုချင်ရာတခုခု စိုက်ရှုကြ၊ ရိပ်မိကြပလား? ။

ရဟန္တာကြီး လေးပါးနဲ့ ဘုရားကဟောထားဒါ ဖြစ်လို့ "ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့လမ်း" က လဲလို့ဖြင့် တခြား နိဗ္ဗာန်သွားလမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ စဲ့စဲ့မြဲမြဲ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒါနဲ့ အဲဒီ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့ ပုထုဇဉ်ရဟန်းက ဘုရားထံ သွားရှောက်ထားမေးမြန်းလိုက်တော့ ဘုရားက ဥပမာ စကားနဲ့ မိန့်ကြားတော်မူတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ "ဥပမာ ဆိုပါတော့ကွာ

“တီဘီရောဂါ” မြစ်ခြောက်နာ, စွဲတဲ့ လူတယောက်ဟာ ဆေးဆရာထံသွားပီး ဆေးတောင်းတယ်တဲ့၊ ဆရာကလဲ ဆေးရယ်လို့ ဖေါ်ပေးမနေတော့ဘဲ ဒီရောဂါပျောက်အောင်ဟာ ပေါက်ပြာချပီး ပျားရေနဲ့ သောက်ရင် ပျောက်ပါတယ်ကွာလို့ ပြောလိုက်တော့ အဲဒီလူနာက ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း သောက်လို့ တီဘီမြစ်ခြောက်နာ ပျောက်ကင်းသွားတယ်—တဲ့။

နောက်—ဆေးဆရာဟာ နာမယ် ကြီးလာပီး ဟိုက—ဒီက ဆိုသလို ရောက်လာတဲ့ တီဘီမြစ်ခြောက်နာရောဂါသည်တွေကို ကုသပေးလိုက်တာ နောက်ထပ် လေးယောက်ဟာ ရှင်းရှင်းကြီး ပျောက်ကင်း သွားကြတယ်၊ ဒါနဲ့ နောက်ထပ် ရောဂါသယ် တယောက်က ဒီ သတင်းကြားလို့ အဲဒီ ဆရာကြီးဆီ သွားပီး ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ် သတင်း ကြားလို့ လာရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ချီးကျူးပြောဆိုပီး ဆေးကုမ,ပေးဘို့ အကြောင်းနဲ့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ ဆရာကြီးက မင်း—ဆေးစားချင်ဒါဖြင့်ပေါက်ပင်ရဘို့လိုတယ်၊ ငါက ဆေးပေးရမှာဖြင့် မင်းက“ပေါက်ပင်”ရှာခဲ့လို့ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ပေါက်ပင် ထွက်ရှာတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနာတောသားက ပေါက်ပင်ကိုမမြင်ဘူး,မသိဘူးဘူးတဲ့၊ဒါနဲ့ ပဌမ ရောဂါ ပျောက်ဘူးတဲ့လူဆီ သွားမေး လိုက်တယ်—တဲ့၊ “ပေါက်ပင်ဆိုဒါ ဘယ်လိုနေသလဲ”လို့၊ ဒီတော့.... အဲဒီလူက ပေါက်ပင်ဆိုဒါကွာ မီးလောင် ငုတ်တိုလို မဲတဲ့ ဟာဘဲလို့ ပြောလိုက်တော့.... ဒီ တောသားလူနာက ဒီအတိုင်းမှတ်ထားလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မရှင်းတော့ ဒုတိယ ပျောက်ဘူးတဲ့ လူ့ဆီ သွားမေးပြန်တယ်၊ ပေါက်ပင်ဆိုဒါ ဘယ်လိုနေသလဲ?လို့ ဒီတော့.... ဒုတိယ လူက "ပေါက်ပင်ဆိုဒါ အမဲသား တစ်လို နီနေဒါဘဲ"လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီလို ပြောတော့ ပို၍ပင်သွား ဒါပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအတိုင်းဘဲ မှတ်ထားပီး တတိယ ပျောက် ဘူးတဲ့ လူ့ဆီ သွားမေးပြန်တယ်တဲ့၊ တတိယလူက "ပေါက်ပင် ဆိုဒါ သံလျက် အိမ်ကြီးတွေလို သီးတဲ့ အပင်ဘဲ"လို့ ပြော လိုက်ဝယ်။

ဒီအခါမှ ပို၍ပင် သွားပြန်ဒါပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ အတိုင်းဘဲ မှတ် ထားပီး စတုတ္ထပျောက်ဘူးတဲ့ လူ့ထံ သွားမေးပြန်တယ်၊ စထုတ္ထ လူက "ပေါက်ပင်ဆိုဒါက္ခာ ညောင်ပင်လို အုပ်အုပ် ဆိုင်းဆိုင်း နေဒါဘဲ"လို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာအလွန်ကို၍ပင်သွား တော့တယ်တဲ့၊ ဒီဥပမာအတိုင်းဘဲ မင်းမှာလဲ တောသားလူနာနဲ့ တူနေဘီလို့ ဘုရားက မိန့်တော်မူတယ်။

နောက်—ဘုရားကဆက်လက်ပီး သူတို့ပြောတဲ့ ပေါက်ပင်ဟာ အနေအထိုင်သာကွာပီး အရသာ, သြဇာမကွဲပြားသလို ရဟန္တာ ကြီး လေးပါးပြောတဲ့ စကားဟာလဲအပြောအဆိုသာကွဲပြားဒါ။ အဓိပ္ပါယ်သွားက အတူတူချည့်ဘဲ၊ သူတို့အားထုတ်တဲ့အတိုင်း.... အားလုံး မှန်ကြတယ်၊ မင်း—ဥာဏ်မရှင်းလို့ မသိဒါ၊ ဒီပြင်ဟာ အသာထား၊ "ဥဒယ—ဝယ" ဆိုတဲ့ ဖြစ်ပျက် တရား တခုသာ အဓိကထားပီး မှတ်ပေတော့လို့ ဟောတော် မူလိုက်တယ်။

"အရဿာ" ကိုယူရင် "ဥဒယ—ဝယ" ဖြစ်ပျက်ဟာ အဓိကပါဘဲလို့ ဟောတော်မူတဲ့အချက်ကို လေးလေး နက်နက် မှတ်ထားကြ။

ဒီဒကာ, ဒကာမတွေ ရှင်းကြပလား? တရားဟာ ပြားချင်ဒါ ပြားပါစေ၊ ဘယ်လောက် ပြားပြား — ပြားနေပစေ....ကိုယ်က ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ကိုင်ထားကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါသာ လိုရင်းစဲ့၊ ဖြစ်ပျက်မြင်မှ နိဗ္ဗာန်ရကြမှာ၊သဘော ပါကြပလား?။

ကိုင်း, ယနေ့ ဒီတွင် တော်ကြအုံး အချိန်စေ့သွားဘီ။

—★—

No. 6.

ဓမ္မရတနာ-မာတိကာ

မိုဘွယ်ကင်းမှ ချမ်းသာရ တရားတော်

ဆောင်ပုဒ်။

ခန္ဓာသူသတ်၊ ငါသူ–မှတ်၊ မိုလတ်လွန်တွယ်တာ။
မိမိသူတပါး၊ ခန္ဓာငါး၊ မိုထားတုန်လှုပ်ရှာ။
ခန္ဓာကိုခင်၊ တဏှာဝင်၊ မိုစဉ်ဘောက်ပြန်လာ။
ဘောက်ပြန်သလောက်၊ ပူမီးတောက်၊ လှုပ်ချောက်စလိတာ။
သစ်တုံးမိုလူ တုံးလှုပ်မူ မိုသူသွက်သွက်ခါ။
မမိုသီးခြား၊ မလှုပ်ရှား၊ မှတ်သားဥပမာ။
ခန္ဓာမခင်၊ တဏှာစင်၊ အေးခွင်မြတ်ချမ်းသာ။

သတိချပ်။

အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ၊ ခန္ဓာထုံးတမ်းတဲ့။
ခန္ဓာရိုးရာ၊ ဘောက်ပြန်လာ၊ ကံသာရိုးမယ်ဖွဲ့။
မိမိမှားပြစ်၊ သတိလစ်၊ ဉာဏ်စစ်မဖွဲ့ခဲ့။
ဆင်ခြေခဲ့ထွင်၊ ဘုရားရှင်၊ ပြစ်တင်စွပ်စွဲလဲ့။
အမိုမရ၊ ဘုရားမှ၊ ပွင့်ကြမရှိတဲ့။
မိမိုက်ပြစ်၊ ဝစီလှစ်၊ စီစစ်နောင်ကျိုးမဲ့။
တဏှာကင်းစင်၊ မမိုလျှင်၊ ငြိမ်းခွင်အေးမြတ်လဲ့။
ကိုယ်, စိတ်, ကိုလေ၊ ချုပ်ငြိမ်းပေ၊ မိုထွေရှောင်ကွင်းဖဲ့။

တရားသား။ ။ဒကာ, ဒကာမတို့ကို ဒီကနေ့ည ချမ်းသာရေးတရားကို ဟောရမယ်၊ ဒို့ဒကာ, ဒကာမတို့ကို ချမ်းသာချင်ကြသလား? မေးရင် တပည့်တော်တို့ ချမ်းသာချင်ကြပါတယ်ဘုရားလို့ ဖြေကြမှာဘဲ၊ ချမ်းသာချင်ရင်ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ? ခန္ဓာချုပ်အောင် လုပ်ကြရမယ်၊ ခန္ဓာချုပ်မှသာ သုခအစစ်, ချမ်းသာစစ်, ချမ်းသာမှန်ကို ကိုယ်ပိုင်ရကြမယ်၊ ခန္ဓာမချုပ်သမျှ ဒုက္ခနဲ့ မကင်းနိုင်ကြဘူးဆိုဒါမှတ်ကြ။

ဒကာ, ဒကာမတို့မှာ မိမိ ခန္ဓာငါးပါးလဲရှိ၊ သူတပါးခန္ဓာငါးပါးလဲရှိနေကြတယ်၊ အဲဒီရှိတဲ့ ခန္ဓာငါးပါးကို မိမိက ခင်မင်တွယ်တာရင် လှုပ်ရှားမှု ရှိမယ်၊ သူတပါးခန္ဓာ ခင်တွယ်ရင်လဲ လှုပ်ရှားမှု ရှိကြရမယ်ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ခန္ဓာရဲ့ သဘောက ဘောက်ပြန် ပျက်စီးတတ်တဲ့ သဘောမျှသာကေန်ရှိဒါ၊ မိမိကအကောင်းကြီးမှတ်ပီး သူ့ကို တွယ်တာ နေကြတော့ သူဘောက်ပြန်ပျက်စီးဒါနဲ့ မိမိမှာဆောက်တည်ရာမရတော့ဘူးရိပ်မိကြပလား?

ဒို့ဒကာတို့ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့အခါ၊ စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေတဲ့အခါ သေသေချာချာ ဆန်းစစ်ကြည့်ကြ၊ ကိုယ့်စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရင် တခုခုကို မှီထားမိလို့ဘဲဆိုဒါ ပေါ်ကြပလား?၊ ဥပမာ—သစ်တုံးကိုမှီထားရင် သစ်တုံးလှုပ်ရင် ကိုယ်ပါလှုပ်မယ်၊ သစ်တုံးလှုပ်တာနဲ့ မှီတဲ့သူပါလှုပ်တာ၊ အဲဒါ မှီထားလို့သာလှုပ်တာ၊ တခြားစီနေရင် မလှုပ်ပါဘူး၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒီဥပမာအတိုင်းပါဘဲ ဒို့ဒကာတို့ စိတ်မချမ်းသာကိုယ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေကြရင်, ရှိနေရင်, တခုခုကို မှီနေလို့ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

အခုအစပျိုးပီး ပြောလိုက်တာက နိဗ္ဗာန်ဟောမလို့ ပြော ဒါလို့ သိထားကြ၊ ဒကာ,ဒကာမတွေကို "ဣတိဝုတ် ပါဠိတော် ဥဒါန်းပါဠိတော်မှာလာတဲ့စကား ပြောမလို့ ဆိုဒါမှတ်ကြရမယ် ဒကာတို့တတွေ မိမိခန္ဓာကိုမှီနေတယ်ဆိုဒါတဏှာကမှီဒါ၊တဏှာ ရှိလို့မှီဒါဘဲ၊ တဏှာမရှိရင် မမှီတော့ဘူး၊ တဏှာက မိမိခန္ဓာ, သူတပါးခန္ဓာနဲ့ ဝတ္ထုအာရုံ ကာမဂုဏ် အမျိုးမျိုးမှာ မှီတယ် တတ်တဲ့သဘောရှိတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

တဏှာကမှီထားတော့ ခန္ဓာက သူ့သဘောအတိုင်းဘောက် ပြန်လာရင် တဏှာက လှုပ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် "နိဿဝတဿ စလိတံ ဟောတိ" တဲ့၊ နိဿဝတဿ၊ တဏှာနဲ့ မှီနေတဲ့သူအား၊ စလိတံ၊ လှုပ်သည်၊ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏" လို့၊ ဟောတော်မူတယ်၊ တဏှာက ခန္ဓာကို ခင်တွယ်နေတဲ့အတွက် ဘောက်ပြန်ရင် လှုပ် တယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ သဘောပါကြပလား? ခန္ဓာကို နဲ့နဲ့ခင်ရင် နဲ့နဲ့လှုပ်တယ်၊ များများခင်ရင် များများလှုပ်တယ်၊ နဲ့နဲ့မှမခင် တွယ်ရင် နဲ့နဲ့မှ မလှုပ်ဘူးလို့မှတ်ကြ ရှင်းကြပလား?။

ဥပမာပြောရရင် အနောက်နိုင်ငံက သူဌေးကြီးတယောက်မှာ ဌေးတသိန်းပျောက်လို့ ဒုက္ခရောက်နေရှာသတဲ့,လို့ ဒို့ဒကာတွေ ကြားရရင် လှုပ်ပါ့မလား? မလှုပ်ပါဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ?ဒကာ တို့က သူ့ကိုမှီမထားလို့ဘဲ၊ သူ့အတွက်နဲ့ မလှုပ်ပေမဲ့ မိမိအပ်တ ချောင်း ပျောက်ရုံနဲ့ဘဲ လှုပ်တယ်၊ ပေါ်ကြပလား? ဒီတော့ ဒကာ,ဒကာမတွေ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် အေးအေးဆေးဆေးနေချင် ပါတယ် ဆိုရင် မမှီကြနဲ့၊ ကိုယ့်ခန္ဓာလဲ မခင်ကျနဲ့၊ သူတပါး ခန္ဓာလဲမခင်ကြနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

မိမိခန္ဓာ, သူတပါးခန္ဓာ မှီနေကြရင် ခင်နေကြရင် လှုပ်မယ် စိုးရိမ်, ပူဆွေး, ငိုကြွေး, ကြောင့်ကျ, သောက, ဗျာပါရမျှားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရမယ် ဘယ်တော့မှ အေးဆေးငြိမ်သက် သာယာတဲ့ အကွက်ကို မရနိုင်ကြဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ မိမိ နေမကောင်း ထိုင်မသာဖြစ်လို့ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရတယ် သောကဗျာပါရ မျှား ရတယ်ဆိုဒါဟာ မိမိခန္ဓာမှာ နဂိုက ခင်တွယ်နေလို့ မှီနေလို့ဘဲ **ကံ**မကောင်း အကြောင်း မသင့်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒို့ဒကာတွေ ပြောတတ်ကြတယ် ကံကိုက ဆိုးပါတယ်၊ ကျုပ်**ကံ**မကောင်းဘူး ကျန်းမာတယ်လို့ကို မရှိပါဘူးနဲ့ ပြောတတ် ကြတယ်၊ **ကံ**မကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး ကံမကောင်းလို့ ယူရင် ကမ္မဝါဒီ ဒိဋ္ဌိဘဲ။

ဘေးကလဲ ဝိုင်းပီး ထောက်ခံကြတယ် "ဟုတ်ပါတယ်—ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ ဖြစ်ရဒါ ခင်ဗျားကိုက ကံခေလှတယ် သားဆိုး, သမီးဆိုးတွေနဲ့ တွေ့ရကြုံရတယ်၊ နောက်နောက်က အကြောင်း မကောင်းခဲ့လို့ **ကံ**မကောင်းခဲ့လို့ဘဲဟဲ့၊ ဝိုင်းဝန်း ထောက်ခံကြတယ်၊ အမှန်က ခုမှ တွေ့ကြရ၊ ခုမှ ခင်ကြရဒါပါ နောက်က အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒကာတို့ တတွေ့ကသာ မှီနေကြလို့ ခင်တွယ်နေကြလို့ပါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ သား ကြောင့် လှုပ်ကြ၊ သမီးကြောင့်လှုပ်ကြ၊ ပစ္စည်းကြောင့် လှုပ်ကြ၊ **ကံ**မကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒကာတို့က ဒီအပေါ်မှီထားကြလို့ မှီနေကြလို့သာပါဘဲ ရိပ်မိကြပလား?၊ မမှီရင်မလှုပ်ပါဘူး။

လှုပ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောဟာ ခင်လို့ မင်လို့ ဆိုဒါမှတ်ကြ၊ ဒကာ, ဒကာမတွေက ခန္ဓာအမျိုးမျိုးမှာ အားကိုး ပါးကိုးနဲ့

မှီထားကြ၊ တွယ်ထားကြ၊ နောက်ပိုး, ပစပ်ကပြောကြသေးတယ် “ဘုရားတောင် အမှီမရှိရင် မပွင့်ဘူး” တဲ့၊ ကိုယ့်ဆင်ခြေနဲ့ ကိုယ်တော့ ဟုတ်နေ ကြဒါဘဲ၊ ခက်မှ ခက်ရချည့် သေးတယ်၊ ဘုရားက မှီဒါမဟုတ်ဘူး၊ အရိပ်ခိုပိုး ထိုင်ဒါဘဲရှိတယ်၊ နောက်, ဒီအပြောမျိုး ဆင်ခြင်ကြ၊ စကားနောက် တရားပါကြမယ်လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

နိဿိတဿ၊ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ မှီနေတဲ့သူအား။ စလိတံ၊ လှုပ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ တဲ့၊ လှုပ်တယ်ဆိုဒါ တဏှာကြောင့် လှုပ်တာ၊ ကံကြောင့် လှုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒိဒကာတွေကံကြောင့် လှုပ်တယ်လို့ ယူတဲ့အယူ ဒီကနေ့ကစပြီး ပြောင်းပစ်ကြ၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ဖျောက်ကြ၊ မဖျောက်ရင် အမှန်မကျဘူး၊ အမှန်မဟုတ် ရင် ကမ္မဝါဒီ ဒိဋ္ဌိဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား? လှုပ်တယ် ဆိုဒါ တဏှာကြောင့်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒိဒကာတွေ စဉ်းစားကြည့်ကြ၊ အနောက်နိုင်ငံမှာ လူပေါင်း တသန်း, နှစ်သန်း ဗုံးကျပြီး သေကျပျက်စီးကြတယ်လို့ ကြား ရရင် သြော်....ကမ္မဿကာဘဲလို့ ပြောကြမယ်၊ ဒိဒကာတွေ နဲ့နဲ့မှမလှုပ်ပါဘူး၊ မလှုပ်တာ မမှီကြလို့၊ သူတို့အပေါ်မှီမထား ကြလို့ဘဲ၊ ပေါ်ကြပလား?၊ ဒီတော့ မှီရင် လှုပ်တယ်၊ မမှီရင် မလှုပ်ဘူး ဆိုတဲ့အချက် ထင်ရှားဘီ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးဝေး, ဝေးပါစေ မှီရင်လှုပ်တာဘဲ၊ နီးဒါဝေးဒါဟာ ပဓါနမဟုတ်ဘူး လို့မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒကာ, ဒကာမတွေက လှုပ်တာကို အလွန်ကြိုက်ကြတယ်၊ မလှုပ်ရင် အငြိမ်မနေနိုင်နိုင်ဘူးဆိုသလိုဘဲ၊ ကိုယ့်သားသမီးလေး

အိမ်ထောင် ကျမှာတောင် “ဝေးဝေး မသွားကြနဲ့ သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း ဆွေမပျက်, မျိုးမပျက် ဒီနားမှာဘဲ စုစုဝေးဝေး နေထိုင်ကြ၊ မင်းတို့တတွေ အဝေးမှာနေရင် ဆွေမရှိ မျိုးမရှိနဲ့ မျက်နှာငယ်နေကြမယ်” ဆိုပီး ကိုယ့် အနားမှာ နေစေကြတယ်၊ အဲဒါ အလှူပ်ကြိုက်လို့ လှူပ်စရာမရှိရင်မဖြစ်ကြလို့ လှူပ်နေချင်ကြလို့ ဆိုဒါ ထင်ရှားတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာတို့ အပြောကတော့ အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ရချင်ပါတယ်လို့ ဆိုပေမဲ့လဲ အလုပ်ကတလဲဖြစ်နေကြဘီ၊ ဒါကြောင့် ဒကာတို့ တတွေ့ နိဗ္ဗာန် ရောက်ချင်ရင် ရချင်ဒါဟုတ်ရင် အမှီကင်းကြရမယ်လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ကြပလား?၊ ဒကာတို့ မှီဒါက ခိုင်မြဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ အနိစ္စသစ်ပင်, ဒုက္ခသစ်ပင်, အနတ္တသစ်ပင်တွေ့ မှီနေကြဒါ! ဒါတွေ့ကို မှီနေရင် လှူပ်ချင်ကြလို့ ဘဲဆိုဒါမှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါတွေ့မှီထားရင်နေလဲလှူပ်လှူပ်ရှားရှားနေနေရတယ်၊ သေလဲလှူပ်လှူပ်ရှားရှားဘဲ သေရမယ်ဆိုဒါဆုံးဖြတ်ချက်ချ

ဒီဒကာ, ဒကာမတွေ့ လှူပ်လှူပ် ရှားရှားနဲ့ သေချင်ကြရင် ကြိုးစားပီးသာမှီကြ၊ လှူပ်လှူပ် ရှားရှားနဲ့ တရားလက်လွှတ်ပီး သေရမှာမုချဘဲ၊ လူတွေ့ဟာ သေခါနီးရင် လှူပ်တာ ချည့်ဘဲ၊ မလှူပ်တဲ့လူ အလွန်နဲပါတယ်၊ မလှူပ်တဲ့သူ မရှိဘူး ဆိုရင်တောင် မမှားဘူး၊ မလှူပ်တာ ရဟန္တာဘဲရှိတယ်၊ ရဟန္တာကတော့ အမှီကင်းသူမို့ မလှူပ်တော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဥပမာ—လှေစီးတဲ့သူလိုဘဲတဲ့၊ လှေ စီး သူ ဟာ လှေက မှောက်မလို့ ဖြစ်တော့ကြောက်လို့ အော်တယ်၊ လှေကမှောက်ပေမဲ့ လှေကမအော်ဘူး၊ စီးသူ, မှီသူကသာ အော်ဒါပါ၊ သဘောပါကြပလား? မိမိက လှေကိုမှီနေဒါကို နှစ်မှာကြောက်လို့ ဘဲ။

ဒကာ, ဒကာမတွေက ခန္ဓာငါးပါးဆိုတဲ့ လေ့ကိုဘဲ မှီနေကြတယ်၊ ခန္ဓာငါးပါးကိုမှီတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှန်ရင် လုံပ်မှာဘဲ၊ မမှီရင် မလုပ်ဘူး၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒါကြောင့် "အနိဿံတာဿ၊ တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မမှီသောသူအား။ စလိတံ၊ လှုပ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊ မရှိ။ စလိတေ၊ လှုပ်ခြင်းသည်။ အသတိ၊ မရှိခဲ့သော်။ ပဿဒ္ဓိ၊ သောက စသည်မှငြိမ်း၏။ ပဿဒ္ဓေ၊ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကိလေသာမှ ငြိမ်းခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။" လို့ ဟောတော်မူတယ်။ လှုပ်တယ်ဆိုဒါ တဏှာရှိလို့သာလှုပ်တာ၊ တဏှာမရှိရင် မလှုပ်ဘူး၊ အဲဒါ—နိဗ္ဗာန်ဘဲ၊ တဏှာနိရောဓေါနိဗ္ဗာနံဘဲ၊ အစလတောဆိုဒါ နိဗ္ဗာန်ဆိုဒါဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ အိမ်ထောင်ရေး ရှာကြဒါဟာ အမှီရှာဒါမှီစရာရှာဒါဘဲ၊ အမှီမရှိတော့ လှုပ်စရာမရှိလို့ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဒီတော့—ဒို့ဒကာတွေက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာပီး လှုပ်ချင်လို့ လှုပ်နေကြဒါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒကာဒကာမတွေ ဘယ်နှယ်မျှား ဖြစ်နေကြသလဲ? လို့ မေးလိုက်ပါတယ်၊ အခု သောကတွေ,ဗျာပါရတွေနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေကြတော့ လွတ်ရလိုကြောင်းနဲ့ ဆုတောင်း နေကြတယ်၊ ဆုတောင်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ မမှီဘဲနေလိုက်ရုံဘဲ၊ မမှီဘဲ နေလိုက်ရင် ငြိမ်းဒါပါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ ပြင်ကြတော့၊ ဒီကရှေ့ အတိတ်ကံကိုမစဲကြနဲ့၊ ခန္ဓာကလှုပ်လာရင် "မင်းကြောင့်လှုပ်တာဘဲ" ဆိုပီး တဏှာကိုလက်ညှိုး ထိုးကြ၊ သဘော ပါကြပလား?၊ ဉာဏ်နဲ့ တဏှာမြင်အောင်ကြည့်ကြ၊ တဏှာလက်သယ်ဘဲ၊ ဒကာတို့တတွေ ဒုက္ခ

ရောက်ဘို့ သူ ခြယ်လယ်နေဒ့ါဘဲ၊ တဏှာမြင်ရင် အနတ္တဥာဏ် ပေါက်မယ်၊ တကယ် အနတ္တဥာဏ် ပေါက်သွားရင် မပို့မှန်း—မဆို့မှန်း အမှန်သိသွားဘီ၊ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ သားသမီး အပေါ် ခင်ပွန်းအပေါ် အနတ္တဥာဏ် ပေါက်အောင် ရှုကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ တဏှာခင်ဒါ သိမ်းလိုက်ရင် လုပ်ဇာတ်တွေ အကုန်သိမ်းမယ်လို့ မှတ်ကြ။

"ရူပလောကေ-ပိယရူပံ-သာတရူပံ" တဲ့၊ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး သေခါနီးမှာ ဟောတဲ့ တရားလို့ မှတ်ကြ၊ သား, သမီးနဲ့ ခင်ပွန်းက ခန္ဓာငါးပါး၊ ပစ္စည်းက ခန္ဓာတပါး၊ ဒီ ခန္ဓာတွေကို ဒကာ—ဒကာမတွေက မှီထားကျတယ်၊ မှီတယ် ဆိုဒါ တဏှာက မှီဒါ၊ တဏှာကမှီပီး ဥပါဒါန်က လုံးဝ မပြုတ်အောင် ဖက်ထားတယ်၊ ဒီတော့ ...ဒီဥပါဒါန်ရဲ့ နောက်က ဒကာတို့ မသေခင်မှာဘဲ သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသဆိုတဲ့ ဒီငါးပါးက လိုက်လာတယ်၊ အဲဒါခန္ဓာမှီတဲ့သူအတွက် ရတဲ့အကျိုးဒုက္ခတွေဘဲ သဘောပါကြပလား?။

ကိုယ်မှီထားတဲ့ ခန္ဓာက သူ့ သဘာဝ အတိုင်း ဘောက်ပြန် ပျက်စီးပြတဲ့အခါ စိုးရိမ်ပူဆွေးရ၊ ငိုကြွေးရ၊ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲကြရ နောက် ပြင်းစွာပူပန်ပီး ဥပါယာသ မီးလောင်ခံကြရ မေ့မြောမူးနောက်ပီး သတိလစ်သွားရလောက်အောင် အဖြစ်ဆိုးမျိုးကြုံကြရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဆေးရှာရဘီ၊ ရင်ထဲနှလုံးထဲ ပူလွန်းလို့ သွေးဆေးလေး တခွက် သောက်ချင်တယ်နဲ့ ဖြစ်ကြ ရတယ်၊

သွေးဆေး သောက်ချင်ဒါ ဥပါယသ လက်ချက်ဘဲ၊ သွေးဆေး ဆိုပေမဲ့ ဂန္ဓဂေါ်(ကံ့ကော်)ကဲဆေးမှရမယ်၊ ဒီပြင် ဆေးနဲ့တော့ မရနိုင်ဘူး သွားဘီတဲ့၊ ဒို့—ဒကာတွေအဖြစ်ဟာ ကောင်းနိုင်ပါအုံးမလား?၊ စဉ်းစားကြ။

ဒို့—ဒကာ ဒကာမတွေဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းမသိ၊ မိုးကိုမိုးမှန်းမသိ နိုင်အောင်ဖြစ်တဲ့အဖြစ်ဟာ အကောင်းမို့လား? အရှုးမို့လား?၊ လို့မေးထိုက်မမေးထိုက်ဝေဘန်ကြည့်ကြ ကိုယ့်သား,ကိုယ့်သမီး လေး,ဒေဝေးတလံသွားနေကြရတဲ့အခါကျတော့ "ငါ့သားလေး မာပါစေ, ချာပါစေ, ခလုပ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ ငါး သမီးလေး အန္တရာယ်ကင်းလို့ ဘေးရှင်းပါစေနဲ့" ဆိုပီး မေတ္တာပို့ကြတယ်၊ ဟိုက အမှတ် ရ-မရတော့မသိဘူး၊ဒီက တအားမှိထားပီးလှုပ်နေလိုက်ကြဒါ၊ ဒို့ဒကာတွေ မိုးကိုဘယ်လောက်ကြိုက်တယ် မကြိုက်တယ် အခြောက်တိုက် ရှာယူနေကြဒါပါ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေ အဝေးများသွားနေတဲ့အခါ "ငုံသံပါနဲ့ မေတ္တာပို့နေကြ" ဒါဟာ ရာဂဘဲ၊ မေတ္တာ မဟုတ်ပါဘူး လှုပ်တဲ့သဘော, ပူပန်တဲ့သဘောရှိဒါကို သိကြ၊ မေတ္တာလို့များ မှတ်မနေကြနဲ့၊ ဒါကြောင့် "ရာဂေါမေတ္တာယဝဇ္ဇတိ" ရာဂက မေတ္တာကို လွှဲစားတယ်—တဲ့၊ ဒီတော့ ရာဂက လွှဲစားနေဒါလို့ သိကြ၊ မေတ္တာစစ်က ငုံသံမပါဘူး၊ အပူလဲမပါပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။ မေတ္တာက အအေး၊ တဏှာက အပူ၊ တခုနဲ့တခု ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီးဘဲ၊ သဘော ပါကြပလား?။

တဏှာက ခန္ဓာကိုမှီ၊ ခန္ဓာက အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တာခန္ဓာ၊မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲဘဲ့သဘော၊ ကိုယ် အလိုမလိုက်တဲ့ သဘောဘဲရှိတယ်၊ ခန္ဓာက သူ့သဘောအတိုင်း သူ့သဘာဝအတိုင်း ဓမ္မတာထုံးစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပီး ဘောက်ပြန်ပြတော့မှိတဲ့သူက လူပ်တာပေါ့၊ လူပ်တော့ သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသ ဆိုတဲ့ ငါးပါးကဆက်တိုက်လိုက်လာမယ်၊ တဏှာနဲ့မှီရင် မှီတဲ့လူကို လောင်မြိုက်မဲ့မီးတောက်ငါးခု၊ အခု မျက်မှောက်တွင် အလောင်ခံရမယ်၊ အရှိုအမြိုက်ခံရမယ်၊ ဒီတော့ မီးကို မီးမှန်းသိအောင်ဖြင့် ကြိုးစားကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

ဒို့—ဒကာတို့ မီးမှန်း သိရင်ဖြင့် ရှောင်ကြမယ်၊ ရှောင်ရင် အလောင်အမြိုက် မခံရပါဘူး၊ မီးမှန်းသိတော့ ခန္ဓာကိုတဏှာနဲ့ မမှီတော့ဘူး၊ မမှီတော့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ ကြည့်ပါလား....? "အသောက်၊ စိုးရိမ်ကြောင့်က ဗျာပါရလည်း မရှိ။ ဝိရာဇံ၊ ရမက် တဏှာဟူသော မြူအညစ်အကြေးလည်းမရှိ။ ခေမံ၊ ဘေးမရှိသဖြင့် အလွန်တရာလည်းငြိမ်းချမ်းလှ၏" တဲ့၊ အဲဒီလို မဂ်လာတရားတော်မှာ ဟောထားတယ်၊ မမှီတဲ့သူ အတွက် ဘုရားရဲ့ ထောက်ခံချက် စကားတော်ဘဲ၊ ကျေနပ်ကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဒို့—ဒကာ ဒကာမတို့ငြိမ်းချင်ရင် ချမ်းသာအေးမြချင်ရင် မမှီကြနဲ့၊ ကင်းအောင်ကြိုးစားကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ခန္ဓာအပေါ်မှာ တဏှာ,ဥပါဒါန်နဲ့မှီနေကြသမျှ လူပ်ကြမှာချည့်ဘဲ၊ ဘယ်တော့မှ မငြိမ်းနိုင် မအေးနိုင်ကြဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ နောက်က သောက, ပရိဒေဝ, စတဲ့ ဒုက္ခတို့ တောက်ရှောက်လိုက်လာမှာဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတို့

လေးလေးစားစားမှတ်ထားကြ၊ မှီရင်လွှပ်မယ်၊ လွှပ်ရင် ပူမယ်၊ မမှီရင် မလွှပ်ဘူး၊ မလွှပ်ရင် မပူဘူး” ဆိုတဲ့အချက်ကိုမှတ်ထားကြ မပူဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ဘဲ။

အခုဟာက အသံနဲ့ခဲဒါ၊ အလုပ်နဲ့ ခဲကြည့်ရင် ရမှာမဟုတ်သေးဘူး၊ အလုပ်နဲ့ ခဲကြည့်နိုင်အောင် ကိုယ်တိုင်သိအောင်, ကြိုးစားကြဘို့ ဒကာ—ဒကာမတွေကိုတိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ “စလိတေလှုပ်ခြင်းသည်။ အသတိ၊ မရှိခဲ့သော်။ ပဿဒ္ဓိ၊ ကိုယ်ရော စိတ်ပါကိလေသာ အပူမှငြိမ်းခြင်းသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏ ”လို့ ဟောတဲ့အတိုင်း နိဗ္ဗာန်ဆိုဒါ ငြိမ်းဒါကိုဆိုဒါ၊ ဒါကြောင့် သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်မှာ “သောက ပရိဒေဝါနံ သမတိက္ကာမာယ” လို့ ဟောတဲ့စကားနဲ့ တထပ်ထဲ ကိုက်မနေပေဘူးလား? တထပ်ထဲပါဘဲ၊ ခန္ဓာကိုမမှီရင် မလှုပ်ဘူး၊ ငြိမ်းအေးတယ်၊ သောက, ပရိဒေဝ စတဲ့ ဒုက္ခတွေက လွှန်မြောက် သွားတယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ ပဿဒ္ဓိ ဆိုဒါ ကိုယ်ရော—စိတ်ရော—ကိလေသာရော ငြိမ်းဒါကို ဆိုဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ငြိမ်းအေးချင်ရင် မမှီဘဲ နေနိုင်ကြဘို့လိုတယ်၊ မမှီအောင်လုပ်ကြရမယ်၊ မမှီအောင်လုပ်ဘို့က ခန္ဓာကို တဏှာနဲ့ မခင်အောင် လုပ်ကြရမယ်၊ ခန္ဓာတဏှာနဲ့ မခင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ? မခင်အောင် ဥာဏ်နဲ့ လုပ်ရမှာ၊ ဥာဏ်နဲ့ မြင်အောင်လုပ်ရမှာဘဲ ဆိုတဲ့အချက်ကို အလေးအနက်မှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။ ခန္ဓာရဲ့သဘောအမှန်ကိုဥာဏ်နဲ့ မြင်ရင် မမှီတော့ဘူး၊ မမှီရင် မလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်းအေး သွားပြီ လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကြောင့် “အနိဿိတဿ၊ ခန္ဓာဖြစ်ပျက် မြင်သဖြင့်

မမှီသောသူအား။ စလိတံ၊လှုပ်ခြင်းသည်။ နတ္ထိ၊မရှိ”လို့ဆိုဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒိဋ္ဌကာတွေ ဝိပဿနာ ရှုမှသာ အလှုပ် ငြိမ်းမှာဆိုဒါ ထင်ရှားဘီ၊ ဒီတော့ အလှုပ်ကင်းချင်၊ ငြိမ်းအေးချင် နိဗ္ဗာန်ရချင် ဒါဖြင့် ဝိပဿနာရှုကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ ဝိပဿနာပညာအလုပ်ကို လုပ်ကြလို့ အထူးဘဲ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

ဒို့—ဒကာတွေ နိဗ္ဗာန်ရချင် ရောက်ချင်ရင် လမ်းရှေ့မလိုက်ကြနဲ့၊ လမ်းတို့ ဖြတ်လမ်း ဝိပဿနာ လှုပ်ငန်း၊ ဉာဏ်လှုပ်ငန်း လှုပ်ကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ ဉာဏ်လှုပ်ငန်းက ခန္ဓဉာဏ်နဲ့ စိုက်ကြည့်ဘို့ဘဲ၊ ခန္ဓဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ရင် ဖြစ်တာ—ပျက်တာဘဲ မြင်ရမယ်၊ ဖြစ်ပျက် မြင်ရင် ခန္ဓာ အတွက်နဲ့ မလှုပ်တော့ဘူး၊ အလှုပ်နဲ့သဲလောက် ငြိမ်းအေးမှုရကြမယ်၊ လုံးဝမလှုပ်ရင်လုံးဝ ငြိမ်းဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။

လှုပ်ရင်ပဋိတယ်၊ မလှုပ်ရင် အေးငြိမ်းတယ်၊ ဣတိဝုတ် ပါဠိတော်နဲ့ ဥဒါန်းပါဠိတော်၊ သတိပဋ္ဌာန်ပါဠိတော်စကားတို့ဟာ တဖြေးဖြေး ညီညွတ်တယ်လို့ မှတ်ကြ၊ မလှုပ်တာက မဂ်၊ မလှုပ်လို့ ငြိမ်းဒါက နိဗ္ဗာန်၊ ငြိမ်းတယ် ဆိုဒါ ကိုယ်—စိတ်—ကိလေသာ ငြိမ်းတာကို ပြောဒါ၊ အားလုံးငြိမ်းဒါ နိဗ္ဗာန်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

၁—လှုပ်တာ ပဋိကာ ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာ။
၂—မှီဒါက တဏှာ.....သမုဒယသစ္စာ။
၃—မလှုပ်တာက ပညာ .....မဂ္ဂသစ္စာ။
၄—မလှုပ်ဘဲငြိမ်းဒါကနိဗ္ဗာန်နိရောဓသစ္စာ။

ဒါကြောင့် ဒို့ဒကာတွေ ပဋ္ဌမခန္ဓာ၊ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ကြိုးစားကြ၊ နောက်,မုန်းလာအောင် ဆက်ကြည့်၊ နောက်—ဆုံးအောင်လိုက်၊ ဖြစ် ပျက် အဆုံးမြင်ရင် နိဗ္ဗာန်ဘဲ၊ အဲဒီအခါမှာ အကုန်ငြိမ်းမယ် ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ကျေနပ်ကြပလား?။

ကိုင်း.... ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့၊ နာရီ စေ့သွားပြီ။

ဓမ္မရတနာမာတိကာ

ခန္ဓာငါးချက် ဥာဏ်ဘောက်ဖျက် တရားတော်။

ခန္ဓာငါးပါး

(၁) ရူပက္ခန္ဓာ ဘောက်ပြန်တတ်သော
သဘောအစု ဖြစ်ပျက်မှု။

(၂) ဝေဒနာက္ခန္ဓာ ခံစားတတ်သော
သဘောအစု ဖြစ်ပျက်မှု။

(၃) သညာက္ခန္ဓာ မှတ်သားတတ်သော
သဘောအစု ဖြစ်ပျက်မှု။

(၄) သင်္ခါရက္ခန္ဓာ တိုက်တွန်းစီရင်တတ်သော
သဘောအစု ဖြစ်ပျက်မှု။

(၅) ဝိညာဏက္ခန္ဓာ သိကြုံတတ်သော
သဘောအစု ဖြစ်ပျက်မှု။

ဆောင်ပုဒ်။

ခန္ဓာငါး၀၊ ပရမတ္ထ၊ သဘာ၀သက်သက်သာ။
သူ့သဘော၊ သူ့ဆောင်ယူ၊ ငါ့သူမဟုတ်ရှာ။
သူ့သဘာ၀၊ ဖြစ်ပျက်ကြ၊ အနတ္တစင်စစ်သာ။
ရုပ်သဘောမှန်၊ မြဲဘောက်ပြန်၊ ခဏံမစဲပါ။
ဆိုး့ကောင်း့သင့်များ၊ လှည့်ခံစား၊ သုံးပါး ဝေဒနာ။
မှတ်သားခြင်းလျင်၊ သညာပင်၊ မြဲဖြင်အနိစ္စာ။
သင်္ခါရမှန်၊ တိုက်တွန်းပြန်၊ စီမံ့ပြုပြင်ကာ။
သိကြုံသမျှ၊ ဝိညာဏ၊ ပျက်ရအနတ္တာ။

သတိချပ်။

ခန္ဓာငါးချက်၊ သံသာစက်၊ ဖြစ်ပျက် လှည့်လည်ကာ။
ဇရပ်ဝင်နား၊ ညှော်သည်ငါး၊ တူးခြား ဥပမာ။
လာစဉ်မပြော၊ ထွက်မပြော၊ သူ့သဘောအတိုင်းသာ။
အကြောင်းတိုက်က၊ ပေါ်လာကြ၊ ခဏပျောက်ပျက်ရှာ။
မဆိုင်မိမိ၊ ညှော်သည်သိ၊ မရှိနှစ်သာရာ။
ခန္ဓာသဘာဝ၊ မြင်သိက၊ အနတ္တ ပိုင်သည်သာ။
တောင့်တ,မဖြစ်၊ ယာယီစစ်၊ ဉာဏ်လှစ်ရှုကြည့်ရာ။
အနတ္တဉာဏ်မြင်၊ နိဗ္ဗာဝင်၊ ပပဉ္စသေဆုံးကွာ။

တရားသား။ ။ ဒကာ—ဒကာမတွေ အခု တရား နာနေကြဒါ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ နာနေကြဒါဘဲလို့ မှတ်ရမယ်၊ ဒီခန္ဓာငါးပါးကို မိမိခန္ဓာ,ကိုယ်ခန္ဓာလို့ များ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့၊ တရားနာနေကြဒါဟာပရမတ်နယ်က ခန္ဓာငါးပါးဘဲလို့ မှတ်ကြရမယ်၊ မည်သူ=မှည်ဝါ။ ငါဘဲ—သူဘဲလို့ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

သေတဲ့ သူများကျတော့ ဝေဒနာစတဲ့ နာမ်ခန္ဓာလေးပါး ကမ္မဇ စိတ္တဇ ရုပ်ခန္ဓာတွေ ချုပ်ပျောက်ပီး ဥတုဇ ရုပ်ခန္ဓာတပါး သာ,ကျန်တဲ့အတွက် တရားမနာနိုင်ကြတော့ဘူး၊ ဒို့ဒကာဒကာမ တွေ အခုအခါမှာ ခန္ဓာငါးပါးရှိကြလို့၊ ခန္ဓာငါးခုစုံလို့သာ တရားနာနိုင်ကြဒါလို့ မှတ်ကြ၊ အမှန်အစစ်က ဒကာတို့တတွေမှာ ခန္ဓာငါပါးသာရှိကြဒါ၊ မောင်မဲ—မောင်ဖြူ ငါသူဆိုဒါမပါကြ ဘူး၊ ငါဘဲ, သူဘဲ, ယောကျ်ားဘဲ, မိန်းမဘဲ နာမယ် ပေးဒါဟာ

ခေါ်လွယ်အောင်လို့၊ ခန္ဓာငါးပါး နာမယ် ပေးဒါဟာလဲ ထင်လွယ်အောင်လို့ဘဲဆိုဒါ မှတ်ထားကြ၊ အမှန်အရှိ လိုရင်းက “ သဘော သဘာဝ ” မျှသာ ရှိတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ရုပ်,ဝေဒနာ,သညာ,သင်္ခါရ,ဝိညာဏ်လို့ဆိုဆို၊ ခန္ဓာငါးပါးလို့ဘဲ ဆိုဆို၊ ဘာဆိုဆို အမှန် အရှိက ပရမတ္ထ ရုပ်နာမ်မှာ သဘောမျှသာရှိတယ်၊ သဘာဝတရားသက်သက်မျှသာဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို လေးလေး နက်နက် မှတ်ထားကြ၊ သဘော ပါကြပလား?။

ရူပကွန္ဓာ။။ ။ရုပ်ဆိုဒါ ခနခန ဘောက်ပြန်တဲ့ သဘောမျှသာ ရှိတယ်၊ တမျိုးပီး တမျိုး ပြောင်းလဲပီး ဘောက်ပြန်ပျက်စီးနေတဲ့ သဘောဘဲရှိတယ်၊ ပူတဲ့ရုပ်က အေး၊ အေးရုပ်က ပူ၊ လှုပ်ရှားရုပ်က ငြိမ်၊ ငြိမ်ရုပ်က လှုပ်၊ စသည်အားဖြင့် ခဏမစဲ တသဲ့သဲ ဘောက်ပြန်နေကြ ဒါဘဲ၊ နွေအခါ အိုက်တဲ့ပူတော့ ယပ်ခတ်ကြတယ်၊ ယပ်ခတ်တဲ့လေနဲ့ တွေ့တော့ ပူရာက အေးသွားတဲ့ သဘောဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ တခုပျက်ရင် တခုဖြစ်၊ တခုချုပ်ရင် တခုပေါ်ဒါဘဲ၊ ဘောက်ပြန်ဆိုဒါ ပင်ကိုယ်သဘာဝကိုစွန့်သွားဒါ၊ ပင်ကိုယ်သဘော စွန့်သွားဒါဟာ ဘောက်ပြန်ဒါဘဲလို့ မှတ်ထားကြ။

ရုပ်သဘာဝဟာ သူ့သဘော သူဆောင်နေဒါဘဲ၊ သူ့သဘောကဘောက်ပြန်တတ်တဲ့သဘောဘဲရှိတယ်၊ ဒီပြင် အပိုမပါဘူး အစိုးတရ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တ၀ ဘာတခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ တားမရဆီးမရ ချုပ်ပျောက်သွားတဲ့ အနတ္တသဘောသာ အမှန်ဖြစ်တယ်။

ကိုယ့်အလိုမလိုက် ကိုယ့်အကြိုက်မပါတဲ့ အနတ္တ သဘောပါဘဲ လို့သိရင် ဒို့ဒကာတွေ တခါထဲ မဂ်ဆိုက်ပါတယ်၊ ဒီတော့—ဒီသဘောအမှန် အနတ္တဥာဏ်ရဘို့အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒကာတို့တတွေက ဆရာသွားခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်နာကြဘို့ဘဲ လိုက်နာရင် ဘုရားပြောနဲ့ ခန္ဓာပြောက မဂ်ဆိုက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဝေဒနာကွန္ဓာ။ ။ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားတတ်တဲ့ သဘောကို ဆိုဒါဘဲ၊ သူက ကောင်းဒါလဲ ခံစားတယ်၊ မကောင်းဒါလဲ ခံစားတယ်၊ အလယ်အလတ် အသင့်မှာလဲ ခံစားတတ်တယ်၊ ဒီလို ခံစားတတ်တဲ့ သဘောကို ခေါ်ဒါ၊ ခံစားဒါဟူသ၍ ဝေဒနာချည့်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒီ— ကောင်း,မကောင်း အသင့်ဆိုတဲ့ သုံးမျိုးမှာ လွှဲခံစားတယ်၊ ဒီသုံးခု တမျိုးပီး တမျိုးလှဲ့ပီး ဖြစ်ပျက် နေဒါဘဲ ရှိတယ်၊ ဖြစ်လာပီး ပျက်သွားလိုက်၊ သူ့သဘောအတိုင်းဖြစ်၊သူ့သဘောအတိုင်းပျက်တာဘဲ ပေါ်ပါလို့ တောင်းလို့မရဘူး၊ မပျောက်ပါနဲ့လို့ တားလို့လဲမရဘူး သဘောပါကြပလား?။

ဒီဝေဒနာဆိုတဲ့ ခံစား သဘောလေးဟာ ခန္ဓာမှာ အမြဲတန်း ဖြစ်ပျက်နေဒါဘဲ၊ သုံးခုထဲက တခုခုတော့ အမြဲရှိပီး နေဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဖြစ်လာလိုက်, ပျက်သွားလိုက်နဲ့ သူက သူ့သဘာဝကို ပြပီးနေဒါပါ၊ ကျုပ်ဟာ ဖြစ်ပီး ပျက်နေတဲ့ အနတ္တသဘောပါ၊ ကျုပ်ကို အနတ္တလက္ခဏာရှုစမ်းပါ ပြောနေသလိုပါဘဲ၊ အစိုးတရ အာဏာပြလို့ရတဲ့ တရား မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိပ်မိကြ ပလား?၊ ဒို့ဒကာ, ဒကာမတွေကသာ မသိကြ, မမြင်ကြ, သိအောင်

မြင်အောင် မကြည့်ကြသေးလို့ သာပါ။ ဒီသဘာဝအမှန် သိနိုင်အောင် ကြိုးစားကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

သညာကွန္ဓာ။။ ။သညာဆိုဒါ မှတ်သားတတ်တဲ့ သဘောဘဲ ရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ သညာဆိုဒါ အမှတ်သဘောဘဲ၊ ဟိုလူ—မောင်ဖြူ။။ ဒီလူက—မောင်ညိုဆိုပီးမှတ်သားတတ်တယ်၊ ယောကျ်ားဘဲ, မိန်းမဘဲ, ငါဘဲ, သူဘဲ ဆိုပီး အစဉ်အလာအတိုင်း မှတ်သားတတ်တယ်၊ ဒီလူက ဘယ်သူဘဲ၊ဘယ်သူတော့ မရောက်သေးဘူးနဲ့ ပြောကြ,ဆိုကြဒါဟာ အမှတ်အသားထားပီး ပြောဆိုနေကြဒါဘဲ၊ သညာနယ်ပယ်ဟာ အလွန်ကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ ဒီသညာ ဖြစ်ချင်တော့ ဖြစ်စရာအာရုံနဲ့ တွေ့တွေ့ခြင်း ဖြစ်လာဒါပါဘဲ၊ သူလဲ ဖြစ်ပီးပျက်တော့ဒါဘဲ။

ဒကာ, ဒကာမတွေ သဘောပါကြပလား? ဒီအမှတ်သဘောကလေးဟာ ပေါ်စရာအာရုံနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါ ပေါ်လာပီး ချက်ခြင်းပျောက်သွားဒါဘဲ၊ ခေါ်လို့လာဒါလဲမဟုတ်, နှုတ်လို့ သွားဒါလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့သဘာဝအတိုင်း အနှစ်စု မျိုးမို့ ပျက်စီးသွားရဒါပါ၊ ရှင်းကြပလား?၊ သူ့သဘောအတိုင်း ပေါ်လာလို့က် ပျောက်သွားလို့က်နဲ့ နေဒါဘဲ၊ ဒါကို ဒကာ, ဒကာမတွေက ဉာဏ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရင် အမှန်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့သဘောမပိုင်မဆိုင်တဲ့ သဘောကို တွေ့ရ, မြင်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒကာတို့တတွေက ဒါကို အမှန်အကန် တွေ့ရမြင်ရအောင် ဉာဏ်နဲ့ စောင့်ကြည့်ကြလို့ တိုက်တွန်းလို့က်တယ်။

သခ်ါရကၛန္ဓာ။ ။သခ်ါရ ဆိုဒါ တိုက်တွန်း သဘော, စီရင်တတ်တဲ့သဘောရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဥပမာ ထိုင်ချင်တယ်, စောင်းချင်တယ်, ရွှေ့ချင်တယ်,ပြောင်းချင်တယ်, ဆိုတဲ့ သဘောတွေဘဲ၊ ဒီသဘောတွေဟာလဲ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာလိုက် ပျက်သွားလိုက်နဲ့ မရပ် မနား ပျက်ပြား နေကြတဲ့ သဘောတွေဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သူလဲ ဇရပ်လာပီး တည်းခိုတဲ့ ဧည့်သည်သဘော၊ ဧည့်သည် ဥပမာ လိုပါဘဲ၊ သဘော ပါကြပလား?။

ဒီ— တိုက်တွန်းသဘော ပြုပြင် စီရင်တတ်တဲ့ သဘောဟာလဲ ကိုယ့်အလို တချက်မှ မလိုက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အကြိုက်လဲ တခုမှ မဆောင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်, သူ့ကိုလဲ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ဆိုင်မဟုတ်တဲ့ သဘော သဘာဝဘဲ၊ မပိုင်မဆိုင်တဲ့ အနတ္တဘဲလို့ ဥာဏ်နဲ့ မြင်အောင် ကြည့်ပေးရမယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဝိညာဏကၛန္ဓာ။ ။ဝိညာဏ်ဆိုဒါ သိတတ်တဲ့ သဘောပါဘဲ၊ အသိသဘော, သိလုံး ကလေးကို ဝိညာဏ်လို့ ခေါ်တယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဘယ်သူ့ကိုသိတယ်၊ ဘယ်ဝါကို သိတယ်လို့ ပြောကြဒါဟာ ဝိညာဏ် ခေါ်တဲ့ သိလုံး ကလေးဘဲ၊ သူလဲ မမြဲပါဘူး၊ သိပီးပျက်သွား, သိပီးပျက်သွားနဲ့ ဒါလဲ မပိုင်မဆိုင်တဲ့ သဘောရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကို ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်မှသာ မြင်ရမယ်၊ ကြည့်ပေးဘို့က ဒကာတို့တာဝန်၊ အမှန်အကန်သဘာဝကို ပြမှာက ဓမ္မတာဝန်၊ ကြည့်ပေး မပိုင်ဆိုင်တဲ့ သဘာဝ အမှန် မြင်ကြရမယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

မပိုင် မဆိုင်တဲ့သဘောက အနတ္တ၊ သိဒါက အနတ္တဉာဏ်ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ အနတ္တရှိလို့ အနတ္တသိဒါ အဟုတ် အမှန် သိဒါဖြစ်လို့ ယထာဘူတဉာဏ်ရတာဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကျေနပ်ကြပလား?၊ ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ, ဝိညာဏ်, ငါးခုထဲက ကြည့်ချင်ဒါကြည့်၊ တခုကြည့်ရင် ပီးပါတယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် အမှန်မြင်ရမယ်၊ ဖြစ်ပီး ပျောက်သွားတဲ့ သဘော ရှိဒါမို့ ဖြစ်ပီး ပျောက်သွားဒါဘဲ မြင်ရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ဘောက်ပြန်ခံစား၊ မှတ်သားပြုပြင်၊ သိဝိညာဉ်၊ ငါးအင်ခန္ဓာမှတ်။

ဒီခန္ဓာငါးပါးသဘော ဆောင်ပုဒ်ကလေးလဲ ရအောင်ကျက်ထားကြ၊ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ သဘောက သူ့ဟာသူ ဘောက်ပြန်၊ သူ့ဟာသူ ခံစား၊ သူ့ဟာသူ မှတ်သား၊ သူ့ဟာသူ စေ့ဆော်တိုက်တွန်း၊ သူ့ဟာသူ သိပီး၊ ဘောက်ပြန် ပျက်စီး သွားကြဒါဘဲရှိတယ်၊ ဥပမာအားဖြင့် ဇရပ်မှာ ဝင်တည်းတဲ့ ည့ဉ်သည် ငါးယောက်နဲ့ တူတယ်လို့မှတ်ကြ၊ လမ်းဘေးဇရပ်တဆောင်မှာ ကိုယ်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်အရေးကြုံလို့ ခရီးသွားရင်း ဝင်ပီး နားနေတည်းခိုကြတယ်၊ အဲဒီ ည့ဉ်သည်ငါးယောက်ဟာ ဝင်လာတည်းခိုတုန်းကလဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာစကားကိုမှ မပြော မဆိုဘဲ ဝင်လာတည်းခိုကြတယ်၊ အချိန်တန်လို့ ထွက်ခွါသွားကြတော့လဲ မပြောမဆိုဘဲ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်ဘဲ ထွက်ခွါသွားကြဒါပါဘဲ။

ဒီဥပမာအတူဘဲ ည့ဉ်သည် ခန္ဓာငါးပါးဟာလဲ ဒကာတို့ခန္ဓာမှာ လာတုန်းကလဲ မပြောကြဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း လာကြပီး

သူဌားတော့လဲ. မပြောကြပါဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပီး ပျက်နေကြတယ်လို့ သိကြရမယ်၊ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်တော့ ပေါ်လာကြ၊ အကြောင်း ကုန်တော့ ပျောက်ပျက် ကုန်ကြ၊ ဒဲ့ဒီလို သူ့သဘာဝ ဓမ္မတာလမ်းစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေကြ ဒါဘဲရှိတယ်၊ ဒီသဘော အမှန်ကို ဒကာ, ဒကာမတွေ ကိုယ်တိုင် ဒိဋ္ဌမြင်အောင် ကြိုးပမ်းကြ၊ ဒီလိုမြင်ရင် ဒီတရားတွေဟာကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ အနတ္တတွေဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်မယ်၊ ရှင်းကြ ပလား?။

ဒကာ, ဒကာမတွေ ဒီအနတ္တဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်ရရင် ခန္ဓာနဲ့ မိမိ မဆိုင်မှန်း မပိုင်မှန်းသိကြမယ်၊ မဆိုင်မှန်းသိရင် မဆိုင်သလိုနေ လိုက်ရုံဘဲ၊ ဒီလို နေလိုက်ရင် မ လှုပ်တော့ ဘူး၊ ငြိမ်သွားဘိလို့ မှတ်ကြ၊ ဒို့ဒကာတွေက ဒီသဘော အမှန် အကန် မသိကြတော့ "လှုံ့ဖျား ပေင်းနားဒါနဲ့ ၊ ကျိုးကန်းက ချိုးပါဆိုသလို" ရုပ်,နာမ် ခန္ဓာက သူ့သဘောအတိုင်း ဘောက်ပြန်လိုက်တော့ ချိုးပါနေ ကြတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား၊ ခန္ဓာငါးပါးက သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်ပျက် နေကြဒါပါ၊ ဒကာတို့တတွေက ချိုးပါနေဘို့ မလိုပါ ဘူး၊ သဘောပါကြပလား?။

အခုအချိန်ကစပီး ဒို့ဒကာတွေ သိကြ, မြင်ကြတော့လို့ သတိ ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒီခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်တာ ပျက်တာ ဘောက်ပြန် ဒါ မြင်ရင် ညွှေ့သည် တယောက် ထွက်သွားလို့ တယောက် ဝင်လာဒါဘဲလို့ အောင်းမေ့ပီးနေကြ၊ သဘောပါကြပလား?၊ ညွှေ့သည်ဟာ ညွှေ့သည်ဘဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှဆိုင်ဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒို့ဒကာတွေက ကိုယ်ဆိုင်ချင်လို့ ဆိုင်နေ ကြဒါပါ၊ မဆိုင်ဒါ

မဆိုင်မှန်းသိအောင် ကြိုးစားကြ မဆိုင်မှန်း, မပိုင်မှန်း ကောန်သိလာတော့ ခန္ဓာပေါ်မှာ တဏှာဒိဋ္ဌိနဲ့ မမှီတော့ဘူး မမှီတော့ခန္ဓာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မလှုပ် တော့ဘူး မလှုပ်ရင် ငြိမ်းဒါပါဘဲ ကျေနပ်ကြပလား?။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ, ဒကာမတွေ့ ညည်သည် သဘော မြင်အောင် ကြည့်ကြဘို့ အထူး တိုက်တွန်း လိုက်ပါတယ် ဒီခန္ဓာငါးပါးဟာ ဖြစ်လာလိုက်, ပျက်သွားလိုက်နဲ့ ဥာဏ်နဲ့ စောင့်ကြည့်ရင် ညည်သည် သဘောနေပီး ညည်သည်သေ သေသွားကြဒါဘဲလို့ မြင်လာမယ် မြင်လာရင် ကိုယ့်ခန္ဓာလို့ မဆိုနဲ့တော့ ညည်သည်ခန္ဓာလို့ ဆိုကြ၊ ဒါကြောင့် ဒကာ, ဒကာမတွေ့ ခန္ဓာပေါ်မှာ ညည်သည် အမြင်မျိုး မြင်အောင် ညည်သည် အကြည့် အမြင်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပေးကြ၊ အိမ်သည် အနေနဲ့ မကြည့်ကြနဲ့ သဘော ပါကြပလား? ခန္ဓာငါးပါးဟာ အမှန် သဘာဝက ညည်သည်တရားတွေ့ပါ ရှင်းပလား?။

ခန္ဓာငါးပါးကို ညည်သည် သဘောသိသွားရင် မလှုပ်တော့ဘူး မလှုပ်ရင် ငြိမ်းဒါဘဲဆိုဒါ ရိပ်မိကြဘီ ရိပ်မိကြရင် ဒီကရှေ့ခန္ဓာ ငါးပါးကို အတွင်းလူ အတွင်းသားအဖြစ် မထားကြနဲ့ မကြည့်ကြနဲ့ ညည်သည်မို့ ညည်သည်သဘောဘဲထားကြ ဥာဏ်နဲ့မြင်အောင်ကြည့်ကြ ရှင်းကြပလား? ခန္ဓာငါးပါးကိုခိုင်ပါစေမြဲပါစေ မဘောက်ပြန် ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းလို့ မရဘူး၊ ဆုတောင်းလို့ မပြည့်တဲ့တရားဘဲလို့သိကြ၊ ပင်ကိုယ်က မခိုင်မမြဲတဲ့တရား, အနှစ်သာရ လုံးဝမရှိတဲ့တရားဟာ ခန္ဓာငါးပါးဘဲလို့ မြင်ကြ၊ ဒီလိုမြင်မှ အေးငြိမ်း ချမ်းသာမှု ဇကန် ရကြမယ်၊

ဒါမမြင်နိုင်သမျှ အပူလက်စ ဘယ်တော့မှ မသိမ်းတော့ ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒီခန္ဓာ ငါးပါးကို ညှော်သည်အဖြစ် ညှော်သည်အမြင်နဲ့ မြင်တော့ တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိ သေတယ်၊ တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌိ သေတော့ နောက်က ဥပါဒါန်, ကံ, ဇာတိ, ဇရာ, မရဏ, သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ, ဥပါယာသ, ဆိုတဲ့ ဒုက္ခ အစုတွေပါ သေကုန်တော့တယ်၊ ဒီတရားဆိုးတွေ ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ ချုပ်ပျောက် ကုန်ကြတယ်၊ ဒီတရားဆိုးတွေ သေတော့ သံသရာစက် ပြတ်တယ်လို့ မှတ်ကြ ရှင်းကြပလား?၊ ဒီတော့, ဒီတရားဟာ သံသရာစက် ပြတ်တဲ့တရားဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကျေနပ်ကြပလား?။

ဒကာ, ဒကာမတွေ "ဂတိငါးပါး" နားလည်ကြတယ်၊ ဂတိငါးပါးက "ဒေဝမနုဿ, နိရိယ၊ပေတ, တိရစ္ဆာ,၊ လားရာဂတိ၊ ငါးပါးရှိ၊ မှတ်သိလူဗိုလ်ပ၊" ဆိုတဲ့အတိုင်း နတ်ရွာ,လူရွာ,ငရဲရွာ, ပြိတ္တာ, တိရစ္ဆာန် ဆိုတဲ့ ငါးမျိုးဘဲဆိုဒါ သိကြတယ်၊ ဒီတော့ ဒကာ, ဒကာမတွေကို မေးတယ် ဆိုပါတော့ ခန္ဓာ ငါးပါးရဲ့ လားရာ ရောက်ရာ ဂတိက ဘာပါလဲ?လို့ မေးတဲ့အခါ ဒကာတို့တတွေက ခန္ဓာငါးပါးကို ပဋိုလ် သတ္တဝါအဖြစ်နဲ့ ပြောကြမယ် ငါ,သူတပါး,ယောကျ်ား,မိန်းမအမှတ်နဲ့ ပြောကြမယ် ဘယ်ဂတိဘဲနဲ့ ပြောကြမယ် ရိပ်မိကြပလား?။

ဒီလိုပြောတော့ အမှန်ကျပါ့မလား? မကျပါဘူး၊ "ဝိဘဝေါ ဂတိမမွာန်" လို့ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘုရား အလိုတော်နဲ့ ဖြင့် ဖီလာကျမှာဘဲလို့မှတ်ကြ၊ အဓိပ္ပါယ်က ဒီခန္ဓာငါးပါးရဲ့ ဂတိဟာဖြစ်ပီး ပျက်သွားဒါဘဲတဲ့၊ ဖြစ်ပေါ်ပီး ပျောက်သွားဒါဟာ သူတို့ဂတိ

ပါဘဲလို့ဆိုလိုတယ်၊ သဘောပါပလား?၊ ရုပ်ဓမ္မ,နာမ်ဓမ္မတို့ရဲ့ ဂတိဟာ ဝိဘဝေါ, ဂတိဘဲတဲ့၊ ဝိဘဝေါ,ဂတိဆိုဒါ ဖြစ်ပီးပျက် သွားဒါကိုဆိုဒါ၊ ဒီနေရာမှာ"မရှိဒါ"ဖြစ်ပီး မရှိဒါဟာ သူ့ဂတိ ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒီတော့ ဒကာ, ဒကာမတွေ အထူးမှတ်ထားဘို့က ဒီဂတိကို ပိုင်ရင် အနတ္တကိုပိုင်ဘီ၊ ဒီဂတိ မပိုင်ရင် အနတ္တ မပိုင်သေးဘူး၊ အနတ္တညာဏ် မရသေးဘူးလို့ ဆိုတဲ့အချက်ဘဲ၊ သဘောပါကြ ပလား?၊ သူ့လားရာဂတိပိုင်ရင် အနတ္တပိုင်တယ်၊ ပိုင်ဘို့ဆိုဒါက ဒီနေရာမှာပေါ်ပီး ဒီနေရာမှာပျောက်သွားဒါကို ဝိဘဝေါဂတိ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာ လားရာဂတိရှိတယ်လို့ သိကြဘို့ဘဲ၊ သူ့လားရာ ဂတိကိုသိတော့ ကြောင့်ကြမှု, တောင့်တမှု မရှိတော့ဘူး၊ ဒီသ ဘောဟာ ခန္ဓာထုံးစံ သူ့ထုံးစံဘဲလို့ သိသွားဘီ၊ ထုံးစံသိတဲ့ ညာဏ်ဟာ အနတ္တညာဏ်ဘဲ၊ ထုံးစံပျက်တာက အတ္တဘဲလို့မှတ်ကြ ရှင်းကြပလား?။

ခန္ဓာထုံးစံ အမှန်သိတော့ ခန္ဓာက ဘောက်ပြန်တဲ့ အခါ ဩဿော်....သူ့သဘော သူဆောင်ရွက်နေဒါဘဲ၊ သူ့ထုံးစံ သူလုပ် နေဒါကိုး၊ ဒါဟာ သူ့ထုံးစံပေဘဲလို့ ဆုံးဖြတ် နိုင်တော့တယ်၊ သူ့သဘောသိရင် အနတ္တပိုင်တယ်၊ သူ့သဘောမသိရင် အတ္တဘဲ လို့ မှတ်ကြ၊ သူ့သဘောမသိတော့ ကိုယ်ပိုင်, ကိုယ်ဆိုင် မှတ်ပီး အတ္တလုပ်နေကြတယ်၊ လုပ်လို့မရတော့ ဒုက္ခနဲ့အိုးစားမကွဲတော့ ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?၊ အမှန်တော့ သူတို့ မွေးရာဇာဘီ၊ လားရာ ဂတိကို မသိကြလို့ — ငါဘဲ, ကိုယ်ဘဲ, မှတ်ထင် နေကြဒါပါ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ ဥာဏ်နဲ့ အသေအချာကြည့်ကြ၊အဆင်းနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မျက်လုံးစိတ်ကလေး ပေါ်မှယ်၊ ပေါ်ပီး မျက်လုံးစိတ်ဟာ မျက်လုံးထဲမှာဘဲ လားရာဂတိ ရှိဒါဘဲဆိုဒါသိကြမယ်၊ နားစိတ်လဲ နားထဲမှာဘဲ လားရာဂတိရှိဒါဘဲ၊ကိုယ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ် လာတဲ့စိတ်ကလေးဟာလဲ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ သူ့ဖြစ်ပေါ်တဲ့နေရာ ဟာ လားရာဂတိဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒီသဘောကိုသိပြီး ဒို့ဒကာ, ဒကာမတွေ သူ့သဘော အတိုင်း ညှော့သည်နဲ့, နေပီး ညှော့သည်သေ,သေသွားဒါကို ရင်မ,မနေကြနဲ့၊ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒီလိုဖြစ်တာ သူ့သဘော, သူ့ ထုံး စံဘဲ လို့ ဥာဏ်နဲ့ ကြည့် လိုက်ကြ။

ဒကာ,ဒကာမတွေ လေးလေး စားစား မှတ်ထားပါ၊ ထုံးစံ အတိုင်း နေရင်, အနတ္တ၊ ထုံးစံ ဖျက်ရင်ဖြင့် အတ္တ, ရမယ်လို့ ခန္ဓဝက ဘောက်ပြန်တိုင်း—ဘောက်ပြန်တိုင်း သြော်....သူတို့ရဲ့ ထုံးစံဘဲကိုးလို့ အောင်းမေ့ကြ၊ ထုံးစံသိရင် အနတ္တ မြင်မယ်၊ အနတ္တ မြင်ရင် ပပဉ္စသေတယ်၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒီသဘောကို ဥာဏ်နဲ့ မကြည့်မိရင် ကောင်းဒါနဲ့ တွေ့တော့ ကျုပ်ကောင်း ဒါဘဲဆိုပီး ဝေဒနာကို ငါလုပ်လိုက်တော့တယ်၊ ကျုပ်ကောင်း ဒါဘဲဆိုရင် သုခ ဝေဒနာ ငါလုပ်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြ ပလား?။

ငါအိုက်တယ်, ငါချမ်းတယ်ဆိုရင် ရူပက္ခန္ဓာ ငါလုပ်တာ၊ ငါ,ခေါင်းကိုက်တယ်၊ ငါ,ခါးနာတယ်ဆိုရင် ဒုက္ခဝေဒနာငါလုပ် လိုက်တာဘဲ၊ ဝေဒနာက္ခန္ဓာ ငါလုပ်တာဘဲ၊ ငါမှတ်မိသားဘဲတဲ့ အဲဒါ သညာက္ခန္ဓာကို ငါလုပ်တာ၊ ငါစားချင်တယ်, ငါလုပ်ချင် တယ် ဆိုဒါက သင်္ခါရက္ခန္ဓာ ငါလုပ်တာလို့ မှတ်ကြ၊ ငါသိတယ်

ဆိုဒါက ဝိညာဏကွန္ရွာ ငါလုပ်တာပါ။ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ခန္ဓာ ငါးပါးချည့်ပါဘဲ၊ ဒီထဲမှာ ငါ့မပါဘူး သူလဲမပါပုဂ္ဂိုလ်ဆိုစရာ သတ္တဝါဆိုစရာ တခုမှ မပါပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာ, ဒကာမတွေက ဒီခန္ဓာရုပ်နာမ်ကို ငါလုပ်ပီး ခင်ကြ, မင်ကြ, ကြောင့်ကျစိုက်ကြ, ပူပန်ကြ, သောက ဒုက္ခရောက်ကြ ဒုက္ခ လက်စ မသတ် နိုင်ကြအောင် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ခန္ဓာ ရုပ်နာမ်ကလဲလို့ ဘာမှ အပိုမပါဘူး၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒါတွေဟာ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်တဲ့ အခါ ပေါ်လာပီး ပေါ်တဲ့နေရာမှာဘဲ ပျောက်ပျက် သွားကြ တာဘဲ၊ အမှန်အရှိက ပရမတ္ထသဘော သဘာဝမျှသာရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒီဒကာ,ဒကာမတွေကို ဥပမာစကားနဲ့ ပြောရမယ်၊"ရှေးအ ခါက ရှင်ဘုရင်တယောက် ရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ တနေ့သဋ္ဌမှာ တော့ စောင်းသမားတယောက်ဟာ စောစောစီးစီး စောင်းကို သာသာယာယာ တီးခတ်ပီး အဲဒီ ရှင်ဘုရင်ရှိတဲ့ နန်းရင်ပြင်ရှေ့ က ဖြတ်သန်းသွားတယ်တဲ့"၊ ဒါနဲ့ — ရှင်ဘုရင်ဟာ အင်မတန် သာယာလှပီး သူမကြားဘူးတဲ့ စောင်းသံဖြစ်နေတော့ နားဝင် ချို သွား တယ်၊ အလွန်လဲ သဘောကျ နှစ်ချိုက်ပီး အဲဒီ စောင်းသမားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်တဲ့။

"အခေါ်ခိုင်းလို့ စောင်းသမားသူ့ရှေ့မှောက်ရောက်ရင်ဘဲ အလွန် သာယာ နာဘွယ် ကောင်းတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ချီးမွမ်း အုံသြပီး ဒီ,စောင်းသံကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ စောင်းထဲမှာ အသံကို လိုက်ရှာတယ် မတွေ့ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ — စောင်းသမားက အရှင် မင်းကြီး အသံရှိတာ မှန်ပါတယ်၊ ရှာလို့ မတွေ့ပေမဲ့ အသံမရှိဘူး

လို့လဲ ဆိုလို့မရပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်၊ အရှင်မင်းကြီး အသံရှိတာမှန်ပေမဲ့ ဒီအသံဟာ ရှာလို့မတွေ့၊ ကြည့်လို့မရနိုင်ပါဘူး သူ့ကြိယာ တန်ဆာပလာစုံလင်မှသာ အသံထွက်ပေါ် လာဖါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”တဲ့။

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ဘုရင်က မကျေနပ်နိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ အသံရှာမယ်ဆိုပီး အဲဒီစောင်းကို ခဲ့စိတ်ကြည့်တယ်၊ အသံမတွေ့ပြန်ဒါနဲ့ အစိတ်စိတ် အမှာမှာ အစိတ်တရာလောက် စိတ်ကြည့်ပြန်တယ်တဲ့ ဒီလိုနဲ့ အသံ မတွေ့ပြန်တော့ အစိတ်ပေါင်း များစ့ာ ငါးရာ တထောင် ကျအောင် ခဲ့စိတ်ီး ကြည့်ပေမဲ့ မတွေ့ပါဘူးတဲ့” အကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှ ပေါ်လာနိုင်ဒါကို ဘယ်ရှာလို့ တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါနဲ့လဲမကျေနပ်ပြန်တော့ မှန်ညက်နေအောင်အမှန်ထောင်းကြည့်၊ အဲဒီထဲ မေ့ကြည့်လဲမတွေ့၊ နောက်, ဒီအမှန်ကို စပါးလှေ့သလို လှေ့ပီးကြည့်ရင် ခြေရင်းမှာ အသံတွေ့ပီး ကျလာမလားဘဲလို့ထင်ပီး ရှာကြည့်ပြန်တယ်”။

“ ဒီလိုနဲ့ အသံမတွေ့ပြန်တော့ အင်း.... အသံက တယ်ပီး အပုန်း, အအောင်း ကောင်းပါသလား?၊ တယ်ခက်ပါလားနဲ့ ဆိုပီး ထွက်ပြေးသွားတာ တွေ့ရမလားအောင့်မေ့ပီးအဲဒီအမှန်ကို မီးရှို့ ကြည့်ပြန်တယ်တဲ့၊ ထွက်ပြေးဒါ မတွေ့ရတော့ မီးသွေးမှန်တွေ့ ထောင်းကြည့်၊ ရေထဲ သွန်ချကြည့်၊ မျောကြည့်နဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အသံကို ရှာမတွေ့ရတော့မှ လက်ရှေ့ လိုက်ရတယ်တဲ့” ဦးဒကာတွေ — ဒီဥပမာဝတ္ထုကို သဘောပါပလား?၊ အသံရှာလို့ မတွေ့ဒါ အသံကဘဲ မရှိလို့လား?၊ ရှင်ဘုရင်ကရူးလို့လား?၊ စဉ်းစားကြ။

အသံက ရှိဒါမှန်တယ်၊ ရှင်ဘုရင်က ရှူးလို့သာ ရအောင်မရှာနိုင်ဒါပါ၊ အဲ အသံသဘောဟာ အကြောင်းစုံမှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှပေါ်နိုင်ဒါပါ၊အကြောင်းမရှိတော့ ပျောက်တဲ့သဘောဘဲ ရှိတယ်၊ အကြောင်းမပြည့်စုံတဲ့အခါမို့သာ ပျောက်နေဒါ အသံမရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီဥပမာကဲ့သို့ဘဲ ဒကာတို့တတွေ သိကြဘို့က ရွှပ်, နာမ် တရားမျှားဟာ စုဝေးနေတဲ့ သဘော မရှိဘူး၊ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်တဲ့ အခါ ဖြစ်ပေါ် လာပီး ဒီနေရာမှာဘဲ ပျောက်ကွယ် သွားကြတဲ့ သဘော ရှိတယ်လို့ သိကြ ရမယ်၊ ရှင်းပလား?။

ဒီရွှပ်,နာမ်သဘောတွေဟာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ညီညွတ်တဲ့ အခါ ပေါ်ပေါက် လာကြပီး အကြောင်းချုပ်တော့ ချုပ်ငြိမ်းရွှပ်သိမ်းသွားကြတဲ့သဘောဘဲရှိကြတယ်၊ဒီရွှပ်နာမ်ခန္ဓာတွေဟာ ယာယီအနေနဲ့ ပေါ်လာပီး, ယာယီအနေမှာဘဲ ပျောက်ကွယ် ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့ဒါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ခိုင်ဒါ မြဲဒါ တခုမှမပါကြဘူး၊ မပျက်စီးပါစေနဲ့ ခိုင်ပါစေ,မြဲပါစေ,ဘယ်လို ဖြစ်ပါစေ, ညာလိုဖြစ်ပါစေလို့ တောင်းတလို့လဲ မရကြဘူး၊ သူ့သဘာဝ, သန်ါရ, ရွှပ်,နာမ်တို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားကြဒါဘဲ ရှိဒါပါ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒီတော့—ဒကာ,ဒကာမတို့က ဒီခန္ဓာ ရွှပ်,နာမ် အပေါ်မှာ တစိမ်းပြင်ပြင် သဘောထားကြဘို့ဘဲ ရှိတယ်ဆိုဒါ ပေါ်ကြပလား?၊ ဒီသဘောအမှန်သိပြီး တစိမ်းသဘောထားကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် အမှန်ရှိဒါက ရွှပ်,နာမ် အနိစ္စ ရွှပ်ဖြစ်ပျက်, နာမ်ဖြစ်ပျက်ဘဲ ရှိဒါပါ၊ ခန္ဓာတခုလုံးဟာ

ဖြစ်ပျက် အနိစ္စ၊ ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခ၊ နောက်ဆုံးပိတ် ဖြစ်ပျက်ဟာ အနတ္တပါဘဲ၊ အနတ္တကို အနတ္တမှန်းသိဘို့ သိအောင် ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ပေးဘို့ကြိုးစားကြ၊ အနတ္တကို အတ္တလုပ်မိရင် ရှင်ဘုရင်ရှုံးလို ဖြစ်နေကြမယ်လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ့ဒကာမတို့ခန္ဓာဟာကိုယ့် အလိုမလိုက် ကိုယ့် အကြိုက် မပါဘဲ အနတ္တမှန်း ညွှေ့သည်မှန်း တစိမ်းပြင်ပမှန်း အမှန်အကန် သိကြပါ၊ သိအောင်အားထုတ်ကြလို့ အထူး သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းကြ ပလား?၊ ညွှေ့သည်ကို ညွှေ့သည်မှန်း သိရင် ပပဉ္စသေပီးသား သတ်ပီးသားဘဲ၊ ပပဉ္စသေပီးလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ပပဉ္စသေရင် “တဏှာနိရောဓေါ နိဗ္ဗာနံ, မာန နိရောဓေါ နိဗ္ဗာနံ, ဒိဋ္ဌိနိရောဓေါ နိဗ္ဗာနံ” ဘဲ၊ ဘာသေသေ သေရင် နိဗ္ဗာန်ဘဲ၊ တခုခုသေအောင် ကြည့်တတ်ရင် နိဗ္ဗာန်ရမယ် ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ကိုင်း.. .ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြဦးစို့။

ဓမ္မရတနာမာတိကာ

အနတ္တညာဏ်မြင် နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်

အနတ္တနှစ်မျိုး

(၁) အုပ်ချုပ်ရေးရှိသော—အနတ္တ။

(၂) အုပ်ချုပ်ရေးမရှိသော—အနတ္တ။

(၁) အကြောင်း အနတ္တဖြစ်၍ အကျိုးအနတ္တ ဖြစ်သော ကြောင်း, ကျိုး ဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက် အနတ္တ၊ ရုပ်, နာမ်, အကြောင်း အကျိုး ဆက်ဆက်မျှား ခန္ဓဝင်းပါး။

(၂) သတ္တဝါအလို၊ ပုဂ္ဂိုလ်အကြိုက်၊ ကိုယ့်စရိုက် မလိုက် မပါသော အနတ္တ၊ ရုပ်,နာမ် ခန္ဓဝင်းပါး။ ။

ဆောင်ပုဒ်။

တဏှာ,မာန၊ ဒိဋ္ဌိက၊ သုံးဝ ပပဉ္စာ။
ပပဉ္စပင်၊ ရှိလေလျှင်၊ ခဲ့ဖျင်သံသရာ။
လူ,နတ်,တိရစ္ဆာန်၊ သံသာရုံ၊ ဖန်ဖန်လှည့်လည်ကာ။
အို,နာ,သေ,မဲ့၊ ရှင်သေကွဲ၊ ဆင်းရဲထက်ကြပ်ပါ။
မသိမိုက်တူး၊ ပျော်ယစ်မူး၊ အရူးသွက်သွက်ခါ။
ရုပ်,နာမ်,ပေါ်တင်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်၊ ဉာဏ်ဝင် အနတ္တာ။
အနတ္တနောက်မှ မင်္ဂဝင်က၊ သေကြပပဉ္စာ။
ပပဉ္စဓါတ် သေအောင်သတ်၊ အမြတ်နိဗ္ဗုတာ။

သတိချပ်။

ဘုရားပွင့်မှ၊ ပေါ်လာရ၊ အနတ္တဒေသနာ။
ဘုရားနှင့်ကွာ၊ နာခံ့ဆုံ၊ ကြည်ယုံအားသစ်ရာ။
မသိမိုက်မဲ၊ တခါလွဲ၊ ဆင်းရဲသက်ရှည်ကြာ။
အပူမဆုံး၊ ငိုမဆုံး၊ ပျက်ပြုန်းရခန္ဓာ။
အပူကြီးဆိုက်၊ လောင်မီးမြိုက်၊ ပန်းဟိုက်ငရဲရွာ။

တရားသား။ ။ဒကာ, ဒကာမ တွေ့ကို ဒီကနေ့ ညမှာ အနတ္တသဘောကို ပြောလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ပဉ္စမအနေနဲ့ အနတ္တက နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ အဲဒီနှစ်မျိုးရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ခွဲခြားပီး ပြောလိမ့်မယ်ဆိုဒါ သိထားကြ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ သဘောဟာ ပင်ကိုယ်သဘာဝ စွဲနှံ့တဲ့အဓိပ္ပါယ်ပါဘဲ၊ အခုပြောမဲ့ အနတ္တက သံယုတ်ပါဠိတော် အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာလာတဲ့ အနတ္တလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ့ မိမိခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ရှာကြည့်ရင် အနတ္တသဘာဝ အမှန်သဘောကို တွေ့ကြ,မြင်ကြမယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ ခန္ဓာရဲ့သဘောက ပူလိုက်, အေးလိုက်, လှုပ်လိုက်, ငြိမ်လိုက်နဲ့ အမြဲတစေ ဘောက်ပြန် ပျက်စီးနေတယ်၊ မဖေါက်ပြန်တဲ့ အချိန် မပျက်စီးတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ လုံးဝမရှိပါဘူး၊ မိနစ်, စက္ကန့် မလပ် အောင် ဘောက်ပြန် ပျက်စီး နေကြတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကို ကိုယ်တိုင်, ကိုယ်ကျ အမှန် သိရအောင် ကိုယ့်ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဥာဏ်နဲ့ စိုက်ကြည့်ရင် အမှန်သဘာဝ သိရ, မြင်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ် သဘောပါကြပလား?။

ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်တော့ ရုပ်သဘော, နာမ်သဘောတွေ့ဟာ ပူချည်—အေးချည်၊ ကောင်းချည်—ဆိုးချည် စသည်ဖြင့် သူ့သဘောနဲ့သူ ဖြစ်လာပီး,ပျက်သွား၊ ဖြစ်လာပီး,ပျက်သွားနဲ့ နေကြဒါဘဲ တွေ့ရမယ်၊ ဒီထဲမှာ ငါရှိသလား?၊ သူရှိသလား?၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တ ရှိသလား? ဆိုပီး သေသေချာချာ ဥာဏ်နဲ့ ရှာကြည့်တော့ ပင်ကိုယ်သဘောစွဲနှံ့တဲ့ အစိုးမရ အနတ္တသဘောဘဲ

မြင်ရတယ်၊ ရုပ်ကြည့်တော့ အခု အေးပီး ချက်ချင်း ပူတယ်၊ ဝေဒနာ ကြည့်တော့လဲ အခု သုခ၊ တော်တော်ကြာ ဒုက္ခဖြစ်၊ နောက်, တော်တော်ကြာပြန်တော့ ဥပေက္ခာရောက်၊ မပိုင်မဆိုင်တဲ့ သဘောတွေဘဲ။

ဒကာ,ဒကာမတွေ ဒီထဲမှာ တခုမှ မပိုင်ကြ မဆိုင်ကြပါဘူးရိပ်မိကြပလား?၊ သညာ ကြည့်တော့လဲ ဒီသဘောပါဘဲ၊ သူမှတ်လိုက်, ငါလို့မှတ်လိုက်, သားမှတ်လိုက်, သမီးမှတ်လိုက်နဲ့ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်နေဒါပါ၊ အပိုတခုမှမပါဘူး စေတနာလဲထို့အတူပါဘဲ ဝိညာဏ်လဲ ဒီအတိုင်းဘဲ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာ ဘာကိုဘဲကြည့်ကြည့်၊အစိုးမရတဲ့သဘော ပင်ကိုယ်သဘော စွန့်တဲ့သဘောချည့်ပါဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒါကြောင့်, ဘုရားက "သဗ္ဗေမမွာအနတ္တာ"တဲ့၊ တရားမှန်သမျှဟာ အနတ္တာချည့်ဘဲလို့ ဟောဒါဘဲဒို့ဒကာတွေ သဘောပါ ပလား?။

ကာရကော ဝေဒကော နတ္ထိ, သယံ ဝါသီ အနတ္တာဘဲ၊ ပြုလုပ်သူ ခံစားသူမရှိဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်းဖြစ်ပျက်နေကြတဲ့သဘာဝတွေဘဲ၊ မိမိခန္ဓာမှာ ကြည့်ရင် အမှန်သိရမယ်၊ ခန္ဓာထဲကြည့်လိုက်တော့ ပေါ်လာလိုက်, ပျောက်သွားလိုက်၊ ပေါ်လာလိုက်, ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ သူ့သဘောအတိုင်း သူဖြစ်နေဒါဘဲတွေ့ရမယ်၊ အဲဒါ အနတ္တာဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ သဘောပါပလား?၊ မိမိ ခန္ဓာထဲမှာကြည့်လို့ ဒီအနတ္တာ သဘောမှန်ကိုတွေ့ရင် နောက်က မဂ္ဂင်လိုက်ပေးရမယ်၊ အနတ္တာနောက်က မဂ်လာတော့ သံသရာချုပ်သွားတယ်၊ သံသရာစခန်း သတ်သွားရော၊ ရိပ်မိကြပလား?။

သဘောကလေးက—အနတ္တ၊ မြင်ဒါက—မဂ္ဂ၊ သေဒါက ပပဉ္စ။

အမြင်ခံတရားက — အနတ္တ၊ မြင်တတ်တဲ့ တရားက — မဂ္ဂ၊ သေဒါက—ပပဉ္စ။

ပပဉ္စဆိုဒါ သံသရာခဲ့ပြီးထွင်တတ်တဲ့တရား၊ တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိကို ဆိုဒါဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒီအကျိုးတရားတွေ ရစေချင်လို့ ဒီအနတ္တသဘောအမှန်ကို ဉာဏ်နဲ့မြင်အောင်ကြည့်ပေးကြလို့ ဟောခဲ့တယ်။

ကမ္မဿကာရကော နတ္ထိ၊ ဝိပါကဿစ ဝေဒကော။

သုဒ္ဓမမ္မာ ပဝတ္တန္တိ၊ ဧဝံတံ သမ္မဒဿနံ။

အဓိပ္ပါယ်က။ ။“အကြောင်း တရားကို ပြုလုပ်ပေးသူ မရှိ၊ အကျိုးတရားကို၊ ခံစားသူလည်းမရှိ၊ သက်သက်သော သဘာဝ ရုပ်နာမ် တရားတွေသာဖြစ်၍နေကြလေ၏ ဤသို့သော သဘော အမှန်ကို၊ ဉာဏ်ဖြင့် မြင်အောင် ကြည့်အပ်ပေ၏” လို့ ဆိုလိုတယ်။ ။

ဒကာ, ဒကာမတွေ အခု လူ့သံသရာထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ရောက်နေတော့ အိုပဲ့, နာပဲ့, အသေပဲ့ ကြုံရတော့မယ်လဲ့ ဖယ်လို့မရနိုင်ကြတော့ဘူး၊ အခုဘဲ တပဲ့ပဲ့နဲ့ ကိုယ်တိုင်နဲ့နေကြရဘီ၊ ဒီကနေ နောက်, ပဋိသန္ဓေလာငဲ့အခါလဲ ဒီ,အိုပဲ့,နာပဲ့,သေပဲ့ ဆိုက်ရအုံးမှာဘဲ၊' လူဖြစ်ဘော့ လူ့ပဋိသန္ဓေနဲ့ အို,နာ,သေ၊

နတ်ဖြစ်တော့ နတ်ငဲ့ဦးသနဲ့, အို,နာ,သေ၊ တိရစ္ဆာန်ပဋိသန္ဓေလဲ ထို့အတူပါဘဲ၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ့ မြင်ကြပလား?၊ မြင်အောင် ကြည့်ကြပါ။ မမြင်ကြရင်ဖြင့် ပြင်ချိန်က သိတ်မရတော့ပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ့ လူ့သံသရာထဲမှာ အိုလမ်း, နာလမ်း, သေလမ်းဆိုတဲ့ ဒီလမ်းကြမ်းပေါ်မှာ ရှောက်နေကြရဒါ၊ မရှောက်ချင်လဲရှောက်၊ ရှောက်ချင်လဲ ရှောက်ရမှာဘဲ၊ မရှောက်ချင်လို့ မနေရပါဘူး၊ ဒါဘာကြောင့်လဲ? ရိပ်မိကြရဲ့လား? ဒကာတို့က ခန္ဓာရထားလို့ ခန္ဓာရှိလို့ဘဲ ခန္ဓာရှိသမျှန်သမျှ ခရီးမဆုံးတဲ့သူမှန်ရင် ဒီသုံးလမ်း ဒီနေရာသုံးခုဘဲဆိုက်နေရမှာဘဲ၊ဒီနေရာသုံးခုကလွဲရင် ဒီပြင်မရှိတော့ပါဘူး၊ သဘောပါပလား?၊ ဒီလမ်းဆိုးလမ်းကြမ်းသွားရတဲ့ကြားထဲက သားသေဒါ,သို့မဟုတ် ခင်ပွန်းသေဒါတွေက ခြားထိုးသေးတယ်၊ နဂိုက အင်မတန် ဆိုးနေတဲ့ အနာပေါ်မှာ ဒုတ် (တုတ်) ကျဒါထက် ဆိုးဝါးသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ကွဲရဒါလဲ ခြားထိုးအုံးမှာဘဲ။

ဒကာ, ဒကာမတွေ့ ရိပ်မိပလား?၊ဘယ်ဟာမျှားကောင်းဒါပါသေးတုန်း?လို့ မေးလိုက်ပါတယ်၊ တချို့က နတ်ပြည်နတ်ရွာကောင်းတယ်လို့ ပြောကြမယ်၊ ဘသူပြောပြော — မယုံကြနဲ့လို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ ဘယ်မှာဘဲရောက်ရောက် ဒီ—အို,နာ,သေ, သုံးခုနဲ့ တွေ့ကြမှာချည့်ဘဲ၊ ခြားထိုးဒါလဲ တွေ့ရမှာဘဲ၊ မဲ့ဒါ ကွဲဒါလဲတွေ့ရမယ်၊ ဒီဟာကို ဘသူမှ မလွဲနိုင်မရှောင်နိုင်ကြဘူး၊ ဒကာတို့တတွေ့သိရမှာက ဒီ အို,နာ,သေ,တွေ့ဟာ ခန္ဓာကလာဒါ၊ခန္ဓာကလာဒါမို့ ခန္ဓာရှိသူ ခန္ဓာရသူမှန်က ခံဒွဲလို့မရကြဘူးဆိုတဲ့အချက်ဘဲ၊ ရှင်းပလား?။

ဒီခန္ဓာက ပင်ကိုယ်ကိုက ဒုက္ခခန္ဓာ ဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူ့သား သူ့ ဒီ အို,နာ,သေနဲ့ ခြားထိုးတဲ့ ခဲ့,ကဲ့ ဒုက္ခသစ္စာချည့် ရကြမှာဘဲ၊ သံသရာထဲမှာ ဘယ်မှာဘဲ ရောက်ရောက် သံသရာ့ခရီး သယ်တော့ဟူသမျှ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေနေမှာချည့်ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒါကို မရိပ်မိရင် အကောင်းကြီး ထင်ပီး ကျေနပ်နေကြမယ်၊ ဦအခြေအနေနဲ့ဖြင့် ဟုတ်လှဘီလို့ ထင်ပီး ပြုံးကြ, ရွှင်ကြ၊ မော်ကြ, ကြွားကြနဲ့ မေ့မေ့ လျော့ဇလျော့ အချိန်ကုန်ကြမယ်၊ ဒါကြောင့်.... ပပေါကြနဲ့လို့ သတိပေး လိုက်ဟယ်၊ ပေါ်နေရင် တိုက်ရိုက်တွေ့ဒါလဲ—မသိ၊ခြားထိုးဒါလဲ မသိဘဲနေကြမယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ ကိုယ့်အခြေကိုယ့်အနေနဲ့ဖြင့် မမော်နိုင် မကြားနိုင်ကြသေးဘူး၊ မပြုံးကြနဲ့အုံး၊ပြုံးရင် တိုက်ရိုက်လာဒါ လဲမမြင်, ခြားထိုးဒါလဲမမြင်နိုင်တော့ဘူး၊မမြင်ရင်ရှုးလို့ဘဲဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါဟာ ခန္ဓာ့လမ်းစဉ်ဘဲ၊ သူ့လမ်းစဉ်က အို, နာ, သေနဲ့.ခြားထိုးဒါက မဲ့ဒါ, ကဲ့ဒါတွေဘဲ၊ ရှင်းပလား? ဒကာတို့ တတွေ နောက်နောက်ကလဲ ဒါတွေနဲ့ နေခဲ့ကြရဒါဘဲ၊ ရှေ့လဲ ဒါဘဲတွေ့ရမှာဘဲ၊ ရိပ်မိပလား?၊ ခန္ဓာရှိသူမှန်သမျှဟာ သံသရာ့ ခရီးသည်ချည့်ပါဘဲ၊ ဒီ— အို, နာ, သေ, မဲ့, ကဲ့ တွေကို သံသရာ့ ခရီးသယ်မို့သာ တွေ့ရဒါ အခုတွေ့ရဒါဟာ သံသရာ့ခရီးသယ် မို့ဘဲဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒါတွေကို တွေ့ရမှာကြောက်ရင် ပပဉ္စသေအောင်လုပ်ရမယ် ပပဉ္စသေမှသာ သံသရာ့ခရီးဆုံးကြမယ်: ခရီးမဆုံးသမျှ ဒါတွေက မလွတ်နိုင်ကြဘူး၊ ဒါတွေက လွတ်ချင်ရင် ပပဉ္စကို သတ်ကြ

လို့ပြောလိုက်ပါတယ်၊ သဘောပါပလား?၊ သေသေချာချာ ဥာဏ်နဲ့စဉ်းစားရင် အနတ္တမြင်ဘို့အရေးကြီးတယ်၊အနတ္တမြင်မှ မဂ်ကဝင်လာမယ်၊ ဝင်လာတော့ ပပဉ္စရုပ်သိမ်းသွားတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ပဋ္ဌမ အနတ္တ မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ပပဉ္စရုပ်သိမ်းတယ်ဆိုဒါ သံသရာစခန်း သတ်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ့ ဒကာမတွေ့ သံသရာစခန်းသတ်ချင်ရင် အနတ္တဥာဏ်ရအောင်ကြိုးစားကြ၊ မဂ်ရမှအေးမယ်၊ မဂ်မရသမျှခရီးသယ်ဘဲခရီးသယ်ဆိုရင် အို့နာ့သေ့မဲ့ကဲ့နဲ့ ဘယ်အခါမှ အိုးစားမကဲ့တော့ဘူးဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?၊ အိုးစားမကဲ့သမျှ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေကြမှာဘဲ၊ ဒီတော့ အပူကြီးပူကြဘို့ဘဲရှိတယ်၊ အအေးတော့ တွေ့ဘို့ မရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ အအေးမတွေ့းတော့ အနွေးဘဲ အကောင်းလုပ်နေရတော့မှာဘဲ၊ အနွေးဆိုဒါ နှလုံးသွေးပွက်လို့ ထွက်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ပူကို ပြောဒါ ကျေနပ်ကြပလား?။

ဒီဒကာတွေ့ အပူ ကြောက်တာ ဒုက္ခ ကြောက်တာ မှန်ရင် အေးချင်ဒါ တကယ်ဟုတ်ရင်ဖြင့် အနတ္တဥာဏ်ရအောင် အားထုတ်ကြရမယ်၊ အားထုတ်တဲ့နည်းက မိမိခန္ဓာဥာဏ်နဲ့ကြည့်ပေးကြဘို့ဘဲ၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ဝေဒနာ တခုခုတော့ တွေ့ရမယ်၊ ဥပမာ....အိုက်တယ် ဆိုတော့ ပူတဲ့ အိုက်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာဘဲ၊ သူ့ကို စိုက်ကြည့် တော့ မမြဲတဲ့ အဖြစ်ကို တွေ့ရမယ်၊ ဖြစ်ပေါ်ပီး ပျက်စီးသွားတဲ့ သဘောဘဲရှိတယ်လို့ ဥာဏ်နဲ့မြင်ရမယ်၊ မမြဲတော့ မမြဲတဲ့ သဘောဟာ အစိုးတရ

ပိုင်ဆိုင်လို့ရတဲ့ သဘောမဟုတ်ဘူး၊ တားလို့ ဆီးလို့ မရဘူး၊ အဲဒါဟာ အနတ္တာဘဲ၊ ဒီတော့ ဝေဒနာ အနတ္တာလို့ ဥာဏ်လိုက်ရမယ်။

လိုက်တတ်ကြပလား?ခန္ဓာမှာဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် တခုခုတော့ ကောန်တွေ့ရမယ်၊ တခုမရှိရင် တခုတော့ရှိနေဒါဘဲ ကိုယ့်ဥာဏ်မှာ ပေါ်လာဒါ မလွတ်အောင် မိအောင်ရှုဘို့ လိုရင်းဘဲ၊ သုခ ပေါ်ပေါ်, ဒုက္ခပေါ်ပေါ်, ပေါ်ချင်ဒါ ပေါ်ပစေ အနတ္တာဘဲ လို့သာရှုချကြ၊ သဘောပါပလား?၊ ဒါကြောင့် ဘုရားကအနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာ....

"ဝေဒနာ ဘိက္ခဝေ အနတ္တာ၊ ဝေဒနာစ ဟိဒံ ဘိက္ခဝေ အတ္တာ အဘဝိဿ, နယိဒံ ဝေဒနာ အာဗာဓာယ သံဝတ္တေယျ၊ လဗ္ဘေထစ ဝေဒနာယ ဧဝံ မေ ဝေဒနာ ဟောတု ဧဝံ မေ ဝေဒနာ မာ အဟောသီတိ၊" လို့ ဟောတော်မူခဲ့တယ်။ ။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ .... "ဝေဒနာဟာ ကိုယ့်အလိုမပါတဲ့ အနတ္တာဘဲ၊ ဝေဒနာဟာ အတ္တ ဟုတ်ခဲ့ရင် အနာမဖြစ် (ပေါက်) ရဘူး၊ ဝေဒနာဟာ ငါ့အဘို့ကု ဒီလိုဖြစ်စေ, ဒီလိုမဖြစ်စေနဲ့လို့ တောင့်တလို့ ရနိုင်ရမယ်တဲ့" ။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်ဘူး၊ တောင်းတလို့မရဘူး၊ သူ့လမ်း စဉ်သူ သူ့သဘာဝအတိုင်းသာ ဖြစ်နေဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့်.... ဒီဝေဒနာကို တစိမ်းသဘော, မပိုင်တဲ့ သဘောမို့ အနတ္တာဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ! ရှင်းကြပလား?၊ ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့အခါ

ဒုက္ခမလာပါနဲ့ သုခလာပါလို့ တောင်းတလို့လဲမရဘူး၊သုခမို့ မပျက်ပါစေနဲ့လို့ တောင်းတလို့လဲ မရဘူး၊ ဒီတော့ — သုခလာလာ, ဒုက္ခဘဲလာလာ ကိုယ့်အလိုမပါဒါမို့ အနတ္တချည့်ဘဲလို့မှတ်လိုက်ကြ၊ ကိုယ့်အလို—ကိုယ့်အကြိုက်ကို နဲနဲမှ မလိုက်မပါပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အနတ္တချည့်ဘဲ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဝေဒနာရှိနေတုန်းလဲ အနတ္တ၊ ဝေဒနာပျောက်ပျက်သွားလဲ အနတ္တဘဲ၊ ဥာဏ်နဲ့ ခန္ဓာမှာ စောင့်ကြည့်နေရင် ဝေဒနာကခန္ဓာဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုက အနတ္တဘဲပြသွားဒါပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက ခန္ဓာမှာပေါ်လာသမျှ ဘာပေါ်ပေါ် အနတ္တရှုချကြ၊ အားလုံး အနတ္တချည့်ဘဲတဲ့၊ အနတ္တဆိုဒါ သတ္တဝါအလို, ပုဂ္ဂိုလ်အကြိုက် ကိုယ့်စရိုက်ကို မလိုက်ဘူးလို့ သာမှတ်လိုက်ကြ၊ကျေနပ်ပလား?၊ အနတ္တဆိုဒါ ခန္ဓာငါးပါးပါဘဲ၊ ခန္ဓာဟာ သူ့ထုံးစံ သူ့လမ်းစဉ်အရ ဆောင်ရွက်မှာဘဲ၊ ဘသူ့ အလိုမှ မလိုက် မပါ,ပါဘူး၊ ရှင်းကြပလား?။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ,ဒကာမတွေက ဒါကို အမှန် အကန် မသိကြတော့ ကျုပ်မြိုးတဲ့ ကျုပ်သားတဲ့၊ ကျုပ်မြိုး—ကျုပ်သားနဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူးဆိုပီး အနတ္တကို အတ္တထင်လို့ မျက်ရည်ကျရပြန်ဒါဘဲ၊ ကိုယ့်အလိုမလိုက်၊ ကိုယ့်အကြိုက် မဆောင်ရွက်ဘဲ အမြဲဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ရုပ်နာမ် အနတ္တတွေ့၊ ဒါကို ဥာဏ်နဲ့မမြင် အနတ္တကို အတ္တလို့ထင်၊ ဒီအထင်မပြုတ်သမျှ သောကပရိဒေဝဒုက္ခ,ဒေါမနဿ,ဥပါယာသပဲ့တွေ့ အကြီး—အကျယ် တွေ့ကြရကြုံကြရမယ်ဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ဒါတွေ့ ကြောက်ရင် အတ္တအထင်

ပြုတ်အောင် အနတ္တဉာဏ်ရအောင် လုပ်ကြရမယ်၊ ဒါကြောင့် ခန္ဓာမှာပေါ်လာသမျှ အနတ္တရှုချကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

ခန္ဓာပြတဲ့အတိုင်း မြင်ကြဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ခန္ဓာနဲ့ဉာဏ် အချိအချ ညီစေရမယ်၊ ခန္ဓာပြနဲ့ ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ကိုက်ညီရမယ် လို့ လေးလေးစားစား မှတ်ထားကြ၊ ခန္ဓာနဲ့ဉာဏ် အချိ အချ မညီရင် အဘွဲ့ လက္ခဏာသုတ် ဖြစ်မီးလို့ သာ မှတ်ကြတော့၊ သဘောပါပလား?၊ ဒီနှစ်ချက်ကို ညီညွတ်အောင် ကြိုးစားဘို့ ဟာ ဒကာတို့ တာဝန်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဘုရား ပုဉ်တိုင်း,ပုဉ်တိုင်း အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ဟောတယ်၊ သတ္တဝါတွေ သနားလို့ ကယ်ချတ်ဘို့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ရစေဘို့ ဟောရဒါ၊ ဒကာတို့က အဘွဲ့ လက္ခဏာသုတ်နဲ့ ငိုကြ, ယိုကြ, အပါယ်သွားကြဆိုရင် တော်ပမလား?၊ ဘုရားအလိုတော် ကျပမလား?၊ စဉ်းစားကြ၊ ဒကာ, ဒကာမတွေက ဒါဘဲ ဝါသနာပါနေကြတယ်၊ ဒါက မြိုးအရင်းတဲ့၊ ရင်းသမျှတော့ပြောမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ အနတ္တကို အဲ့တွဲ့ လုပ်နေကြဒါ၊ ဘုရားကို ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်နေကြဒါ၊ ဒကာ,ဒကာမတွေကို မေးလိုက်ပါတယ်၊ ဒီဒကာတွေ " ထော်လော်ကန့်လန့် သွားတွေ " လား? လို့ အသေ အချာ စဉ်းစားကြ။

ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်မှန်းသိပီး ပြင်ကြ ဆင်ကြတော့၊ အချိန်သိတ်မရတော့ဘူး၊ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ကြတော့ ခန္ဓာက အမှန်ပြတော့အမှန်မြင်ကြ၊အမှန်သိကြမယ် သဘောပါပလား?၊ ရုပ်ဖြစ်ဖြစ်, နာမ်ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ချင်ဒါတခုကိုကြည့်၊ ရုပ်,ဝေဒနာ သညာ,သင်္ခါရ,ဝိညာဏ် ငါးခုထဲက တခုကြည့်ရင် ပီးပါတယ်၊ ကြည့်ရင်—ဖြစ်ပေါ်ပီး ပျက်စီးနေတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာကို မြင်ရမယ်၊

တားမရ,ဆီးမရ,တောင့်တလို့မရ မပို့မဆိုင်တဲ့ သဘောဖြစ်လို့ အနတ္တာချည့်ဘဲလို့ ရှုပေးရမယ်၊ ဖြစ်ပျက်, အနတ္တ နောက်က—ရှုဉာဏ်လိုက်ပေးရင် ပပဉ္စမလာနိုင်ဘူး၊ သဘောပါကြပလား?၊ ကြိုးစားယူကြ။

ဒီတော့။။ ။"ခန္ဓာက=အနတ္တ၊ မြင်တဲ့ဉာဏ်က—မဂ္ဂ၊ ငြိမ်းဒါက ပပဉ္စ၊ သိမ်းဒါက—သောက,ပရိဒေဝစတဲ့ ဒုက္ခအစု" ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ "ဝိပရိဏာမ လက္ခဏံ ဒုက္ခသစ္စံ" လို့ .... ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဘောက်ပြန် ပျက်စီး နေတဲ့ သဘော လက္ခဏာဟာ ဒုက္ခသစ္စာဘဲ၊ကိုယ့်အလိုလဲမလိုက်၊ အကြိုက်သဘောလဲမပါလို့ ဒီခန္ဓာက အနတ္တဒုက္ခသစ္စာဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ရှင်းကြပလား?၊ ခန္ဓာက အနတ္တ, ဒုက္ခသစ္စာ၊ သောက, ပရိဒေဝ သမားတော့ "အသောကံ, ဝိရဇံ, ခေမံ, လာတော့ဒါဘဲ၊ အသောကံ၊ စိုးရိမ်သောက ဗျာပါရလည်းမရှိ။ ဝိရဇံ၊ ကိလေသာဟူ ရမက်တဏှာ မြူလည်းမရှိ။ ခေမံ၊ ဘေးမျိုးကင်းရှင်ငြိမ်းအေးခြင်းလည်းရှိ၏" ဒီဒကာတွေ ကျေနပ်ပလား?။

၁....အလိုမလိုက် အကြိုက်မပါတဲ့ သဘောက
အနတ္တ ဒုက္ခသစ္စာ။။

၂....ဒီသဘောကို သိဒါက--မဂ္ဂ၊ မဂ္ဂသစ္စာ။။

၃....ဒီတော့ မစဲ့လမ်း မသိမ်းပိုက်တာက
သမုဒယသေဒါ၊ သမုဒယသစ္စာ။။

၄....ငြိမ်းဒါက နိရောဓ၊ နိရောဓသစ္စာ။။

No. 11.

ဒကာ,ဒကာမတွေ ဒီအလုပ်မလုပ်ရင် ကြုံရတွေ့ရမဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တော်မူ သိတော်မူလို့ သနားလို့၊ ဘုရားက ဟောထားခဲ့ဒါ၊ ဘုန်းကြီးတို့ကလဲ ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ တဆင့်ဟောပြနေဒါ၊ ပေါ့ပေါ့ကလေးမျှား မမှတ်လိုက်ကြပါနဲ့၊ လေးလေးစားစား သဘော ထားပီး မလုပ်ရင် မဖြစ်တော့ ဘူးလို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြလို့ သတိ ပေးလိုက် ပါတယ်၊ ဒကာတို့က ဒုက္ခသစ္စာနောက်က မဂ္ဂသစ္စာ လိုက်ပေးဘို့၊ ဒုက္ခသစ္စာနဲ့ မဂ္ဂသစ္စာ တဲ့ဘို့ အလုပ်ဟာ ကိုယ့်အလုပ်ဘဲ လိုရင်းအလုပ်ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒီဟာညီရင် ကျန်တဲ့နှစ်ပါး အလိုလို ပီးပါတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ခန္ဓာမှာ ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာ တခုခုကိုကြည့်ရင် ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်နဲ့ နေဒါ တွေ့ရမယ်၊ ဒီဝေဒနာလေးဟာ ခေါ်လို့ လာဒါမဟုတ်လို့ မပိုင်ဘူး၊ နှင်လို့ သွားဒါ မဟုတ်လို့လဲ မဆိုင်ဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာပီး၊ သူ့သဘောအတိုင်း ပျက်စီးသွားဒါဘဲ၊ ဒီတော့,—ဒီဝေဒနာဟာ မပိုင် မဆိုင်တဲ့ သဘောမို့ အနတ္တာဘဲ၊ ဒါကို ဉာဏ်ရောက်ရမယ် ရှင်းပလား?၊ ဘာဝေဒနာပေါ်ပေါ် ဝေဒနာပေါ်လာတိုင်း ရှုကြည့်ပေးကြ၊ သဘောပါပလား?၊ ဉာဏ်နဲ့ မလစ်အောင်ရှုကြည့်ပေးရင် အမှန်အကန် အနတ္တသဘောကို သိကြရမယ်။

ဒါကိုသိဒါက—မဂ္ဂ၊ သေဒါက—ပပဉ္စ၊ ငြိမ်းဒါက—နိဗ္ဗာန၊ ရှင်းပလား?၊ အခုပြောခဲ့တဲ့ အနတ္တာက "လာချင်သလို လာပီး သွားချင်သလို သွားလို့ အုပ်ချုပ်ရေးမရှိတဲ့ အနတ္တာ" လို့ မှတ်ထားကြ၊ ဒီဟာက အနတ္တ လက္ခဏာသုတ်မှာလာတဲ့ အနတ္တာဘဲ၊

အခု အုပ်ချုပ်ရေးရှိတဲ့ အနတ္တကိုပြောရမယ်၊ အခုပြောမှာကလဲ “ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်”မှာလာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမရှိတဲ့ အနတ္တက အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာ လာတယ် အုပ်ချုပ်ရေးရှိတဲ့ အနတ္တက သဟေတု အနတ္တသုတ်မှာလာတယ် လို့ ခဲခြားပီးမှတ်ကြ။

အုပ်ချုပ်ရေးရှိတဲ့ အနတ္တက ဘာလဲဆိုတော့ ဥဖမာ,ဝေဒနာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ဝေဒနာဟာ “ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ” ဆိုတဲ့အတိုင်း ဖဿ,ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာဒါဘဲ၊ ဒီတော့ ဒီဝေဒနာဟာ ဖဿရဲ့ သြဇာခံဘဲပေါ့၊ ဖဿက သူ့ကို အုပ်ချုပ်တယ်၊ ဖဿမရှိရင် ဝေဒနာမလာဘူး၊ ဒီတော့ — ဝေဒနာ ပေါ်တိုင်း, ပေါ်တိုင်း ဖဿကြောင့် ပေါ်ဒါဘဲလို့ သိကြရမယ်၊ ဖဿက အကြောင်း၊ ဝေဒနာက အကျိုး၊ ဒါဟာ အုပ်ချုပ်ရေး ရှိတဲ့ အနတ္တပါဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဖဿနဲ့ ဝေဒနာဟာ ပြိုင်တူ ပေါ်ဒါ၊ အမေ ချုပ်တော့ သားချုပ်တယ်၊ အကြောင်းချုပ်တော့ အကျိုးချုပ်တယ် “ဖဿနိရောဓာ ဝေဒနာနိရောဓော”ဘဲ၊ အကြောင်းအနတ္တမို့ အကျိုးအနတ္တ ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ကြ၊ သဘော ပါပလား?၊ “ယောပိ ဟေတု ယောပိ ပစ္စယော ဝေဒနာယ ဥပ္ပါဒါယ သောပိ အနတ္တာ”တဲ့၊ ဝေဒနာကိုဖြစ်စေတဲ့ ဖဿကလဲ အနတ္တာဘဲလို့ ဆိုလိုတယ်၊ အကြောင်းက အနတ္တဖြစ်တော့ အကျိုးလဲ အနတ္တလာမှာဘဲဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ အနတ္တကပေးတဲ့ဟာ အနတ္တရမှာဘဲဆိုဒါ ထင်ရှားတယ်။

"လောကမှာ သူ့ဟာသူ ဖြစ်တဲ့ တရား မရှိဘူး၊ အကြောင်းကင်းတဲ့ တရား မရှိဘူး" လို့၊ ဥပရိပဏ္ဍာသ ပါဠိတော်မှာ ဟောတော်မူထားတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဒကာ—ဒကာမတွေ သတိပြုဘို့က " သူ့ဟာသူ ဖြစ်တဲ့ အနတ္တ " လို့ ယူရင် ဒီဦးတပိုင်းပါတယ်ဆိုတဲ့အချက်ဘဲ၊ ဒီလိုယူရင် ဒီဌီ မကွာဘူး၊ အခု နောက်ပြောတဲ့ အနတ္တကမှ ဒီဌီ ကွာဒါ၊ ကွာလွယ်ဒါ၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒါကြောင့်.... ဒို့ဒကာ့ဒကာမတွေအတွက် ဒုတိယအနတ္တကို လေးလေးနက်နက် မှတ်ထားကြရမယ်၊ ကျကျ နန သိထား ရမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒီအနတ္တဥာဏ်ပိုင်ရင် အမေအနတ္တမို့ သားအနတ္တဖြစ်တာဘဲ ကိုးလို့ အမှန် အကန် သိရင် ဘာမှ ငို့စရာမရှိတော့ဘူး၊ ပူစရာ, ဆွေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အပူဇာတ်သိမ်းနိုင်ကြဘီ ရိပ်မိပလား? ဒါကြောင့် ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒီ ရုပ်, နာမ်, ခန္ဓာ, တွေဟာ အကြောင်းတရား သူ့ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ တရားကိုက အနတ္တမို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုး တရားဘဲ့ဟာလဲ အနတ္တ ရုပ်, နာမ်, အနတ္တ ခန္ဓာတွေဘဲဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ရုပ်, နာမ်, သဒ္ဒါရမျိုးရိုးက အနတ္တမျိုးရိုး၊ ဒီမျိုးရိုး အမှန်ကို သိကြဘို့ အချိန် တော်ပြီလို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ,ဒကာမတွေ အနတ္တအကုန်ပိုင်ရင် တမျိုး တဆွေလုံး နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြမယ်၊ ဒါကိုပိုင်ဘို့အရေး အလွန်ဘဲ ကြိုးပါတယ်၊ ပိုင်အောင်ကြိုးစားကြ၊ ဒါမပိုင်သေးသမျှ အပူ

လက်စ မသတ်နိုင်ကြဘူး၊ မျက်ရည်စ မသိမ်းနိုင်ကြဘူး၊ မျက်ရည်ကျရဒါ အနတ္တမပိုင်ကြလို့ ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒကာတို့ တတွေ့ မျက်ရည်ကျဒါ ငိုကြ, ယိုကြဒါဟာ ကိုယ့် အမျိုး ကိုယ်မသိလို့သာဘဲဆိုရင် မှားသလား?၊ မမှားပါဘူး၊ ဒီအချိန် ဆရာသမား‌နဲ့ တွေ့တဲ့နေ့ကစပီး ကိုယ့်အမျိုး ကိုယ် သိအောင် ကြိုးစားကြလို့ အထူးတလည် တိုက်တွန်း လိုက်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ကြပလား?။

ကိုင်း....ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့၊ နာရီစေ့သွားပြီ။

—★—

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

ရိုးရာမျက်လုံး ဉာဏ်ယှဉ်သုံး တရားတော်

ခန္ဓာငါးပါး

(၁) ရူပက္ခန္ဓာ....ဘောက်ပြန်တတ်သော သဘောတရား အစု ရုပ်နှစ်ဆယ် ရှစ်ခု။

(၂) ဝေဒနာက္ခန္ဓာ....ခံစား တတ်သော သဘောတရား အစု ဝေဒနာသုံးခု။

(၃) သညာက္ခန္ဓာ....မှတ်သားတတ်သော သဘောတရား အစု သညာတစ်ခု။

(၄) သင်္ခါရက္ခန္ဓာ....ပြုပြင် စီရင် တတ်သော သဘော တရား အစု သင်္ခါရငါးဆယ်ခု။

(၅) ဝိညာဏက္ခန္ဓာ....သိတတ်သော သဘောတရားအစု စိတ်ချစ်ဆယ် ကိုးခု။

အနတ္တနှစ်မျိုးအစားစား

(၁) သညာပေး....အနတ္တ၊ ရိုးရာသိမျိုး—အနတ္တ။

(၂) ပညာပေး....အနတ္တ၊ ဘုရားပေးဉာဏ်သိမျိုးအနတ္တ။

(၁) သူ့သဘာဝနှင့်သူ အနတ္တဖြစ်နေဒါတမျိုး။

(၂) မိမိကို အနတ္တသဘာဝပြနေဒါတမျိုး။

(၁) ခန္ဓာဖြစ်စဉ်နှင့် မိမိအထင် မကိုက်ညီတဲ့အနတ္တတမျိုး။

(၂) အကြောင်းအကျိုး သိမ်းဆည်းတဲ့ အနတ္တတမျိုး။

ဆောင်ပုဒ်။

မျက်လုံးအကြည်၊ အဆင်းမှီ၊ စုံညီ မြင်သိစိတ်။
မျက်စိအဆင်း၊ နှစ်ကြောင်းရင်း၊ ပေါ်ခြင်း မြင်သိစိတ်။
အကြောင်းနှစ်ထွေ၊ ပျက်ပြုန်းကြွေ၊ ပျက်သွေအကျိုးစိတ်။
အကြောင်းအနတ္တာ၊ ကျိုးနတ္တာ၊ ရှုကြဉာဏ်ခဲ့စိတ်။
ဒုဂါရခြောက်ခွင်၊ ထိုတူပင်၊ ဉာဏ်ယှဉ်နည်းမှီချိတ်။
ကြောင်းကျိုးဖြစ်ပျက်၊ ငါမစွက်၊ ဉာဏ်သက်စင်ကိုလိသ်။

သတိချပ်။

မိဘရိုးရာ၊ မျက်လုံးမှာ၊ ပညာမချပ်ဘိ။
ခန္ဓာငါးဝ၊ ငါထင်ကြ၊ အတ္တစွဲဒိဋ္ဌိ။
ဘုရားပေးမှန်၊ မျက်လုံးဉာဏ်၊ ဇွဲသန်ရှုမှတ်သိ။
အလိုမပါ။ ငါးခန္ဓာ၊ အနတ္တာမှန်တိတိ။
အနတ္တာပိုင်က၊ ပပဉ္စ၊ လုံးဝသေတော့၏။
ပပဉ်ဆိတ်သုဉ်း၊ သံသာချုံး၊ ဝဋ်ဆုံးနိဗ္ဗုတိ။ ။

တရားသား။ ။ဒကာ — ဒကာမတွေ့ ဒီကနေ့မှာ မနေ့က တရားကိုဘဲ ဆက်ပြောရမယ်၊ ဒို့ဒကာ့ ဒကာမ တွေ့မှာ ခန္ဓာ ငါးပါးကတော့ ကိုယ်စီကိုယ်ငြ ရှိပီးနေကြဒါဘဲ၊ ခန္ဓာကတော့ရှိပါရဲ့ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ့်စရိုက်တော့ လုံးဝမပါပါဘူး၊ သူ့သဘာဝလမ်းစဉ်အတိုင်းခန္ဓာထုံးစံအတိုင်း သူ့ဆောင်ရွက် နေဒါဘဲ ရှိပါတယ်၊ ဒကာတို့အကြိုက်နဲ့ တခုမှ

မကိုက်ညီပါဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား? ဒီတော့ ခန္ဓာငါးပါး ဒီ ရုပ် နာမ်တရားတွေကို ကိုယ့်အကြိုက် — ကိုယ့်စရိုက်မလိုက်လို့ အနတ္တတွေဘဲလို့ သာ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ရုပ်အစု ရူပက္ခန္ဓာကလဲ သူ့သဘာဝနဲ့သူ အေးလိုက် ပူလိုက် လှုပ်လိုက် ငြိမ်လိုက် စသည်အားဖြင့် ဘောက်ပြန်ပီး နေကြတဲ့ သဘောအမှန်ရှိဒါဘဲ၊ ဝေဒနာကလဲ ကောင်းလိုက်—မကောင်း လိုက် စတဲ့ သူ့သဘာဝ သူဆောင်ရွက်နေကြဒါဘဲ၊ ပူလွန်းလို့ အေးလိုက်ပါ၊ ကောင်းဒါမို့ ပျက်မသွားပါနဲ့ဆိုပီးတောင့်တလို့ တားလို့ ဆီးလို့ မရကြဘူး၊ သဘော ပါပလား?၊ သညာကလဲ မှတ်စရာနဲ့တွေ့ရင် သူ့သဘောအတိုင်း မှတ်ပီး ပျက်သွားပြန်ဒါ ဘဲ၊ သင်္ခါရ စေတသိက် ငါးဆယ်ကလဲ ဒီ· — သဘောဘဲ၊ အကြောင်း ညီညွတ်တုံး ပေါ်လာပီး ပျက်စီး သွားပြန်ဒါဘဲ၊ ဝိညာဏကွန္ဓာဆိုတဲ့ စိတ်တွေကလဲ ထို့အတူပါဘဲ၊ ဖြစ်လာလို့က် ပျက်သွားလိုက်နဲ့ နေကြဒါဘဲ။

ခန္ဓာငါးပါးလုံးဟာ ဒကာတို့အကြိုက်နဲ့ ကိုက်တာမပါဘူး၊ ဒါကြောင့်, ဒီခန္ဓာပေါ်မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရကြဘူး၊ သဘောပါပ လား?၊ ဒါကို ဉာဏ်သမားကြည့်တော့မြင်ရတယ်၊ ဒီတော့.... ဒကာ,ဒကာမတွေက ဉာဏ်မျက်လုံးသမွာဒိဋ္ဌအမြင်နဲ့ ကြည့်ကြ၊ ကြည့်ရင် အမှန် မြင်ကြမယ်၊ ဒကာတို့တတွေက ဒိဋ္ဌ အမြင်နဲ့ ငါ့အမြင်နဲ့ ကြည့်နေကြတော့ အမှန် မကျနိုင်ကြဘူး၊ ရိပ်မိပ လား?၊ သမွာဒိဋ္ဌအမြင်, ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ကြည့်ရင် ငါ့အကြိုက်, ငါအလိုက်, ငါစရိုက်နဲ့ ကိုက်တာ တခုမှမပါဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်ကြမယ်။

ဒကာတို့က မိစ္ဆာအမြင်နဲ့ကြည့်တော့ ခန္ဓာကို ငါ, မှတ်နေကြတယ်၊ ငါစားချင်တယ်, ငါဆိုချင်တယ်, ငါထိုင်ချင်တယ်, ငါသွားချင်တယ်, ငါလုပ်ချင်တယ်နဲ့ ငါမှတ်နေကြတယ်၊ငါလုပ်ချင်ရင် လုပ်နိုင်ဒါဘဲလို့ မှတ်နေကြတယ်၊ အဲဒါ မိစ္ဆာအမြင်နဲ့ ကြည့်ပီး ခန္ဓာငါမှတ်, ငါထင်လို့ ပြောကြဒါဘဲ၊ သဘောပါပလား?၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ကြသမျှ ထင်မြင်ယူဆထားသမျှ အမှန် တခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဥာဏ်မျက်လုံး တခုမှ မဟုတ်ကြဘူး၊ မိဘရိုးရာမျက်လုံး, မိစ္ဆာမျက်လုံးတွေဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ မိဘရိုးရာ မျက်လုံးက မိစ္ဆာ မျက်လုံး၊ ဘုရားပေးတဲ့ ဥာဏ်မျက်လုံးက သမ္မာဒိဋ္ဌိမျက်လုံးလို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ,ဒကာမတွေ့ မိဘရိုးရာမျက်လုံးနဲ့ တင်းတိမ်မနေကြနဲ့ အမှန်တခုမှ မကျဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ အမှန်ကျအောင် ဘုရားပေးတဲ့ မျက်လုံးကို တပ်ကြ၊ ဘုရားပေးတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ကြတော့လို့ သတိ ပေးလိုက်တယ်၊ ကျေနပ် ပလား?၊ ကြည့်နည်းက လွယ်ပါတယ်၊ ကြည့်နည်းက ခန္ဓာမှာ ကြည့်ကြဘို့ဘဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးထဲက တခုခုကို ဥာဏ်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပေးကြကြည့်တော့ အနတ္တကိုမြင်ရမယ်၊ အမှန်သိကြရမယ်၊ အဲဒီ သိလုံးကလေးက အနတ္တဥာဏ် မဂ္ဂဘဲ၊ ခန္ဓာ တခုခု ဖြစ်တဲ့ ပျက်တဲ့ အနတ္တ သိတိုင်း—သိတိုင်း မဂ္ဂ ဖြစ်ကာဘဲ၊ ဒီတော့—နောက်က ပပဉ္စသုံးပါးသေတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

ဥပမာ....ဝေဒနာကွန္ဓာ ပေါ်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီဝေဒနာကလေးဟာ ဖြစ်ပီးဒါနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားဒါဘဲ၊ တားလို့ ဆီးလို့ မရတဲ့အနတ္တသဘောဘဲလို့ ဝေဒနာပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်းရှုဥာဏ်

လိုက်ပေးရမယ်၊ ရှုဉာဏ်ဝင်တော့ နောက်က တဏှာ သေတယ်၊ ပပဉ္စ မလံ့နိုင်တော့ဘူး၊ သူက — သံသရာခဲ့ထွင်တတ်တဲ့တရား၊ သံသရာကို ရှေအောင်လုပ်နေတဲ့တရား၊ သူက — နောက်သံသရာ ဇာတိ ဇရာ, မရဏစတဲ့ ဒုက္ခတွေ ပေါ်အောင် လုပ်တတ်တယ်၊ ရှင်းကြပလား?၊ ပပဉ္စသေတော့ ဒီဘက်က နိဗ္ဗာန်ရောဓပေါ်လာမယ် သူလုပ်မဲ့ ဒုက္ခတွေမလာဒါဟာ နိဗ္ဗာန်ဘဲလို့မှတ်ကြ။

ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရင် “ အရင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်ထက်က ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကျွန်းပင်ပေါက်နေသလိုပါဘဲ၊ အိမ်ထဲ ပေါက်လာတဲ့ ကျွန်းပင်ဖြစ်ပေမဲ့ မခုတ်ဝံ့ မထစ်ဝံ့ကြဘူး၊ မလှဲဝံ့ကြဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ? ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာဖြစ်ပေမဲ့လဲ မပိုင်လို့ မဆိုင်လို့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ကြဘူး၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ ခန္ဓာငါးပါးဟာလဲ ခန္ဓာမှာဖြစ်ပေမဲ့ မပိုင်လို့ မဆိုင်လို့ အနတ္တလို့ခေါ်ရတယ်လို့မှတ်ကြ၊ရှင်းကြပလား?။

အိမ်ဝင်းထဲမှာ ပေါက်သာပေါက်တယ် ဒီကျွန်းပင်ကို အိမ်ရှင်က မပိုင်ပါဘဲလား၊ ဒီလိုသိဒါက ဉာဏ်၊ မပိုင်မှုန်း မဆိုင်မှုန်းသိလို့ ဒီကျွန်းပင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေ့ မလာတော့ဘူး၊ ကျွန်းပင်အတွက်နဲ့ ဝမ်းမသာမိဘူး၊ မနှစ်သက်ဘူး၊ မိမိနှင့် မဆိုင်, မိမိမပိုင်မှုန်းသိနေတော့ ဒီကျွန်းပင်အပေါ်မှာ အာလယ ပြတ်နေတော့တာပေါ့၊ .သဘောပါပလား?၊ ဒီကျွန်း အတွက်နဲ့ မာနလဲမတက်ဘူး၊ တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိ ပြုတ်တယ်၊ အဲဒါ မပိုင်မှုန်းသိတဲ့ အနတ္တဉာဏ်ကြောင့် ပြုတ်တာ၊ ဒီဉာဏ်ကြောင့် နိဗ္ဗာဓပေါ်လာတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ဉာဏ်ရောက်ကြပလား?၊ ဉာဏ်ရောက်အောင် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြ၊ ခန္ဓာကြောင့် အနတ္တ

ပေါ်တယ်၊ အနတ္တကြောင့် ဥာဏ်ပေါ်တယ်၊ ဥာဏ်ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ပေါ်တယ်၊ရိပ်မိကြပလား ၊ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ အတူနေရပေမဲ့ မပိုင်မှန်းသိတဲ့ဥာဏ်ကြောင့် တဏှာ,မာန,ဒိဋ္ဌိ မလာဘူး၊ မလာတော့ နိဗ္ဗာန လာဒါဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ ခန္ဓာနဲ့ အတူနေပီး ဥာဏ်နဲ့လဲ မခွဲကြနဲ့ ဥာဏ်နဲ့ တွဲနေရမယ်၊ ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ တွဲနေရင် ခန္ဓာဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာ အနတ္တလက္ခဏာကို ဥာဏ်နဲ့ မြင်ရမယ်၊ မပိုင်တဲ့ အနတ္တာဘဲလို့ မြင်ရင် ခန္ဓာပေါ်မှာ အာလယပြတ်တော့ဒါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။

ခန္ဓာက ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခ အနတ္တလက္ခဏာကို အမြဲ ပြနေဒါ၊ ဒုက္ခကို မဂ္ဂနဲ့မြင်ဘို့အရေးကြီးတယ်၊ ဒုက္ခကိုမဂ္ဂနဲ့မြင်မှ သမုဒယ သေပီး နိဗ္ဗာန်ပေါ်တယ်၊ ဒါဟာ ဓမ္မသဘာဝဖြစ်စဉ်ကိုက်ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေက ဓမ္မသဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်နေကြတယ်၊ ဒကာတို့ အဆင်က အနတ္တကို မိမိပိုင်ထင်,ထင်ပီး, ပြင်ကြ,ဆင်ကြ,ဖိးလိမ်း ဝတ်စားကြနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တယုတယ သ,လိုက်ရတဲ့ ဖြစ်ခြင်း မပြောပါနဲ့တော့၊ လွန်,လွန်း ပါတယ်၊ ဒီကြားထဲက မနာဘူးလို့ ထင်နေတုံး၊ တော် တော် ကြာတော့ တုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေလိုက်ပီး၊ ဆေးဆရာ, ဆရာဝန်နဲ့ လူတွေကလဲ ဝိုင်းလို့ လုပ်ကြပါအုံး, ကုကြပါအုံး, အကောင်းဆုံးဆရာဝန် ခေါ်ပေးပါ၊ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလားနဲ့ ဟော—တော်တော် ကြာတော့ ခေါင်းထဲရောက်ရဘီ၊ ဒို့ဒကာတွေအဖြစ်က ကောင်းကြသေးရဲ့လား?လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်....ဒကာတို့ အဆင်နဲ့ ခန္ဓာဖြစ်စဉ်နဲ့ ကိုက်ပါရဲ့လား? မကိုက်ပါဘူး၊ ခန္ဓာဖြစ်စဉ်နဲ့ ကိုယ့်အဆင်နဲ့မကိုက်တဲ့ အနတ္တ တရားဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒီ အနတ္တ

သဘောက "အနတ္တလက္ခဏသုတ်"မှာ လာတဲ့ အနတ္တ သဘောဘဲ လို့ မှတ်ကြ၊ လှအောင်, ပဇောင်, တင့်တယ်အောင်, ပြင်တုန်း, ဆင်တုန်းရှိသေး ချွေးတွေ သံတွေက ထွက်လာလိုက်ပီး၊ ကိုယ့် အထင်နဲ့ ကိုက်သေးရဲ့လား?၊ အဲဒါ မကိုက်လို့ဘဲ မအိုဘူးထင်ရက်က အိုရ၊ မျက်စိမမဲ့ဘူးလို့ ထင်နေရက်က ကောင်းကောင်းမမြင်တော့ဘူးတဲ့၊ နေကောင်းရဲ့လား မေးတော့ နေကောင်းပါတယ်ဆိုပီး နောက်ကျောက တက်လာ၊ ခါးထဲက နာလာ၊ အဲဒါမကိုက်လို့ဘဲမဟုတ်လား၊ ပေါ်ကြပလား?။

ဒီနေရာမှာ .... အနတ္တက နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့လဲ မှတ်ထားကြ နှစ်မျိုးက သူ့ဟာသူ အနတ္တ ဖြစ်နေဒါက တမျိုး၊ ကိုယ့်ကို အနတ္တဲ့ ပြနေဒါက တမျိုး၊ နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ဘဲ မှတ်ထားကြ၊ နောက်တော့ ဒီအခိုပ္ပါယ် ပေါ်လာမယ်၊ မိမိခန္ဓာ ရှုမှတ်တဲ့အခါ ဘယ်လို ရှုမှတ်ရမလဲ?၊ ဒီအဖြေကိုလဲ သိဘို့လိုတယ်၊ "ပဉ္စက္ခန္ဓာ အတ္တနာ"လို့ ဟောပေမဲ့ ခန္ဓာငါးပါးလုံး ပြုပီးရှုရမှာမဟုတ်ဘူး ခန္ဓာမှာပေါ်တဲ့အခါ တခုခုသာ ပေါ်မှာ၊ အဲဒီ ပေါ်တဲ့အထဲက ကြိုက်ရာ ထင်ပေါ်ရာ တခုခုကိုသာ ရှုကြရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ရုပ်ပေါ်ပေါ်, ဝေဒနာပေါ်ပေါ် မိမိဉာဏ်မှာ ထင်ရှားရာ တခုကိုသာစိုက်ပီး ရှုမှတ်ရမယ်၊ ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာမှာရှုမှ အမှန်အကန် မြင်ရမယ်၊ သူ့ပြာ လူ့ပြာ ပါးစပ်ပြာ အနတ္တ မလိုဘူးဆိုဒါ သတိပြုကြ၊ မိရိုး ဘလာ ပြောကြ, ဆိုကြ မှတ်သား လာကြတဲ့ သညာပေး အနတ္တ မဟုတ်ဘူး၊ အနတ္တက ဒို့ဒကာတွေအတွက် နှစ်မျိုး မဖြစ်စေနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ နှစ်မျိုး ဆိုဒါက

သညာပေးတဲ့ အနတ္တက တမျိုး၊ ပညာပေးတဲ့ အနတ္တက တမျိုး၊ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ သညာပေး အနတ္တဆိုဒါက ဒကာတို့တတွေ နှုတ်တက်နေကြ သိနေကြတဲ့ ရိုးရာသိဟာ သညာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ခန္ဓာမှာရှုလို့ ဥာဏ်နဲ့မြင်ဒါမှ သညာပေးအနတ္တာဘဲ၊ ဒါမှ ပပဉ္စ သေတယ်၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ သဘောပါကြပလား?၊ ဒါဖြင့် နည်းပေး ထားတဲ့ အတိုင်း ကြိုးစားကြ၊ ရှုတော့ တဏှာ, မာန, ဒိဋ္ဌတွေ မလာခင် ဦးအောင်ရှုရမယ်၊ ဒါတွေလာပြီးမှရှုရင် အမာရွတ်ထင်တယ်၊ ဒကာ — ဒကာမတွေ အနာပေါက်ပီးမှ ပျောက်တာဟာ အနာရွတ်ထင်တယ်၊ အနာမပေါက်ဘဲနဲ့ ပျောက်တာက အနာရွတ်မထင်ဘူး၊ ဒီဟာကမှပိုကောင်းတယ်၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ အနာပေါက်ပီးမှ ပျောက်တာနဲ့ မပေါက်ဘဲပျောက်တာ ဘယ်ဟာက ကောင်းသတုံး? အေး, ဒါကိုသိရင် မပေါက်ခင်က ပျောက်အောင် ကုကြလို့ တိုက်တွန်း လိုက်တယ်၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဘုရားက မပေါက်ဘဲ ပျောက်တာကိုမှ နှစ်သက် တော်မူတယ်။

ဒါကြောင့်.... ဘုရားက အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို မပေါက်ဘဲ ပျောက်အောင် ဟောဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?၊ အနာ ပေါက်ပီးမှ ပျောက်တာက အနာရွတ် ထင်တယ်၊ အဲဒါ—ဥပဓါဒ နိရောဓခေါ်တယ်၊ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်မှာ ဟောဒါက မပေါက် ဘဲပျောက်တဲ့နည်း အနုပဓါဒ နိရောဓခေါ်တယ်၊ ဒီဒကာ - ဒကာမ တွေ ခန္ဓာမှာ ဖြစ်ပျက်ပေါ်တိုင်း အနတ္တဉာဏ်လိုက်ပေးကြ၊ ဒါမှ သာ အနာမပေါက်မှာ၊ သဘောပါပလား?၊ ခန္ဓာမှာ ပေါ်လာ

တိုင်း မလစ်စေနဲ့၊ ဖြစ်ပျက်နောက်က အနတ္တဉာဏ် ကပ်ရက်ပါ ပစေ၊ ဒီဟာက အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာ ဟောတဲ့ အနတ္တ၊ ခန္ဓာ ဖြစ်စဉ်နဲ့ ကိုယ့်အထင်နဲ့မကိုက်တဲ့ အနတ္တလို့မှတ်ထားကြ။

နောက်, ဒုတိယ အနတ္တက ခန္ဓဝဂ္ဂ သံယုတ် ပါဠိတော်မှာဘဲ လာတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဥပမာ.... စိတ္တာ နုပဿနာမှာ ဆိုရင် “ဝိညာဏံ အနတ္တာ၊” အသိစိတ်ကလေးဟာ အနတ္တာဘဲလို့ ဆိုတဲ့ အချက်မှာ မျက်လုံးကန်းနေရင် တချက်မှ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး ဒီ မြင်စိတ်ကလေးဟာ မျက်လုံးအကြည်လဲရှိမှ ကြည့်စရာလဲရှိမှ မြင်စိတ်ပေါ်တယ်၊ မြင်စရာအဆင်းနဲ့ မျက်လုံးကြောင့် မြင်စိတ်ပေါ်ဒါ ဒီအကြောင်းတွေ့ မည်ညွှတ်ရင် မြင်စိတ် မပေါ်နိုင်ဘူး၊ သဘော ပါပလား?၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက “စက္ခုံစ ပဋိစ္စရူပေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ” လို့ ဟောတော်မူဒါ၊ အဓိပ္ပါယ်က — “မြင်စိတ်ကလေးဟာ မျက်စိ အကြည် သဘောနဲ့ အဆင်း သဘော အကြောင်း နှစ်ကြောင်း ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ် လာရဒါဘဲလို့ ဆိုလိုတယ်။

ဒကာတို့တတွေ ဒီနည်းအတိုင်းဘဲ ဒွါရခြောက်ပါးမှာ သိရမယ်၊ ဒွါရ ခြောက်ပါးမှာ အသိစိတ် ခြောက်မျိုး ပေါ်ဘို့ရာလဲ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ ညီညွတ်ပါမှ ပေါ်လာ နိုင်တယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် “ဝိညာဏံ အနတ္တာ၊ ဝိညာဏ်ဟာ အနတ္တတရားဖြစ်တယ်” ဆိုတော့၊ ဘာ့ကြောင့် ဖြစ်သလဲ? “ ယောပိ ဟေတု ယောပိ ပစ္စယော ဝိညာဏဿ ဥပ္ပါဒါယ သောပိ အနတ္တာ ” တဲ့၊ သူ့ကိုဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းနှစ်ခုကိုက အနတ္တ ဖြစ်လို့ အကျိုးဝိညာဏ်ဟာလဲ အနတ္တ ဖြစ်တာဘဲတဲ့၊ အမေက, အနတ္တမို့ သားလဲအနတ္တဖြစ်ရတယ်လို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

အကြောင်းက အနုတ္တာမို့ အကျိုးလဲ အနတ္တ ဘဲလို့ သိကြရ မယ်၊ “အနတ္တသမ္ဘူတံ ဘိက္ခဝေ ကုတော အတ္တာ ဘဝိဿ”တဲ့ သူ့ကို မေးတဲ့ အမေက အနတ္တမို့ သားဟာ အတ္တ မဖြစ်နိုင် ဘူး၊ အနတ္တဘဲ ဖြစ်ရတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား?၊ အနတ္တအကြောင်းတရားက ဖြစ်စေတဲ့ အကျိုးတရားဟာ အနတ္တ အကျိုးတရားဘဲ ဖြစ်ရမှာဘဲ၊ အနတ္တကမွေးတော့ အနတ္တကလေး ဘဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ သဘောပါပလား?၊ ဒီအနတ္တက အကြောင်း အကျိုးသိမ်းဆည်းတဲ့ အနတ္တဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ပဌမပြောတဲ့ အနတ္တက ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးအတွက် ပဂ္ဂိုလ်အလိုက် ဟောတဲ့ အနတ္တလို့ မှတ်ကြ၊ အဲဒီ အနတ္တလက္ခဏသုတ်မှာဟောတဲ့ အနတ္တက အမျှားစုနဲ့ မဆိုင်သေးဘူး၊ အမျှားစုနဲ့ ဆိုင်ဒါက အခုပြောတဲ့ ဒုတိယအနတ္တ ဒီဟာကမှ အမျှားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ အနတ္တ ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ ဒီအနတ္တက အကြောင်းသိမ်းဆည်း ပီးသိရလို့ သံသရာခရီးရှင်းတဲ့ အနတ္တဘဲ၊ ဒါမှ ဒကာကိုတတွေ အတွက် ဒကာတို့နဲ့ တော်တဲ့အနတ္တလို့ မှတ်ကြ၊ ဒီဗုနတ္တကတော့ နိဗ္ဗာန်တော့ မရောက်သေးဘူးတဲ့၊ ဒီအနတ္တက ဖြစ်ပျက်ဘဲရှိသေး တယ်၊ ပဌမအချက် အနေနဲ့ ဒီအနတ္တဉာဏ်ရအောင် အားထုတ် ကြရမယ်။

ဒကာ – ဒကာမတွေ အားထုတ်ဘို့က မိမိခန္ဓာမှာ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ပေးရမဲ့ယ်၊ ခန္ဓာငါးပါးထဲက တပါးပါးကိုပေါ်တိုင်း, ပေါ် တိုင်း မလွတ်အောင် ဖြစ်ပျက် ရှုပေးရမယ်၊ စိတ် ရှုဟယ်ဆိုရင် ဒီအနတ္တဉာဏ် ရအောင် စိတ်ကလေးတွေ ပေါ်တိုင်း, ဖြစ်တိုင်း,

ပျက်တိုင်း ရှုညာဏ် လိုက်ပေး၊ နောက်, များများ မြင်လာရင် မုန်းအောင်သာဆက်ရှု၊ မုန်းတော့မှ ဆုံးမှာ၊ ဆုံးဒါရမှ နိဗ္ဗာန်ရမှာ ရှင်းပလား?၊ သခ်ါရအနတ္တဆုံးမှ အသခ်ါတ အနတ္တပေါ်မယ် ဆုံးဒါက သခ်ါရအနတ္တ၊ ပေါ်ဒါက အသခ်ါတ အနတ္တ၊ သဘော ပါပလား?။

အနတ္တနှစ်မျိုးက ခန္ဓာက ပုဂ္ဂိုလ်အကြိုက်မလိုက်လို့ အနတ္တ၊ ဒီအနတ္တက အနတ္တ လက္ခဏာ သုတ်မှာ လာတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ အကြောင်း အနတ္တမို့ အကျိုးလဲ့ အနတ္တ၊ ဒီအနတ္တက သံယုတ် ပါဠိတော် သဟေတု အနတ္တသုတ်မှာ လာတယ်လို့ ခဲခြားပီး မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ကိုင်း.... ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြဦးစို့။

—★—

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

ရူပ်နာမ်●ကြောင်းကျိုး အနုတ္တမျိုး တရားတော်

●ဆောင်ပုဒ်။

မနုံပဋိစ္စ၊ ဓမ္မေစ၊ မနဝိညာဏာ။
မနောအကြည်၊ အတည်တည်၊ ကြံစည်တေးသိလာ။
မနောမှန်ကြုံ၊ ဓမ္မာရုံ၊ တွေ့ဆုံကြံသိကာ။
ကြောင်းကျိုးဆိုက်လျက်၊ ဖြစ်ပီးပျက်၊ သက်သက် ငါးခန္ဓာ
(ရူပ်နာမ်သာ)။

ငါ—သူတပါး၊ မဟုတ်ခြား၊ ပျက်ပြားအနတ္တဲ့ာ။
ရူပ်နာမ်ဟူက၊ သဘာဝ၊ မုချအနတ္တာ။

သတိချပ်။

ဂုဏ်တော်စည်းချ၊ ရုံတားကြ၊ လုံးဝ မသင့်မြတ်။
နှစ်ဆယ့်လေးပါး၊ ပစ္စည်းများ၊ ဦးဖျားရှိညွတ်အပ်။
ဘေးရန်ကင်းလို၊ များလူဗိုလိ၊ ကိုယ့်ကို တရားကပ်။
တရားကိုယ်တွင်၊ ကပ်လေလျှင်၊ ပုံသွင် စေတီမြတ်။
ရွတ်ဘတ်အောင်းမေ့၊ ကျင့်ထုတ်လေ့၊ မမေ့ပူဇော်အပ်။
အားထုတ်ပူဇော်၊ ကျင့်ပါသော်၊ ခေမော်နိဗ္ဗာန်ကပ်။
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း၊ကင်းကွာငြိမ်း၊အောင်ကိန်းချမ်းသာမြတ်။

တရားသား။ ။ ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒီကနေ့ ညမှာ မနေ့က အနတ္တ တရား အဆက်ကိုဘဲ ပြောရလိမ့်မယ်။ မနေ့ကပြောခဲ့တဲ့ အနတ္တနှစ်မျိုး၊ ခန္ဓာကပုဂ္ဂိုလ်အကြိုက်မလိုက်တဲ့ အနတ္တက တမျိုး၊ အကြောင်းတရားက အနတ္တမို့ အကျိုးတရားလဲ အနတ္တဖြစ်ရတယ်ဆိုဒါကတမျိုး၊ နှစ်မျိုး ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီနှစ်မျိုးလုံးဟာ သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ လာတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒို့ဒကာ ဒကာမတွေအတွက်တော့ ဒုတိယအချက်ဖြစ်တဲ့အနတ္တကို သိကြရမယ်၊ ဒီ—အနတ္တက သူ့ အရှင် သခင်က အနတ္တမို့၊ သူ့ ကျွန်လဲ အနတ္တဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒီကနေ့ "ဥပရိ ပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် ဆ, ဆက္ကသုတ်မှာ" လာတဲ့ အနတ္တ သဘောကို ထည့်ပြောရမယ်၊ ဒီအနတ္တကို သိရမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေမှာ ပူစရာ ပန်စရာရှိတဲ့ သားကိစ္စ၊ သမီးကိစ္စ၊ ပစ္စည်းကိစ္စ စတဲ့ ကိစ္စ အထွေထွေဟာ တခြားအချိန်တွေမှာ မေ့နေပေမဲ့လဲ အိပ်ရာဝင် တော့ ပေါ်လာကြတယ်၊ အိပ်ရာဝင်ပီးလဲလိုက်တာနဲ့ ဒီကြံလုံး စည်လုံးတွေဟာ အလျှိလျှိ ပေါ်လာ ကြတော့တယ်၊ သား, သမီး, ပစ္စည်းအတွက် ကြောင်းကျမှု ကြံလုံး, စည်လုံး ကလေးတွေဘဲ၊ သားအတွက်ကြံစည်လိုက်တော့ သားဆီက လာဒါဘဲ၊ သဘောပါ ပလား?။

သားကြောင့်, သမီးကြောင့်, ပစ္စည်းကြောင့် ဒီ ကြံစိတ်တွေးစိတ်ကလေးတွေပေါ်ရဒါ၊ သူတို့မရှိရင် မပေါ်ပါဘူး၊ ရှင်းပလား?။ ဒါကြောင့် ဒီကြံတွေးစိတ်ဟာ ဓမ္မာရုံကြောင့် ပေါ်ဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သားလဲ မြင်ရဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပေမဲ့ ဓမ္မာရုံကြောင့်သာ ပေါ်လာကြရဒါ၊ ကြံစည်တဲ့ သားအတွက်

ကြံစိတ်ကလေးဟာ ဘာ့ကြောင့် ပေါ်လာရသလဲ ဆိုတော့.... မနော အကြည်မှန်က သားဘက် လွှဲတော့ သား စိတ်ကလေး မှန်မှာပေါ်လာရတယ်၊ ဒီစိတ်ဟာ သားကြောင့်ရင်း၊ မှန်ကြောင့်ရင်း၊ ပေါ်လာရတယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဥပမာဆိုရင် မှန်ရှေ့မှာ လူ ရပ်သလိုပါဘဲတဲ့၊ မှန်ရှေ့မှာ လူက သွားပီးရပ်လိုက်တော့ မှန်ထဲမှာလူရိပ်ပေါ်လာတယ်၊ မရပ်ရင် မပေါ်ပါဘူး၊မှန်ကလဲ ကြည်နေမှ လူကလဲ ရပ်ပါမှ အရိပ်ပေါ်ဒါ၊ ဒီ အကြောင်းမညီရင် မပေါ်နိုင်ဘူး၊ ဒီ အတိုင်းပါဘဲ၊ ဒီ သားစိတ်ကလေးဟာ သူ့ အလိုလို ပေါ်လာဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနောအကြည်ကြောင့်ရင်း၊ သားကြောင့်ရင်း၊ သားစိတ်ပေါ်ရဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ ဒီအကြောင်းတွေ့ ညီညွတ်မှသာ ပေါ်နိုင်ဒါပါ၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက....

"မနဥ္စ ပဋိစ္စ ဓမ္မေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ မနောဝိညာဏံ"

"မနဥ္စ၊ မနောဓာတ် အကြည်ကိုရင်း၊ ဓမ္မေစ၊ သား,စသော ဓမ္မာရုံတို့ကိုရင်း၊ ပဋိစ္စ၊ အစဲပြု၍ မနောဝိညာဏံ၊ သား,အသိစိတ် ကလေးသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာရပေ၏ လို့၊ဟောတော် မူတတ်ဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒီတော့ ဒီစိတ်ဟာ နဂိုကရှိဒါ မဟုတ်ဘူး၊ မှန်နဲ့ သားဘက် လွှဲလိုက်လို့သာ ပေါ်လာဒါဘဲ၊ သဘော ပါပလား?။ ဒါကို ဒကာတို့တတွေက"ငါကတော့ သူတို့အတွက် ကြံလိုက် စည်လိုက် ရဒါအမောဘဲ"တဲ့၊ ဒီဒကာတွေလုပ်ပုံ ဟုတ်ကြပါရဲ့လား?။

စိတ်က စိတ်ဘဲ၊ ဒီထဲမှာ ငါမပါပါဘူး၊ ငါမဟုတ်ပါဘူး၊ဒီစိတ်ကို ငါ–ထင်ဒါက ဒိဋ္ဌိဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ စိတ်ကလေး ငါ–လုပ်တော့ "ဝိညာဏ် အတ္တတော သမနုပဿာတိ" ဝိညာဏ်စိတ်ကို ငါဘဲလို့ ယူစွဲတယ်လို့ ဟောတော်မူဒါဘဲ။

ဒါကြောင့် ဒို့ဒကာ–ဒကာမတွေ ဒီစိတ်ကလေးကို ဒီစိတ်ကလေးအတိုင်းဘဲထားကြပါ၊ ငါမတပ်ကြပါနဲ့၊ ငါနဲ့ မဆောကြစေနဲ့လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ် စိတ်ကို ငါတပ်လိုက်တော့ ဒိဋ္ဌိအယူဘဲ၊ ဒို့ဒကာတွေ ပြောတတ်ကြသေးတယ် "ငါ့သားအတွက် ငါ–ကြံစည်တယ်"တဲ့၊ အဲဒီအပြောဟာ အနတ္တပျောက်ပီး အတ္တ ရောက်လာဒါဘဲ၊ အဘွာ ဒိဋ္ဌိဖြစ်ပီး အရူးသန် ဒါဘဲလို့ သာဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ရိပ်မိပလား?။

ခန္ဓာမှာ ပေါ်လာဒါကညွှေ့သည် ထင်ဒါက အိမ်သည် ထင်နေကြဒါ၊ ဒို့ဒကာ–ဒကာမတွေ ညွှေ့သည်ကို ညွှေ့သည်မှန်းသိကြပါတော့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ငါ–ထင်တဲ့ ဒီ–စိတ်ကလေး ပျောက်သွားတော့ ငါသေပါလို့ သိရင်လဲ အကောင်းသားဘဲ၊ ဒီလိုလဲမဟုတ်ကြဘူး၊ စိတ်ကလေးပျက်သွားတော့ ငါ–မပါဘူး ငါက ကျန်နေရစ်တယ်၊ တယ်လဲ ခက်တဲ့ ဒကာ–ဒကာမတွေဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။ ဥပမာ လက်နှစ်ဘက်ထဲမှာ ဘယ်ဘက်ထဲမှာမှ အသံမရှိကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လက်နှစ်ဘက်ကို ရိုက်လိုက်တော့ ဖျတ်,ဆိုတဲ့အသံပေါ်လာတယ်၊ ဒီဥပမာ အတိုင်းဘဲလို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ကြ၊ ဖြစ်လာဒါက ငါ—တဲ့၊ သေခါကျတော့ ငါ—ကျန်နေတယ်ဆိုရင် ဟုတ်နိုင်ပမလား? နေရာမကျပါဘူး၊ ဒို့ဒကာတွေ ယောင်ချက်ကဖြင့် အလွန်ဘဲ သန်လှတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဘုရားက "မနောဝိညာဏံ အနတ္တာတဲ့၊ မနောအသိစိတ်ဟာအနတ္တဘဲ"လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။

"မနောဝိညာဏံ အတ္တာတိ ယော ဝဒေယျ တံ နဉပ္ပဇ္ဇတိ၊ မနောဝိညာဏဿ ဉပ္ပါဒေါပိ ဝယောပိ ပညာယတိ။ မနောအသိစိတ်ကို အဘ္တဘဲလို့ တဦးဦးကဆိုခဲ့လျင်၊ ဒီ စကားဟာ.... မသင့်မြတ် မမှန်ကန်ဘူး၊ မနော အသိစိတ်ရဲ့ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းဟာ အလွန်ထင်ရှားပါတယ်"လို့ ဆိုလိုရင်းဖြစ်တယ်၊ ဒို့ဒကာတွေ ကျေနပ်ကြပလား?။ ဖြစ်တာလဲ ထင်ရှားတယ်၊ ပျက်တာလဲ ထင်ရှားတယ်ဆိုတော့ ဒီထဲမှာပုဂ္ဂိုလ်,သတ္တာ, ငါ—ဆိုဒါ ပါနိုင်ပါအုံးမလား? ဘာမှမပါနိုင်ဘူး၊ အနတ္တမို့ အနတ္တ ပြဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

မနော အသိစိတ်ကလေးဟာ ဖြစ်ပီး ဖျက်စီးသွားတဲ့ အနတ္တ သဘောသာဧကန်ရှိဒါပါ၊ ဖြစ်ပေါ်ဒါလဲ ငါ-မဟုတ်, ပျက်သွားဒါလဲ ငါ—မဟုတ်၊ အတ္တ သဘောမပါတဲ့ အနတ္တ သဘောသာဖြစ်တယ်လို့ သိကြရမယ်၊ ဘုရားက ဖြစ်ပေါ်ဒါလဲအထင်အရှား ပျက်သွားဒါလဲ အထင်အရှားဘဲ၊ ဒါကြောင့် အနတ္တလို့ သိမြင်ကြရမယ်လို့ ဟောတယ်၊ သဘောပါကြပလား? ဒကာ-ဒကာမတွေ ဒီသဘော အမှန်အကန်သိပီး မစွဲကြနဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လို့ စွဲချင်ရင်ဖြင့်

“ငါဟာ ဖြစ်လဲ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်လဲ ပျက်တယ်လို့”သာ ယူကြတော့လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။

ဒီစိတ်ကလေးဟာ အကြောင်းနှစ်ခုတိုက်တော့ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ သူ့ အသက်တမ်းစေ့တော့ ချုပ်ပျောက်သွားတယ်၊ ခန္ဓာသဘောက ဖြစ်ပီးပျက်စီးသွားတတ်တဲ့ အနတ္တာ သဘောအမှန်ဘဲ ရှိနေဒါ။ ဒါကို ဒကာတို့က ငါ—ထင်လိုက်တော့ ခန္ဓာအလိမ်ခံလိုက်ကြရဒါဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ခန္ဓာက ကိုယ့် ကိုလိမ်နေဒါ။ ဒကာတို့က အမှန်သိပီး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဖြေပစ်ကြ၊ အလိမ် ပြေအောင် ဖြေကြတော့လို့ တိုက် တွန်းလိုက်တယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကမှ မဖြေရင် သူများ ဝင်ဖြေပေးဘို့ မလွယ်ဘူး၊ နောက်ကို အလိမ် မခံရအောင် ကြိုးစားကြလို့ သတိ ပေးလိုက်ပါတယ်။

မိမိခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်၊ ညွှဲသည်လာရင် လာမှန်းသိ၊ ညွှဲသည်သွားရင် သွားမှန်းသိကြ၊ ညွှဲသည်လာရင် လာဒါဘဲ၊ သွားရင်လဲ ညွှဲသည်သွားဒါဘဲလို့ ဥာဏ်နဲ့တွေးရှုကြ၊ ဥာဏ်နဲ့မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဥာဏ်နဲ့မြင်ရင် ညွှဲသည်မှန်း သိကြမယ်၊ သဘောပါပလား?။ ဘာစိတ်လာလာ ဖြစ်တာလဲထင်ရှား ပျက်တာလဲ ထင်ရှားဒါမို့ အနတ္တာဘဲဆိုဒါ ဆုံးဖြတ် နိုင်ကြမယ်၊ ဒါကို အမှန်သိရရင် ဘာမှ မျက်ရည်ကျစရာ မရှိပါဘူး၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ကြိုးစားကြ၊ ဥာဏ်နဲ့ ခန္ဓာ ကွဲကြ၊ ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ဘာစိတ်ပေါ်ပေါ် ဥာဏ်နဲ့မြင်အောင်ကွဲပီး

ဖြစ်တာ ပျက်တာမြင်ရင် အနတ္တဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ အခု ပေါ်လာဒါ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ ပေါ်လာဒါ။ ဒီစိတ် ကလေးဟာ ဖြစ်လဲဖြစ်တယ်၊ ပျက်လဲပျက်တာဘဲလို့ သိလိုက်ကြ ရိပ်မိပလား?။ သိအောင်စောင့်ပီး ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ကြ၊ ဒီ ပဌမ နည်းနဲ့မှ မထင်,မမြင်သေးရင် ငါဟာ ဖြစ်လဲဖြစ်တယ်၊ ပျက်လဲ ပျက်တယ်လို့ ဒုတိယ နည်းနဲ့ထပ်ရှုကြ၊ နားလည်ကြပလား?။ နားလည်ရင် ကြိုးစားဘို့ဘဲ။

ပဌမနည်းနဲ့ရှုလို့ အဲဒီလို ပဌမ အနတ္တဉာဏ် မပေါ်သေးရင် ဒုတိယ အနတ္တဉာဏ်နဲ့မြင်အောင်ရှုကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ် ရှင်းကြပလား?။ မရှင်းသေးရင်ထပ်ပြောမယ်၊ ဒကာတို့ သန္တာန် မှာ စိတ်ကူးကလေးတခုပေါ်လာမယ်၊ ပေါ်လာတဲ့အခါ "ဒီစိတ် ကူးကလေးဟာ စိယ်ကူးပီး ပျက်စီးသွားတာဘဲ"လို့ ရှုကြ၊ စိတ် ကူးကို ငါထင်လို့ ဒါနဲ့မှ မရရင် "ငါသည် ဖြစ်လဲဖြစ်တယ်၊ ပျက်လဲ ပျက်တယ်"လို့ ဒုတိယအချက်မှာ ပိုင်အောင်လုပ်ကြ၊ သဘောပါပလား?။ ဒကာတို့ သန္တာန်မှာ ညည့်သည်တွေကတော့ မပြတ်တမ်း လာနေမှာဘဲ၊ ပဌမနည်းနဲ့ ညည့်သည်လာလာ– သွားသွား အနတ္တဘဲလို့ရှုကြ၊ ဒါကိုမှ မမိရင် နောက်နည်းနဲ့ ရှုကြ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒကာ-ဒကာမတွေပြောတတ်ကြတယ်၊ "ငါ့စိတ်မစမ်းနဲ့ တဲ့ ငါက စိတ်ကြီးတယ်တဲ့၊ ငါ့စိတ်က မရဘူးတဲ့၊ အဲဒါဟာ စိတ်ကို ငါထင် ငါစွဲနေကြတယ်၊ ငါ့စွဲပီး ငါလုပ်နေဒါဘဲ၊ ဒီဒကာ တွေ ဘယ်လောက် ခက်သလဲဆိုဒါ စဉ်းစားကြ၊ ပေါ်ကြပ လား?။ အနတ္တ ညည့်သည်ကို အတ္တ အိမ်သည် ထင်ကြဒါ

ပြောင်းပြန်ထင်ကြတာဘဲ၊ ပြောင်းပြန်ထင်တဲ့မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ကြရဲ့လား?လို့ မေးလိုက်တယ်၊ ဒါကို တဲ့အောင် ဒုတိယနည်းနဲ့မှ မရသေးရင်ဖြင့် ;တတိယ နည်းနဲ့ တတိယ အချက်နဲ့ မိအောင် လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက် ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။

တတိယ နည်းပြောမယ်၊ ဒကာ–ဒကာမတွေ့ လေးလေး စားစားနဲ့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒီက သား, ဒီဘက်က မှန် အကြည့်– သားနဲ့မှန်အကြည့်နဲ့ တဲ့တော့ သားအရိပ်ပေါ်တယ်၊သားနဲ့မှန် ရှိလို့ သားနဲ့မှန်ကြောင့် သားအရိပ်ပေါ်ရဒါ၊ မှန်ကပူရေဇာတ ပစ္စည်း၊ သားက အာရုံမကဏပစ္စည်း၊ ဒီ ပစ္စည်းနှစ်ခု၊ ဒီအကြောင်း နှစ်ပါးက သားစိတ် ပေါ်အောင် နှစ်ခုညှပ်ပီး ကျေးဇူးပြုတယ်၊ ဒီသားနဲ့ မှန်နှစ်ခုကအကြောင်း၊ စိတ်ကအကျိုး၊ဒီအကြောင်းနဲ့ အကျိုးဘဲရှိတယ်၊ အကြောင်း အကျိုးအပြင် ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တ, ငါ–မရှိပါဘူး၊ ပေါ်ပလား?။

ခန္ဓာမှာ ဒီရုပ်,ဒီနာမ်,အကြောင်းအကျိုးအဆက်ဆက် ကျေး ဇူးပြုနေဒါ၊ ဖြစ်ပျက်ဒေါဘဲရှိဒါပါ၊ ဒီပြင် ဘာမှ အပိုမပါဘူး၊ နှစ်ဆယ် လေးပစ္စည်းဆိုင်ရာ အကြောင်းအကျိုး အဆက်ဆက် ကျေးဇူးပြုနေကြဒါဘဲ ရှိတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါပ လား?။ ဒကာတို့တတွေ့က ဒါကိုဘဲ အန္ဓရာယ်ကင်းအောင်,ဘေး ရှင်းအောင်ဆိုပီး စည်းချကြ စည်းကာကြနဲ့ လုပ်နေကြတယ်၊ တော်ပါ့မလား၊ စည်းချ စည်းကာရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထိပ်ပေါ် တင်မီး ကိုးကွယ် ရမှာဘဲဆိုဒါ မြဲမြဲမှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ တက်တက်စင် လမ်းလဲနေကြတယ်၊ ထူးထူးခြားခြားဘဲ သတိ ပေးလိုက်ပါတယ်၊ နှစ်ဆယ့်လေး, ပစ္စည်းတို့ ဂုဏ်တော်တို့ ဆိုဒါ တရားတော်တွေ့ ဖြစ်လို့ စည်းချရမှာမဟုတ်၊ ကိုးကွယ်ရမှာဘဲလို့မှတ်ကြ၊ အန္တရာယ်ကင်းဘေးရှင်းချင်ဒါမှန်ရင်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို စေတီ ထိုက်အောင် လုပ်ကြရမယ်၊ ခန္ဓာ စေတီထိုက်အောင် တရားတော် ခန္ဓာထဲ ကိန်းအောင်လုပ်ဘို့လိုတယ်၊ ကိန်းအောင်လုပ်ရမှာက ကိုယ်တိုင်တရားအားထုတ်ကြဘို့၊ ကိုယ်တိုင်က တရားကို ကျင့်ကြံအားထုတ်မှသာ စေတီထိုက်မယ်ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒါကြောင့် အန္တရာယ် ကင်းချင်ရင် စေတီထိုက်အောင် လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လို့ ရွှတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်နေရင် အောင်းမေ့နေရင်လဲ ဌာပနာ တရားတော်တွေ့ ဖြစ်မယ်၊ မြဲစွဲရင် အရိုး အသားတွေ့ စေတီဖြစ်သွားမယ်၊ ဒီနည်းမှသာ အမှန်တကယ် အကျိုးရကြမှာ၊ စည်းကာလို့ အန္တရာယ်မကင်းနိုင်ကြဘူးဆိုဒါမှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။ ပြင်ကြဆင်ကြတော့....၊ နောက်ကို အလဲမလုပ်မီကြစေနဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်ဥာဏ်နဲ့ချင့်ဗီး သင့်—မသင့် ဝေဘန်ကြည့်ကြ၊

ခန္ဓာစေတီထိုက်ရင် အကျိုးအနှစ်ရကြမယ်၊ သူတပါး လူလွပယောဂ, လက်နက်နဲ့လဲ မသေကြရဘူး၊ ခုခေတ် အနေမှာ အန္တရာယ်တွေ့က အလွန် များပါဘိသနဲ့၊ ဘေးဆိုး ကြောက်ကြရင် အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတွေ့က ကင်းချင်ကြဒါ မှန်ရင်ဖြင့် ခန္ဓာစေတီထိုက်အောင် လုပ်ကြဘို့ဘဲ။

No. 14.

ဒကာ — ဒကာမတွေ့ တကယ့် တကယ် အန္တရာယ် ကင်းဘို့ ဆိုဒါကတော့ ဒီနည်းနဲ့ မလုံလောက်သေးပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ=ဒကာမတွေ့က လူနတ်ခန္ဓာဆိုတဲ့ ခန္ဓာအမျိုးမျိုးကို မရရအောင်တောင်းယူလာခဲ့ကြဒါ၊ ဥပမာဆိုရင် "ရေယူခဲ့ပါ" လို့ ဆိုတော့ ရေတွင်မက ရေခွက်ပါ ပါလာ ရသလိုဘဲ၊ ဒကာတို့ တတွေ့က လူဖြစ်ရပါလို့၏၊ နတ်ဖြစ်ရပါလို့၏ လို့ ဆိုတော့.... လူသေ—နတ်သေ, သေရပါလို့၏လို့ ဆိုသလိုပါဘဲ၊ လူ့ခန္ဓာ—နတ်ခန္ဓာစတဲ့ ခန္ဓာ တောင်းယူတော့ အိုဘေး,နာဘေး,သေဘေးစတဲ့ ဘေးဆိုးအမျိုးမျိုး၊ အန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတွေက ခန္ဓာနဲ့ ကပ်ရက် ချပ်ရက် ပါလာကြဒါဘဲ၊ ရိပ်မိပလား?။

ဒီတော့ ဒကာ—ဒကာမတွေ့မှာ သူတပါး လက်နက်နဲ့ တော့ မသေ၊ ကိုယ်ယူလာတဲ့ ဇရာ လက်နက်၊ ဗျာဓိ လက်နက်၊ မရဏ လက်နက်နဲ့ ကတော့ မုချသေရမှာဘဲ၊ တားလို့ မရ၊ ဆီးလို့ မရ၊ ဘသူမှ မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?။ အဲဒါ ကိုယ်တိုင် တောင်းယူ လာကြဒါမို့ဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။ ဒါ့ကြောင့် တကယ်တမ်း အန္တရာယ်ကင်း, ဘေးရှင်းချင်ဒါဖြင့် ဒီနည်းနဲ့ တော့ မပြည့်စုံသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ပြည့်စုံတဲ့နည်းက ဘယ်နည်းလဲ? မဂ္ဂင်အကျင့် မဂ္ဂင်အလုပ် လုပ်ကြမှဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

သူတပါးလက်နက်နဲ့ လူလွှပယောဂနဲ့ မသေချင်ရင် ဘုရားဂုဏ်တော်, တရားဂုဏ်တော်, သံဃာဂုဏ်တော်တွေ ဝမ်းထဲရောက်အောင်လုပ်၊ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ ကိုယ်ပရောဂနဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ တာဝန် မခံနိုင် ဘူး၊ ဒီ—ပယောဂက ဒကာ—ဒကာမတွေ့

ကိုယ်တိုင် ယူလာကြတဲ့ ပယောဂဘဲ၊ ရိပ်မိပလား?။ "ယော ဥပ္ပါဒံ ပတ္ထေတိ၊ သော ဒုက္ခံ ပတ္ထေတိ နာမ" တဲ့၊ "အဖြစ်ကို တောင့်တ ဒါဟာ ဒုက္ခ(ဆင်းရဲ)ကို တောင့်တ ဒါပါဘဲ" လို့ ဆိုလိုတယ်၊ ဒကာတို့တတွေ အကောင်းထင်လို့ ယူလာကြဒါ အကောင်းမပါဘဲ အံ့လောင်းသာ ရကြဘို့ ရှိတယ်ဆိုဒါ မှတ် လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒီဘေးရန်တွေ အန္တရာယ်တွေအားလုံးက လွတ်ချင်ကြရင် ဘာလုပ်ရမလဲ?၊ နိဗ္ဗာန် ရအောင် လုပ်ကြ၊ နိဗ္ဗာန်ရမှ လွတ်ကြမယ် ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချ၊ နိဗ္ဗာန်ဟာ ပယောဂမရှိ၊ ဘယ်သူမှလုပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုရားက "အပစ္စယာ ဓမ္မာ" လို့ ဟောတော်မူထားတယ်၊ နိဗ္ဗာန် ရမှသာ ဒုက္ခ အကုန်ငြိမ်းမှာ၊ နိဗ္ဗာန်ရအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ?၊ မဂ္ဂင် အလုပ်နဲ့ အနတ္တဉာဏ်ရအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဒီနည်း ဒီလမ်း ဒီစခန်းကိုလဲ ဘုရား ပဋ္ဌာန်တော်မူလို့ သာ ဟောနိုင် ပြောနိုင်ဒါ၊ ငါတို့အလှန် ကံကောင်းပါလားဆိုပီး ကြိုးစား ယူကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ သတ္တဝါတွေကို အလှန် သနားတော်မူလို့ ဖွင့်လာရဒါ၊ ဘုရားက ဒို့ဒကာတွေ အိုဘေး,နာဘေး,သေဘေးက လွတ်စေချင်လို့ လွတ်အောင်လုပ်ပေးဘို့ ပဋ္ဌာန်းလာရဒါ၊ ရိပ်မိကြ ပလား?။ ဒီဘေးတွေ လွတ်အောင် လွတ်လမ်း—ကျတ်လမ်း တရားတော်တွေကိုလဲ ဟောထားခဲ့ဒါဘဲ၊ ဘုရား ပဋ္ဌာန်တော်မူဒါ ဘာသူ့ အတွက်လဲ?၊ ဒကာတို့အတွက် မဂ်တရား—ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတွေ ဟောခဲ့ဒါ ဘာသူ့အတွက်လဲ? ဒကာတို့အတွက်

ဒါကို အမှန်အကန် သိပီး ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ—ဒကာမတွေက ဘုရားပွင့်ရဒါ၊ တရား ဟောရဒါ ငါတို့ အတွက်ပါလားဆိုပီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကြိုးစား လိုက်နာကြဘို့ဘဲ။

ဒကာတို့တတွေက ဘုရား ရှေ့သွားပီး ဘုရား ကျောပေးနေကြရင် တော်ပမလား? မတော်ရင် ပြင်ကြတော့၊ ဘုရား အလို တော်နဲ့ ကိုက်အောင်လုပ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတွေက ဘုရားရှေ့သွားပီး ကျောပေး နေသလိုပါဘဲ၊ "ဤ—ကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်သည် လူ့ပြေ, နတ်ပြေ အကြိမ်ကြိမ် ခံစား, စံစားရပါလို၏" တဲ့၊ ဒကာတို့တတွေ အဲဒီလို လုပ်နေဒါသစ္စာမသိ၊ ကိုယ်သေဘို့ ကိုယ်လုပ်နေဒါဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ကိုယ်လုပ်တာ ဘာလုပ်လို့ ဘာလုပ်မှန်း မသိနိုင်အောင် ဆိုးတဲ့အဖြစ်ဟာ တော်ပါ့မလား?၊ စဉ်းစား။

ဒါကြောင့် သစ္စာတရားကို သိအောင် လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပီး အခုမင်္ဂ ဖိုလ်ရဖြစ်အောင် လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်း လိုက်တယ်၊ မင်္ဂဖိုလ်ရရင် မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပ,ပျောက်တယ် ဘေးအန္တရာယ်ဟူသမျှ ကင်းရှင်း ရတော့မယ်၊ ကံ—ဟူသမျှ အကုသိုလ်ကျေး ရှိသမျှ အဟောသိကံ ဖြစ်သွားမယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား?။ ဒါကြောင့် အခု မင်္ဂရ,ဖိုလ်ရ ဖြစ်အောင် အခု လုပ်ကြလို့ လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်း လိုက်တယ်၊ ဒီတော့.... ဒို့ဒကာတွေ အနတ္တဉာဏ်ရအောင် မိမိခန္ဓာကြည့်ပေးကြဘို့ဘဲလို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ, ဒကာမတွေကို တနည်းနဲ့ မရရင် တနည်းနဲ့ ရစေတော့လို့ ဧရာမ, မဟာကရုဏာတော်နဲ့ ဟောပြခဲ့တယ်၊ ဘုရားကမရွေ့ဘူး၊ ဒကာတို့တတွေရဲ့ အဖြစ်ဆိုးမှန်သမျှ ဧကန် သိတော်မူလို့ သနားလို့ သာ ကယ်လွှတ်တော် မူခဲ့ဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဘုရားက ဒါနဲ့ မှမရရင် ပြောပြအုံးမယ်ဆိုပီး ဆ, ဆက္ကသုတ်ကို ဟောခဲ့ဒါ အစောပိုင်းက ပြခဲ့တဲ့အဓိပ္ပါယ်ဘဲ၊ "အသိစိတ်ကလေး" ဖြစ်ပေါ်လာဒါဟာ မနော အကြည်နဲ့ ဓမ္မာရုံဆိုတဲ့ အကြောင်းနှစ်ခု ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာရဒါဘဲ၊ သူ့ကို ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းနှစ်ခုဟာလဲ အနတ္တာမို့၊ ဖြစ်လာတဲ့ အကျိုးစိတ် ကလေးဟာလဲ အနတ္တာဘဲ" လို့ ဟောတော်မူဒါ၊ အနတ္တအမေက မေးလို့ အနတ္တ သားဖြစ်တာဘဲတဲ့၊ ရှင်းပလား ?။

နောက်ဒီး အနတ္တ ခြောက်မျိုး ပေါက်ပုံးပုံကို ပြောပြတယ်၊ "တိဏ္ဏံ သင်္ဂတိ ဖဿော" အဲဒီမှာဖြစ်လာတဲ့ ဖဿဟာလဲ အနတ္တက မေးဒါမို့ သူလဲ အနတ္တာဘဲတဲ့၊ ဖဿ, ပစ္စယာ, ဝေဒနာ အဲဒီ ဖဿကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာလဲ အနတ္တပါဘဲတဲ့၊ ဝေဒနာ ပစ္စယာ, တဏှာ နောက် ဆက်ပီး ဝေဒနာကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ တဏှာလဲ မိဘရိုးရာအနတ္တ၊ အကြောင်းအဆက်ဆက် အနတ္တမို့ သူလဲ အနတ္တစင်စစ်ဘဲလို့ ခြောက်ခုလုံး အနတ္တတွေသာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း "ဆ, ဆက္ကသုတ်"မှာ ဟောတော်မူတယ်။

ဆ, ဆက္ကဒေသနာမှာ တဒ္ဒါရု၊ တဒ္ဒါရမှာ အနတ္တ ၆—မျိုး ၆—မျိုးထင်ရမြင်ရမယ်၊ ထင်မြင်အောင်ရှုရမယ်လို့ ဟောတယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ သဘောပါပလား?။ အဲဒီဒေသနာဟာ.... သာမညမျှား မမှတ်ကြနဲ့၊ ဘုရားရှင်ကစပီး အဆင့်ဆင့်ဟောပြ

ရတဲ့ ဒေသနာတော်ဖြစ်တယ်၊ ဘုရားက "ရှင်သာရိပုတ္တရာဟော၊ အရှင် သာရိပုတ္တရာက အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်ကိုဟော၊ အရှင် မောဂ္ဂလာန်က အသီတိသာဝကရှစ်ကျိပ်ကိုဟော၊ အဲဒီလိုအဆင့်ဆင့်၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ဟောပြတဲ့ ဒေသနာ၊ အလွန် ကျေးဇူးကြီးမား မျှားပြားလှတဲ့ ဒေသနာတော်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား ?။

ကိုင်း.... ယနေ့ အချိန် စေ့သွားဘီ၊ နက်ဖြန်မှ ဆက်ကြစို့၊

—★—

ဓမ္မရတနာမာတိကာ

“မျက်လုံးဖွင့်နည်း ဉာဏ်ဦးစီး တရားတော်”

ဆောင်ပုဒ်။

မျက်လုံးရှုပ်လွဲ၊ အဆင် တဲ့၊ သိဘွဲ့ ဝိညာဏာ။
အကြောင်းနှစ်ခု၊ ကျေးဇူးပြု၊ မြင်မှု သိကျိုးလာ။
ပဋိစ္စနက်၊ ဒုက္ခစက်၊ စ,လျှက် လှည့်လည်ကာ။
ဖဿ, ဝေဒနံ၊ တဏှာပါဒါန်၊ ကမ္မံ ဇာတိဖြာ။
ဒွါရခြောက်ခွင်၊ ထိုနည်းပင်၊ အစဉ်,ပတ်ချာချာ။
ဉာဏ်မသတ်ငြား၊ ရဟတ်ချား၊ ကျယ်ပွား သံသရာ။
ကြောင်း ကျိုးစဉ်ဆက်၊ ဖြစ်ပီးပျက်၊ ဉာဏ်သက်အနတ္တာ။

သတိချပ်။

မျက်လုံးဖွင့်နည်း၊ အရေးကြီး၊ အပြီးတတ်အောင်သင်။
မဖွင့်တတ်က၊ အပါယ်ကျ၊ ဒုက္ခ ဆုံးမမြင်။
လူ့ပြေရောက်လာ၊ ပါယ်ရိုက်ခွာ၊ စုရာ ကျမည်ပင်။
ပဋိစ္စရဟတ်၊ ရှုဉာဏ်ဖြတ်၊ ဖွင့်အပ်,မျက်လုံးလျှင်။
ပဋိစ္စပြတ်တော့၊ ဖွင့်တတ်ချေ၊ ငြိမ်းပေ နိဗ္ဗာန်။
နိဗ္ဗာန်လိုက၊ ခြောက်ဒွါရ၊ ဖွင့်ကြဉာဏ်မြတ်ယှဉ်။

တရားသဝန်း။ ။ ဒကာ—ဒကာမတွေကို ဒီကနေ့ မနေ့က တရားအဆက်ကို ပြောမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ မနေ့က ပြောခဲ့ဒါ "ဆ,ဆက္ကသုတ်"မှာ လာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဘဲ၊ ဒီနေ့လဲ အဲဒီ အဆက်ကို ထပ်ပီး ပြောအုံးမယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ လေးလေးစားစားမှတ်ယူကြ၊ ဒီဘက်က ကံကပေးတဲ့မျက်လုံးရုပ် ဒီမျက်လုံးရုပ်က ကြည့်ချင်တဲ့ဘက်ကို မျက်နှာမူလိုက်၊ မူလိုက်တဲ့အခါ ကံ့ကော်ပန်းနဲ့ တဲ့တယ် ဆိုကြပါစို့၊ ပန်းနဲ့ တဲ့ဒါနဲ့ တပြိုင်နက် မြင်စိတ်ပေါ်လာတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

မျက်လုံးရုပ်က ကံ့ကော်ပန်း အဆင်းရုပ်နဲ့ တဲ့တော့ မြင်စိတ်ပေါ်ဒါ၊ အဲဒါဟာ ရုပ်,ရုပ်ချင်းတဲ့တော့ နာမ်ပေါ်လာဒါဘဲ၊ သဘောပါပလား?။ ဒီမြင်စိတ်နာမ်ကလေးဟာ နဂိုက မရှိဘူး၊ ရုပ်,ရုပ်ချင်းတဲ့ပီး ရုပ်နှစ်ခုက ကျေးဇူးပြုလိုက်မှသာ ပေါ်လာရဒါ၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒီတော့ ဒီမြင်စိတ်ဟာ အခုမှ ပေါ်ဒါဘဲ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ ရှင်းပီနော်....၊ ဒါကြောင့် "စက္ခုဉ္စ ပဋိစ္စ ရူပေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ စက္ခုဝိညာဏံ"တဲ့၊ စက္ခုဉ္စ၊ မျက်လုံးအကြည်ရုပ်ကိုဎင်း။ ရူပေစ၊ ကံ့ကော်ပန်း အစရှိသော အဆင်းရုပ်တို့ကိုဎင်း။ ပဋိစ္စ၊ အကြောင်းပြု၍။ စက္ခုဝိညာဏံ၊ မြင်သိစိတ်ကလေးသည်။ ဥပ္ပဇ္ဇတိ၊ ဖြစ်ပေါ်၍လာပေ၏"လို့ ဟောတော်မူဒါဘဲ၊ သဘောပါပလား?။

ဒီမြင်စိတ်ကလေးဟာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ပေါ်လာတယ်၊ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်ရင် မပေါ်နိုင်ဘူး၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှ ဒီမြင်စိတ်ကလေးက နောက်မှပေါ်လာဒါ။ မျက်လုံးရုပ်ထဲက ပေါ်ဒါလို့မှတ်ကြ၊ ဒီလိုအကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့

မြင်စိတ်ပေါ်ရင် ပေါ်တိုင်း,ပေါ်တိုင်း ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် အစဉ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား ။ စက္ခု—မျက်စိ အကြည်ထဲမှာလဲ နဂိုကမြင်စိတ်မပါဘူး၊ ကံ့ကော်ပန်း အဆင်းရုပ်ထဲမှာလဲမြင်စိတ် မပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ခု ကျွေးဇူးပြုမှု အကြောင်းတို့က်မှ ပေါ်ဒါပါ ထင်ရှားပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ဝမ်းတွင်းကန်း ဆိုရင် မြင်စိတ် ပေါ်နိုင်ပါ့မလား?၊ ဝမ်းတွင်းကန်းဆို မပေါ်ပါဘူး၊ အကြောင်းချို့တဲ့လို့၊ အကြောင်းမည်လို့ မပေါ်နိုင်ဘူးဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ဒို့—ဒကာတွေကို မေးမယ်၊ ဒီ မြင်စိတ်ကလေးဟာ "ငါလား?၊ သူတပါးလား?၊ ပုဂ္ဂိုလ်လား?၊ သတ္တဝလား?၊ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှ အကြောင်းတို့က်ဆိုင်လို့ ပေါ်လာတဲ့ မြင်စိတ်သက်သက်ကလေးဘဲ၊ မြင်စိတ်အပြင် ဘာမှ အပိုမပါပါဘူး၊ သဘောပါပလား?။ ဒီ အဓိပ္ပါယ် စကားကို ဒကာတို့တတွေ အခြေခံ ရအောင်လို့ ပြောနေရဒါ မြဲမြဲစဲစဲမှတ်ယူကြ၊ ဒါမှသာ ရှုတဲ့အခါလွယ်ကူမယ် လျင်မြန်မယ်၊ ကျေနပ်ပလား ?။

နောက်ပိုးတော့— "တိဏ္ဏံ သင်္ဂတိ ဖဿော" တဲ့၊ ဒီ သုံးခု ပေါင်းမိလို့ ဖဿ, ပေါ်လာတယ်၊ "ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ" ဖဿကြောင့် ဝေဒနာ ပေါ်လာပြန်တယ်၊ နောက်....ဆက်ပိုး "ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ" ဝေဒနာကြောင့် တဏှာပေါ်လာတယ်၊ အဆက်ဆက် ကျေးဇူးပြုပြီး ပေါ်လာကြဒါ ဒကာ—ဒကာမတွေ စဉ်းစားပါ၊ ဒါဟာ မျက်လုံးကလေးဖွင့်လိုက်တာနဲ့ တဏှာ ရောက်လာဒါဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါနဲ့ မရပ်သေးဘူး၊ "တဏှာ ပစ္စယာ ဥပါဒါနံ" နှစ်သက်ပိုးတော့—အကြိုးအကျယ်

စံလမ်းဘီတဲ့၊ နောက် "ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ (ကမ္မဘဝေါ) စံလမ်းတော့.... မကောင်းနဲ့ ကံသစ်တခု သိမ်းပိုက်မိပါရော၊ "ကမ္မဘဝပစ္စယာ ဇာတိ၊ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာ မရဏံ" တဲ့၊ ကံသစ် သိမ်းပိုက်မိတော့ ပဋိသန္ဓေ အို,နာ,သေ,စတဲ့ ဒုက္ခအစု ထက်ချပ် လိုက်ပါလာတယ်၊ ရိပ်မိပလား?။

ဇာတိ, ဇရာ, မရဏစတဲ့ တရားတွေက နောက်—အနာဂတ် အကျိုးတွေဘဲ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစား ကြ၊ မျက်လုံး တခါဖွင့်ဒါနဲ့ဘဲ ဒီကံကျအောင် သွားတယ်၊ ဒကာတို့တတွေ စုတိမနေ သေလွန်တဲ့အခါကျတော့....နောက် ဇာတိရကြမယ်၊ ဇာတိ ပီးတော့ ဇရာ—မရဏလာမှာဘဲ၊ ဒါက မျက်လုံးကလေး တခါဖွင့်ဒါနဲ့ လာတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တန်းဘဲ၊ မျက်လုံးဖွင့်ရဒါ ပေါ့ပေါ့ကလေးလို့များ မမှတ်လိုက်ကြပါနဲ့ အင်မတန် ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်ကြီးပါလား ဆိုဒါ ရိပ်မိကြ၊ သဘောပါပလား?၊ဒကာ-ဒကာမတွေမျက်လုံးမဖွင့်တတ်ရင်ဖြင့် ဒယ်အိုးကြီးကျအောင်သွားတယ်၊ သွားလိမ့်မယ်ဆိုဒါမှတ်လိုက်ကြ၊ ဒီအရေးဟာ သာမညအရေး မဟုတ်ပါလားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒကာ—ဒကာမတွေကို သနားလွန်းလို့ နောင်ကြုံရမဲ့ဒုက္ခတွေကိုမြင်လို့ ဆရာဘုန်းကြီးက ညှဉ်းပြနေဒါ၊ မျက်လုံးမဖွင့်တတ်လို့ ဖွင့်တတ်အောင် သင်ပေးနေရတယ်၊ ဒါနဲ့ မလိုက်နာချင်ရင် ဒကာ—ဒကာမတွေ.ဒယ်အိုးကြီးကြီး ကြိုက်တတ်လို့လား? လို့ ဖမေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ရဲ့လား?။ ဒီပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တန်း မလာအောင်, ဒုတန်းမပြတ်အောင် ဖွင့်တတ်ဘို့အရေးကြီးတယ်

ဖွဲ့နည်းကို ပေးထိုက်လို့ ပေးတဲ့အခါ ကြိုးစားယူကြ၊ ဒီမျက်လုံး ဖွင့်ခြင်းကြောင့် အပါယ်သွားတယ်၊ ဒီမျက်လုံး ဖွင့်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်သွားတယ်။

မျက်လုံး ဖွင့်တတ်မှ နေရာကျမယ်၊ ဖွဲ့နည်း မှန်မှ နိဗ္ဗာန် ရကြမယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ မိဘရိုးရာနဲ့ ရမ်းပီး ဖွင့်နေကြမဟ် ဆိုရင် အပါယ် ကံတွေဘဲရကြမယ်၊ အပါယ် သွားရဘို့ဘဲရှိတော့ တယ် ဆိုဒါမှတ်ကြ၊ သဘောပါရဲ့လား?။ ဒါကြောင့် သာမဉ္ဉ အရေး မဟုတ်ပါလားဆိုဒါ ရိပ်မိကြ၊ ဒါတွေတို့တတွေ့ တနေ့ တနေ့မှာ အခါများစွာ မျက်လုံးဖွင့်ကြတယ်၊ မသိလိုက်ဖါသာ မိဘရိုးရာနဲ့ ဖွင့်နေကြတော့.... ဘယ်လိုများ ထင်ကြသတုံး?။ အပါယ်ကဒယ်ဒိုးနဲ့ ကဲရဘို့ မရှိတော့ ပါဘူးလို့သာ ဆုံးဖြတ် ချက်ချကြ၊ ပေါ်ကြပလား?။

ဒို့ဒကာ ဒကာမတွေဘယ်အခြေများဆိုက်မယ်ထင်ကြသလဲ?၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် လူ့ပြေလာဒါ အပါယ်ရိက္ခာစုဘို့ လာရတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဒို့—ဒကာ—ဒကာမတွေအပါယ်ရိက္ခာကုန်လို့ စုဘို့လာကြဒါဆိုရင် မမှားပါဘူး၊ ရိပ်မိပလား....?။ ဒီနည်း အတိုင်းဘဲ၊ နားပေါက်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တန်ကြီးတွေ၊ နှာခေါင်းပေါက်, လျှာမေါက်, ကာယပေါက်, မနောပေါက် ဆိုတဲ့ အပေါက် ခြောက်ခုက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တန်းကြီးတွေနဲ့ ဆိုတော့.... ဒကာတို့ အဖြစ်ဟာ ကမ်းကုန်ပါရောဘဲ၊ သဘော ပါကြပလား?။

ဒီတော့....သံသရာဆက်တဲ့ဖွဲ့နည်းကိုပယ်ပြီး၊ သံသရာပြတ် အောင် ဖွဲ့တဲ့နည်းကို တတ်အောင်သင်ကြရမယ်ဆိုဒါဆုံးဖြတ်

ချက်ချ၊ မျက်လုံးဖွင့်တတ်ရင် ဇာတိ, ဇရာ, မရဏတွေ့ ချုပ်မယ်၊ မဖွင့်တတ်ရင် ဒုက္ခမှန်သမျှ ကိုယ်ပိုင် ရကြမယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ဘုန်းကြီးတို့ဒကာ—ဒကာမတွေ့ရောင်းဝယ်ဖေါက်ကားပီး စီးပွါးရေးက အဆင်ပြေလို့ တိုက်နဲ့ တာနဲ့၊ ကားတွေနဲ့ ကျကျနန နေကြဒါကိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လဲ ဒီပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကုသိုလ်တန်းကြီး ခြောက်တန်းနဲ့ ဒီအတိုင်း သွားနေကြဒါ သိတော့ သနားစရာအဖြစ်ကြောင့် သနားမိတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ လေးလေး နက်နက် တိုက်တွန်းနေဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ မနက်လင်းလာ လုပ်စရာ—ကိုင်စရာတွေ့ အပြေ့နဲ့ဘဲ၊ လုပ်စရာ-ကိုင်စရာဆိုဒါ'ကာယဇံ့ဝစီကံ့မနောကံ့' တွေ့ကို ပြောဒါ၊ အဲဒီလုပ်စရာ—ကိုင်စရာ၊ ပြောစရာ—ဆိုစရာ တွေနဲ့ အပြည့်ချည့်ပါဘဲ၊ ဒီတော့ လုပ်ရ—ပြောရနဲ့ အားလပ်ခွင့် ကိုမရကြပါဘူး၊ မအားနိုင်ဒါ ဘာ့ကြောင့်လဲ"၊ အဲဒါ မျက်လုံးကမြင်ရလို့ဘဲ၊ အဲဒီတော့ ... ဒကာတို့ဟာ မျက်လုံး ဖွင့်တိုင်း, ဖွင့်တိုင်း မျက်လုံးဖွင့်ဒါနဲ့ တခါထဲ ကမ္မဘဝရောက်တော့ဒါဘဲ၊ သဘောပါပလား"။ ကောင်းစရာအကုက် တချက်မှ မပါကြဘူး၊ ရှင်းပလား ?။

အဲဒီတော့... ဒကာ—ဒကာမတွေ့မှာ ဘာဖြစ်မလဲ?၊ လက်ရှိ ခန္ဓာကလဲ ဇာတိ, ဇရာ, မရဏ ဒုက္ခတွေက လက်ရှိ—ရှိပီး နေကြတယ်၊ နောက်လာမဲ့ ခန္ဓာအတွက်လဲဇာတိ, ဇရာ, မရဏဒုက္ခဝဋ်တွေ့ ပေါ်ကြောင်းလုပ်နေကြ၊ ပွားအောင် လုပ်နေကြ ဆိုတော့.... ဘယ် နှယ်ဆိုရမလဲ?၊ ဝဋ်ထဲကနေပီး ဝဋ်မကျတ်နိုင်အောင် ထပ် လုပ်နေကြဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဥပမာ ထောင်ကြတဲ့လူ လွတ်ရက်

နိုးတော့ ပြစ်မှုတွေထပ်ထပ်ပိုး ကျူးလွန်နေဒါနဲ့ အတူတူပါဘဲ၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဒကာ—ဒကာမတွေဟာ မိုက်သမှ အလွန် မိုက်ဘဲ၊ တခါ မိုက်မက နှစ်ခါ မိုက်ဖြစ်နေကြဘီဆိုဒါ ထင်ရှားပါတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဘုရားက "ယဿဘူတံ္ဝဉာဏာယသဒ္ဓါ ပရိယေသိတဗ္ဗော" တဲ့၊ "နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း နည်းကောင်း လမ်းမှန် ပြတတ်တဲ့ ဆရာကောင်း—ဆရာမြတ်ကို ရှာဖွေဆည်းကပ်ရမယ်" လို့ အကြိမ်ပေါင်း (၂၀၀)ကျော်ကျော် အကြိမ်များစွာ မှာထားတော်မူခဲ့တယ်ဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား ။ ဘာကြောင့်များ ဒါလောက် အကြိမ်များစွာ ထပ်ခါတလဲလဲ မှာတော်မူသလဲ?၊ မှာသင့်လို့ မှာဒါဘဲဆိုဒါ သိကြရမယ်၊ အလွန်ကြီးတဲ့ အဖရေးမို့သာ မှာတော်မူဒါဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချ။ ဆရာကောင်းဆိုဒါ ဒီနေရာမှာ "မျက်လုံးကနေ နိဗ္ဗာန် သွားအောင် ပြတတ်—ဟောပြောတတ်တဲ့ ဆရာကို ဆိုဒါဘဲလို့ မှတ်ကြနားလည်ကြပလား?။

သစ္စာ ဆိုက်အောင် ဟောပြော ပြတတ်ဘဲ့ဆရာကို ဆရာကောင်းလို့ ဆိုလိုတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒီဒကာ—ဒကာမတွေ ဆရာကောင်းမကူရင် မရနိုင်ပါဘူး ဆရာကောင်းကူမှသာရကြမှာပါ၊ ဒကာတို့က မျက်လုံး ဖွင့်ဒါနဲ့ တချက်ထဲဘဲ "ဖဿ, ဝေဒနာ, ဒေါသ၊ ဖဿ, ဝေဒနာ, တဏှာ၊ ဖဿ, ဝေဒနာ, အဝိဇ္ဇာ" ဒါတွေချည့်ဘဲ လာနေကြဒါ၊ လောဘ၊ ဒေါသ မောဟ—တခုမဟုတ် တခုခုလာဒါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဒီတော့ ဆရာမကူရင် ဒကာတို့ တတွေတော့ ... ကယ်သူ—ဆယ်သူဖြင့် ဝေးကြပြီဆိုဒါ ယုံမှားမရှိကြနဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒီအခြေဒီအနေနဲ့ ဖြင့် အေးနေလို့ မဖြစ်ကြသေးဘူး၊ မိဘရိုးရာနဲ့ မျက်လုံးဖွင့်နေကြခဲ့ဒါ၊ ဒီလိုပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လောဘ—ဒေါသ—မောဟတွေသာ ဆက်တိုက်လာနေကြတော့ ဒကာတို့ဟာ ရိက္ခာစုဒါဘဲ၊ လူ့ပြေလာဒါဟာ အပါယ်ရိက္ခာစုဘို့ လာကြဒါဘဲဆိုရမှာဘဲ၊ လောဘက ပြိတ္တာရိက္ခာ၊ ဒေါသက ငရဲအတွက်ရိက္ခာ၊ မောဟက တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဘို့ရိက္ခာ၊ ဒီ-အပါယ် ရိက္ခာတွေချည့်ပါဘဲ၊ ကောင်းဒါကို တခုမှ မပါကြဘူး၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ မျက်လုံးဖွင့်တတ်ဘို့ အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ မျက်လုံးဖွင့်နည်း အမှန်အကန် ရဘို့လိုတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒီတော့ နည်းမှန်ကျအောင် မျက်လုံးဖွင့်တဲ့အခါ "အနတ္တ" ရှုကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ရှုတဲ့နည်းက "ဝိညာဏံ အနတ္တာ၊ မြင်စိတ်ဟာ အနတ္တ"လို့ ရှုပေးကြ၊ မျက်လုံးဖွင့်တဲ့အခါ မျက်လုံးရှုပ်ရယ်, စက္ခုဝိညာဏ်စိတ်ရယ်, ဖဿရယ်, ဥပေက္ခာ—ဝေဒနာရယ် ဖြစ်ပေါ်လာကြမယ်၊ အဲဒီအထဲကအလိုလိုဖြစ်နိုင်ဒါတခုမှမပါဘူး၊ အကြောင်းအဆက်ဆက်ကြောင့် အကျိုးအဆင့်ဆင့်ပေါ်လာကြဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် အနတ္တတွေချည့်ဘဲ။

ဥပမာ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်တော့ ကံ့ကော်အဆင်းကိုမြင်တယ်၊ ကံ့ကော်ပန်းလို့သိတယ်၊ သိပ်းတော့.... အဲဒီနောက်နားမှာ "တဏှာ" မလာခင်ရှု မြင်စိတ်ကို ဖြစ်ပျက်ရှုလိုက်၊ ရှုတော့.... သူဟာ အနတ္တဘဲလို့ သိရမယ်၊ သဘောပါကြပလား"။ တခုခုကို မိအောင်ရှုနိုင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ တခုခု မရှုမိရင် "တဏှာ" ကူးပီး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တွေတန်းလာမယ်၊ ရိပ်မိပလား? မြင်စိတ်လဲ

အနတ္တာ၊ ဖဿလဲ အနတ္တာ၊ ဝေဒနာလဲအနတ္တာ၊ အနတ္တတွေချည့်ဘဲ၊ ရှုချင်ရာရှု၊ တခုခုကို မလွတ်အောင်သာ ရှုပေးကြ၊ ရှင်းပလား ?။

ဒကာ—ဒကာမတွေရှုတတ်ကြပလား?၊ ရှုတတ်အောင် ကြိုးစားပီးပေးကြ၊ ဒီတရားတွေဟာ ဘာ့ကြောင့်.... အနတ္တာ ဖြစ်သလဲ?၊ ဒီလို မေးရင် ဖြစ်စေတတ်တဲ့ အကြောင်းက အနတ္တာမို့၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကျိုးတွေလဲ အနတ္တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ မှတ်မိကြပလား?။ ဒီလိုရှုတော့ နောက်ကလာမဲ့ တဏှာ,ဥပါဒါန်,ကံတွေ သေကုန်တော့ဒါဘဲ၊ ဒါတွေ သေကုန်တော့.... အနာဂတ်ဘဝအတွက် ဇာတိ,ဇရာ,မရဏတွေပါ မလာတော့ဘူး၊ မလာတော့အနာဂတ် ဒယ်အိုးတွေ အကုန်ပျောက်သွားဘီလို့ မှတ်လိုက်ကြကျေနပ်ပလား?။

ဒကာတို့တတွေ ဒီစိတ်ကလေး ဖြစ်ပျက်မရှုတတ်ရင် ငါးပါးမျောက်ပီဆိုဒါ မှတ်ကြတော့၊ အခုက ငါးပါးမျောက်ရင်နောက်သံသရာတလျှောက်လုံး မျောက်ကြအုံးမှာက အဆုံးအစ, မမြင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီအချိန် အခွင့်အခါကောင်း ကြုံတုံးမှာကြိုးစားကြ၊ ဒါကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်လို့ မြင်စရာအဆင်းနဲ့တွေ့ရင် မြင်စိတ်ကလေးပေါ်မယ်၊ ဒီပေါ်တဲ့ မြင်စိတ်ကလေးကို ဖြစ်ပျက် ရှုပစ်၊ မြင်စိတ်ကလေးရှုတော့ အနတ္တာ၊ အနတ္တာညာဏ်မဂ္ဂလာတယ်၊ ဒီစိတ်ကလေး ပေါ်တိုင်း—ပေါ်တိုင်းအနတ္တာညာဏ်နဲ့ ရှု—ရှုပေး၊ ရှုစိတ်ဝင်တိုင်း အနတ္တာညာဏ်မဂ္ဂလာမှာဘဲ၊ ဒကာဒကာမတွေ ဒီလိုမြင်ရင် အားကိုးစရာ အားထားစရာရကြဘီလို့ မှတ်ကြတော့၊ ရှင်းပလား ?။

ဒီ မျက်လုံးကလေး မဖွင့်တတ်တာနဲ့ သံသရာ ပေါ်ရတယ်၊ ဖွင့်တတ်ရင် သံသရာ ပြတ်ပီ၊ မျက်လုံးကလေး ဖွင့်ရဒါမျှး ပေါ့ပေါ့ကလေးလို့ မမှတ်လိုက်ပါနဲ့၊ မဖွင့်တတ်တဲ့ အပြစ်နဲ့ သံသရာ့ အချုပ်ထောင်က လွတ်ရက်—ကျတ်ရက် မရှိတော့ဘူး၊ ဖွင့်တတ်တဲ့ဥာဏ်နဲ့ ဖွင့်နည်းမှန်ရတော့ သံသရာ့စခန်းသတ်, ဒုက္ခ စက်ဝန်းပြတ်၊ အမြတ်ဆုံး နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကြီးကို ကောန်ရကြမယ်၊ ဘယ်လောက်မျှးကွာခြားသလဲ?၊ ဒါကြောင့်ဘုန်းကြီးက အထူး သတိပေးလိုက်တယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ မျက်လုံးဖွင့်တတ်ဘို့ အရေးဟာ အလွန်ကြီးတဲ့ အရေးဘဲလို့၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ မျက်လုံးဖွင့်လို့ မြင်တိုင်း—မြင်တိုင်း ရှုပေးကြ၊ မြင်လို့ သိတဲ့ သဘောက အနတ္တာ၊ ဖြစ်ပီး ပျက်သွားလို့ မရှိဘူးလို့ သိတော့ မင်္ဂလာတယ်။

၁—မြင်ဒါကို အနတ္တာဘဲလို့ ပိုင်းခြားနိုင်တော့ ဒုက္ခသစ္စာသိဒါဘဲ၊ ဒီတော့ တဏှာမလာ။

၂—တဏှာ မလာလို့ သေတော့.... သမုဒယ သေဒါဘဲ။

၃—ရှုတဲ့ဥာဏ်က မဂ္ဂ သစ္စာဘဲ။

၄—ဇာတိ စသည် မလာဒါ ချုပ်တာ နိဗ္ဗာန သစ္စာဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ အားတက်ဘို့မျှး မကောင်းကြဘူးလား?။ မျက်လုံးကလေး ဖွင့်တတ်တာနဲ့ မင်္ဂလာပေါ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့်....ကြိုးစားကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ရှာကရှေရှေ၊ ဆင်ခြေဆင်လက်က များးများးနဲ့ဆိုရင် နစ်ဘို့သာ ပြင်ထားကြတော့ဘဲ၊ ဒို့—ဒကာတွေ လုပ်တတ်တယ်၊ "တရားကလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်လဲ ရှိပါရဲ့၊ စီးပွားရေးက အဆင် မပြေသေးလို့၊ ဘာ့ကြောင့်—ညာ့ကြောင့်နဲ့ ပြောတတ်ကြတယ်" အဲဒါဟာ မှောက်တော့ မယ်လို့ တဘက်စောင်းဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အဲဒါ... သာမည မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ဒယ်အိုးဆီ သူ့ဒိုင်းဒိုင်းပြေးမလို့ဗျလို့ မပြော ပေမဲ့ ပြောသလိုဘဲဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ ဆင်ခြေလဲနေဘို့အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုဒါသိကြတော့၊ ဆင်ခြေလဲရင် ကိုယ်လဲတဲ့ ဆင်ခြေဟာ.... "ဒီအမှုမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဘဲ သတ်ခဲ့ပါတယ်၊ သက်သေကို ကူမနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကိုကြိုးပေးပါတော့" ဆိုဒါနဲ့အတူတူ ပါဘဲ၊ ဆင်ခြေလဲနေရင် ဒကာတို့အတွက် သက်သေမလိုတော့ဘူး ကြိုးစင် တက်ဘို့သာ ပြင်ထားကြ၊ ဆင်ခြေလဲရင် ဒီပြင်မရှိတော့ဘူး၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတို့ မြို့ထဲရွာထဲမှာ ဒီလိုလူမျိုးတွေများး ပေါကြသလား? လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

မျက်လုံးကလေး ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ မျက်လုံးပေါက်က စ,ပီး ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ တရားတွေကို ကိုယ်မပိုင်ပါဘူး၊ တခုမှ ပိုင်ဒါ—ဆိုင်ဒါ မပါကြဘူး၊ အားလုံး ဖြစ်လာသမျှ အနတ္တတွေချည့်ဘဲ။ ဒီနည်းအတိုင်း ကျန်တဲ့ဒွါရငါးခုက ဖြစ်လာသမျှတွေဟာ ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေမဲ့လဲ ကိုယ် မပိုင်တဲ့ အနတ္တချည့်ပါဘဲ။

နားအကြည်ရုပ်, အသံရုပ်, အသံသိတဲ့စိတ် ဖဿ ဝေဒနာ—တဏှာ။
နှာခေါင်း အကြည်ရုပ်, အနံ့ရုပ်, အနံ့သိစိတ် ဖဿ, ဝေဒနာ, တဏှာ။
လျှာအကြည်ရုပ်, အရသာရုပ်, အရသာသိစိတ် ဖဿ, ဝေဒနာ, တဏှာ။
ကိုယ် အကြည်ရုပ်, အတွေ့ရုပ်, အတွေ့သိစိတ် ဖဿ, ဝေဒနာ, တဏှာ။
မနော အကြည်နာမ်, ဓမ္မာရုံ ရုပ်နာမ်, မနော အသိစိတ်, ဖဿ, ဝေဒနာ, တဏှာ။

အဲဒီလို မျက်စိပေါက်ကစ,ပီး ဒုါရခြောက်ခုမှာ အကြောင်း အကျိုးဆက်ပီး ဖြစ်ပေါ်နေကြတဲ့ တရားတွေ ရုပ်နာမ်တွေဟာ တခုမှ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ဆိုင်မပါကြဘူး၊ အားလုံး အနတ္တချည်ဘဲ၊ အကြောင်းတရားတွေကိုက အနတ္တတွေမို့ ပေါ်လာတဲ့ အကျိုး တရားတွေဟာ အနတ္တချည့် ဖြစ်ကြဒါဘဲ၊ ဒါကို ဉာဏ်နဲ့ အမှန်သိအောင်လုပ်ရမယ်။ မျက်စိ, နား, နှာ, လျှာ, ကိုယ်, စိတ် ဘယ်ဒုါရဘဲဖြစ်ဖြစ် အနတ္တဉာဏ်ပေါ်အောင် ရှုဉာဏ်လိုက်ပေးကြ၊ အားလုံးအနတ္တချည့်ပါဘဲ ရှင်းကြပလား?။ ဒါကြောင့်—

သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာတိ၊ ယဒါပညာယ ပဿတိ။

အထ နိဗ္ဗိန္ဒတိ ဒုက္ခေ၊ သေမဂ္ဂေါ ဝိသုဒ္ဓိယာ—လို့

ဘုရားရှင်ဟောတော်မူခဲ့ဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ကြ၊ ဉာဏ်နဲ့ခန္ဓာမှာကြည့်ရင် အနတ္တချည့်မြင်ကြမယ်၊ “သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာ” ကိုယ့်ခန္ဓာမှာပေါ်သမျှရုပ်နာမ်

အားလုံးဟာ အနတ္တချည့်ဘဲ”တဲ့၊ ဒီသဘောအမှန်ကို ကောန်သို့ ကိုယ်တိုင်သိ ဖြစ်အောင် “ယဒါပညာယ ပဿတိ” “ပညာ ဉာဏ်နဲ့ ရှုကြ—ကြည့်ကြ”လို့ ဆိုလိုတယ်၊ ခန္ဓာမှာ ပညာနဲ့ ကြည့်ဘို့လိုတယ်၊ ဒါကို ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေက“ယဒါတဏှာယ ဥပါဒါယ ပဿတိ”လုပ်နေကြတယ်၊ ယဒါ ပညာယ မဟုတ်ဘဲ ယဒါတဏှာယ လုပ်နေတော့ “ဇောက်ထိုး”သမားတွေလား? လို့၊ မေးသင့်—မမေးသင့် ရိုပ်မိကြပလား?။

ယဒါ၊ သူက အနတ္တအမှန်ကိုပြတဲ့အခါ၌။ ပညာယ၊ ပညာ ဖြင့်။ ပဿတိ၊ ရှုပေး။ အနတ္တဘဲလို့ ရှုဉာဏ်လိုက်ပေးတဲ့၊ လိုက် ပေးတော့ အနတ္တဉာဏ် မြင်မယ်၊ မြင်ရင် မြင်ဒါနဲ့ နောက်က တဏှာ, ဥပါဒါနဲ့, ကံတွေချုပ်ကုန်တယ်၊ ချုပ်တော့....နောက် ဇာတိ,ဇရာ,မရဏတွေ မလာတော့ဘဲ အကုန် ချုပ်တော့ဒါဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ ကြပ်ကြပ် ရှုပေးကြ၊ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်နဲ့ ရှုမှသာရမယ်၊ ဆုတောင်းလို့ မရ နိုင်ဘူး၊ ရှုမှရမယ်ဆိုဒါမှတ်ကြ၊ ဆုတောင်းမနေကြနဲ့ တော့လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။

၁—သဗ္ဗေ ဓမ္မာ အနတ္တာက ဒုက္ခသစ္စာ။

၂—ယဒါ ပညာယ ပဿတိက မဂ္ဂသစ္စာ။

၃—တဏှာ,ဥပါဒါနံ့ မလာလို့ သမုဒယ သေဒါက သမုဒယ သစ္စာ။

၄—သမုဒယသေတော့ နိရောဓ ပေါဒါက နိရောဓ သစ္စာ။

ဒီတော့ ဒီဂါထာဟာ သစ္စာလေးပါးကို ဟောတဲ့ဂါထာဘဲ လို့မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ မျက်လုံးဖွင့်တဲ့အခါ "ယဒါပညာယပဿတိ" လို့က် ပေးကြ၊ ဖွင့်တိုင်း—ဖွင့်တိုင်းလွတ်မသွားစေနဲ့၊ နား, နှာခေါင်း လျှာ, ကိုယ်, စိတ် ဆိုတဲ့ ငါးခုက ဖွင့်တဲ့အခါမှာလဲ "ပညာယ ပဿတိ" လို့က်ပေး၊ မလပ်အောင်ရှုပေးကြ၊ ဒါနဲ့လဲရင် တဏှာ ဥပါဒါန်,ကံတွေလာမယ်၊ ပေါ်ကြပလား?။ ဒါကြောင့်ပညာယ နဲ့မလဲကြစေနဲ့၊ ဒီကနေ့ကစ,ပီး မျက်လုံးဖွင့်တတ်ကြပါစေလို့ သတိပေးလို့က်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပလား ?။

အထ၊ ထိုသို့ အနတ္တအမှုန်ကို ပညာဉာဏ်ဖြင့် မြင်တဲ့အခါ၌။ နိဗ္ဗိန္ဒတိ၊ ငြီးငွေ့၏ မုန်း၏။ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခသစ္စာ ဖြစ်ပျက်၌။နိဗ္ဗိန္ဒတိ ပျင်းမုန်း ငြီးငွေ့၏တဲ့၊ ဒီလို ငြီးငွေ့ဒါဟာ "သေမင္ကြ"ဘဲတဲ့၊ ငြီးငွေ့လာရင် စင်ကြယ်သွားဘီ၊ စင်ကြယ်ပီး မဂ္ဂင် ရှစ်ပါး ပြည့်မယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေ့ သိထားဘို့က ငြီးငွေ့ဒါ နိဗ္ဗိန္ဒ ဉာဏ်၊ ဖြစ်ပျက် မုန်းတဲ့ဉာဏ်ဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်မုန်းရင် မကြာခင် ဖြစ်ပျက်ဆုံးမယ်၊ ဖြစ်ပျက် ဆုံးရင် ဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ပီလို့ မှတ်ရမယ်၊ ဝိသုဒ္ဓိဖြစ်ရင် နိဗ္ဗာန်နဲ့ မင်နဲ့တဲ့ရက်တွေ့ရမယ်လို့မှတ်၊ ဘုရားက ဒီလိုလုပ်ကြဘို့ ဒီဂါထာကို ဟောခဲ့ဒါဘဲ၊ သဘောပေါက်ကြ ပလား?။ ပေါက်ရင် ကြိုးစား လိုက်နာကြ။

ဂါထာမြန်မာပြန်။ ။အလုံးစုံမျိုးစုံ ခန္ဓာမှာ ပေါ်လာကြ သည့် ရုပ်နာမ်ဓမ္မ ဟူသမျှတို့ကား....
ကိုယ့်အလိုမလိုက်၊ ကိုယ့်အကြိုက်သို့မပါ၊ အကာအတိသာဖြစ် ကြပေကုန်၏။ ဤသို့မှန်စွာ ဝိပဿနာ,ဘာဝနာဖြင့်၊ခါခါမပြတ်

ရှုမှတ်သည့် အကြောင်အခါဌ်။ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ[illegible]ပညာဖြင့် ဝေဘန် ပိုင်းခြားကာ မှန်ကန်စွာ သိမြင်ပေ၏။[illegible]အနတ္တမှန်ကို ဝေဘန်ပိုင်းခြားကာ၊ ပညာဖြင့် သိမြင်ရသော ထိုအခါဌ်၊ ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာ, ခန္ဓာလောကဝယ်၊ ပျင်းမုန်း ငြီးငွေ့—မမွေ့မလျော်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်ပေါ်၍ လာလေ၏။ နိဗ္ဗိန္ဒမှန်၊ ဤသည့် ဉာဏ်ကား....၊ ကိလေသာမှ စင်ကြယ်ခြင်း၏ အကြောင်းမြတ် လမ်းကောင်းကြီး မှန်လှပါပေ၏။

ကိုင်း.... ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့၊ အချိန်စေ့သွားဘီ၊

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

ဒွါရခြောက်ပါး ဥာဏ်စေစား တရားတော်။

ဆောင်ပုဒ်။

ဒွါရခြောက်ခွင်၊ ဥာဏ်နှင့်ယှဉ်၊ အစဉ် ရှုကြည့်မှတ်။
အဆင်းရုပ်ကြည်၊ အသိမှီ၊ တွေ့ပြီခံစားတတ်။
ခံစားရလျှင်၊ နှစ်သက်ဝင်၊ ချဲ့ထွင်သံသာဓာတ်။
မဝင်နှစ်သက်၊ တချက်ချက်၊ မပျက် ရှုဥာဏ်ကပ်။
မရှုနေက၊ သမုဒယ၊ ဒုက္ခစက်ရဟတ်။
ရှုကြည့်သူမှာ၊ နိရောဓာ၊ မဂ္ဂါ နှစ်ပါးမြတ်။

သတိချပ်။

ကိုယ်ပြုသမျှ၊ ဖြစ်ပျက်ရ၊ ပဋိစ္စစက်ရဟတ်။
ပဋိစ္စဝဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ အမြဲလှည့်ကာပတ်။
မျက်လုံးတခါ၊ ဖွင့်မှားရှာ၊ ကမ္မာသချေ်ထပ်။
ထိုနည်းကံစု၊ ကျန်ငါးခု၊ အကု တင်းကျမ်းကြပ်။
ပါယ်ရိက္ခာတွေ၊ စုမိချေ နေ—သေ နှစ်ရေးကြပ်။
ကျွေးမျိုးရိက္ခာ၊ ဝဋ်ဒုက္ခာ၊ ကျေငှါလုလ္လကပ်။
ဒုက္ခလွတ်နည်း၊ တဏှာမီး၊ အပြီး ဥာဏ်နှင့်သတ်။

တရားသား။ ။ ဒကာ—ဒကာမတွေ မနေ့က တရားမှာ မျက်လုံးဖွင့်ပုံ၊ မျက်လုံးပေါက်က သံသရာလယ်ပုံ၊ မျက်လုံးဖွင့်တဲ့အခါဥာဏ်နဲ့ အုပ်ပီးဖွင့်ပုံကို သင်ပေးခဲ့ဘီ၊အဲဒါကို

ကြပ်ကြပ်သတိပြုကြဘို့၊ ဥာဏ်နဲ့ သတ်ကြဘို့၊ မျက်လုံးကို မမှားအောင် နေရာတကျ ဖွင့်တတ်ကြဘို့ လိုတယ်လို့ ရိပ်မိကြ၊ ဒါမှ မရိပ်မိရင် အထိနာကြလိမ့်မယ်၊ ယခုမျက်မှောက်မှာအထိနာရင် သံသရာမှာ ပြောစရာမရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်ကြ။

မျက်လုံးကလေး တခါ အဖွင့်မှားဒါနဲ့ ထိချက် နာရတယ်၊ ရူပါရုံရဲ့ ထိချက်ကြောင့်ဘဲ၊ ရူပါရုံ ထိချက်က အသဲနာတယ်၊ ဒကာ-ဒကာမတွေ ကိုယ့် သား,သမီးလေးများ သွေးရဲရဲသံရဲရဲနဲ့ မြင်ရရင် ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ?၊ တခါထဲ မျက်ရည်ကျလာတော့တယ်၊ အဲဒီလို ဖြစ်တာ ထိမျက်နာဘို့ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?။ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေကို ထိချက် မနာရအောင် မျက်လုံးဖွင့်တဲ့အခါ ဥာဏ်နဲ့ အုပ်ဖွင့်ကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ်။

မျက်လုံးဖွင့်ဒါဟာ အဖွင့်မတတ်ရင် ကံကျအောင်သွားတယ် ကံက တဏှာ,ဥပါဒါန်ရဲ့ ဩဇာခံဘဲ၊ တဏှာ,ဥပါဒါန် ဩဇာခံဆိုရင် ကောင်းကျိုး ပေးနိုင်ဘို့မရှိဘူး၊ မကောင်းကျိုးသာ ရဘို့ရှိတော့တယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ကံကောင်းလို့—မကောင်းလို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဒီကံက တဏှာ,ဥပါဒါန်ရဲ့ ဩဇာခံဖြစ်လေတော့.... ဒီတဏှာ,ဥပါဒါန်တို့က ခိုင်းရာ,စေရာ အပါယ်သွားရမှာ၊အပါယ်ဇာတိ ရကြမှာဘဲ၊ သဘောပါပလား?။

သတ္တဝါတွေ အပါယ်ကျရဒါ ဘာ့ကြောင့်လဲ?၊ ဒီမျက်လုံးကလေးမဖွင့်တတ်ကြလို့ ဘဲဆိုရင် မမှားပါဘူး၊ဘုန်းကြီးတို့ဒကာဒကာမတွေ သံသရာကြီး ဒီကျအောင် လယ်လာကြရဒါဟာ

ဘာသူ့လက်ချက်ထင်သလဲ?၊ မျက်လုံးမဖွင့်တတ်လို့ သံသရာကြီး ဒီကျအောင်လယ်ရဒါဘဲဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ပေါ်ကြပလား?၊ ဒီဟာအစကပါလာဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ဒကာတို့တတွေကိုယ်လုပ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ-ဒကာမတွေ သံသရာကြီးထဲမှာ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် လမ်း အတိုင်းရှောက်ပြေးနေကြရဒါ၊ ဒီလိုပြေးနေရဒါဘသူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်လို့ ပြေးရဒါဘဲ၊ ဒကာတို့ လုပ်သမျှ ဒကာတို့ ရကြဒါဘဲဆိုဒါမှတ်လိုက်ကြ၊ သံသရာတလျှောက်မှာ ဥာဏ်မပါဘဲနဲ့ ရမ်းသွားကြ—ရမ်းလုပ်ကြ၊ ဒီတော့.... တခုမှအမှန်မကျကြဘူး၊ မှားဒါနဲ့ လွဲဒါချည့်လုပ်မိကြတော့တယ် ဒါကြောင့် ဒီဒကာတွေ ဥာဏ်အရေးကြီးတယ်၊ ပညာဟာအဓိက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ စိတ်ထဲကဘုရားတွေတည်၊ ကျောင်းတွေ ဆောက်၊ လှူကြဒါနိုးကြနဲ့ ၊ ဒီတော့ အပါယ်မသွားတော့ဘူးလို့ အောင်းမေ့နေကြတယ်၊ ကိုယ် ဟာကိုယ်စိတ်ချနေကြတယ်၊ ကိုယ် ပိုင်ဥာဏ်နဲ့ ဘဲ စဉ်းစားကြပါ၊ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒီမျက်လုံးဖွင့်တိုင်း ဖွင့်တိုင်း လုပ်နေတဲ့ ကံတွေ စုမိတဲ့ ကံတွေကသာ မျှားပါတယ်၊ ဒီလိုဒုဂ္ဂါရေခြောက်ခုက ကံတွေကသာမျှားပီး ဒကာတို့လှူဒါနိုးပေး ကမ်းတဲ့ ကံက အလွန် နဲပါတယ်၊ ဒီတော့အပါယ်လွတ်ဘို့လွယ် ပါမလား?၊ မလွယ်ဘူး၊ မျက်လုံးတပေါက်အတွက်တောင် မနိုင် နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား ?။

ဒကာတို့တတွေ အလေးအနက်စဉ်းစားကြ၊ နားပေါက်ကလဲ ကြားတိုင်း,ကြားတိုင်းကံတွေစုမိဒါအပါယ်ရောက်ကြောင်းကျမှ

ရပ်တော့ဒါချည့်ဘဲ၊ ဒကာတို့က ပေါ့ပေါ့ကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘာအကုသိုလ်မှ မရှိဘူး၊ မကောင်းဒါဟူသမျှ ဘာမှမလုပ်ဘူးတဲ့၊ ပြောတတ်ကြတယ်၊ ဒီလိုပြောဒါ အမှန်မသိလို့ ပြောဒါ၊ အမှန် မမြင်တော့ အထင်နဲ့ ရမ်းပြောနေဒါဘဲရှိတယ်၊ သဘောပါ ပလား?၊ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားကြ၊ နားက ကြားကိုင်း—ကြားတိုင်းဘဲ အပါယ်ကံတွေစုစုနေမိတယ်၊ ခဏ,ခဏ နေ့တိုင်း ကြားနေရတော့ ဒကာတို့မှာ အပါယ်ရိုက္ခာတွေ နားတပေါက်ထဲနဲ့ တွင် အမျှားကြီး စုမိရက်—စုမိရက် ဖြစ်နေကြတော့ဒါဘဲ၊ ရှင်းပလား?။

ဒီသဘောအတိုင်း နှာခေါင်း, လျှာ, ကိုယ်, စိတ် ဆိုတဲ့ ဒွါရတွေကလဲ အပါယ်ရိုက္ခာတွေ ထပ်တလဲလဲဘဲ စုမိ နေကြဒါပါဘဲ၊ တဒွါရ တဒွါရမှာ အမျှားကြီး အမျှားကြီး၊ ဒီသဘောအတိုင်း သွားကြမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ဒို့-ဒကာတွေ ဘယ်လိုမျှား စဉ်းစားကြမလဲ?၊ အလွန်ကြီးတဲ့ အရေးပါလားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချ၊ ဒါကြောင့် ဒို့—ဒကာတွေ ဝိပဿနာ အလုပ်မှ ကယ်နိုင်ယူနိုင်မှာ ဝိပဿနာ အလုပ် လုပ်ကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ကယ်၊ ဝိပဿနားကင်းရင်ဖြင့် သက်သာဘို့ မမြင်တော့ဘူး၊ ဒီကံက မနောကံဘဲ၊ ဒါန,သီလက ကာယကံ—ဝစီကံလောက်သာ လုပ်နိုင်ဒါ။

မနောကံ အတွက်က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်၊ သူက ရှေ့သွား ဖြစ်တယ်၊ ဒီကံနဲ့ လုပ်တဲ့ အပါယ်သွားပေါက်' ခြောက်ပေါက်က အမြဲတန်း ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်နေတယ်၊ ရိပ် မိ ကြ ပ လား?။ ဆရာသမားက ဒီအပေါက်တွေ ပိတ်မပေးခဲ့ရင် ကျတ်ဘို့ လွတ်ဘို့

မမြင်တော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါကြောင့်....ဒီ—အပါယ်လမ်း ခြောက်ပေါက်ပိတ်နိုင်အောင် ဝိပဿနာ ရှုကြရမယ်၊ ဝိပဿနာ ရှုရင် တဏှာ—ဥပါဒါန် ပြုတ်မယ်၊ တဏှာ—ဥပါဒါန် ပြုတ်ရင် ဒီ—ကံပါပြုတ်မယ်၊ ဒီ—ကံက ကြောက်စရာ မရှိဘူး၊ တဏှာ—ဥပါဒါန်ကို ကြောက်ရမယ်။

တဏှာ—ဥပါဒါန်က သမုဒယသစ္စာဘဲ၊ ဒုက္ခကိုသူလုပ်ပေးဒါ သူလုပ်ပေးလို့ ဒုက္ခအစုရကြဒါ၊ သူ့ကိုသာ ကြောက်ဘို့လိုတယ် လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကြောင့် ဒကာတို့တတ္တေ သူ့ကို ပြုတ်အောင် ဖြုတ်ကြဘို့ လုပ်ကြရမယ်၊ သူ့—ဖြုတ်ရင် ကံတ္တေ အကုန်လုံး အဟောသိကံဖြစ်ကြမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒကာတို့ ဒီဘဝမှာ လုပ်ထားကြ စုထားကြတဲ့ ကံတ္တေ၊သေသည်၏အခြားမဲ့မှာ ရဘို့ ရောက်ဘို့ကံတ္တေက အဆင်သင့်ဘဲ၊ ဒီကသေပီး ဇာတိချောက်ထဲ ဇရာချောက်ထဲ ကျရမယ်၊ နောက်—ဗျာဓိချောက်, မရဏချောက် ဒကာတို့ လုပ်တဲ့ ကံက ချလို့ ကျကြရမှာ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဘုရားက ဒကာတို့တတ္တေကို သနားတော် မူလို့ ထပ်ခါ တလဲလဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ရာကျော် သုံးရာမှက မှာကြားတော်မူခဲ့တယ်၊ "နည်းမှန် ပြတတ်တဲ့ ဆရာကောင်းကို ရှာကြ" "ယထာဘူတံ ဥာဏာယ သတ္ထာ ပရိယေသိ တဗ္ဗော" လို့ မှာတော်မူခဲ့ဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် အခုဆရာသွားက ဟောပြော ပြပေးနေရဒါ၊ ဒါကို သာမညများ မမှတ်လိုက်ကြနဲ့၊ အလွန် ကြီးတဲ့ အရေးဘဲလို့ မှတ်ပြီး အလွန်ကို အရေးကြီးလို့သာ မှာတော်မူဒါဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ သဘောပါ ကြပလား?။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာဒကာမတွေမှာ ဥာဏ်ကမပါတော့ဒီလမ်းကလဲရင် ဒီပြင်မရှိကြဘူး ဒီလမ်းကလဲလို့လဲ မသွားတတ်ကြဘူး၊ ဒီလမ်းချည့်ဘဲ၊ ဒီဇာတိ, ဇရာ, ဗျာဓိ, မရဏ လမ်းချည့်ပါဘဲ၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒကာတို့တတွေ အခု လူ့ပြေလာပီး ဘာတွေ စုမိနေသလဲ သိကြရဲ့လား?။ ဒီ ဒုက္ခရရခြောက်ခုနဲ့ ရင်းပီးဒီမကောင်းတဲ့ ကံတွေ စုမိကြဒါဘဲ ရှိပါတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတို့ ပြုထားတဲ့ ဒါန၊ သီလ၊ ကုသိုလ်ပြုသမျှ ကလေးဟာ ဒီကံလောက်မများဘူး၊ ဒီကံနဲ့ နှိုင်းစာလို့မရနိုင်လောက်အောင် ကုသပါတယ်၊ သူက အမြဲတန်းရှိပီး အမြဲတန်းဖြစ်နေဒါ၊ တဒုက္ခရမဖြစ် တဒုက္ခရဖြစ်ဆိုသလို လပ်တဲ့အခါရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီ—ကံတွေအတွက် ဒကာတို့ တတွေမှာ အများကြီး ဝန်လေးရမယ်၊ လေးမှန်း မသိလို့သာ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ကြဒါပါ၊ ဒါကို ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ပီး အမှန်သိအောင်ကြိုးစားကြ၊ ညွှန်ကြားတဲ့ ဆရာသမားနဲ့ ကြုံကြိုက်တုံးမှာ ပေါ့မနေကြနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

မျက်လုံး ဖွင့်ဒါ တဏှာ—ဥပါဒါန်ဆိုပီး ကံရောက်တော့ ဒါဘဲ၊ ကျန်တဲ့ နား,နှာ,လျှာ,ကိုယ်,စိတ်ကလဲ ဒီလိုစုမိနေဒါဘဲ၊ ဒီထဲမှာ ဒကာတို့ တတွေက အကုသိုလ်ကံ—မကောင်းတဲ့ကံ ကြောက်ပါတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အမှန်က ကံကိုကြောက်ဘို့ မလိုဘူး၊ မကောင်းတဲ့ကံမကြောက်နဲ့၊ ကြောက်ရမှာက တဏှာကြောက်ရမှာ၊ တဏှာကို ကြောက်ကြလို့ သတိ ပေးလိုက်တယ်၊ တဏှာ ကြောက်ရင် တဏှာ မလာအောင်, တဏှာ ချုပ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ တဏှာ ချုပ်ရင် “ တဏှာ နိရောဓော နိဗ္ဗာနံ ” ဘဲ၊ နိဗ္ဗာန် ပေါ်ဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒါကြောင့်.... ကံထက် တဏှာ—ဥပါဒါန် ကြောက်ကြ၊ ဒါကြောက်ပီး ချုပ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ မလာရင် တဏှာ ပယ်လိုက်တာဘဲ၊ တဏှာ—သမုဒယ ပယ်လိုက်တော့ ကံတွေရှိသမျှ အကုန် အဟောသိကံဖြစ်သွားမယ်၊ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ တဏှာ ဥပါဒါန်က မရှိဘူး၊ မဒိုအောင် မင်္ဂလာပယ်ချလိုက်တော့ ကံတွေရှိသမျှ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒါကြောင့် ဒို—ဒကာ—ဒကာမတွေ တဏှာ သတ်နိုင်တဲ့ ဉာဏ် အရေးကြီးတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချ၊ ဒုက္ခရခြောက်ခု ဖွင့်တိုင်း တဏှာမကုန်ခင် ဉာဏ်နဲ့ ဦးအောင်သတ်ကြ။

တဏှာ—ဥပါဒါန်နဲ့ သိမ်းဆည်းတဲ့ အကုသိုလ် ကံတွေဟာ ဒုက္ခရ(၆)ခု တခါး ခြောက်ပေါက်က နေရာ မလပ်ဘူး၊ ဘယ်—အပေါက်ကမှ မကောင်းဘူး၊ ရှုဉာဏ် မပါရင် ဉာဏ်ဦးမစီးရင် ဖွင့်တိုင်း—ဖွင့်တိုင်း ကိလေသာထု တက်ဘို့ဘဲရှိတယ်၊ ကိလေသာတော ထ,ဘို့ဘဲရှိတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်လို့ မြင်စိတ်ပေါ်ရင် ဒီမြင်စိတ်ကို ဖြစ်ပျက် ရှု၊ ဒါမမိရင် ဝေဒနာမိအောင်ရှု၊ တဏှာတော့ မကုန်ကြစေနဲ့၊ တဏှာကုန်ရင် ကံထပ်စုအုံးမယ်၊ တဏှာမကုန်ခင် တချက်ချက် မိအောင် ရှုပေးကြ၊ သဘောပါပလား?။

မျက်လုံးဖွင့်တော့ အဆင်းနဲ့တဲ့ပီး မြင်စိတ်ပေါ်၊ ဖဿဖြစ်၊ ဝေဒနာလာ၊ တဏှာ—ဥပါဒါန်ကံ ဆက်တိုက် လာတော့ဒါဘဲ၊ ဒုက္ခရ တခုခုဖွင့်လိုက်တိုင်း အကုသိုလ်ထုတွေချည့် လာနေမှာဘဲ၊ ခြားထဲမှာ မဂ္ဂင်ငါးပါးနဲ့ ရှုဉာဏ် ဝင်ပေးရမယ်၊ ရှုဉာဏ်နဲ့မှ တားနိုင်, ဆီးနိုင်, ပိတ်ပင်နိုင်မယ်၊ သူမပါရင် ဘယ်လိုမှ မတတ်

မျက်လုံးဖွင့်တော့ အဆင်းနဲ့တဲ့ပီး မြင်စိတ်ပေါ်၊ ဖဿဖြစ်၊ ဝေဒနာလာ၊ တဏှာ—ဥပါဒါန်ကံ ဆက်တိုက် လာတော့ဒါဘဲ၊ ဒုက္ခရ တခုခုဖွင့်လိုက်တိုင်း အကုသိုလ်ထုတွေချည့် လာနေမှာဘဲ၊ ခြားထဲမှာ မဂ္ဂင်ငါးပါးနဲ့ ရှုဉာဏ် ဝင်ပေးရမယ်၊ ရှုဉာဏ်နဲ့မှ တားနိုင်, ဆီးနိုင်, ပိတ်ပင်နိုင်မယ်၊ သူမပါရင် ဘယ်လိုမှ မတတ်

နိုင်ဘူး၊ ကိလေသာတော ထ,မှာချည့်ဘဲ မှတ်လိုက်ကြ၊ နားလည်ကြပလား?။ ကျုပ် အကုသိုလ် ကြောက်လို့ အကုသိုလ် ဝင်မှာစိုးလို့ မေတ္တာပို့နေပါတယ်၊ ပရိတ်ရွတ်နေပါတယ်ဆိုပေမဲ့မရဘူး ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာပို့နေတဲ့ ခြားထဲကကို တဏှာ, ဥပါဒါန်, ကံတွေလာနေကြဒါပါ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ အကုသိုလ်ကြောက်ရင် မျက်လုံးပိတ်ထားကြဘို့ ရှိတော့တယ် ကျေနပ်ပလား?၊။

ဒီ—ဥာဏ်မပါရင် ဘုရား ရှိခိုးရင်းလဲ မလွတ်ပါဘူး၊ တဏှာ ဥပါဒါန်, ကံတွေ လာနေဒါဘဲ ဒီတော့....ဘုရားရှိခိုးတဲ့အခါ ဒီခန္ဓာကို မလိုချင်လို့၊ ဒီဒုက္ခခန္ဓာက လွတ်အောင် ကျွတ်အောင်လို့ ရှိခိုးတယ်လို့ အာရုံထားကြ၊ အာရုံထားပီး ရှိခိုးကြ၊ ဒါမှ အကုသိုလ်က ကံမကောင်းဒါကလွတ်မှာ၊ သဘောပါကြပလား? ဒကာ—ဒကာမတွေကို မေးလိုက်တယ်၊ ဒုက္ခလွတ်အောင်, ဒုက္ခကင်းအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ?၊ လက်သယ် အရင်းကျကျဘယ်သူ့ ဖြတ်မှ ဒုက္ခဇာတ်သိမ်းမလဲ?။ တဏှာ ဖြတ်မှ တဏှာ ဖြတ်ရင် ဒုက္ခဇာတ် အကုန်သိမ်းမယ်လို့ မှတ်ကြ။

စူဋ္ဌပုံရဲ့အစကို မဟာပုဏ္ဏမထေရ်ကို ဘုရားရှင်က ဟောဒါမှာလဲ တဏှာဖြတ်မှ ဒုက္ခဇာတ်သိမ်းမယ်၊ ဒုက္ခငြိမ်းအောင်,ဒုက္ခဇာတ်သိမ်းအောင် တဏှာဖြတ်ရမယ်၊ တဏှာ ပြတ်တဲ့ အကျင့်၊ တဏှာချုပ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရမယ်လို့ ဟောတော် မူထားတယ်၊ တဏှာနိရောဓေါ နိဗ္ဗာနံ၊ တဏှာချုပ်ရင် ကံကို မကြောက်နဲ့တော့၊ တဏှာချုပ်ရင် ကံတွေအကုန်ရုပ်သိမ်းပီး နိဗ္ဗာန်လာဒါဘဲ သဘောပါကြပလား?။ ဒီတော့ ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေ တဏှာချုပ်အောင် မဂ္ဂင်အလုပ် လုပ်ကြရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဥပမာ အဆင်းရုပ်ကလေးကိုဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ဘောက်ပြန်ပျက်စီးနေဒါသာ တွေ့ရမယ်၊ အဆင်းရုပ်ကလေး ဘောက်ပြန်တိုင်း, ပြောင်းတိုင်း – ပြောင်းတိုင်း "အဆင်းရုပ် ငါ့ကိုယ်, ငါ့ဟာ, ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်"လို့ ရှုဥာဏ်ဝင်လိုက်၊ မဂ္ဂင်ဝင်ပေးလိုက်၊ ရှုဥာဏ်မဂ္ဂင်ငါးပါးပါတယ်၊ ရှင်းပလား?။ဒီလိုရှုနိုင်ရင် ဒီအထဲမှာ မြင်စိတ်, မျက်လုံးရုပ်, ဖဿတွေပါ ချုပ်သွားရော၊ နောက် .. လာမဲ့ မကောင်းဒါတွေ အကုန် ချုပ်တော့ဒါဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒီလိုမရှုမိရင် မြင်စိတ်ကို မိအောင်ရှု၊ မြင်စိတ် ဖြစ်ပျက်ဘဲ၊ ဒီမြင်စိတ်ကလေးဟာ စက္ခုနဲ့ ရူပါရုံ တိုက်ဆိုင်လို့သာပေါ်လာဒါဘဲ၊ အကြောင်းကုန်တော့– သူလဲမရှိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်–ငါ့ဟာ ငါ့ဥစ္စာ မဟုတ်ပါဘဲကလားလို့ သိရင် အနတ္တသိဒါဘဲ၊ ဒီနည်းအတိုင်း တံခါး ခြောက်ပေါက်မှာ ပေါ်လာသမျှ အမိအရ မလွတ်တမ်း ရှုပေး၊ ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ပေးကြရမယ်၊ ရှုတော့....

၁–ငါ့ကိုယ်, ငါ့ဟာ, ငါမဟုတ်တာက အနတ္တ၊ ဒုက္ခသစ္စာ။

၂–ရှုဒါက ရှုတဲ့ ဥာဏ်က မဂ္ဂ မဂ္ဂသစ္စာ။

၃–သေဒါက တဏှာ, သမုဒယ၊ သမုဒယ သစ္စာ။

၄–ငြိမ်းဒါ–ချုပ်တာက နိရောဓ၊ နိရောဓသစ္စာ။

၁—မြင်စိတ် ဖြစ်ပျက်က ဒုက္ခ။
၂—သိဒါက သိတဲ့ဥာဏ်က မဂ္ဂ။

၃—တဏှာ—ဥပါဒါန်ဖေသတာက သမုဒယ သေဒါ။

၄—သမုဒယသေတော့ ဒီနေရာမှာ နိရောဓ ပေါ်လာတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ အခုပြောမှာက "ဆ,ဆက္ကသုတ်" မှာ လာတဲ့ အခိပွါယ်လို့ မှတ်ကြရမယ်၊ မျက်လုံးရုပ်ကို ငါ့ကိုယ် ငါ့ဟာ,ငါ ထင်ဒါက သမုဒယဘဲ၊ အထင် ခံရဒါက ဒုက္ခသစ္စာ၊ မျက်လုံးက ဒုက္ခသစ္စာလို့ မှတ်ကြ၊ မရှုဘဲနေတဲ့အတွက် တဏှာ မာန, ဒိဋ္ဌဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီလိုမရှုဘဲနေတဲ့အခါ တဏှာ, မာန ဒိဋ္ဌတွေက သမုဒယသစ္စာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။ ဝိပဿနာမရှုမိရင် ဒီ ဒုက္ခနဲ့ သမုဒယ နှစ်ပါးမှာဘဲ ချာချာလယ် နေကြရမယ်၊ ဒုက္ခပိုး သမုဒယ၊ သမုဒယပိုးတော့ ဒုက္ခ၊ ဒီနှစ်ပါး အပြင် ဘာမှ ဖြစ်စရာမရှိဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။

၅—ဒကာ—ဒကာမတွေ့မှာ ဆရာသမားနဲ့ မတွေ့ရခင်က ဒီ နှစ်ပါးဘဲ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေကြတော့တယ်၊ သဘောပါပလား?၊ အခုလို ဆရာသမားနဲ့ တွေ့ရတော့မှ ဆရာသမားက နည်းလမ်း ညွှန်ပြလို့ အမှန်ရပီး ရှုတတ်ကြတယ်၊ ရှုဉာဏ်ရလို့ ရှုတော့.... ငါ့ကိုယ်, ငါ့ဟာ, ငါ မဟုတ်ပါလားလို့ အမှန် မြင်ရတယ်၊ မြင်တော့ ရှုဒါက မဂ္ဂ၊ တဏှာစသည်ချုပ်တာက သမုဒယသေဒါ မြင်စိတ်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ ရှုဒါက မဂ္ဂသစ္စာ ဖြစ်လာတယ်၊ ပေါ်

ကြပလား ?။ ခန္ဓာမှာပေါ်သမျှ ဖြစ်ပျက်ရှုပေးကြ၊ ရှုတော့....
ဖြစ်ပျက်ချည့် မြင်နေရမယ်၊ မြင်နေတော့ ဖြစ်ပျက်အနတ္တ။

ရှုတဲ့သူမှာ နိုရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာ နှစ်ပါး ရကြမယ်။
မရှုတဲ့သူမှာ ဒုက္ခ သစ္စာ၊ သမုဒယ သစ္စာ နှစ်ပါးရကြမယ်။

ရှုတော့ အနတ္တမြင်ရမယ်၊ အနတ္တ အမြင်များတော့ အနတ္တ မုန်းလာမယ်၊ အနတ္တ မုန်းပီးရင် အနတ္တ ဆုံးသွားပီး နိုရောဓ သစ္စာ ပေါ်လာတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ အနတ္တ အဆုံးမှာ အနတ္တဘဲ ဝင်လာတယ်လို့ မှတ်ရမယ်၊ အဓိပ္ပါယ်က ရုပ်နာမ်, အနတ္တ အဆုံးမှာ ရုပ်နာမ်မရှိတဲ့ အနတ္တ ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ ရှင်းကြရဲ့လား ?။

ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ မိမိခန္ဓာမှာ ဉာဏ်နဲ့ ရှုကြ၊ ဘာလာလာ မလွတ်အောင် ရှုပေး၊ မျက်လုံးစိတ်ကလေး ပေါ်လာလဲ ဖြစ်ပျက်ရှုပေး၊ အရှုများလို့ ဉာဏ် တက်လာရင် အမှန်မြင်မယ်၊ ဉာဏ်ထဲက ငါ့ကိုယ်, ငါ့ဟာ, ငါမဟုတ်လို့ ပျက်သွား ဒါဘဲလို့ အနတ္တဉာဏ်ပေါ်မယ်၊ ဒီဂါရခြောက်ခု ဘယ်က ဝင်လာလာ, ဘာဘဲတွေ့တွေ့ ဖြစ်ပျက်မီအောင် ရှုပေးကြ၊ စိတ်တွေ့လာတိုင်း ဖြစ်ပျက် ရှုကြ၊ ရှုမှနိုရောဓနဲ့ မဂ္ဂင် နှစ်ခုပေါ်မှာ မရှုရင် ဒုက္ခ သမုဒယ ဒုက္ခအစုကြီး ပြန်ရဘိုဘဲရှိတယ်၊ သဘော ပါကြပလား ?၊ ကြိုးစားကြ။

ဒါကြောင့် ရှုတတ်အောင် ရှုကြလို့ တိုက်တွန်း လိုက်တယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေရှုတတ်ကြပလား?။ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေရင် ဆရာသမား လျှောက်ထား၊ အချင်းချင်း ဆွေးနွေး မေးမြန်းကြ၊ မရှုတတ်ရင် တပည့်တော်တို့ မျက်လုံးပေါက်က အနာ ရ၍ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရပါလို့၏လို့ ဆိုလိုဒါဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။ ပေါ့တန်နေဘို့ အချိန်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ အထူးတလည် သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုင်း.. .ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့၊ အချိန်စေ့သွားဘီ။

—☆—

No. 18

ဓမ္မရတနာမာတိကာ

"ဒုက္ခစက်ရဟတ် မဂ်ဉာဏ်ဖြတ် တရားတော်"။

ဆောင်ပုဒ်။

သတ္တဝါအစ၊ အဝိဇ္ဇာက၊ ဖြစ်ထ, ကြောင်းကျိုးဆက်။
ခန္ဓာရုပ်နာမ်၊ မသိမှုန်၊ ဒုက္ခံသစ္စာနက်။
မသိမှုက၊ ပေါ်လာရ၊ ဦးစ,အဝိဇ္ဇာစက်။
ဘယ်သူမပြု၊ မိုဃ်း၊ ယခုသိဘို့တွက်။
ဒုက္ခပတ်ချာ၊ လှည့်ခံရှာ၊ သံသာမှောင်တွင်းနက်။
ဒုက္ခစက်ရဟတ်၊ မဂ်ဉာဏ်ဖြတ်၊ အမြတ်နိဗ္ဗာန်တက်။

သတိချပ်။

ပဋိစ္စဖြစ်မှု၊ ကြောင်းကျိုးစု၊ မဂ်ရှုဉာဏ်နှင့်ကပ်။
ဒုက္ခ—သမုဒယ၊ စက်လှည့်ကြ၊ ဖြစ်ထ, ကြောင်းကျိုးစပ်။
ရှုဉာဏ် ဝင်လာ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ ချုပ်ကာ ကြောင်းကျိုးပြတ်။
အဝိဇ္ဇာချုပ်လျှင်၊ ဝိဇ္ဇာဝင်၊ မဂ်မြင် နိဗ္ဗာန်မြတ်။

အထူးမှတ်။

ခန္ဓာအမြင်၊ ရှင်းလင်းလျှင်၊ မဂ်မြင်ကျ၏ မှတ်။
ပဋိစ္စသမုပ္ပ၊ ဉာဏ်မြင်သန်၊ မဂ်ဉာဏ်မြင်တပ်တပ်။
အသိရှင်းလာ၊ ဥာတဿာ၊ ပရိညာဟူ၍ မှတ်။
ကျင့်မှုရှိမှ၊ တိရဏ၊ ပဟာန စုံပြည့်လတ်။

တရားသဒ္ဒါ။ ။ ဒကာ—ဒကာမတို့ တနေ့ သဒ္ဓိမှာ မြတ်စွာဘုရားသခင် သာဝတ္ထိ ပြည်မှန် ဇေတဝန်—ကျောင်းတော်မှာ သီတင်း သုံးနေတော် မူဆဲအခါ ကစ္စာယနအနှယ်ဖြစ်တဲ့ ရဟန်းတပါးက ဘုရားထံ လျှောက်ထားမေးမြန်းတယ်—တဲ့၊ "မြတ်စွာဘုရား၊ မင်္ဂလတယ်၊ မင်္ဂလတယ်ဆိုဒါမှာ.... ဘယ်လိုမြင်မှ မင်္ဂလဆိုတဲ့အဖြစ်ရောက်ပါ့မလဲ?" လို့ လျှောက်မေးလိုက်တယ်၊ ဒီအခါ...

ဘုရားရှင်က.... "အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ၊ ဝိညာဏ်၊ နာမ်,ရုပ်၊ သဠာယတန ဖဿ၊ ဝေဒနာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်—ဆိုတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်စဉ် ခန္ဓာအမြင် ရှင်းမှ မင်္ဂလအမြင်ကျမယ်" လို့ ဟောတော်မူတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတို့ သဘောပါပလား?။ ဒီအတူဘဲမင်္ဂလအမြင် ရချင်ရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အမြင် ရှင်းရမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါက သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ လာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဘဲ၊ ဒီတော့.... ဒုိဒကာ ဒကာမတို့ကို ဒီကနေ့ ခန္ဓပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ရှင်းလင်း ပြရမယ်။ သတ္တဝါအစ ဘယ်က စ,သလဲ?၊ သတ္တဝါ အစ,ဟာ သစ္စာ မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာက စ,တယ်၊ ဒါကြောင့် "သတ္တဝါ အစ—အဝိဇ္ဇာက" ဆိုတဲ့ အချက်ကို မြဲမြံမှတ်ထားကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

အဝိဇ္ဇာဆိုဒါကိုယ် ခန္ဓာ ရုပ်နာမ်, ဒုက္ခသစ္စာမသိဒါကို ခေါ်တယ်၊ မိမိမသိမှုကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ မိမိအဝိဇ္ဇာဘဲ၊တခြားကလဲ လာဒါ မဟုတ်၊ သူများက လုပ်ပေးဒါလဲ မဟုတ်၊ မိမိ မသိမှုကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အဝိဇ္ဇာဘဲ၊ ဒါဟာ.... ဘယ်သူမပြု မိမိမှလို့ဘဲ

မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒကာ-ဒကာမတွေ့ အခု ကိုယ်ပိုင် ရထားတဲ့ ခန္ဓာကြီးကို သူက လုပ်ပေးလိုက်တာ ဒီ-မသိမှုကြောင့်ရလာတဲ့ ခန္ဓာ ဒီ-မသိမှုက ထူထောင်လိုက်တာဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။

ရုပ်နာမ် ခန္ဓာဟာ ဒုက္ခသစ္စာကြီးဘဲ၊ ဒီ ဒုက္ခသစ္စာကို ဒုက္ခသစ္စာမှန်းမသိတော့ အဲဒီ မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာက မရ-အရ ထူထောင်ယူလိုက်တော့ဒါပေါ့၊ သဘောပါပလား?။ အမှန်စင်စစ် ရုပ်နာမ်ဟာ ဒုက္ခသစ္စာ၊ အသုဘ ဆိုလဲ ဟုတ်တာဘဲ၊ ဒါကို အမှန်အကန်မသိတော့ အကောင်းထင်ပီး တောင်းယူ ထူထောင်ယူလို့ ရလာကြဒါဘဲ၊ နားလည်ကြပလား?။ အခု ဒကာတို့တတွေ့ တရားနာလာကြဒါလဲ ဒီဒုက္ခသစ္စာ ရုပ်, နာမ်, ခန္ဓာကြီး ထမ်းပီး လာကြရဒါဘဲ။

ဒီလို ဒုက္ခဝန်ထုပ်-ဝန်ပိုးကြီး ထမ်းလာရဒါဟာ ထမ်းလာနိုင်ဒါဟာ အစကထဲက ဒုက္ခသစ္စာမှန်းမသိကြလို့ဘဲ၊ ဒီ အသုဘ ဒုက္ခသစ္စာ မသိမှုဟာ အဝိဇ္ဇာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ရုပ်, နာမ်က ဒုက္ခသစ္စာ မသိမှုက အဝိဇ္ဇာ၊ ဒကာတို့တတွေ့ ဒီသဘောအမှန် မသိကြလို့ ဒီဒုက္ခရုပ်နာမ်ကြီးကို အဝိဇ္ဇာက လုပ်ထားဒါဘဲ၊ သတ္တဝါတွေ့ ဒုက္ခရောက်အောင် သူလုပ်တာ၊ သူ့-လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရဒါလို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ-ဒကာမတွေ့ ဒါန, သီလ စ,တဲ့ ကုသိုလ်တွေ့အမျိုးမျိုးပြုပီး ဒီရုပ်နာမ်ရအောင် ဆုတောင်းယူထားကြဒါပါ၊ အဲဒါ-ဒုက္ခသစ္စာ တောင်းယူဒါ၊ ဒုက္ခသစ္စာ ရဒါပါဘဲ၊ အသုဘကို ဆုတောင်းယူထားဒါလို့ ဆိုလဲ မမှားပါဘူး၊ မသိမှု အဝိဇ္ဇာ

ဒဏ်ချက်ဟာ ဘယ်လောက် ဆိုးဝါးသလဲ စဉ်းစားကြ၊ ပေါ်ကြပလား?။ ဒကာတို့တတွေ ဆုတောင်းယူထားတော့ အခုကိုယ်ပိုင်ရထားကြဘီမဟုတ်လား၊ ခွဲမရ—ခွါမရ ထားပစ်ခဲ့လို့လဲ မရနိုင်တောဘူး။

ဒကာတို့တတွေ မသိလို့ လုပ်မိ လုပ်ရာ လုပ်ပီး၊ တောင်းမိတောင်းရာ တောင်းလို့ ဒီဒုက္ခခန္ဓာကြီး ရထားကြဒါ၊ အဲဒါ.... ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဘဲလို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။ အဲဒါဟာ.... "အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ" ဆိုတဲ့ သုံးခုထဲ ဒကာတို့တတွေ အခု ရောက်နေကြဘီ၊ အဝိဇ္ဇာ အရင်းခံနဲ့ ဒုက္ခခန္ဓာ ကိုယ်ပိုင် ရထားတော့.... ဟန်မကျနိုင်ကြဘူး၊ ချို့ယွင်းတဲ့အခါ ပြင်ကြရ—ဆင်ကြရ၊ ဘောက်ပြန်လာတော့လဲ ပြင်ရ—ဆင်ရနဲ့ နေရာ ကျတယ်လို့ကို မရှိတော့ပါဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?။

ဒကာ-ဒကာမတွေ ဒုက္ခခန္ဓာဆိုတော့ ပြင်လို့—ဆင်လို့ မရနိုင်ပါဘူး၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဒုက္ခ လက္ခဏာ—အသုဘ လက္ခဏာတွေ ပြနေမှာဘဲ၊ စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ပြင်ပေးနေကြပေမဲ့လဲ အပိုပါဘဲ၊ အပြင်များလေ အပျက်များလို့ ပြင်ရလေလေဘဲ၊ သဘောပါပလား?။ ဒကာတို့ အခု ရထားဒါက အကျိုးတရားကြီးဘဲ၊ အကျိုးတရားမို့ ရပီးသားကို ပြင်လို့ မရဘူးလို့မှတ်ကြ၊ ပြင်ပေးမနေကြနဲ့၊ ပြင်လေ—ဆိုးလေ နေမှာဘဲလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

မသိဒါက အဝိဇ္ဇာ၊ မသိတော့ ပြုမိပြုရာပြုကြ၊ ပြုမိပြုရာပြုဒါက သင်္ခါရ၊ ပြုတော့....ဒကာတို့ အခု ရထားကြဒါက

ဝိညာဏ်၊ ကောင်းဒါတခုမှမပါပါဘူး၊ ဒုက္ခအစု ဒုက္ခခန္ဓာသာ ရကြဒါဘဲ၊ ဒုက္ခခန္ဓာ ဝိညာဏ်ဆိုတဲ့ ဇာတိ ရလာမှတော့ ဇာတိ ကနေ ဇရာ မရဏဘက် ဒိုင်းဒိုင်း သွားနေတော့ဒါဘဲ၊ ကြာလေ အိုလာလေ၊ အိုလေလေ ပြင်ရဆင်ရလေဘဲ၊ ရိပ်မိပဲလား?။ ဒကာ တို့တတွေ့ ရထားတဲ့ခန္ဓာ ကောင်းဒါတခုမှ မပါဒါမို့ ပြင်နေကြ ဆင်နေကြလဲဘဲ အပိုရှိမှာဘဲ၊ ပြင်ကျိုး—ဆင်ကျိုး မနပ်ပါဘူး ရှေးက ဆေးလေး ဝါးလေးနဲ့ ပြင်ကြရ၊ အခုနေမှာ ဓာတ်စာပါ ပြင်ပေးနေရဘီ၊ သဘောပါပလား?။ တဲ့မှ တဲ့ပါမလား ဆိုပီး အစားအသောက်ကလေးကအစ ပြင်ရ—ဆင်ရနဲ့ ပြင်နေကြရဘီ ရှင်းကြပလား?။

ရဒါက အနတ္တ-ဒုက္ခခန္ဓာ၊သူ့ သဘောသူဆောင်ရွက်နေမှာဘဲ ဒကာတို့အကြိုက် တခုမှ မလိုက်ပါဘူး၊ အခု ဝိညာဏ် လက်ရှိ ရထားလိုက်တော့.... ဝိညာဏပစ္စယာ—နာမရူပံ ဆိုတဲ့ အတိုင်း ဝိညာဏ်နဲ့ ရုပ်နာမ်ခွဲလို့မရဘူး၊ အတူဖြစ်ကြတယ်၊ ဒီတော့.... နာမရူပ ပစ္စယာ သဠာယတနံ သဠာယတန ပစ္စယာ ဖဿော၊ ဖဿ ပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာ ပစ္စယာ တဏှာ, ဥပါဒါန်, ကံ ဇာတိ, ဇရာ, မရဏ, သောက, ပရိဒေဝ, ဒုက္ခ, ဒေါမနဿ ဥပါယာသဆိုတဲ့ ဆင်းရဲအစု ဒုက္ခအစုကြီး ဆက်တိုက်လာမယ်၊ ကောင်းမလား လို့ ပြင်က—ဆင်ကပေမဲ့ မကောင်းပါဘူး၊ မကောင်း ဆိုးဝါး ဟူသမျှ ခဲခဲလို့ မရနိုင်ကြဘူး၊ ရိပ်မိပလား?။

ဒို့—ဒကာတော့ ဒီမျက်မှောက်ဘဝမှာ ဝိညာဏ်ကစပီးဖြစ်တာ ရှေ့နှစ်ခုအဝိဇ္ဇာနဲ့ သင်္ခါရက အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့တာ၊ အလယ်က

အခုဖြစ်တာ နောက် လာမဲ့ဟာတွေက နောက် ဆက်တိုက် အနာဂတ်ဖြစ်ကြမှာ၊ အားလုံးဒုက္ခ အစုကြီးတွေဘဲ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လို့ သာဆိုတယ်၊ အမှန်ကတော့ ဒုက္ခအစုကြီးပါ။ ဘာမှအပိုမပါဘူး ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ နဂိုကမှ မကောင်းတဲ့ဟာ ကောင်းအုံးမလားလို့ ထင်ပီး ပြင်ကြ ဆင်ကြပေမဲ့လဲ မရပါဘူး၊ တခါပြင်တခါထပ်ဆိုး၊ နှစ်ခါပြင်တော့ နှစ်ခါဆိုးဘိုဘဲရှိတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

မျက်လုံးက စ,လဲ ဒုက္ခအတန်းကြီး၊ နားပေါက်က စ,လဲ ဒုက္ခအတန်းကြီး၊ ဘယ်ဒွါရကဘဲစစ ဒုက္ခအတန်းကြီးလာမှာဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒီတော့ ဒကာ—ဒကာမတို့ ဒီဒုက္ခတန်းကြီး ပြတ်အောင်,ဖြတ်တတ်ဘို့လိုတယ်၊ ဖြတ်တော့ဥဿာဏ်နဲ့ ဖြတ်ရမှာ၊ အဲဒီဥဿာဏ်ရမှသာ လွတ်လမ်း,ကျွတ်လမ်း ရကြမှာ၊ ဒီဥဿာဏ်မှ မရရင် ဒုက္ခလွတ်လမ်းမမြင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့်ဒီဥဿာဏ်ရအောင်" ဆရာဘုန်းကြီးက သင်ပြပေးနေဒါ၊ ပေးထိုက်လို့ ပေးရင်, ယူထိုက်အောင် ယူလိုက်ကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ ပေါ်ကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ ဘာကိုဘဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ကြ,လုပ်ကြ လာမှာက ဒုက္ခအစဉ်အဟန်းကြီး လာမှာဘဲ၊ ဒီတော့ လုပ်သမျှ ကိုယ်ပိုင်ရမှာက ဒုက္ခသစ္စာ ရကြမှာပါ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းက သမုဒယသစ္စာ၊ ဒီနှစ်မျိုးမှာ ပတ်ချာလည်နေမှာဘဲ၊ ကြာလေ နစ်လေ နစ်ကြဘို့ဘဲရှိပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒကာ—ဒကာမတို့က အမှန်အကန် သိအောင်လုပ်ရမယ်၊ သိဘို့အရေးကြီးတယ်ဆိုဒါဆုံးဖြတ်ချက်ချ ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းက သမုဒယသစ္စာ၊ ပေါ်လာတဲ့ အကျိုးက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒါကို သိကြရမယ်။

ဘာ့ကြောင့်—ညာ့ကြောင့်လို့ ကြောင့်ပါဒါ သမုဒယလို့ မှတ်ကြ၊ ဥပမာ ဝိညာဏ်ကြောင့်နာမ်ရုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဝိညာဏ်က သမုဒယသစ္စာ၊ နာမ်ရုပ်က ဒုက္ခသစ္စာ၊ နောက်ပီး နာမ်ရုပ်ကြောင့် သဋ္ဌာယတနဖြစ်တယ်၊ ဒီမှာကျတော့ နာမ်ရုပ်က သမုဒယသစ္စာ၊ သဋ္ဌာယတနက ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဒီသဘောအတိုင်းဘဲ ရှေ့ကဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းက သမုဒယ၊ ဖြစ်လာတဲ့အကျိုးက ဒုက္ခသစ္စာ ဆိုဒါဘဲလို့ သိကြရမယ်၊

ဒီလို အကြောင်းအကျိုး အဆက်ဆက် ဖြစ်တာ—ပျက်တာ သိရရင် ဘယ်လိုကျေးဇူးများသလဲ?၊ ဒီသဘော အမှန်သိတော့ "သေရင်—ပြတ်တယ်" ဆိုဒါ မဟုတ်ပါလားလို့ ကိုယ်တိုင် ဧကန် သိရမယ်၊ မိမိဥာဏ်ထဲမှာ ကမ္မဘဝ ပစ္စယာ ဇာတိဘဲ၊ သြော်....အကြောင်းနဲ့ အကျိုး ဆက်စပ်ပီးနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းကတော့.... မလိုက်မပါဘူး၊ အကြောင်းနဲ့အကျိုး အဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက်နေဒါပါကလားလို့ အမှန်အကန် သိမြင်လာတော့တယ်။

ဒါကိုသိရင် ဥစ္ဆေဒအယူမရှိတော့ဘူး၊ သေရင်ပြတ်တယ်လို့ ယူတဲ့မိစ္ဆာအယူပြုတ်ပီလို့မှတ်ကြ၊ သေရင်မပြတ်ဘူး၊အကြောင်း အကျိုး ဆက်နေဒါဘဲ၊ အကြောင်းအကျိုး မပြတ်ပါလားလို့ အမှန်သိရမယ်၊ သိရင် ဒီ—မိစ္ဆာအယူ စင်သွားဘီလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒီလိုသိတော့ သိတဲ့နေရာမှာ မသိမှုအဝိဇ္ဇာချုပ်သွားတယ်၊ အဝိဇ္ဇာချုပ်ရင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်တာဘဲ၊ အဝိဇ္ဇာချုပ်တော့ သင်္ခါရချုပ်၊ သင်္ခါရချုပ်တော့ ဝိညာဏ်ချုပ်၊ နောက်လာမဲ့ ဒုက္ခအစုကြီး အကုန်ချုပ်သွားတော့တယ်၊ ရိပ်မိကြပလား ?။

အဝိဇ္ဇာချုပ် ဆိုဒါ အဝိဇ္ဇာဖြစ်ပီး ပျက်သွားဒါကို ဆိုဒါမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အကန်မြင်ဒါကိုဆိုဒါ၊ ခန္ဓာထဲကြည့်တော့.... အမှန်အတိုင်းမြင်ဒါကိုဆိုဒါလို့မှတ်ကြ၊ အမှန်မြင်ဆိုဒါခန္ဓာမှာ ဝေဒနာပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီ ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာဟာ ဖြစ်ပီး ပျက်သွားတော့တယ်၊ ဒီအခါမှာ ဉာဏ်က သြော်—ဝေဒနာဟာ ဖြစ်လဲဖြစ်တယ် — ပျက်လဲ ပျက်တယ်ကိုးလို့ အမှန် မြင်ဒါကို ပြောဒါဘဲ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ သဘောပါကြပလား?။

ဒီလို အမှန်အကန်မြင်တော့.... အမှန်အကန် မြင်တဲ့သူမှာ အဝိဇ္ဇာစတဲ့ ဒုက္ခအစုကြီး ချုပ်သွားတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။ အမှန်အကန် မြင်တဲ့ အကျိုးဟာ ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ် မျှားပြားတယ်ဆိုဒါ နှိုင်းစရာမရဘူး၊ အမှန်အကန် မြင်ဒါဟာ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို မြင်ဒါမို့ မင်္ဂအမြင် မင်္ဂအမြင်ဘဲဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ အားကိုးဘို့မကောင်းကြဘူးလား?။ကောင်းဒါ သိရင် ကြိုးစားကြ၊ သာမညမျှား မမှတ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဖြစ်တာနဲ့ ချုပ်တာ မြင်ဒါဟာ မင်္ဂရဒါဘဲ၊ ဒီအချုပ်ကို တွေ့မြင်ရင် တခု ချုပ်တော့ တခုချုပ်တာဘဲလို့ မြင်ရမယ်၊ တခုချုပ်ရင် နောက် တခုလဲချုပ်မယ်လို့ မြင်တော့ သဿဘဒိဋ္ဌိစင်သွားဘီလို့ မှတ်ကြ။

ဘုရားက “ဒီဟာကို သံသယ မရှိအောင် မြင်လို့ရှိရင် မင်္ဂအမြင်ဘဲတဲ့၊ အကြောင်းဖြစ်ရင် အကျိုးဖြစ်တယ်၊ အကြောင်းချုပ်ရင် အကျိုးချုပ်တယ်လို့ မြင်ရင် မင်္ဂအမြင်ပါဘဲတဲ့၊ ဒီအမြင်ဟာ သဿတ,အမြင်နဲ့ ဥစ္ဆေဒအမြင် နှစ်ခုမှလွတ်၍ ဒီနှစ်ခုကြားက မြင်တဲ့ အမြင်ဖြစ်လို့ မင်္ဂအမြင်ဘဲလို့ ဟောတော်မူတယ်။

ဒကာ-ဒကာမတွေ သဘောပါပလား? လေးလေးစားစားနဲ့ မှတ်ယူကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ မင်္ဂလာမြင်ဆိုဒါ ဖြစ်တာကိုလဲ မြင်ရမယ်၊ ပျက်တာကိုလဲ မြင်ရမယ်၊ ရုပ်နာမ် တခုခုရဲ့ အဖြစ်နဲ့ အပျက်ကို မြင်တဲ့အမြင်ဟာ မင်္ဂလာ အမြင်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။ ရှင်းကြပလား?။ မင်္ဂလာမြင်ဆိုဒါ သဿတ အမြင် ဥစ္ဆေဒအမြင် နှစ်ခုကြားထဲက ထိုးထွင်း ဘောက်ဖျက်ပြီးမြင်တဲ့ အမြင်ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ။

သဿတ ဥစ္ဆေဒဆိုတဲ့ အမြင်နှစ်ခုမှာ ဒိဋ္ဌိတွေ အကုန်ဝင်နိုင်တယ်၊ ဒီနှစ်ခုကြားက ဖြတ်တောက်ပြီး မြင်ဒါဆိုတော့.... မင်္ဂလာအမြင်ဟာ ဒိဋ္ဌိတွေ အကုန်နှင်ထုတ်ပြီး မြင်တဲ့ အမြင်ဘဲလို့ဆိုနိုင်တယ်၊ သဘောပါပလား၊?။ ဒါကြောင့် ဒီအမြင် မင်္ဂလာအမြင် ရအောင် ကြိုးစားကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ဒီ အမြင်ရရင် သာမညလူ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဆင့် အတန်း တက်သွားဘီ၊ ဒို့—ဒကာ—ဒကာမတွေ အတွက် ဒီလောက် မြင်ရင် လောကီ မင်္ဂလာအမြင်ရကြဘီဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ဒိဋ္ဌိအယူ—မိစ္ဆာအယူကတော့.... လွတ်မြောက်ကြဘီလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ အခုအခါ မိမိတို့ အသိဉာဏ် စင်ကြယ်သွားဘီ၊ ဒီလိုစင်ကြယ်သွားဒါ တရားနာလို့ စင်ကြယ်ဒါ၊ ဒီလို စင်ဒါက အသိနဲ့ စင်ဒါလို့ မှတ်ထားကြ၊ ဒါလောက်နဲ့ ကျေနပ်နေလို့ မရသေးဘူး၊ တကယ်တန်း စိတ် မချရသေးဘူး၊ တကယ် တန်း စိတ်ချရအောင် အားကိုးရအောင် ဘယ်နည်းနဲ့ စင်မလဲ?။ အားထုတ်ပီးစင်မှ တကယ်စိတ်ချရဘီဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ဒီတော့ ဒကာ—ဒကာမတွေ “အား ထုတ် လို့ စင်တဲ့ အစင်ကမှ ပိုပီး အရေး ကြီးပါလားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ သဘောပါပလား?။

ဒါကြောင့် တရားလဲကြုံးစားနာယူကြ၊ တရားနာလို့သိတဲ့အသိနဲ့လဲ တင်းတိမ်မနေကြနဲ့၊ တရားကိုလဲ အဟုတ်တမ်းအားထုတ်ကြလို့ လေးလေးနက်နက်သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဧကျနပ်ပလား?။ အသိရှင်းရုံနဲ့ဟာက ဉာတပရိညာဘဲ ရှိသေးတယ်၊ သိမှုနဲ့ ဒိဋ္ဌိနှစ်ခု နှင်ပစ်လိုက်တာဘဲရှိသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ မပီးသေးဘူး၊ လိုသေးတယ်၊ အားထုတ်မှုနဲ့ အသိရှင်းမှု "တိရဏပဟာန ပရိညာဖြစ်မယ်၊ အခုနာလို့ အသိရှင်းတာက သုတမယ၊ အားထုတ်မှုနဲ့ သိဒါက ပစ္စက္ခဓမ္မဖြစ်ကြမှာ၊ ရှင်းကြပလား?။ ပစ္စက္ခဓမ္မဖြစ်အောင် လုပ်ကြ၊

အားထုတ်မှုနဲ့ရှင်းတော့ ဒကာ-ဒကာမတွေ မိမိတို့ဝမ်းထဲမှာ စိတ်ဝိညာဏ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်လာတယ် ဆိုပါတော့.... စိတ်ဝိညာဏ်ကလေးဖြစ်လာတော့ သူဟာ သန်ဓါရကြောင့်ဖြစ်တာဘဲ၊ သန်ဓါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ၊ ဒါကို ဉာဏ်နဲ့ရှုမြင်ရမယ်၊ နောက် ဖြစ်စေတဲ့ သန်ဓါရကလဲ ဒုက္ခ၊ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အကျိုးဝိညာဏ်ဟာလဲ ဒုက္ခဘဲလို့ ဉာဏ်က ရှုတော့ ဒုက္ခလေး ဖြစ်ပီး ဒုက္ခလေး ချုပ်သွားဒါ မြင်ရမယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ဝိညာဏ် စိတ်ကလေး တခုခု ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း ရှုဉာဏ် လိုက်ပေးရမယ်. ရှုဉာဏ် လိုက်ရင် လိုက်နိုင်သလောက် အမှန်အကန် မြင်ရမယ်။

ရှုတော့.... အကြောင်းက သမုဒယသစ္စာ၊ အကျိုးက ဒုက္ခသစ္စာ၊ အကျိုးဖြစ်ပေါ်ပီး ချုပ်သွားဒါကို မြင်ရမယ်၊ အဲဒါ—ဒုက္ခဖြစ်ပီး ဒုက္ခ ချုပ်သွားဒါဘဲလို့ သိရမယ်၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရမယ်၊ ရုပ်ဘက်ကဘဲကြည့်ကြည့်၊ ဝေဒနာဘဲကြည့်ကြည့်၊ စိတ်ဘက်ကနေကြည့်ကြည့် ဒုက္ခသစ္စာဘဲ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ဒုက္ခသစ္စာအမှန်သိရမယ်၊ ဥပမာ ခန္ဓာမှာ ဝေဒနာလေး တခု ပေါ်လာလဲ ဒီအတိုင်းပါဘဲ၊ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ဖြစ်ပီးပျက်စီးသွားတဲ့သဘောဖြစ်ပျက်ဒုက္ခသစ္စာဘဲမြင်ရမယ်၊ ရှင်းပလား?။ ဒါဟာ အားထုတ်ယူမှု မြင်တဲ့အမြင်ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ အားမထုတ်ရင် ဒီအမြင်မရဘူး ဒီအမြင်မှ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ ပစ္စက္ခအမြင်ဘဲလို့ ဆိုးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ကျေနပ်ပလား?။။

အဲဒီလို ပစ္စက္ခအမြင်ဖြစ်မှ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်ဖြစ်မယ်၊ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ ပစ္စက္ခမြင်မှသာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ခန္ဓာမှာ ဝေဒနာလေး ပေါ်လာရင် ဖယ်ကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာဘဲလို့ သိရမယ်၊ သူ့ကိုဖြစ်စေတဲ့ဖယ်ဟာလဲ ဖြစ်ပီးပျက်တာဘဲ၊ ပေါ်လာတဲ့ ဝေဒနာဟာလဲ ဖြစ်ပီး ပျက်တာဘဲ ရှိတယ်၊ ဒီလို ဖြစ်ပီး ပျက်တဲ့သဘောကိုလဲ ဉာဏ်နဲ့မြင်ရမယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ မင်္ဂလာမြင်ဆိုဒါ ဒီလို ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ အမြင်ဘဲဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ဖြစ်ပျက် မမြင်သမျှ မင်္ဂလာမြင် မရနိုင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒကာ ဒကာမတွေ့ ပဌမ ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် ကြည့်ပေး ကြရမယ်၊ သဘောပါရဲ့လား?။

ရုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေဒနာဖြစ်ဖြစ်၊ သညာဖြစ်ဖြင်၊ သင်္ခါရဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိညာဏ်ဘဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်တရား—နာမ်တရားကလေး တခုခုရဲ့ ဖြစ်ပျက်မြင်မှဟာ မင်္ဂလာမြင်ဘဲလို့ ဆိုးဖြတ်ချက်ချ၊ ရှင်းဘီနော်၊ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ့ မိမိခန္ဓာမှာ ဉာဏ်နဲ့ ကြည့်ပေး၊

ရုပ်တွေ့ ရုပ်ရှု၊ ဝေဒနာတွေ့ရင် ဝေဒနာဘဲရှု၊ ဝိညာဏ်တွေ့ရင် ဝိညာဏ်ရှု၊ အများမလိုဘူး၊ တခုထဲကို အမှန်အကန် သိအောင် စိုက်ရှုကြ၊ ဘာတွေ့တွေ့ရှုပေး၊ ဖြစ်ပျက်မြင်မှုသံဝပဓာန၊ ဒီအမြင် ဟာ, ခန္ဓာမှာ ဒုက္ခဖြစ်၍ ဒုက္ခချုပ်တာ မြင်တဲ့ အမြင်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒီအမြင်ကို အားထုတ်မှု အလုပ်နဲ့ ရှင်းမှ မြင်နိုင် ကြမယ်၊ အားထုတ်မှုမပါရင် မရဘူး၊ ဒါကြောင့်.... ကြိုးစားအားထုတ် ကြဘို့တာဝန်ဟာ ဒို့—တာဝန်ဘဲလို့ ရိပ်မိကြ၊ ပေါ်ကြပလား?။ ဘုန်းကြီးတို့ တာဝန်က အသိမှန်ရအောင် ရှင်းပေးခဲ့ဘီ၊ ကျန်တဲ့ တာဝန်က ဒကာတို့တာဝန်၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေပြန်ကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ ရှုတော့ ဖြစ်ဒုက္ခနဲ့ ပျက်ဒုက္ခကို မြင်ရမယ်၊ အဲဒီ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခက ဒုက္ခသစ္စာ၊ မြင်ဒါက မဂ္ဂသစ္စာ၊ မြင်တုန်းမှာ သမုဒယသေတယ်၊ အဲဒါ သမုဒယသစ္စာ သေတော့ ဒီနေရာမှာ နိရောဓ ပေါ်တယ်၊ အဲဒါ.... နိရောဓ သစ္စာ ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား ?။

ကိုင်း.... ယနေ့ နာရီ စေ့သွားပြီ၊ နက်ဖြန်မှဘဲ ဆက်ကြစို့။

....★....

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

အိပ်တတ်, နိုးတတ်, သုနက္ခတ် တရားတော်။

အထူးမှတ်ရန်....

ရုပ်နာမ်သဘော်ရ မမြဲတဲ့ အနိစ္စမြင်လျှင် သဿတဒိဋ္ဌိစင်သည်။
ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်းအကျိုး အစဉ်အဆက် မြင်လျှင်....
ဥစ္ဆေဒ ဒိဋ္ဌိစင်သည်။
ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခမြင်၍ ငါ့ကိုယ်—ငါ့ဟာ မစဲလျှင် သက္ကာယဒိဋ္ဌိ
စင်သည်။
ဤ ဒိဋ္ဌိသုံးပါးစင်၍ စင်ကြယ်စွာ မြင်မှသည် သောတာပတ္တိ
မဂ်အမြင် ဖြစ်သည်။

ဆောင်ပုဒ်။

သဿတုစ္ဆေဒ၊ လွတ်ကင်းက၊ မဂ္ဂ အမြင်မှတ်။
ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခံ၊ သစ္စာရံ၊ မြင်ပြန် မဂ် မြင်မြတ်။
မမြဲသိမြင်၊ သဿတစင်၊ မှန်မြင် တပါးမှတ်။
ကြောင်းကျိုးစဉ်ဆက်၊ ဥာဏ်မြင်သက်၊ ကွာပျက် ဥစ္ဆေဒတ်။
ဖြစ်ပျက် ဆင်းရဲ၊ ငါ—မစဲ၊ ကွာရဲ့ သက္ကာယတ်။
ဒိဋ္ဌိသုံးမြင်၊ လွတ်ကင်းစင်၊ ဥာဏ်မြင် သောတာပတ်။

သတိချပ်။

အိပ်ရာနိုးသော်၊ နိုးစိတ်ပေါ်၊ ဥာဏ်မြော်ရှုမှတ်ကြည့်။
မရှုမိက၊ အဝိဇ္ဇာ၊ ပဋိစ္စာ စဉ်တန်းလှည့်။

ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်၊ ရှုညာဏ်စွက်၊ ဝဋ်စက် ချုပ်ငြိမ်း၏။
အိပ်နိုးကောင်းစွာ၊ မင်္ဂလာ၊ ညာဏ်ဝါလှုလွှဆည့်။
အိပ်တတ်—နိုးတတ်၊ အကျင့်မြတ်၊ မပြတ် ညာဏ်နှင့် ကြည့်။
မကျင့်ရှောင်လွဲ၊ အကျိုးနဲ၊ ရောက်မြဲ ဒုဂ္ဂတိ။

တရားသဘင်။ ။ ဒကာ – ဒကာမတို့ ဒီကနေ့မှာလဲ မနေ့က တရားကိုဘဲ ဆက်ရလိမ့်မယ်၊ ကစ္စာယနအန္တယ်ရဟန်းတပါးက မဂ်အမြင်ကိုမေးလို့ ဘုရားရှင်ကဖြေပြတဲ့ အချက်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အဲဒီ ရဟန်းက ဘုရားထံမှာ သွားပီး "အရှင်ဘုရား၊ အဲဒီ မဂ်ညာဏ်ရတဲ့အခါ၊ မဂ်ညာဏ်ဝမ်းထဲ ပေါ်တဲ့အခါ မြင်တဲ့ အမြင်ကို ရှင်းပြပါ ဘုရား" လို့ မေးလျှောက်တယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေကို ဘုရားကပြန်ဖြေတဲ့အဖြေကို အကျယ်ရှင်းပီး ဘုန်းကြီးက ပြောပြလိမ့်မယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ သိကြရမှာက မိမိတို့ အခုရထားတဲ့ ခန္ဓာကြီးဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ခန္ဓာကြီးဘဲလို့ သိထားကြရမယ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ခန္ဓာကြီး ဖြစ်လေတော့.... ဒကာတို့တတွေ အခု မျက်လုံးကလေး ဖွင့်လိုက်တယ် ဆိုရင်ဘဲ မြင်တယ်၊ မြင်စိတ် ပေါ်တယ်၊ မြင်တော့.... မြင်ရင် တွေ့ချင်၊ တွေ့ချင်လို့ တွေ့ရတော့ အကောင်း အဆိုး ရှေးချင်၊ နောက် သဘော ကျဒါ—မကျဒါ တခုခု လာမယ်၊ ဒီကနေပီး နောက်—နောက် အကြောင်း အကျိုးတွေ ဆက်သွားတော့မယ်၊ သဘောပါ ရဲ့လား?။

တဏှာ နှစ်သက်တယ်၊ ဥပါဒါန် စွဲလမ်းတယ်၊ ကံ—ကမ္မဘဝ ဆိုပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်တယ်၊ နောက်—ဇာတိစတဲ့ ဒုက္ခအစုကြီး ဆက်တိုက်ပွါးတော့ဒါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ နားဖွင့်လဲ ကြား စိတ်ပေါ်၊ ကြားလိုက်တော့တွဲချင်တယ်၊ တွေတော့ အကောင်း အဆိုးရွေးချယ်၊ ကောင်းတော့ သဘောကျ၊ မကောင်းတော့ သဘောမကျ၊ နောက် လိုချင်,နှစ်သက်,စွဲလမ်းစတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တန်းကြီးစဉ်တိုက်လာမှာဘဲ၊ ဒီနည်းအတိုင်း နှာခေါင်းပေါက်က လာလဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တန်းကြီး၊ လျှာပေါက်—ကိုယ်ပေါက်—စိတ် မနောပေါက် အတူတူဘဲ၊ အားလုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒုက္ခတန်းကြီး တွေချည့်လာနေဒါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတို့ ခန္ဓာဟာရုပ်နာမ်အဆက်ဆက် အကြောင်း အကျိုး အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ခန္ဓာကြီး ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ မျက်လုံးဖွင့်တော့ မြင်စိတ်ပေါ်၊ မြင်တော့ ကောင်းဒါဆိုရင် လိုချင်၊ လိုချင်ပီး စွဲလမ်း၊ စသည် အားဖြင့် တန်းသွားတော့ဒါဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။ ကျန်တဲ့ ငါးဒွါရ—ငါးပေါက်ကလဲ ဒီနည်းပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ မိမိခန္ဓာမှာ ဘာပေါ်ပေါ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဘဲ လို့သာ မှတ်ကြ၊ပေါ်ချင်ဒါ ပေါ်၊ပေါ်လာသမျှဟာ ခန္ဓာပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ချည့်ဘဲ၊ ရှင်းပလား?။

ကိုယ့်သန္တာန်မှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ခန္ဓာပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုညာဏ်နဲ့မြင်အောင် ရှင်းထားရမယ်၊အမှန်မြင်အောင်ကြည့်ထားရမယ် သိအောင် ကြိုးစားကြ၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒကာ ဒကာမတွေ့ မနက်လင်းလာရင် အိပ်ရာက နိုးတယ်၊ နိုးတော့ နိုးစိတ်ပေါ်လာမယ်၊

အဲဒီအခါမှာ ကိုယ့် သန္ဓာန်မှာဖြစ်တဲ့ "နိုးစိတ်" ကိုယ့် ရုပ်နာမ် ကိုယ်သိရမယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ့်ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ကိုမှ မတွေးမိ တော့ဘူး၊ မသိတော့ဘူးဆိုရင် အဲဒါ အဝိဇ္ဇာနဲ့ နိုးဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့နိုးတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစက စ,ပီး လယ် သွားတော့ဒါဘဲ၊ ရှင်းပလား?။

ဘုရားက အဝိဇ္ဇာဟူသော အိပ်ပျော်ခြင်းမှနိုးတယ်၊ ဒကာတို့ ကတော့.... အဝိဇ္ဇာနဲ့အိပ်ကြတယ်၊ နိုးပေမဲ့လဲ ကိုယ့် ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ကိုမသိ၊ မတွေးမိလေတော့အဝိဇ္ဇာနဲ့နိုးကြရဒါဘဲ ဘာမှ ထူးခြားချက်မပါပါဘူး၊ အိပ်ပျော်ဒါနဲ့ အတူတူဘဲ၊ အဝိဇ္ဇာ ချည့် ဖြစ်နေဒါဘဲ ရှိပါတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒကာတို့ဟာက ဘယ်လို အစားထဲကလဲလို့ မေးလိုက်ပါတယ်၊ နေရာ တကာမှာ ဘုရားကို ဘဲ့တိုက်ပီး နေကြဒါလား?၊ အရွဲ့တိုက်ပီး နေကြဒါ လား?လို့ ဆိုထိုက်—မဆိုထိုက် ပေါ်ကြပလား?။

ကိုယ့် သန္ဓာန်မှာပေါ်တဲ့ရုပ်နာမ်ကိုဉာဏ်နဲ့ တွေးကြ၊ တွေးရ မှာက နိုးတဲ့အခါ အိပ်ပျော်တဲ့ ရုပ်နာမ်မပါလာဘူး၊ အခုနိုးလို့ ခုပေါ်တဲ့ နိုးစိတ်ဟာလဲ ခုချုပ်သွားဒါဘဲ၊ ခုရုပ်နာမ်တွေလဲ ဖြစ်ပျက်တွေဘဲလို့ အမှန်အကန်တွေးရမယ်၊ သိရမယ်၊ သိအောင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပေးကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ အိပ်ရာနိုးတော့.... ကြံစိတ်,စည်စိတ်တွေကလာတယ်၊ ကာယသခ်ါရ,ဝစီသခ်ါရတွေ ဆက်တိုက်လာတော့ဒါဘဲ၊ အဲဒါဉာဏ်မပါလို့ ဉာဏ်နဲ့ မနိုး မိလို့ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သခ်ါရဖြစ်တာဘဲ၊ ရိပ်မိပလား?။

အိပ်ရာနိုးတော့ နိုးစိတ်ပေါ်၊ ညာဏ်နဲ့ ဖြစ်ပျက် ရှု၊ နောက် တမျိုးလာလဲ ညာဏ်နဲ့ဖြစ်ပျက်ရှုပေး၊ ဒီလိုရှုပေးရင်အဝိဇ္ဇာမဝင် နိုင်ဘူး အဝိဇ္ဇာ အဝင်နဲ့ရင် နဲသလောက်သက်သာတယ်၊ ညာဏ် ဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာမဝင်ရင် ခုနပြောတဲ့ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာဘဲ ရှိတယ်၊ သဘောပါကြပလား?။ကိုယ် အိပ်ရာထဲမှာ ဟိုလှိမ့်ဒီလှိမ့် လှိမ့်တဲ့သဘောက ကာယသင်္ခါရတွေဘဲ၊ ကြံစိတ်တွေ တွေးတော စိတ်တွေလာတော့.... ဝစီသင်္ခါရတွေဘဲ၊ ဒါကြောင့် "ဝိတက္ကဝိစာရာ ဝစီသင်္ခါရာရော"တဲ့၊ ကြံစည် စိတ်ကူးတဲ့ သဘောဟာ ဝစီသင်္ခါရဘဲလို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ကိုယ်အင်္ဂါရုယ်ကင်းချင်တော့....ပရိတ် ရွတ်ကြတယ်၊ ပရိတ်ရွတ်တော့"သူနက္ခတ္တံ သုမင်္လံ သုပဘာတံ သုဟုဒ္ဒိတံ စတဲ့ ဂါထာကိုရွတ်ဆိုကြတယ်၊ ဂါထာသာရွတ်ကြဒါ ဒကာတို့ ကိုယ်တိုင်ကတော့.... ကောင်းသော နိုးခြင်း မဖြစ် သေးဘူး၊ ကောင်းသောအိပ်ခြင်း ကောင်းသောနိုးခြင်းဖြစ်ပါမှ ကောင်းသောနက္ခတ်ကြုံရမယ်၊ကောင်းသော မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံ ကြမယ်၊ ဒါနဲ့ပြည့်စုံမှု အင်္ဂါရုယ် လုံခြုံမယ်ဆိုဒါမှတ်လိုက်ကြ။ ဒကာတို့တတွေ ခုချိန်ကျအောင် ကောင်းသော နိုးခြင်း မရှိကြ သေးဘူးဆိုရင် တော်ပါ့မလား? စဉ်းစားကြ။

ဒကာတို့ အိပ်ရာက နိုးတဲ့အခါ ဒုက္ခကွခန္ဓာသာ ဖြစ်မဲ့ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် အတန်းကြီးနဲ့ ချည့် နိုးလာကြရတယ်၊ ဒီနေ့လဲ ဒီဒုက္ခ အစုကြီးနဲ့ဘဲ နိုးလာကြတယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မျှး ကောင်း သောနိုးခြင်းဖြစ်ပါ့မလဲ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကြပ်ကြပ် စဉ်းစားကြပါ။

အိပ်နေတော့လဲ ငါ—ဘာဖြစ်တယ်လို့ မသိကြ၊ နိုးလာတော့လဲ ငါ-ဘာဖြစ်တယ်လို့ မသိကြဘူး ဒကာ—ဒကာမတွေ အခုအခါနဲ့ ကျအောင်ဘဲ ဒီနည်းနဲ့ ဒီအတိုင်း အိပ်နေကြဒါပါ။ ဒီနည်းနဲ့ အသေ,ဖြစ်နေဒါဘဲ ရှိတယ်ဆိုရင် မမှားဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?။

ဒီအခြေ ဒီအနေနဲ့ ဆိုတော့ အသက်,၅၀—၆၀ရှိပီဆိုပေမဲ့လဲ မဟုတ်သေးဘူးလို့ မှတ်ရမယ်၊ အဝိဇ္ဇာနဲ့နေ အဝိဇ္ဇာနဲ့ အသေ ဖြစ်နေပီး အသက်တန်းနှုတ်နေလို့ အချိန်ကြာပေမဲ့ လူဖြစ်နေဒါ မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား?။ အဝိဇ္ဇာက အသေကောင် လုပ်ထားတဲ့ အချိန်တွေလို့ လူဖြစ်တဲ့ အချိန်လို့ ဆိုနိုင်ပါ့မလား? ဒီလို အနှုတ်ခံရဘဲ့ အချိန်တွေဟာ ကိုယ်ကျိုးနဲ့တဲ့ အချိန်တွေဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အိပ်ချိန်တွေဟာ အနှုတ်ခံရတဲ့ အချိန်တွေဆိုဒါ ပေါ်ပလား?။

ဒကာတို့မှာ အိပ်ချိန်က အသက်တမ်းတဝက်လောက်နှုတ်ယူလိုက်ပီ၊ ကိုယ်အကျိုး,ကိုယ်စီးပွါးလုပ်ဘို့ အချိန်မကျန်တော့ဘူး ဒီကြားထဲက ဒကာတို့တတွေမှာ မနက် လင်းလာဒါ ဒုက္ခအစုံရောက်ဘို့ ရာဘို့၊ အိပ်နေတော့လဲ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုဆိုကြမလဲ? ဒကာတို့ဟာ "လူ ထင်းတုံး"တွေ လားလို့ ဆိုထိုက်—မဆိုထိုက်စဉ်းစားကြ၊ဒီအခြေဒီအနေမျိုးနဲ့ အသက်ရှိနေဒါ အလဟဿအချည်းအနှီးဘဲ၊ ဘာမျှအချိန်မစီးဘူးလို့ သာဆိုးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြ၊ နားလည်ကြပလား?။ နှုတ်တဲ့အချိန်က များနေတော့ အချိန် သိတ်မရနိုင်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာတို့ အိပ်တဲ့အခါ—နိုးတဲ့ အခါက စ,ပီး ဥာဏ်ပါကြဘို့အရေးကြီးတယ်၊ ဥာဏ်နဲ့ဖြစ်ပျက်ရှုပီး အိပ်

ကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒကာတို့တတွေ ကိုယ့်ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ကိုရှုဝိုးအိပ်ကြ နိုးကြတော့၊ ဒါမှမဟုတ် လို့ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်မမြင်ဘဲနဲ့တော့ ကောင်းသောအိပ်ခြင်းလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းသောနိုးခြင်းလဲမဟုတ်ကြဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒီလိုဆိုတော့.... ဒကာ—ဒကာမတို့ အခု နေကြဒါဟာ မကောင်းသောအိပ်ခြင်း မကောင်းသောနိုးခြင်းနဲ့ နေကြရဒါဘဲ ဆိုရင် မလဲပါဘူး ရိပ်မိပလား?။

ဒီလိုဆိုတော့.... ဒကာတို့ကတော့ မနုဿဆိုတဲ့ ဒုလ္လဘဆုကြီး ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ တောင်းယူလို့ ရလာဒါဟာ အလကား နေမှာဘဲ၊ ဘာမှတန်ဘိုးမရှိနိုင်ကောဘူး၊ နိုးဒါနဲ့ အိပ်တာဘဲရှိတော့ ဒါဘဲ ပေါ်ကြပလား?။ ဒကာတို့ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားကြကိုယ်တိုင် ဘယ်အခြေရောက်နေပလဲဆိုဒါမြင်ကြမယ်၊ နိုးလမ်းက ဒုက္ခ ရောက်အောင်လို့ နိုးဒါ အိပ်ခြင်းက အသက်တန်း နှုတ်အောင်လို့ အိပ်ထာဘဲရှိတယ်၊ ကောင်းဒါ တက္ကဿမမပါပါဘူး အသက်တန်း တိုတိုနဲ့ ဒုက္ခရောက်ဖို့ သေခြင်းဆိုးသေရပါလို့၏ လို့ ဆိုဒါနဲ့ မခြားပါဘူး ရိပ်မိကြရဲ့လား?။

ဒါနဲ့မျှား ဒကာတို့ဟာ ရှုတ်လိုက်ရတဲ့ပုဗ္ဗဏ္ဏသုတ်၊ ပြောဘဲ မပြောချင်တော့ဘူး၊ ရှုတ်လိုက်ရတာ “သုနက္ခတ္တံ — သုမင်္ဂလံ သုပဘာတံ၊ သုဟုဒ္ဒိတံ” တဲ့၊ ကောင်းသော နက္ခတ် ကောင်းသောမင်္ဂလာ၊ ကောင်းသော နံနက်မိုးသောက်၊ ကောင်းသော နိုးခြင်းနဲ့ ပါးစပ်က ရှုတ်နေပေမဲ့ဒကာတို့ဟာက တခုမှ ကောင်းသော နိုးခြင်းကို မပါကြဘူး ရိပ်မိပလား?။ ကောင်းသော

နက္ခတ်, ကောင်းသောမင်္ဂလာ ဖြစ်ပါအုံးမလား? မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အိပ်တဲ့အခါ ကောင်းသောအိပ်ခြင်းဖြစ်အောင် ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ရှုပီးအိပ်ကြ၊ နိုးတဲ့အခါလဲ ရှုကြ။

ဒီလိုမှ ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်ရှုမအိပ်ကြရင် ရှုပီးမနိုးကြရင် ဒကာ ဒကာမတွေဟာ အနေဆိုးပီး အသေသိုး သေကြရမယ် ဆိုဒါ ယုံမှားမရှိကြနဲ့။ မုချဘဲလို့ သာမှတ်ကြတော့၊ ကျေနပ်ပလား?။ အသေဆိုး, အနေဆိုးမကြုံချင်ကြဒါ မှန်မှင်ဖြင့် လိုက်နာကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ရှုပီးဒိပ်, ရှုပီး ထ,တဲ့အခါကျတော့.... ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒုက္ခတန်းကြီး မလာတော့ဘူး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒုက္ခ စက်ဝန်းပြတ်တယ်။ ရှုမိရင် ရှုတဲ့နေရာက စ,ပြတ်တာဘဲ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်ရင် နိဗ္ဗာန်ရဘို့ သေချာဘီ၊ ဒကာတို့ ဉာဏ်အားကောင်းရင် ကောင်းသလောက် အနှုံးနဲ့အမြန် ကောန်ရတော့ မယ်ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒကာ—ဒကာမတို့ "နိဗ္ဗာန်ရရပါလို့၏၊ နိဗ္ဗာန်ရုရပါလို့၏"နဲ့ လုပ်မနေကြနဲ့တော့၊ နိဗ္ဗာန်ရုချင်ဒါ တကယ်မှန်ဒါဖြင့် ဒီကနေ့က စ,ပီး အိပ်တတ် နိုးတတ်အောင် လုလွှစိုက်ကြ။ အိပ်တတ် နိုးတတ်ကြတော့လို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတို့ ဘုရားရှင်က "ဓါရဏာပရိတ်"မှာ ဟောထားတယ် "သူ—ဘယ် တော့မှ ဝိပဿနာ ဖြစ်ပျက်နဲ့ မကင်းဘူး"တဲ့၊ "သဗ္ဗံ ကာယကမ္မံ ညာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ညာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ သဗ္ဗံ ဝစီကမ္မံ ညာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံညာဏာနုပရိဝတ္တံ၊ သဗ္ဗံ မနောကမ္မံ ညာဏပုဗ္ဗင်္ဂမံ ညာဏာနုပရိဝတ္တံ"တဲ့၊ ဘုရားက ကံသုံးပါးလုံးမှာ အမြဲတန်း ညာဏ်ပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှ ညာဏ်နဲ့ မကင်းဘူးတဲ့၊ ရှင်းကြပလား?။ အမြဲတန်း ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်နဲ့ နေတယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဒါကြောင့် ဒကာ•ဒကာမတွေဒီကနေက စ,ပီး ကောင်းသော အိပ်ခြင်း၊ ကောင်းသောနိုးခြင်း ဖြစ်အောင် ဝိပဿနာ ဖြစ်ပျက် ရှုပီးအိပ်ကြ၊ ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်နဲ့ နေကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ် ဒကာတို့တတွေ ကိုယ်တိုင်က ကောင်းအောင်မလုပ်ရင် ကောင်းသော,နကွတ် ကြုံပါ့မလား? စဉ်းစားကြ၊ သူနကွတ်—သုမင်္ဂလံ ဆိုဒါဟာ ကောင်းကင်ကဟာ ဆိုဒါ မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ကောင်းတဲ့အလုပ်အကိုင်, ကောင်းတဲ့အပြောအဆိုနဲ့ ကောင်းတဲ့ စိတ်နှလုံးကိုသာ ဆိုဒါဘဲ ကျေနပ်ပလား?။

ဒကာတို့တတွေက ပုဏ္ဏား သဘောကျအောင် လိုက်ရုံနေကြ အားပေး အားမြှောက်လုပ်နေကြတယ် သဘောပါကြပလား?။ အမှန်စင်စစ်က ကောင်းသော စိတ်နှလုံး၊ ကောင်းသော အကြံ အစည်ကို သူနကွတ်—သုမင်္ဂလာ ခေါ်ဒါပါ၊ ကိုယ့် ဝမ်းထဲက ကောင်းဒါတခုမှ မပါရင် သူနကွတ်—သုမင်္ဂလာ ကောင်းသော နကွတ်မင်္ဂလာ မလာနိုင်ဘူးဆိုဒါ တထစ်ချမှတ်လိုက်ကြ၊ရှင်းကြ ပလား?။ ဒကာတို့ဟာ နောက်ကို ပုဏ္ဏားအရုံနောက်လိုက်အလုပ် တွေ ရှောကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီကရှေ့ သူနကွတ်သုမင်္ဂလာဖြစ်အောင် မိမိခန္ဓာ မှာ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပေးကြ၊ ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ရုပ် နာမ် သင်္ခါရ ဖြစ်ပျက်အရှိကို အမှန်အကန် သိရမယ်၊ သိရင် ကောင်းသော နကွတ်မင်္ဂလာဖြစ်ပီလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ကျေနပ်ပလား?၊ သင်္ခါရ ဆိုဒါပြုပြင်တဲ့အကြောင်းရှိလို့ ပေါ်လာဒါ၊ ပြုပြင်မှုပေါ်လာတဲ့ တရားဟာ သင်္ခါရလို့မှတ်ကြ၊ ဒီလို ပြုပြင်လို့ ပေါ်လာတဲ့ သင်္ခါရဟာ မမြဲဘူး၊ အနိစ္စချည့်ဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်ဘဲ ရှိပါတယ်လို့

ဟောတော်မူတယ်၊ ဒါ ကြောင့် "အနိစ္စာဝတာ သင်္ခါရာ ဥပ္ပါဒဝယ ဓမ္မိနော" လို့ ဆိုဒါဘဲ၊ သဘောပါ ကြပလား?။

သင်္ခါရဆိုဒါ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရဒါ၊ ဒါကြောင့် ပစ္စယာလို့ ဆိုတယ်၊ ပစ္စယာဆိုတဲ့ စကားလုံးပါဒါ ဟူသရွေ့ သင်္ခါရချည့်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ မိမိခန္ဓာ ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်တော့ သားစိတ်ကလေးပေါ်တယ်ဆိုရင် သားကပြုပြင်လို့ ပေါ်လာဒါမို့ အဲဒီ ပေါ်လာတဲ့ "သားစိတ်" ကလေးဟာ.... သင်္ခါရဘဲ၊ သူ့ကို ဥာဏ်နဲ့ အကဲခတ်လိုက်တော့... ပေါ်လာပီး ပျောက်သွားတော့ဒါဘဲ ရှိတယ်၊ ဖြစ်ပီး ပျက်တာဘဲ ရှိတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ နောက်လဲအကြောင်းကပြုပြင်ပေးရင် ဆိုင်ရာ—ဆိုင်ရာ သင်္ခါရတွေ ပေါ်မယ်၊ ပေါ်လာသမျှအားလုံးဟာ ပျက်သွားတဲ့ အနိစ္စချည့်ဘဲရှိတယ်၊ ရိပ်မိပလား?။

ဒါကြောင့် ပစ္စယာပါဒါဟူသရွေ့ သင်္ခါရချည့်ဘဲလို့ မှတ်ကြ ဒကာတို့ သိဘို့က အခု ပေါ်ဒါလဲ သင်္ခါရ၊ ချုပ်သွားဒါလဲ—သင်္ခါရ၊ နောက်ပေါ်မှာလဲသင်္ခါရ၊ အားလုံး သင်္ခါရချည့်ဘဲလို့ သိကြရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတွေ သဿတအယူနဲ့ ဥစ္ဆေဒအယူ ဒီ—အယူမှားနှစ်ခုရဲ့ ကြားထဲက သွားရမှာမို့ သင်္ခါရကိုမြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်လို့ စဲစဲမြဲမြဲကြီး မှတ်လိုက်ကြ။ မှတ်မိကြပလား?၊ ဒီသင်္ခါရဟာ ဖြစ်လဲဖြစ်တယ်၊ ပျက်လဲ ပျက်တယ်လို့ သိကြရမယ်၊ သဘောပါပလား?။

ဒီသင်္ခါရဟာ အကြောင်းက ပြုပြင်လို့ ပေါ်လာတဲ့တရားဘဲ၊ ဒီပေါ်လာတဲ့ သင်္ခါရတရားဟာလဲ ဖြစ်လဲ ဖြစ်တာဘဲ၊ ပျက်လဲ ပျက်တာဘဲ၊ ပေါ်လာသမျှဟာ ဒီအဖြစ်နဲ့ အပျက်မှာ လမ်းဆုံး

ရဒါချည့်ဘဲလို့ သိရမယ်၊ ဒီလိုသိရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်ဘဲလို့သာ မှတ်ကြတော့၊ ရှင်းပလား?။ ဒီလိုမြင်တဲ့အမြင်ဟာ သဿတ, ဥစ္ဆေဒ နှစ်ခုကြားထဲက ဖေါက်ထွင်းပီး မြင်ဒါဖြစ်လို့ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်ပါဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။ သဿတ,ဥစ္ဆေဒ အမြင်နှစ်ခုက လွတ်ရင် စင်ကြယ်တဲ့အမြင်၊ မဂ်အမြင်ဘဲလို့သာမှတ်လိုက်ကြ၊ အမှန်အရှိက ဖြစ်ဒုက္ခနဲ့—ပျက်ဒုက္ခသာ ရှိပါကလားလို့ သိရင် မဂ်အမြင်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ သဘောပါကြပလား?။ အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ဘဲဆိုဒါပေါ်ကြပလား?။ ဒါကြောင့် မိမိခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်ပေးကြ၊ စိတ်ကြိုက်ရင် စိတ်ကိုကြည့်ပေး၊ ဝေဒနာကြိုက်ရင်—ဝေဒနာကြည့်၊ ကြိုက်တာ တခုခုကို ဥာဏ်နဲ့ကြည့်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ကြည့်ဘို့သာအဓိကအချက်ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ဥာဏ်နဲ့ကြည့်တော့ ခန္ဓာမှာ ဒုက္ခ ဖြစ်တာနဲ့ ဒုက္ခ ပျက်တာဘဲမြင်ရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါကြောင့် ပဌမဆုံး အနေနဲ့ ဖြစ်တာနဲ့ပျက်တာ မြင်နိုင်ဘို့ မြင်အောင်ကြည့်ဘို့ဟာ အဓိကအချက်ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ သဘော ပါပလား?။

မိမိခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်လို့ ရုပ် နာမ် ဖြစ်ပျက် အနိစ္စ မြင်ရင်—သိရင်မည့်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် အာဂ,လူဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ရိပ်မိပလား?။ ရုပ်နာမ်သဒ္ဒါရ မမြဲဒါသိတော့ သဿတ,စင်တယ်၊ ဆက်မှားအယူ စင်ကြယ်သွားဘီ၊ ရုပ်နာမ် သဒ္ဒါရ အကြောင်းအကျိုး အဆက်ဆက်မြင်တော့ ဥစ္ဆေဒ စင်တယ်။ပြတ်မှားအယူစင်ကြယ်သွားဘီ၊ ဖြစ်ဒုက္ခ ပျက်ဒုက္ခမြင်လို့

ငါကိုယ်,ငါဟာ စွဲစရာမရှိတော့ဘူး။ မရှိလို့ ငါကိုယ်, ငါဟာ မစွဲတော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိပါစင်သွားရော၊ ဒီလို ဖြစ်ပျက်မြင်ဒါနဲ့ သဿတ,ဥစ္ဆေဒ သက္ကာယဆိုတဲ့ ဒိဋ္ဌိသုံးလုံး တခါထဲ စင်သွားတောတယ်၊ သဘောပါပလား?။

ဒီဒိဋ္ဌိသုံးလုံးစင်ပီး မြင်တဲ့အမြင်ဟာ သောတာပန် အမြင်ပါဘဲ၊ ဒကာ-ဒကာမတွေ ကျေနပ်ပလား?။ဒီလိုမြင်တဲ့ဥာဏ်အမြင် ဖြစ်ရင် သောတာပန် အမြင်ဘဲလို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြ။ ရှင်းပလား?။ ဖြစ်ဒုက္ခနဲ့ ပျက်ဒုက္ခသိမြင်နေရင် မြင်နေဒါဟာ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားဒါဘဲ၊ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားတယ်ဆိုဒါ ဖြစ်ဒုက္ခ ပျက်ဒုက္ခကို ဥာဏ်နဲ့မြင်နေဒါကို ဆိုဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ ရိပ်မိကြပလား?။ အဲဒီ အခါမှာ....

အပိုင်းအခြား ခံရတာက အပိုင်းအခြားခံရတဲ့ ဖြစ်ပျက် သစ်္ခါရက ဒုက္ခသစ္စာ။

ဒီ—ဖြစ်ပျက် ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားတဲ့ ပိုင်းခြားပီးသိတဲ့ ဥာဏ်က မဂ္ဂသစ္စာ။

ဥာဏ်က ပိုင်းခြားနေတဲ့ အခါ သမုဒယ ချုပ်နေတယ်၊ အဲဒါ သမုဒယသစ္စာ။

ဥာဏ်နဲ့ ပိုင်းခြားနေတဲ့အခါ နောက်က ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ် ခန္ဓာမလာဘူး၊ အဲဒါ....နိရောဓသစ္စာ။

နောက်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ခန္ဓာမလာတော့ "ခန္ဓာနိရောဓေါ နိဗ္ဗာန်" ဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒကာ-ဒကာမတွေဘလောက်များ နေရာကျသွားသလဲ?။ ဖြစ်ပျက်မြင်မှုဟာ တန်ဘိုးမဖြတ်နိုင်ပါကလား၊ ဒါကိုသိပီးတော့.... ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးဟာ.... ဒို့-အရေးဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ။ ဖြစ်ပျက် မြင်ဒါဟာ ဒုက္ခသစ္စာ ပိုင်းခြားဒါဘဲ၊ ရှင်းပလား?။ ဒီတော့.... ဒကာ-ဒကာမတွေ "ဒုက္ခသစ္စာ ပိုင်းခြားနေဘို့အလုပ်ဟာ ဒို့အလုပ်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ဆုံးဖြတ်ပီးတော့ တကယ်တမ်း အားထုတ်ကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်. ကြိုးစားကြ။

ရုပ်နာမ် သဒ္ဒါရ အပျက်မြင်ရင် သဿာ,သေတယ်။
ရုပ်နာမ် သဒ္ဒါရ အဖြစ်မြင်ရင် ဥစ္ဆေဒ, သေတယ်။
ဖြစ်ပျက်မြင်လို့ ငါ မထင်ရင် သဿာယ,သေတယ်။

ဖြစ်ပျက်မြင်ဒါက လောကီမဂ်အမြင်၊ သြော်....ခန္ဓာမှာဖြစ်ပျက်ဒုက္ခသာ ရှိပါကလားလို့ ဖြစ်ဒုက္ခ ပျက်ဒုက္ခကို ပိုင်းခြားပီး ပျောက်သွားအောင် မြင်တဲ့အမြင်ဟာ လောကုတ္တရာ မဂ်အမြင်ဘဲလို့ မှတ်၊ ဒုက္ခကြီး ပျောက်သွားအောင် မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ လောကုတ္တရာ မဂ် အမြင်ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ မဂ်အမြင် နှစ်မျိုး၊ လောကီမြင်နဲ့-လောကုတ္တရာမြင် ကဲ့ပြားပုံ ခြားနားပုံကိုလဲ အထူး သိမှတ်ထားကြရမယ်၊ လောကီမြင်က မဂ္ဂင်ငါးပါး၊ လောကုတ္တရာမြင်နဲ့ မှရှစ်ပါးပြည့်မယ်၊ အဲဒါကမှ စိတ်ချရတယ်၊ သဘောပါပလား?။

မိမိခန္ဓာမှာ ဘာပေါ်ပေါ် ရုပ်, ဝေဒနာ, သညာ, သင်္ခါရ ဝိညာဏ်ပေါ်လာသမျှ ဖြစ်ဒုက္ခနဲ့ ပျက်ဒုက္ခဘဲ ရှိဒါဘဲလို့ သိနေ

ရမယ်၊ သိအောင်ညာဏ်နဲ့ မလွတ်တမ်းရှုမှတ်ပေးရမယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒီလိုနဲ့ တစ်တစ်ညာဏ်တိုးတက်ပီး ထက်သန်လာတော့ မဂ်ညာဏ်ရတော့မယ်၊ ဒီအလုပ်ဟာ ပဌမတော့.. လောကီမဂ် အမြင်မှန်နဲ့ နောက် လောကုတ္တရာမဂ် အမြင်မှန် ဒီနှစ်မျိုးဘဲလို့ မှတ်ထားကြ၊ ပဌမ ဖြစ်ပျက်တွေ့အများ မြင်မယ်—တွေ့မယ်၊ နောက် ဒုတိယဖြစ်ပျက်ဘေဒဟာ ဖြတ်ကနဲဆို ပျောက်သွားတယ် ပျောက်သွားလို့ ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခ ချုပ်တဲ့ နေရာမှာ နိဗ္ဗာန် ပေါ်လာမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဖြစ်ပျက်တွေ့ကို ရှုနေရင်းက တနေရာမှာ ဖြတ်ကနဲဆို ချုပ်သွားတော့.... နောက်က ဒိဋ္ဌိစတဲ့ ကိလေသာတွေ့ချုပ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ခန္ဓာပါချုပ်မယ်၊ ကိလေသာနဲ့ ခန္ဓာနှစ်ခုလုံး ပြိုင်ချုပ်တယ်၊ ဒီပြိုင်ချုပ်ဘဲ့ နေရာမှာ နိဗ္ဗာနနဲ့ မဂ္ဂ ပြိုင်ပေါ်လာကြတယ်၊ ရှင်းကြပလား?။ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ပဌမမိမိခန္ဓာ ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ညာဏ်နဲ့ ကြည့်ပေးဘို့၊ နောက်, ဖြစ်ပျက်မြင် နောက် အများအပြားမြင်၊ မြင်တဲ့အကိုင်း ဆုံးအောင် ဆက်လိုက်၊ လိုက်တော့.... ညာဏ်အားလျော်စွာ အနှေး အမြန် ဆိုသလို ဆုံးတော့ဒါဘဲ၊ ဆုံးရင် သစ္စာလေးချက် တပြိုင်နက် ကိစ္စပီးဒါဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒါကို ဒကာ—ဒကာမတွေ့က ကိုယ်တိုင်းဖျင်းဒါကိုယ်မရိပ်မိကြဘူး ပါရမီလွဲချလို့ချ၊ နောက်ဘုရားမှ ဆိုလိုဆို၊ ကိုယ်အသုံးမကျဒါ ကိုယ်မသိကြဘူး၊ ဆင်ခြေထူဒါနဲ့ အပါယ်စာချည့် ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်၊ နောက်ဆင်ခြေစကား မပြောကြနဲ့တော့၊ အခု

လုပ်ရင် အခုရမယ်ဆိုဒါ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ အားမရှော့ကြနဲ့၊ ကြိုးစားယူကြ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ သံသယမရှိကြနဲ့တော့၊ ဘယ်အချိန်မှာ မဆို၊ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရင် ရမယ်ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါဟာ အလွတ်ပြောဒါ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြတ်စွာ ဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူခါနီးအချိန်မှာ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ် ရောက်လာတယ်၊ ဘုရားရှင်ထံ သုဘဒ် ဝင်လာပီးတော့ လျှောက်ထားး မေးမြန်းတယ်၊ အဲဒါ....နောင်လာ—နောက်သား တပည့်သာဝက ဒကာ—ဒကာမတွေအတွက် အားကိုးစရာအချက်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သုဘဒ်က “အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မရှိတဲ့ နောက်အခါမှာ အရိယာကွယ်မှာပါကလား ဘုရား”လို့ လျှောက်ထားးတယ်၊ ဒီတော့.... ဘုရားက....

“အို—သုဘဒ် သစ္စာ တရားကို ဟောပြတတ်တဲ့ ဆရာနဲ့ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်သူရှိရင် အရိယာ အချိန်မရွေး ရှိနိုင်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ ရဟန္တာ မဆိတ်သုဉ်းနိုင်ဘူး” ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် စကားကို မိန့်ကြားတော်မူလိုက်တယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

“ဣဓေဝ သုဘဒ္ဒ ဘိက္ခု သမ္မာ ဝိဟာရေယျုံ၊အသုညော လောကော အရဟန္တေဟိအဿ”တဲ့၊ ကျေနပ်ပလား?။ ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတွေ ကြိုးစားဘို့သာ ဒို့—တာဝန်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဘုရားကလဲ သူ့—တာဝန် သူ—ကျပြန်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပီ၊ ဆရာသမားကလဲအခုဆောင်ရွက်ပေးနေတယ်၊ ဒကာတို့ တာဝန်တခုဘဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုဒါ ရိပ်မိပလား?။ ဘုရားမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုရားလဲ ရှိတယ်၊ တရားလဲ ရှိတယ်၊ ဆရာသမားလဲရှိတယ်၊ အချိန်အခါလဲ ကောင်းတယ်၊ ဘာများလို့ဒါ ရှိသေးတုံး....? အားလုံး ညီညွတ် ပြည့်စုံနေကြဘီ၊ ဒကာတို့က မကျင့်ရင် ဆိတ်သုဉ်းမယ်၊ ဒကာတို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြသမျှ ဘယ်တော့မှ မဆိတ်သုဉ်းနိုင်ဘူး ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ပေါ်ကြပလား?။

အခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာ ဘာမှ ပြောဘို့မရှိပါဘူး၊ နောင်အနှစ်ပေါင်း [၂၀၀၀] နှစ်ထောင့်ကျော်မှာ လာမဲ့ ဓါတုပရိနိဗ္ဗာန်ပဲမှာတောင်မှ အရိယာတွေ အများအပြား ပေါ်လာကြရအုံးမှာဘဲ၊ ဒီတော့ ခုအချိန်ဟာ အလွန်ကောင်းမှန် ပြည့်စုံတဲ့ အချိန်ပါလားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပီး ကြိုးစား အားထုတ်ကြပါလားလို့ လေးလေးနက်နက်ကြီး တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

ကိုင်း.... ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ့တော်ကြအုံးစို့ အချိန်စေ့သွားဘီ

....★....

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

ပဌိစ္စဖြစ်ပျက် ဉာဏ်ခဲ့ဝက် တရားတော်။

ဆောင်ပုဒ်။

အမြင်ခံရ၊ သဒ္ဒါရ၊ မြဲပြ ဖြစ်ပျက်တွေ့။
သူပြတိုင်းပင်၊ ဉာဏ်ကမြင်၊ မဂ္ဂင် လောကီနေ။
ဖြစ်ပျက်မြင်ဉာဏ်၊ အမြင်မှန်၊ သမ္မာ ဒိဋ္ဌိပေ။
မြင်ခံစမှု၊ ပဋိစ္စ၊ ဦးစ,ဖြစ်ရန်ခြေ။
ရှုဉာဏ်မဂ်ဝင်၊ ဒီမှာတွင်၊ ပြတ်စင် ရဟတ်ဗွေ့။
မရှုနေခါ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ ပတ်ချာ စက်ဒိုးမွေ့။
ခန္ဓာအစ္ဆတ်၊ သတိချပ်၊ ဉာဏ်မြတ် လုလွစေ။
ရင်ဝ,လှံစူး၊ ထိပ်ဦးမီးလောင်၊ ပမာဆောင်—
ရအောင် မဂ်ဉာဏ်ဖွေ့။

သတိချပ်။

ကိုယ့်ဖြစ်မှန်ပင်၊ မသိလျှင်၊ လူတွင် ရှည်သက်ဆိုး။
အဝိဇ္ဇာကြိုက်၊ အမှောင်တိုက်၊ တုံးမိုက် ဗာလချိုး။
ကြောင်သက်ကြာလေ၊ မိုက်သက်ရှု၊ တူလေ အဟိတ်မျိုး။
အဟိတ်ဟူက၊ သူ့—နှုတ်ဝ၊ ချရ—မသာမျိုး။
တိရိစ္ဆာန်နေ၊ ထိုနည်းသေ၊ ပါယ်မြေ စုံးစုံးလျှိုး။
ထို့ကြောင့်လျှင်စွ၊ ခုခဏ၊ မဂ္ဂ ရအောင်ကြိုး။

တရားသဒၶါ။။ ။ ဒကာ—ဒကာမတို့ ဒီကနေ့ည ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြတ်နိုင်တဲ့ဉာဏ်၊ အမြင်မှန်ကို ပြောရမယ်၊ အမြင်မှန်ဆိုဒါ ဘယ်လိုမြင်မှ အမြင်မှန်ဖြစ်မလဲ၊လို့ မေးခဲ့ရင် ဥပမာ ခန္ဓာမှာ တရားလေး တခု ပေါ်လာတယ်၊ အမြင်ခံဘို့ ပေါ်လာတဲ့အမြင်ခံ တရားလေးဘဲ ဆိုပါစို့ အဲဒီ အမြင်ခံရတဲ့ တရားက အဖြစ်ကလေးကို ပြတယ်၊ နောက်—အချုပ်ကလေးလဲ သူကပြတယ်၊ ရှုတဲ့ဉာဏ်က သူပြတဲ့အတိုင်း မြင်ရင် အဲဒါ.... လောကီ မဂ်အမြင်ဘဲလို့မှတ်၊ သဘောပါကြပလား?။

အဖြစ်ကလေးမြင်ဒါဟာ မဂ်သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ မြင်ဒါဘဲ၊ မဂ်သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ မြင်တဲ့အမြင်ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ အပျက်ကလေး မြင်ဒါဟာလဲ ဒီမဂ်သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ မြင်တဲ့အမြင်ပါဘဲ၊ အဖြစ်ဘဲ မြင်မြင် အပျက်ကိုဘဲမြင်မြင် မဂ်သမ္မာဒိဋ္ဌိနဲ့ မြင်ဒါဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ရှင်းပလား?။ ဒီလို အဖြစ်နဲ့ အပျက်ကို မြင်တဲ့ အမြင်ဟာ.... ဘယ်သူမှ မမေးနဲ့တော့.... အမှန်မြင်ဘဲ၊ အမြင်မှန်ဘဲလို့သာ တထစ်ချ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒါဟာ မိမိခန္ဓာထဲမှာရှိတဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဖြစ်ကလေးနဲ့ အချုပ်ကလေးကိုမြင်ဒါဘဲ၊ တခြားမှာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းရှာဘို့မဟုတ်ပါဘူး သဘောပါပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ မိမိရှေ့မှာ မြင်စရာအဆင်းနဲ့ တဲ့လို့ မြင်စိတ်ကလေး ပေါ်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒီ ပေါ်လာတဲ့ မြင်စိတ်ကလေးကို ဉာဏ်နဲ့ မသတ်မီရင် ဒုက္ခရောက်ဘို့သာပြင်ကြ တော့ဘဲ၊ မြင်စိတ်ကလေး ပေါ်လာဒါဟာ ဒုက္ခပေးမလို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဆက်မလို့လာဒါဘဲ၊ ဒီမြင်စိတ်ကလေးကို ဘုန်းကြီးက

ညွှန်ပြပေးလို့ ဘုရားပေးတဲ့အမြင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ပြတ်သွားတယ်၊ ဒီအမြင်စိတ် နောက်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ မဆက်နိုင်တော့ဘူး၊ မဆက်နိုင်အောင် နောက်က အမြင်က ဖြတ်ပစ်လိုက်တာဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။

ဒါကြောင့် ခန္ဓာမှာ အမြင်မှန် ပေါ်လာတဲ့ တရားကလေးတွေကို လက်လွတ်မခံကြနဲ့၊ ဘုရားပေးတဲ့ဉာဏ်နဲ့ ရှုဖြစ်အောင် ရှုပေးကြ၊ ရှုတော့ အမြင်ခံ တရားလေးက အဖြစ်ကိုလဲ ပြမယ်၊ အပျက်ကိုလဲပြမယ်၊ သူပြရင် ပြတဲ့အတိုင်း ဉာဏ်ကသိလိုက်နေဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ နားလည်ကြပလား?။ ခန္ဓာမှာ စိတ်ကလေး ပေါ်လာလို့ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် ဖြစ်ပျက်နောက်က, မဂ်လာဒါဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်မဂ်, ဖြစ်ပျက်မဂ်နဲ့၊ ဖြစ်ပျက်နဲ့ မဂ် ကပ်ရက်နေအောင် လိုက်ပေး၊ ခြားထိုးတဲ့စိတ်တွေ အဝင်မခံရစေနဲ့ ရှင်းပလား?။

အမြင်ခံရတဲ့ တရားက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစကလေးဘဲ၊ ဒါကို မသိလို့ မရှုမိရင် ဆက်တိုက်လာတော့မယ်၊ ဒုက္ခစက်ရဟတ်ကြီးလည်တော့မယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒါကြောင့်—ပေါ်လာရင် ရှုပြစ်ရှုမိရင် မဂ်ဝင်လာမယ်၊ မဂ်စင်လာရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်ကရော မဂ်မလာရင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်သွားမှာဘဲ၊ သဘောပါပလား?၊ မျက်လုံးကလေး အမှတ်မဲ့ဖွင့်မိဒါနဲ့ ဒုက္ခများရဒါဘဲ၊ မြင်စိတ်တွေထိ,ခံစား,နှစ်သက်, စဲ့လမ်း,ကံဖြစ်၊ နောက် ပဋိသန္ဓေ၊ အို,နာသေ, ဒီဒုက္ခအစုကြီးတွေ ရတော့ဒါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒါကြောင့် ဘုရားပေးတဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ပေါ်လာဒါကို တခုခုမိအောင်ရှုဘို့၊ ရှုနိုင်ဘို့အရေးကြီးတယ်၊ ရှုမိရင် ရှုတဲ့နေရာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြတ်တာဘဲ၊ ပြတ်ရင်မဂ်လာတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစအဆုံးကြည့်နိုင်ဘို့ လိုတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစ,အဆုံး ကြည့်နိုင်တဲ့သူဟာ မင်္ဂ ပေါ်မှာဘဲ၊ သဘောပါကြ ပလား?။ မကြည့်တတ်ရင် ဒုက္ခစက် မပြတ်နိုင် တော့ဘူး၊ ဒီဘဝမှာ စုမိုတဲ့ အကုသိုလ်ကံတွေ ဒင်းကျမ်းနဲ့ အပါယ်လမ်း ဖြောင့်ဘီလို့သာ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဘုရားက သတိပဋ္ဌာန် ပါဠိတော်မှာ ဟောဒါဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံသိအောင်လို့ ဟောထားဒါ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်ပျက်ပုံသိဘို့အရေးဟာ အလွန်ကြီးတဲ့အရေးဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒါကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်တိုင်း, နားဖွင့်တိုင်း, ဒဿရခြောက်ပါး တပါးပါး ဖွင့်တိုင်းဖွင့်တိုင်း ဉာဏ်ပါဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘုရားပေး ဉာဏ်နဲ့ ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် အမြင်မှန်ကျအောင် ရှုပေးကြ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်ပျက် မြင်ရင် မင်္ဂဝင်လာမှာဘဲ၊ မမြင်ရင် မင်္ဂမလာဘူး၊ မင်္ဂမလာရင် သင်္ကန်းရှောဘို့ဘဲဆိုဒါ မှတ်ကြတော့....။

ရှုဉာဏ်ပါရင် ဖြစ်ပျက်မြင်မယ်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် မင်္ဂဝင်လာမယ်၊ မင်္ဂဝင်ရင် ခန္ဓာဒုက္ခသစ္စာကြီးပြတ်သွားမယ် ရှင်းကြပလား?။ ဒါကြောင့်.... ဘာလာလာ ဖြစ်ပျက် ရှုချ၊ ကုသိုလ်ပေါ်ပေါ် အကုသိုလ်ပေါ်ပေါ် ရှုဘို့သာ လိုရင်းဘဲ၊ လောဘလာရင်လဲ ဖြစ်ပျက်ရှု၊ အဖြစ်မြင်ရင် ဖြစ်ကြောင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုသိမယ်၊ အပျက်မြင်ရင်ပျက်ကြောင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုသိမယ်၊ အဲဒါ.... မင်္ဂအမြင်ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ အဲဒီလို.... အကြောင်းအကျိုးဆက်ကို မြင်ဒါဟာ မင်္ဂအမြင်, အမြင်မှန်ဘဲလို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ရှင်းပလား?။

No. 22

အဲဒီအခါမှာ မင်္ဂကတဏှာကို ဖြစ်ပျက်ရှုလိုက်တာနဲ့ နောက်က, ကာမုပါဒါန်တွေ ပြတ်သွားတယ်၊ ဒီတော့ ကျန်တဲ့ဥပါဒါန်တွေလဲ မလာတော့ဘူး၊ မလာတော့ ကံတွေပါ အကုန်ချုပ်သွားတယ်, ပေါ်ကြပလား?။ ဒါငကြောင့် ဘုရားက ဒကာ—ဒကာမတွေကို ချမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ဆင်းရဲက လွတ်စေချင်လွန်းလို့ "သရဂစိတ္တံ သရဂစိတ္တန္ဒီ ပဇာနာတိ" လို့ ရှုလိုက်ပါလို့ အသေအချာ ဟောတော်မူခဲ့ဒါဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား?။ရိပ်မိရင်ဖြင့် ဘုရားရှင်ရဲ့ မဟာ ကရုဏာတော်တွေ—မေတ္တာ—စေတနာတော်တွေ ထောက်ထားပီး ကြိုးစားရှုကြ။

ဒါနဲ့မှ ကိုယ့်အဖြစ်မှန် ကိုယ်မသိကြလို့ မရှုကြဘူး ဆိုရင် ဒယ်အိုးနဲ့ အမြဲနေချင်လို့ဘဲဆိုဒါသေချာတယ်၊ ဘုရားကျေးဇူးတော်တွေနဲ့ ညှန်ပြတဲ့ ဆရာနဲ့ ကြုံကြိုက်တုံးမှာ မလိုက်နာချင်ကြရင် ဒယ်အိုးကြိုက်သလားလို့ မေးသင့်မမေးသင့်စဉ်းစားကြရှုရင် မင်္ဂရမယ်၊ ဒုက္ခကအကုန်သိမ်းမယ်၊ သမုဒယတွေလဲ ချုပ်မယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ လုပ်ကဘို့ ရှုကဘို့ မသင့်ဘူးလား?။ အေးသင့်ဒါသိရင်ဖြင့် ကြိုးစားကြလို့ အထူးတလည် တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်၊ သဘောပါကြရဲ့လား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေဆီ လာတဲ့စိတ်ကလေးဟာ ဘာလဲလို့ မမေးနဲ့တော့၊ သူလာဒါပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆက်မလို့ လာဒါချည့်ဘဲလို့ သာမှတ်ကြ၊ ဒါကြောင့် ဘာဘဲလာလာ ဖြစ်ပျက်ရှုပြစ်၊ ကုသိုလ်စိတ်ကလေးလာလဲဖြစ်ပျက်ရှု၊မရှုမိရင် အဝိဇ္ဇာဝင်လာမယ် အဝိဇ္ဇာဝင်ရင် အဝိဇ္ဇာပစ္စယာသင်္ခါရာဆက်မှာဘဲ၊ရိပ်မိပလား?။ ဒါကြောင်.... အဝိဇ္ဇာ မဝင်ခင် အရင် ဦး အောင် ရှု၊ ရှုရင်

ကုသိုလ်စိတ်ကလေးဖြစ်ပျက် နောက်ကမဂ်လာမယ်၊ ဒါကြောင့် "ဝိတရာဂစိတ္တံ ဝိတရာဂစိတ္တန္တိ ပဇာနာတိ" လို့....ဘုရားက ဟောဒါဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ကုသိုလ် ဆိုပေမဲ့လဲ ရူပစ်ရမယ်၊ မရူရင် မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတို့ မိမိခန္ဓာမှာ ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်မှန်းပျက်မှန်း မသိကြဘူးဆိုရင် မသိခဲ့ရင် အဝိဇ္ဇာလာမှာကတော့သေချာတယ် မသိမှဟာ အဝိဇ္ဇာဘဲမဟုတ်လား?၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ မိမိကိုယ်တိုင်, ကုသိုလ်ဖြစ်တာလဲမသိ၊ ချုပ်တာလဲမသိ၊အဲဒီလို သူ့ဟာသူ မသိရင် မသိတဲ့သူဆိုရင် ဘယ်လို ဆိုရမလဲ?၊ သူ—ဘာမှ သိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်စိတ်လာလဲ ဝမ်းသာမနေနဲ့၊ ဝမ်းသာရင် တဏှာ, ဥပါဒါန် တန်းရောက်မယ်၊ ကုသိုလ်လာလဲ ဖြစ်ပျက်ရူပစ်၊ အဲဒါမှ ဝိဇ္ဇာဖြစ်မယ်၊ ဝိဇ္ဇာဖြစ်မှ ဝိပဿနာ ဖြစ်မှာဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

အထူးသိဘို့က ကုသိုလ်ဆိုမီး ဝမ်းမြောက်ပီးပွါးနေရင် သမထ ဖြစ်မယ်၊ ပွါးဒါ—သမထ၊ ဝိပဿနာ မဖြစ်ဘူး၊ ဝိပဿနာဖြစ်အောင် ဖြစ်ပျက်ရူပေး၊ ဖြစ်ပျက်ရူမှ ဝိပဿနာဖြစ်မယ်၊ နှုးလည်ပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ပွါးနေရင် သမထ၊ ဖြစ်ပျက် ရူမှ ဝိပဿနာ၊ မှတ်မိကြပလား?။ ဒါကြောင့် ဘာဘဲလာလာ ဖြစ်ပျက်သာရူပြစ်ကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတို့၊ဒကာတို့အသက်က(၁နဲ့၂)ဘဲရှိကြဒါပါတစ်ဆိုဖြစ်ပီး နှစ်ဆိုမရှိတော့ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒါကြောင့် "ကေစိတ္တာ သမာယုကာ"တဲ့၊ သဘဝရဲ့ အသက်ဟာ တခုသော

စိတ်ဘဲ၊ တခုသောစိတ်ဟာလူ့အယက်ပါဘဲတဲ့၊ကျေနပ်ပလား?၊ တစိတ်ဖြစ်ပျက်ပီးလို့ နောက်ထပ်မလာရင် တခါထဲ သေဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ပေါ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မရှာဘဲနေလို့ဖြင့် မဖြစ်တော့ပါ ကလားဆိုပီး ကြိုးစားကြ၊ မရှိမဲဘဲ အမှတ်တမဲ့နဲ့ သေသွားရင် ကိုယ်ကျိုးနဲ့ဘီ၊ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ သေရမှာဘဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ သာသေရရင် အသေဆိုးနဲ့ အဆိုးသေ, သေရမှာဘဲရှိတယ်လို့ မှတ်ကြပေါ့ပလား?။

ဒကာ-ဒကာမတော့ သဘောပါပလား?။ ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ဖြစ်တဲ့စိတ်၊ ဘာစိတ်ဖြစ်လို့ ပျက်တယ်လို့ မသိဒါဟာ မသိတဲ့သူဟာ, ကိုယ်သေဒါ ကိုယ်မသိတဲ့လူဘဲလို့ သာ မှတ်ကြတော့၊ ရှင်းပလား?၊ ကိုယ်သေဒါမှကိုယ်မသိတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခလဲ ကိုယ်မသိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ အဲဒီလူဟာ အဝိဇ္ဇာနဲ့ အသက်ရှေနေဒါဘဲ၊ "ဒုက္ခေ အညာဏံ" ဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာ မသိတဲ့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ ရှေနေဒါဘဲ၊ ပေါ်ကြပလား?၊ မသိမိုက်မဲတဲ့ အဝိဇ္ဇာနဲ့ အသက်ရှေနေဒါဟာ ကြောင်-အသက်ရှေဒါနဲ့ အတူတူဘဲ ဆိုရင် မမှားဘူး၊ ကြောင်-အသက်ရှေဒါ အဝိဇ္ဇာနဲ့ ရှေရဒါ၊ ဒီတော့ မိုက်သက်ရှေဒါခြင်း အတူတူဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒကာ-ဒကာမတို့ အဲဒီလိုလူဟာ ကိုယ့်အနေလဲ ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်အသေလဲကိုယ်မသိတဲ့ သူဘဲလို့ ဆိုရင်မမှားပါဘူး၊အခုနေမှာ, သမုတိအသေက မလာသေးလို့ သာ အခုတရားနာနေရတာ နာခွင့်ရနေတာ၊ တော်-တော်သေးရဲ့လို့ မှတ်လိုက်ကြ။ သမုတိ အသေလာလိုက်ရင် မခက်ပါလား?။ ဒါကြောင့်.... အင်မတန် ထိုက်တန်လို့ ရနေရတဲ့အခွင့်ကောင်းအခါကောင်းကို တော်စွာ

လျှော်စဉ် ဖြူန်းတီး မပြစ်လိုက်ကြနဲ့လို့ သတိ ပေးလိုက်တယ်၊ ညှဉ်ကြားတဲ့ဆရာနဲ့ ကြုံတုံးမှာ ကြုံးစားကြ၊ မိမိခန္ဓာမှာ.... ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာ မြင်အောင်ကြည့်ကြ။

ဖြစ်တာနဲ့ပျက်တာ အကြည့်မျှားလာရင် ဖြစ်ပီးသေ, ဖြစ်ပီးသေနဲ့ အသေတွေ့မြင်ရမယ်၊ ကိုယ့်အသေတွေ့ ကိုယ်တိုင် မြင်ရမယ်၊ ရှင်းပလား?။ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ကိုယ့်အသေ, ကိုယ်မြင်အောင် ကြည့်ပေးကြ၊ ကိုယ့်အသေ ကိုယ်မြင်မှ အရိယာအမြင်၊ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်မြင်မှ အရိယာ အမြင်ဘဲဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ။ ရှင်းပလား?။ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်မမြင်ရသေးရင် အရိယာအမြင် မကျသေးဘူး၊ ဒကာ—ဒကာမတို့ ကိုယ့်စိတ်ကလေး ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာကို မြင်မှ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်သိဒါဘဲ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ် သိဒါမှ အဲဒါမှ မဂ် အမြင်ဘဲဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါကြပလား?။

အခုသိတဲ့အမြင်, အခုရတဲ့ မဂ်အမြင်မှ သံသရာဒုက္ခသိမ်းမယ် ဒီအမြင် မရသေးရင် သံသရာဒုက္ခ သိမ်းဘို့လမ်း မမြင်တော့ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒီအမြင်မရဘဲနဲ့ မသိဘဲနဲ့ ကြောင်သေ, သေသွားရင် ကောင်းပါအုံးမလား?၊ တိရစ္ဆာန်နေ, နေရပီး တိရစ္ဆာန်သေ, သေရဘို့ဘဲ ရှိတယ်ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ ဒကာ ဒကာမတွေ့ဘယ်အနေနဲ့ ဘယ်အသေကြုံရင်တုံး?လို့ မေးလိုက်ပါတယ်၊ ဘယ်အသေမှ မကြုံရင် ကြုံးစား အားထုတ်ကြ။

ဒီတော့ ဘယ်တော့မှ မလွတ်လပ်စေနဲ့၊ ဘယ်စိတ်ပေါ်ပေါ် ဖြစ်ပျက်ရှုပေး၊ ကိုယ့်သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် ကြည့်မှ

မဂ်အမြင်ဖြစ်မယ်၊ ကြိုးစားကြည့်ပေးကြ၊ သဘောပါ ပလား?၊ ဘုရားက ရှေးဦး မြင်တဲ့အမြင်ဟာ မိဿက အမြင်ဘဲတဲ့၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်မြင်မှ မဂ်အမြင်ဘဲလို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ပွါးများပီး ခရီးဆုံးမှ မဂ် အမြင်ကျမယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ "ရင်ဝ လှံစူး ထိပ်ဦးလောင်" ဥပမာကဲ့သို့ နှလုံးပိုက်ပီး ဒီအမြင်—မဂ်အမြင် အရင်ရအောင် လုပ်ပါလို့ ဟောတော်မူခဲ့တယ်၊ သဘောကျ ပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ မိမိရင်ဝမှာ လှံစူးနေရင် ဒီစူးတဲ့လှံမနှုတ်ဘဲနဲ့ ဒီပြင်အလုပ် လုပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား?။ မိမိဦးခေါင်းမှာ မီးတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက်ပီး လောင်နေရင် ဒီမီးကိုမငြိမ်းမသတ်ဘဲ၊ ဒီပြင်အလုပ် လုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား?၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီဥပမာအတူထားပီး သက္ကာယဒိဋ္ဌိစင်တဲ့ ဒီမဂ်အမြင်ရအောင် အားထုတ်ရမယ်၊ ရင်ဝမှာစူးတဲ့လှံနဲ့တူတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ၊ ဦးခေါင်းမှာစွဲလောင်နေတဲ့မီးနဲ့တူတဲ့ သတ္တာနုဒိဋ္ဌိ၊ ဒီအယူမှားကို ပယ်သတ်ဘို့ရာ ဒီပြင်လုပ်စရာ ဟူသမျှ အသာချထားပီး ဒီ—မဂ်အမြင်ကို အရင်ရအောင် လုပ်ကြပါလို့ ဆိုလိုတယ်၊ နားလည်ပလား?။

ဒီအမြင်မှမရရင် ဒါမှမဟုတ်ရင် အပါယ် သွားဘို့က သေချာလို့ဘဲ—တဲ့၊ သဘောပါ ကြပလား?။ သဘောပါ ရင် ကြိုးစားကြ။

ဒကာ-ဒကာမတွေ အားကျဘို့ အားကိုးဘို့အလွန်ဘဲကောင်းပါတယ်၊ ကြိုးစားအားထုတ်ကြ၊ အရောအမြင် မိဿကအမြင်နဲ့

သေရတောင် အပါယ်မကျနိုင်တော့ဘူး၊ ကျေနပ်ပလား?၊ ဖြစ်ပျက်,အရေးကြီးတယ်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် မိသက အမြင်, အရောအမြင်ရဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ပဌမ ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ မြင်အောင်ကြည့်ပေးကြ၊ ရှင်းပလား?။ ဘုရားက (၄၅)လေးဆဲ ဝါလုံးလုံး ဒါကိုသိစေချင်လို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ မနားမနေ ဟော တော်မူခဲ့ရဒါဘဲ၊ ပေါ်ကြပလား?။

ဘုရားက အရေးထားသလောက်,ဒကာတို့တတွေက,ပေါ့တန်နေရင် ကောင်းနိုင်ပါအုံးမလား?။ ဘုရားက အရေးထားပီး ဒါလောက် အပင်တပန်း ခံတော်မူဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ?....။ ဘယ်သူ့အကျိုးမြော်ကိုးလို့လဲ? လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားကြမြင်ကြပလား?။ မဖြစ်မမြင်ရင် ဥစ္စာဒ ဒိဋ္ဌိ ဝင်မယ်၊ အပျက်မမြင်ရင် သဿတဒိဋ္ဌိဝင်မယ်၊ အဖြစ်အပျက်မြင်ဥစ္စာဒ,သဿတ နှစ်မျိုးလုံး စင်သွားမယ်၊ ရှင်းပလား?။ ဒါကြောင့် အဖြစ်နဲ့ အပျက် မြင်အောင် ဝိပဿနာ ရှုကြလို့ တိုက်တွန်းနေဒါ၊ သဘောပါပလား?။

ဝိပဿနာဉာဏ်က ကိုယ်မွေးဒါ—ကိုယ်သေဒါသိရတယ် ဒီလို သိမှ လူဖြစ်မယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒါမသိသေးရင်လူမဖြစ်သေးဘူး ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ဘဲ၊ ဒို့ဒကာတွေ လူဖြစ်ပလား?မေးလိုက်ပါတယ် မဖြစ်သေးရင် ဖြစ်အောင်ကြိုးစားကြ၊ အဖြစ်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အစ၊ အပျက်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အဆုံးဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒို့—ဒကာ ဒကာမတွေ အင်မတန် ကံကောင်းကြလို့သာ အခုလိုလွယ်လွယ် နဲ့ သိနိုင်ကြဒါ၊ ဒီအသိရနိုင်ဘို့ဟာ လွယ်တယ်လို့မျှား မမှတ်လိုက်ကြနဲ့၊ မလွယ်ပါဘူး။

ဘုရားရှင်ဟာ သေကောင်ပေါင်းလဲ အားထုတ်ပီးမှ ဒီအသိ ဉာဏ်ရတော်မူခဲ့ဒါ။ ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အသိဉာဏ်ရဘို့ အလွန် ခဲယဉ်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ။ ဘုရားရှင်ဟာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အကြောင်းအကျိုးအဆက်ဆက် ဖြစ်ဟန်—ပျက်ဟန်—ချုပ်ဆုံးဟန်ကို အဖန်ဖန် ဉာဏ်နဲ့ မြင်တော်မူ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တော်မူလို့ ဥဒါန်းစကား ကျူးရင့် မြွက်ဆိုတော် မူလိုက်တယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ။

"ယဒါ ဟဝေ ပါတုဘဝန္တိ ဓမ္မာ၊ အာတာပိနော
ဈာယတော ဗြဟ္မဏဿ။
အထဿကခ်ါ ဝပယန္တိ သဗ္ဗံ၊ ယတော ပဇာနာတိ
သဟေတု ဓမ္မံ။
.....လ.....၊ ယတော ခယံ ပစ္စ
ယာနံ အဝေဒိ"။ ။

စတဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဆို ကျူးရင့်တော်မူတယ်၊ အဓိပ္ပါယ်ကတော့....

"သမ္မပဓါန် ဝိရိယစွမ်းအားနဲ့ ခန္ဓာကာယမှာ စွဲးစိုက်ပီး အားထုတ်နေတဲ့အခါ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတရားတွေဟာ အကြောင်းအားလျော်စွာထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်ပေါ်လာကြတယ်" အဲဒီအခါမှာ အကြောင်းတရားနှင့် အတူ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကျိုး၊ ရုပ်နာမ် တရားများကို ပိုင်းခြားပီး သိတော်မူတယ်၊

ဒါကြောင့် အဲဒီအခါမှာ ယုံမှားခြင်းဟူသမျှ လုံးဝ ကင်းပျောက်သွားတော့တယ်” “ အဲဒီ အကြောင်း ကြောင့်ဘဲ၊ အကြောင်းတရားတို့ရဲ့ ကုန်ဆုံးရာဖြစ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို သိတော်မူတယ်”

စသည်အားဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဥဒါန်းကျူးရင့်တော် မူတယ်၊ ဒီအဓိပ္ပါယ်ဟာ “ ဥဒါန်း ပါဠိတော် ”မှာ လာတယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဒီတော့ ဒကာ–ဒကာမတွေ ဒါလေး နှစ်ခုဟာ ဘုရား ဖြစ် ကြောင်းပါ လားလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါနှစ်ခုသိလို့ ဘုရား ဖြစ် တော်မူဒါဘဲ၊ ဒါနှစ်ခုသိလို့ ဘုရား ဖြစ်တာဘဲ ဆိုပီး ဝမ်းသာ တော်မူတယ်၊ သဘောပါပါလား ?။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာ မြင်လို့—သိလို့ ဝမ်းမြောက်တော် မူဒါဘဲ၊ ရှင်းကြ ပလား ?။ ဒီတော့....ဒီနှစ်ခုသိရင် သာမည မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ဆုံးဖြတ်ပီး ဒီအမြင်ရအောင် ကြိုးစားကြ။

ဒါကြောင့် ဒကာတို့တတွေ ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုဒါ ပေါ်ကြပလား ?။ဒါမမြင်ရင် ဒကာတို့တတွေ အသက်ရှေ လေလေ, ကြောင့်,အသက်ရှည်သလိုဘဲ မခြားတော့ဘူး၊ ရိပ်မိပ လား?၊အဝိဇ္ဇာနဲ့ မသိဒါနဲ့ အသက်ရှည်နေဒါဟာ သက်ဆိုးရှည်ဒါ ပါဘဲ၊ ကြောက်သက်ရှည်နည်းနဲ့ တော့ မရှည်ဒါက တော်လေအုံး မယ်ဘဲ၊ ဒယ်အိုးက တက်နိုင်ဘို့လမ်း မမြင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အေးနေဘို့အချိန် မရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒါနလဲ အားကိုးမရဘူး၊ သီလလဲဝိပဿနာမပါရင် မပီးဘူး၊ သမထလဲ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဝိပဿနာသာ လိုရင်းစဲ့၊ ဝိပဿနာမပါရင် ဘယ်အခါမှ မပီးဘူးဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာဖြစ်အောင် ဖြစ်ပျက်ရှုကြ၊ သောတာပန် ဖြစ်ချင်ရင် ဒီနှစ်ကြောင်းကြည့်၊ ဒီနှစ်ကြောင်း သိရမှာ၊ ဒီနှစ်ကြောင်းသိမှသာ, သောတာပန် ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ရှင်းပလား?။ ဘုရားက ဒီအဖြစ်အပျက်မှ ကိလေသာ မာရ်စစ်သည်ကို အကုန်အောင်ပွဲခံရတာဘဲလို့ ဟောတော်မူဟယ်၊ ရိပ်မိပလား!။ "ဝိဓူပယံ တိဋ္ဌတိ မာရသေနံ—မာရ်မင်းစစ်သည်တွေကို ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပီး၊ ဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ၊ ပြောင်ပြောင်—ဝင်းဝင်းထွန်းလင်းတောက်ပ,ပီး နေတယ်" တဲ့။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ကျေနပ်ပလား?။ အဲဒီလို ထွန်းလင်းတောက်ပ,ဒါဟာ ဖြစ်ပျက်မြင်လို့ဘဲ ဖြစ်ပျက်မြင်လို့ လင်းဒါလို့မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြပလား?။ ဘုရားရှင်ဟာ ဒီဖြစ်ပျက်နှစ်ခုနဲ့ ဒီဖြစ်ပျက်နှစ်ခုကြောင့် ဘုရားဖြစ်တော် မူလာရဒါဆိုရင် လွဲမလား?မလွဲပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနှစ်ခုမြင်ဘို့အရေးဟာ အလွန်ကြီးတဲ့အရေး၊ ဒါမမြင်ရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပီး ကြိုးစား,အားထုတ်ကြ။ ဒါကြောင့် ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေ ကိလေသာမာရ်မအောင်သေးရင် အေးနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကိလေသာမာရ်မအောင်သေးရင် ကြွက်ကလေးလုပ်ပေးလိုက် ခွေးကလေးလုပ်ပေးလိုက်၊ ကြောင်ကလေး လုပ်ပေးလိုက်၊ ဘယ်သူကလဲ?၊ ကိလေသာနဲ့ ကံက လုပ်ပေးဒါဘဲ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ဘာအဖြစ်မဆို ကိလေသာနဲ့ ကံကလုပ်ပေးလို့ ရဒါချည်ဘဲ၊ ကိလေသာ ခေါင်းဆောင် ကံက နောက်

လိုက်၊ ရှင်းပလား ?။ ရလာသမျှဟာ သူများပါးစပ်ထဲလမ်းဆုံး ရမှာချည့်ဘဲ၊ သူများပါးစပ်ထဲ မသာချဘို့အပြင် ဘာမှမရှိဘူး၊ ကျေနပ်ပလား ?။ ကဲ့ဖြစ်, နှဲ့ဖြစ်, မြင်းဖြစ် လူ့ပါးစပ်ကဲဘဲ၊ တော်တော်ကြာ မြွေဖြစ်, ကြောင်ပါးစပ်ထဲဘဲ၊ နောက်ဝါး—အမျိုးမျိုး၊ သားကောင်အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေးလိုက်လဲ လူ့ပါးစပ်ထဲငယ်တဲ့ အကောင်က ကြီးတဲ့အကောင် ပါးစပ်ထဲလမ်းဆုံး၊ အဲဒီမှာ,မသာချရဒါဘဲ၊ ပေါ်ကြပလား?ဒါဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ?၊ ကိလေသာ လက်ချက်ဘဲ၊ ကိလေသာ မာရ် မအောင်သေးရင် ခံဘို့သာ ပြင်ထားကြဘို့ဘဲရှိတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒီတော့ ကိလေသာမာရ် အောင်နိုင်ရေးအတွက် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှုကြ၊စိတ်ကြိုက်ရင်စိတ်၊ ရုပ်ကြိုက်ရင်ရုပ်ရှု၊ ဝေဒနာကြိုက်လဲ ဝေဒနာရှု၊ ကြိုက်ရာတခုကို ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ရှုကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်မှ မင်္ဂအမြင်ရမယ်၊ မင်္ဂ အမြင်ရချင်ရင် ဖြစ်ပျက်အရင်မြင်အောင်ကြည့်ပေးရမယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။ဒါကမှ မရှုချင်သေးဘူးဆိုရင် ကိလေသာတော ထ,ချင်လို့ဘဲ၊ ကိလေသာတော ထ,ပီး သေခြင်းဆိုး အမျိုးမျိုးနဲ့ သေချင် သေးလို့ဘဲဆိုဒါမှတ်လိုက်ကြ၊ သဘောပါပလား?။

ကိုင်း.... ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြဦးစို့။

....★....

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

ရှေ့ကဖြစ်ပျက် နောက်ဉာဏ်မင် တရာတော်
ဆောင်ပုဒ်။

ခန္ဓဒုဖြစ်စဉ်၊ ချိန်ကိုက်ဝင်၊ ဟောလျှင် ဆရာမြတ်။
ခန္ဓာမုန်းဝင်၊ မလိုချင်၊ ဆုံးမြင် ဟောနိုင်တတ်။
လက်ရှိခန္ဓာ၊ ဖြစ်စဉ်မှာ ရှုကာနာကြားအပ်။
တပည့်—ဆရာ၊ ညီညွတ်ပါ၊ ဒိဋ္ဌာနိဗ္ဗာန်မြတ်။
သံယုတ်ပါဠိ၊ ဟောညွှန်ရှိ၊ ဝိစိ ကင်းစ္ဆာမှတ်။
ပါရမီဆို၊ ဘိတ်မလို၊ ကြည်ညို ကျင့်ထုတ်အပ်။
ဒိဟစိတ်ဝင်၊ ယုံမှားလျှင်၊ ပိတ်ဆင် ကျွတ်လမ်းမြတ်။

သတိချပ်။

အဇ္ဈတ်ခန္ဓာ၊ ဉာဏ်စိုက်ကာ မြဲစွာကပ်၍ရှု။
ရှုလေ—ကြည့်လေ၊ အသေတွေ့၊ ပုံသေ မျက်ဝါးပြု။
အသေကြောက်လျှင်၊ မသေခင်၊ မြန်လျှင် ရောက်လိုမှု။
ဓမ္မာနုဓမ္မ၊ ပဋိပန္နဲ့ ညီမျှ ကျင့်ထုတ်ပြု။
ဒဋ္ဌာရခြောက်ခင်၊ ဉာဏ်မြတ်ယှဉ်၊ အစဉ် ဖြစ်ပျက်ရှု၊
ဖြစ်ပျက်ချည့်သာ၊ မျှားမြင်ခါ၊ ကင်းကွာလိုချင်မှု။
လုံချင်ကင်းပျောက်၊ ခွါပဆုံးရောက်၊ မျက်မှောက် နဗ္ဗာန်ဆို။

တရားသား။ ။ ဒကာ—ဒကာမတို့ ဒီကနေ့ညမှာ အထူးတလည် သိမှတ်ထားကြဘို့ အဓိပ္ပါယ် အချက်ကို ပြောရမယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့.... တရားဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ တရားဟောဆရာက ဒကာ—ဒကာမတို့ သန္တာန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ယခုပေါ်ဆဲ

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အတိုင်း, ဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဟောပြရမယ်၊ ဒကာတို့ကလဲ မိမိသန္တာန်မှာ လက်ရှိဖြစ်နေဆဲ, လက်ရှိဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ထားရမယ်၊ ဟောတဲ့သူကလဲ မုန်းအောင်,မလိုချင်အောင်, ချုပ်အောင် ဟောနိုင်ရမယ်၊ အဲဒီလို ဟောနိုင်တဲ့ ဓမ္မကထိကမှ—ဓမ္မကထိက အစစ်လို့ ဆိုရမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?။

အခုအချိန် ဒကာ—ဒကာမတို့ သန္တာန်မှာ တရားနာတဲ့စိတ်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ ဒီစိတ်နောက်က သောတ, ဝိညာဏ် စသည်ပေါ်နေတယ်၊ အဲဒီလို ပေါ်နေဆဲ စိတ်အစဉ် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အစဉ်ကို မုန်းအောင်, မလိုချင်အောင်, ဆုံးအောင် ဟောနိုင်မှ ဓမ္မကထိက အစစ်ဘဲလို့ ဆိုရမယ်၊ ရှင်းပလား ?။ ဒကာ—ဒကာမတွေကလဲ အားထုတ်ချင်လို့ ကျင့်ချင်လို့ နာတဲ့တရားမျိုးဆိုပီး နာကြမှ၊ နာယူကြမှ တရားနာခြင်း အစစ် အမှန် ဆိုနိုင်တယ်၊ တရားနာဒါ—နာလို့ကောင်းလို့ နာဒါမျိုးမလိုဘူး၊ တရားနာမှု အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိပလား?။

နောက်ပီး တရားကို ကျင့်တဲ့အခါမှာလဲ ကိုယ့် သန္တာန်မှာ ပေါ်နေတဲ့ ခုပေါ်ဆဲ ဖြစ်တဲ့ တရားကလေး တခုထဲကို လက်ကိုင်ထား၊ အဲဒီလို တရားတခုထဲကို လက်ကိုင်ထားပီး မုန်းအောင် မလိုချင်အောင်, ဆုံးအောင်ကျင့်မှ အမှန် ကျင့်ဘဲလို့ မှတ်ကြ။ အဲဒီလို ညီညွတ်အောင် ဆရာက ဟောလို့ တပည့်ကလဲ ဒီနည်းအတိုင်း နာယူမှ ကျင့်ကြံမှ လမ်းမှန်ကျမယ်၊ အဲဒါမှ အဟောနဲ့ အနာ ညီညွတ်မယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။ဒီလို ဆရာ—ဒကာ ညီညွတ်မှသာ ဒိဋ္ဌဓမ္မ နိဗ္ဗာနပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြမယ်၊ ဆရာ—ဒကာ ညီညွတ်ပါမှ ဒိဋ္ဌဓမ္မနိဗ္ဗာန်ရနိုင်မယ်၊ ရနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်မယ်လို့ သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ဟောတော်မူဘာယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ-ဒကာမတွေကျေနပ်ပလား၊ ပါရမီမလိုပါဘူး၊ ဒီလို နှစ်ဦးနှစ်ဘက် အဟောနဲ့—အနာ ဆရာနဲ့—ဒကာ ညီညွတ်ရင် ပီးပါတယ်၊ အခု မျက်မှောက်ဒိဋ္ဌဘဲ နိဗ္ဗာန်ရမယ်လို့ ဘုရားက ဟောထားတော့ သံသယဖြစ်ဘို့ မရှိတော့ဘူး၊ ပါရမီနဲ့ ရိုးမယ် မဖဲနဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့ မလားလို့ မင်တွေးနဲ့၊ ဝိဝိကိစ္ဆာတလုံးခံရင် သွားဖဲ့လမ်းပိတ်တယ်၊ ယုံမှားသံသယဝင်ရင် ကိုယ်ကျတ်မဲ့လမ်း လွတ်မဲ့လမ်းကို တားလိုက်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား ?၊ ဒါကြောင့်ဘုန်းကြီးက ကြိုတင် သတိ ပေးလိုက်တာယ်၊ ဝိဝိကိစ္ဆာဘက် မလွဲပါနဲ့လို့ ဘုရားစကားတော်ကို မယုံမကြည်!မရှိပါနဲ့လို့၊ ရိပ်မိပလား ?။

ဝိဝိကိစ္ဆာဟာ နှယ်နှယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့တရား၊ သူတလုံးထဲက အပါယ်တွန်းချနိုင်တယ်၊ ကျေနပ်ပလား ?။ဘုရားက, စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေဒနာဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ဖြစ်ဖြစ် ရုပ်နာမ်တခုခုကို မုန်းအောင်, မလိုချင်အောင်, ဆုံးအောင်ရှုကြ၊ ရှုရင် ဒိဋ္ဌဓမ္မ နိဗ္ဗာန်ရမယ်လို့ အဒဿအချ ဟောတယ်၊ ရှင်းကြပလား ?။တရားဟောပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အချက်သုံးချက် အဲ့ဒီသုံးချက်က တခုသောတရားကို မုန်းအောင်၊ မလိုချင်အောင် ဆုံးအောင် ဟောရမယ်၊ နားလည်ကြပလား ?။

တရားနာတဲ့ ဒကာ—ဒကာမတို့ကလဲ မိမိခန္ဓာမှာ တမျိုးမျိုး ပေါ်မယ်၊ မြင်စိတ် ပေါ်ချင်ပေါ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြားစိတ် နံစိတ်၊ စားစိတ်၊ တွေ့စိတ်၊ မနေသာစိတ် တခုခု ပေါ်မယ်၊ ဒီလို ပေါ်တဲ့အခါ ပေါ်ဒါကိုမိအောင်ကြည့်၊ မလွတ်အောင်ရှုပေးကြ ဥပမာ စားစိတ်ကလေး လျှာမှာ ပေါ်တယ်ဆိုပါတော့ အဲဒါ

စားစရာ ထမင်းဟင်း, စားစရာ အစာအဟာရကြောင့် ပေါ်လာရဒါဘဲ၊ စားစရာဒစာကြောင့် အစာကပြုပြင်လိုက်လို့ ပေါ်လာရဒါပါ၊ ရှင်းပလား?။ အဲဒါဟာ စားစရာစဲ့ပြီး စားစိတ်ပေါ်တဲ့ အတွက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားဘဲ၊ ဒီစားစိတ်ဟာ သူ့အလိုလို ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အလိုလို မဖြစ်ဘူး၊ စားစရာကြောင့် အစာဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်လာတာဘဲ၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒီစားစိတ်ဟာ အကြောင်းမကင်းဘူး၊ အကြောင်းကြောင့် ပေါ်တဲ့ တရားမို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ စားစိတ်ကလေးကို မုန်းအောင်ရှုဘို့လိုတယ်၊ ရှုဘို့နည်းက "ထမင်းတလုပ်စားလိုက်၊ အရသာတမျိုးပေါ်လိုက်၊ အစားတခုစားလိုက်၊ အရသာ,တမျိုးပေါ်လိုက်၊ အဲဒီလို အစား အမျိုးမျိုးစားတိုင်း အရသာ,အမျိုးမျိုး ခဏခဏပေါ်တယ်၊ဒီပေါ်တဲ့အရသာဟာဒီလျှပေါ်မှာဘဲ ပျောက်,ပျောက်ပီးသွားတယ်၊ ဒီလိုပေါ်ပီး ပျောက်သွားဒါဟာ စားရင်းသေဒါဘဲ၊ ဘယ်သူသေဒါလဲ? ဆိုတော့.... စားစိတ်သေဒါဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ အရသာပေါ်ဒါ၊ သိဒါဟာ စားစိတ်နဲ့ သိဒါ၊ ဒီတော့ စားစိတ်သေဒါ ဆိုတဲ့အချက် ရိပ်မိပလား?။ အဲဒါဟာ စင်စစ်တော့ စားချင်တဲ့လူ သေဒါပါဘဲ၊ သဘောပါပလား?။

ဒီတော့ စားချင်တဲ့သူဒီနေရာတွင် သေဒါဘဲလို့ ဉာဏ်စိတ်ပေါ်လာမယ်၊ ဒီလိုဘဲ စားလိုက်,သေလိုက်၊ စားလိုက်,သေလိုက်၊ နောက်ကနေပီး ဉာဏ်နဲ့ကြည့်တော့ ကိုယ့်မသာ ကိုယ်မြင်ရမယ် ရှင်းပလား?။ အစာ စားတိုင်း စားတိုင်း လျှပေါ်မှာ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်နေတဲ့ ကိုယ့်မသာချည့် ကိုယ်တွေ့နေရတော့ ကြာရင်

ငြိုးငဲ့လာမယ်၊ ကြာလေ ကိုယ့်မသာ ကိုယ်—မကြည့်ချင်လေ ဖြစ်ပီး မုန်းလာမယ်၊ ဒကာတို့ စမ်းပီး စားကြည့်ကြ၊ ဥာဏ်နဲ့ စမ်းစားကြည့်ရင် လက်တွေ့သိရမယ်၊ သဘောပါပလား?။

စားချင်ရင်လဲ သေချင်လို့ဘဲ၊ ဝတ်ချင်ရင်လဲသေချင်လို့ဘဲ ကြည့်ချင်ရင်လဲသေချင်လို့၊အဆင်းတခုခုကို ကြည့်စိတ်ပေါ်လို့ ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဒီ စိတ်ကလေး သေပီ၊ မရှိတော့ဘူး။ ပေါ်လာပီး ချက်ချင်းပျောက်သွားဒါဘဲ၊ သူ့နေရာမှာ နောက် စိတ်,အစားထိုးလို့သာ ပျက်သွားဒါမသိဒါဘဲ၊ငါကြည့်တယ်လို့ ထင်မြင်ဒါ၊ အမှန်က တစိတ်ပီးတစိတ်, ဖြစ်ပီးပျက်,ဖြစ်ပီးပျက်နဲ့ အစဉ်မပြတ် မရပ်မနား ဖြစ်ပျက် နေဒါဘဲရှိတယ်၊ ဒါကိုဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ရင် လက်တွေ့သိရမယ်၊ အမှန်အတိုင်း သိရမယ်၊ သဘောပါပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ကိုယ်တွေ့ ဥာဏ်မြင် ဖြစ်အောင် အားထုတ်ရမယ်၊ အခုိန်ဆဲအခုိန်ဧ့ မနေကြနဲ့တော့၊ ဧ့နေရင် ကိုယ့်မသာ ကိုယ်မမြင်ဘဲ သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေရမယ်၊ ရိပ်မိပလား?။ အားထုတ်ကြည့်ရင် ကိုယ့်မသာတွေ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ရမယ်၊ မြင်ရင်မလိုချင်၊ ဒီအသေက လွတ်ချင်စိတ် ပေါ်မယ်၊ လွတ်ချင်တဲ့ဥာဏ်လာမှ အသေလွတ်ရာ ရကြမှာ၊ ရှင်းပလား?။ ဒါကြောင့် ဘုရားက ဒကာ-ဒကာမတွေ့ရဲ့အဖြစ်မှန်ကိုသိတော်မူသနားတော်မူလို့ မသေရာကို ရှာကြလို့ ဟောတော်မူဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ပေါ်ကြပလား?

ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်ရင် ကောင်းဒါ တခုမှ မမြင်ရဘူး၊ အသေဒုက္ခချည့်မြင်ရမယ်၊ တသေပီး-တသေ၊ တသေပီး—တသေ

ခဏခဏသေနေကြရဒါ၊ဒီလိုသေရဒါ ကိုယ်တိုင်သေရဒါချည့်ဘဲ၊ ဒီဟာတွေကို ဉာဏ်နဲ့မြင်လာတော့ မုန်းလာမှာဘဲ၊ အမုန်းမျိုးလာရင် အသေတွေ ချုပ်ဆုံးပီး အသေလွတ်ရာ ရကြမယ်၊ ဒါကြောင့် မိမိသန္တာန်မှာဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပေးကြ၊ ဘာလာလာကြည့်ပေး၊ စားချင်ဒါလဲကြည့် အသေ ငတ္တမှာဘဲ၊ နားထောင်ချင်၊ ကြံစည်ချင်လဲသေချင်လို့၊ ဒီလိုရှောက်ပီးဉာဏ်နဲ့ကြည့်၊ အသေချည့်သာ တွေ့ရမယ်၊ နားလည်ပလား?။

ဒါကြောင့် မပြတ်ကြည့်ပေးကြ၊ ကြည့်ရင် မသာချည့်သာ တွေ့ရမယ်၊ အလောင်းချင်းသာ ထပ်တော့တယ်၊ အကောင်းတခုမှမမြင်တော့ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?။ ဒါကြောင့် ကြည့်ပေးကြ၊ မကြည့်ရင်ဖြင့် မတွေ့ကြဘူး၊ တရားတော် သူပြောမယုံကိုယ်တွေ့ကြုံရမယ်၊ သန္ဓိဋ္ဌိကော—တဲ့၊ သဘောပါပလား?။ ဒါက ဒိဋ္ဌမမ္မနိဗ္ဗာန်ရချင်တဲ့သူအတွက် ဒီတရားကို ဟောရဒါ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ဒိဋ္ဌမမ္မနိဗ္ဗာန် ရချင်ကြရင်ဖြင့် အားထုတ်ကြဘို့ဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?။ ပါးစပ်ဖျားကလေးနဲ့သာ နိဗ္ဗာန် ရ ရပါလို့၏ နဲ့တောင်းပီး အားမထုတ်ရင်ဖြင့် ဒကာတို့ဟာ လူညာတွေလား? လို့၊ မေးလိုက်ပါတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။

ကိုယ် သန္တာန်မှာပေါ်မယ်၊စိတ္တာနုပဿနာရှုရင် စိတ် ၆-မျိုးမျက်လုံးစိတ်,နားစိတ်,နှာခေါင်းစိတ်, လျှာစိတ်,ကိုယ်ကာယစိတ်မနောစိတ်လို့၊ အဲဒီ ခြောက်မျိုးပေါ်မယ်၊ ပေါ်သမျှ မလစ်အောင် လိုက်ကြည့်၊ ကိုယ့်အသေချည့် တွေ့ရမယ်၊ ခြောက်ဒွါရမှာဖြစ်တဲ့ ခြောက်စိတ်ကို မလွတ်အောင် လိုက်ကြည့်၊ ပေါ်ရာကိုသာကြည့်၊ ကြည့်ရင် ဖြစ်ပျက်တော့ချည့် တွေ့မယ်၊ ဖြစ်လာပီးပျက်သွား၊ ဖြစ်လာပီးပျက်သွားနဲ့ဖြစ်ပျက်တွေ့ချည့်ဘဲတွေ့ရမယ်

အဲဒီတွေ့တဲ့ ဖြစ်ပျက်ကိုကြည့်ပါမျှားလာတော့ ကြာရင် မုန်းလာမယ်၊ အဲဒီကနေ ဆုံးအောင် ဆက်ပီး ကြည့်ရမယ်၊ ဆုံးအောင် ကြည့်ဘို့ ဒို့—တာဝန်ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ သူမျှား အသုဘ, လိုက်ပို့ကြတဲ့အခါမှာ မသာပို့ရင်းနဲ့ ဟေးလဲ့းဝါးလား စကားပြောနိုင်ဒါ ဘာလို့လဲ?၊ မသာပို့ ရင်း စီးပွါးရေး, ကြီးပွါးရေး, သားရေး,သွီးရေး စကားတွေ့ ဖေါင်နေအောင် ပြောနိုင်ကြတယ်၊ ဒါ ဘာ့ကြောင့်လဲ?၊ အဲဒါ သူမျှားသေဒါသာသီပီး ကိုယ်သေဒါ ကိုယ်မသိကြလို့ သာဘဲ၊ကိုယ်သေဒါသိရင် ဟေးလားဝါးလား မလုပ်နိုင်ကြပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?။ သူမျှား သေဒါတွေ့ အိမ်ရှေ့က အလောင်း [၄၀—၅၀]လောက်မျှား ဖြတ်သွားရင် ဘယ်နှယ်မျှား နေပါ့မလဲ?။ ရှုံမုန်းလာမှာဘဲ၊ အဲဒီအမုန်းက ဥာဏ်မုန်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်တာဘဲ၊ ကြောက်တဲ့ဒေါမနဿဘဲ၊ သံဝေဂ ဥာဏ် မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ အဲဒါကို သဘောပါကြရဲ့လား?သူမျှားသေလို့ အလောင်း (၄၀—၅၀)လောက် မြင်ရတော့ ကြောက်တယ်၊ ကိုယ့်မသာတွေ့ နာရီမိနစ် မလပ်အောင် အလောင်းချင်း ထပ်နေဒါကိုတော့ မကြောက်ကြဘူး၊ အဲဒါ မသိလို့၊ မသိသားဆိုးဝါးချက် ဘလောက်မျှားသန်သလဲ စဉ်းစားကြ၊ သူမျှားကျတော့ ကြောက်တယ်၊ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြောက်အောင် လုပ်ကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကရှေ့ အရပ်ပေးမျက်လုံးဖြုတ်ပီး ဘုရားပေး မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပေးကြ၊ ခန္ဓာမှာ ဘုရားပေးတဲ့ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်ရင် အမှန်သိပီး အသေလွတ်ရာ နိဗ္ဗာန်ရကြမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ အခုအနေမှာ စားလဲ စားသေသေကြ၊အိပ်လဲ အိပ်သေသေနေကြ၊ ဘယ်မှာနေနေ ဘာလုပ်နေနေ အသေချည့် ပါဘဲ၊ အဲဒါ ဒကာ—ဒကာမတွေ ကိုယ်တိုင်က အသေဆုတောင်း ထားကြလို့ အခု ကိုယ်ပိုင် ရနေကြဒါပါ၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?။ လူ—ဖြစ်ရပါလို၏ဆိုဒါ လူသေ,သေရပါလို၏ဆိုဒါဘဲ၊ နတ်ဖြစ်ရ ပါလို၏ ဆိုတော့ နတ်သေ, သေရ ပါလို၏ဘဲ၊ ရှင်းပလား?။ ဒါတွေကို ကိုယ်တိုင် တောင်းယူခဲ့ကြဒါ၊ ဒကာတို့က အသေနဲရင် မကြိုက်နိုင်ဘူး၊ ဘဝ ဆက်တိုင်း—ဆက်တိုင်း လူ့ပြေ—နတ်ပြေ အကြိမ်ကြိမ်တဲ့၊ အဲဒါ အသေဆုတောင်းဒါ၊ အသေများများ ရရပါလို၏ ဆိုဒါနဲ့ အတူတူပါဘဲ၊ အသေကို ဘယ်လောက် ကြိုက်တယ်—မကြိုက်တယ်ဆိုဒါ ပြောဘဲ မပြောချင်တော့ဘူး။

နိဗ္ဗာန်ကို အခုရရင်တောင် ယူချင်တဲ့ အဓိပ္ပါယ် မပါဘူး၊ ဒကာတို့ဟာက လူ့စည်းစိမ်, နတ်စည်းစိမ် အကြိမ်ကြိမ် ခံစား၍ အဆုံးစွန်သော ဘဝမှာ နိဗ္ဗာန် ရောက်ရပါလို၏နဲ့ ဆိုကြတယ်၊ အဆုံးစွန်သော ဘဝဆိုဒါ ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူးလို့ မှတ်လိုက် ကြ၊ ကိုယ်က ဆုံးချင်ရင် ဒီ ဘဝမှာတင် ဆုံးနိုင်တယ်၊ မဆုံး ချင်ရင် ဘယ်တော့မှ မဆုံးဘူး၊ ဆုံးချင်တဲ့ ဥာဏ်လာမှ ဆုံးမှာ၊ ရိပ်မိကြပလား ?။ အကြိမ်ကြိမ်ခံစား၍ ဆိုဒါဟာ ဒကာတို့တတွေ အသေတွေကို ခံစားချင်ဒါလား? မသာလောင်းတွေ ခံစားချင် တယ်လို့ ဆိုဒါလား ? မေးလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ အိပ်နေတဲ့အခါမှာလဲ သေနေဒါဘဲ၊အိပ် နေတဲ့အခါ ထွက်လေ—ဝင်လေ ရှူရှိုက်နေဒါဟာ ထွက်သေ— ဝင်သေ,ရှူသေ,ရှိုက်သေ လုပ်နေကြဒါပါ၊ အဲဒါ သေချင်လို့

တနာရီမှာ ထွက်သက်[၃၆၀] ဝင်သက်ကလဲ[၃၆၀]တနာရီ အတွင်းမှာတင်(၇၂၀)တောင် သေနေတယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။ ကြားမှာ ဘာမှမညှပ်ဘူး၊ တသေးဖီး တသေ အသေချင်းသာ ထပ်နေဒါပါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?။ ဒါကို မသိမမြင်တော့ ခင်လို့ မင်လို့ရတယ်၊ ပျော်လို့ ရှင်လို့ရကြတယ်၊ ဒီအသေတွေ မသာတော့ အမှန်သိ အမှန်မြင်ရင် ပျော်လို့ ရှင်လို့ လဲမရ၊ ခင်လို့ မင်လို့ လဲ မရကြတော့ပါ ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီကရှေ့ ဒို့ဒကာတွေ ဥာဏ်ကိုဆရာတင်ကြတော့ ဥာဏ်ကပြဒါကြည့်၊ ဥာဏ်ပြောသောစကားနားထောင်ကြ၊ဒါမှ အမှန်ကျမယ်၊ ဥာဏ်ဆရာတင်ပီး ခန္ဓာမှာ ကြည့်ပေး၊ ဥာဏ်နဲ့ ကြည့်တော့ အသေချည့်သာတွေ့ရမယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ ကြည့်ကြ ရင် ပျော်တဲ့စိတ်မလာဘူး၊ မုန်းတဲ့ဥာဏ်ဘဲလာတော့မယ်၊ ဥာဏ် မပါရင် သံသရာမှာ ကြက်ကန်းသွား လိပ်ကန်းသွား သွားနေရ ဘို့ဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဥာဏ်ဆရာတင်ကြ၊ ဥာဏ် ဆရာတင်တော့— ဘဝသံသရာမှာ အသေတွေ့ချည့်မြင်ရမယ်၊ မြင်ရတော့... မလို ချင်တော့ဘူးပေါ့၊ မလိုချင်တော့....ဘဝသံသရာ ဆုံးဒါပါဘဲ၊ သဘောပါရဲ့လား?။

ဘဝသံသရာမှာ လူဖြစ်တော့ လူသေနဲ့ ကြုံရမယ်၊ နတ်ဖြစ် တော့လဲနတ်သေ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်တော့ ဗြဟ္မာသေ၊ ဒီအသေ ခန္ဓာတွေ့ ချည့်ရကြမယ်၊ ဥာဏ်ကဒီသဘောကိုအမှန်မြင်တော့ ခန္ဓာအမျိုး မျိုးတွေ့ မလိုချင်တော့ဘူး၊ မုန်းတဲ့ဥာဏ် ဝင်လာတယ်၊ မလိုချင် တော့.... နောက် မကြာခင် ဆုံးတော့ဒါဘဲ၊ ရှင်းကြပလား"။ ဘုရားရှင်က ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားဟာ ရှုမှတ်ရမဲ့ တရား: ရှုစရာ

တရားဘဲလို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ဒီတော့ ဒုဂ္ဂါရခြောက်ခုမှ ၁၀၌ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တွေ လှည့်ပတ်ပီးဖြစ်ပေါ်နေကြတယ်၊ ဒီတော့ ဒုဂ္ဂါရခြောက်ခုမှာ လာသမျှ ဘာလာလာ မလွတ်တမ်းရှုပေးကြ။

အဲဒီလို ပေါ်တိုင်းပေါ်တိုင်း မလွတ်အောင်ရှုပေးရင် ဓမ္မာနုဓမ္မ ပဋိပတ္တိဖြစ်မယ်၊ဓမ္မ အနုဓမ္မပဋိပတ္တိဘဲ၊ဓမ္မက အရှုခံရမဲ့တရား အနုဓမ္မပဋိပတ္တိက ပြတဲ့ တရားနဲ့ လျော်အောင် ညှိညှိတ်အောင် ကျင့်တဲ့ အကျင့်လို့မှတ်၊ လျော်အောင် ကျင့်ဘို့က အရှုခံရမဲ့ တရားနဲ့ ရှုညာဏ်နဲ့ တဲ့စေရမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ အရှုခံ တရားနဲ့ ရှုညာဏ်တဲ့ရင် လျော်အောင်ကျင့်တဲ့အကျင့် ဓမ္မာနုဓမ္မ ပဋိပတ္တိဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါ ပလား?။ ဥပမာ ရုပ်နာမ်ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က, အဖြစ်ပြရင် အဖြစ်ကို သိရမယ်၊ ပျက်ရင် အပျက်ကို သိရမယ်လို့ ဆိုလိုတယ်၊ ရှင်းပလား ?။

အရှုခံတရားက ဖြစ်ပျက်ရှိရင် ရှုညာဏ်ကဖြစ်ပျက်ဘဲသိ၊ ပိုမသိနဲ့ ရှင်းပလား ?။ အပိုဖြစ်တဲ့ ငါ သူတပါး,ယောကျ်ား—မိန်းမ မလာစေနဲ့ ဖြစ်တာ—ပျက်တာကိုဘဲသိရမယ်၊ အဲဒါမှ ဓမ္မအနုပဋိပတ္တိဖြစ်မှာ၊ ဖြစ်ပျက်နှစ်ခုကအပြင် ဘာမှမမြင်ရဘူး မြင်ရင် လျော်တဲ့အကျင့် မဟုတ်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဓမ္မနဲ့ အနုပဋိပတ္တိနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ အကျင့်မှ ကိုက်ညီမှ မင်—ဖိုလ်ရတဲ့ အကျင့် ဖြစ်တယ်လို့ မှတ်၊ မကိုက်ရင် မင်—ဖိုလ် ရတဲ့ အကျင့် မဟုတ်သေးဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းကြပလား ?။

တိုတို ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ လိုရင်းအချုပ် မှတ်ထားဘို့ကတော့ .. ရှေ့က အပျက်နဲ့ နောက်က မင်နဲ့ ကိုက်အောင် လုပ်ရမယ်၊

သဘောပါ ပလား?။ ဒီလို ရှေ့က ဖြစ်ပျက်နဲ့ နောက်က မဂ်နဲ့ ကိုက်အောင်လုပ်ရင် နောက်မှုန်းလာမယ်၊ မှုန်းဖန်များပီးနောက် မလိုချင်တော့ဘူး၊ မလိုချင်တဲ့ နောက်တော့....ဆုံးတော့ဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ခန္ဓာမှာ ပေါ်ဆဲ—ပေါ်ဆဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို မလွတ်အောင်, ဉာဏ်နဲ့ ကပ်လိုက်၊ ရှေ့က ဖြစ်ပျက် နောက်က မဂ် ညီပေစေ၊ ကြားဝင်တဲ့စိတ် လက်မခံနဲ့၊ အဲဒါ—ကိလေသာ ကြားထိုးဒါဘဲ၊ ကိလေသာ ကြားထိုးနေရင် မဂ်ဉာဏ်နဲ့ ဝေးလိမ့်မယ်၊ ရိပ်မိပလား?။

ကိလေသာ ကြားမဝင်ဘဲ ရှေ့ကဖြစ်ပျက် နောက်ကမဂ်ချည့် သာတန်းနေရင် ဓမ္မာ အနုပဋိပတ္တိ ဖြစ်ပီ၊ ဒီလို ညီညွတ်မှု ဓမ္မာနှုံ ဓမ္မပတ္တိပန္နပုဂ္ဂုလ်ဖြစ်မယ်၊ရှင်းပလား?ဒါကြောင့် ဒကာ,ဒကာမ တော့ ဓမ္မာနှုဓမ္မ ပဋိပန္နပုဂ္ဂုလ် ဖြစ်အောင် အမြန် လုပ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ဘုရားရှင်က ဒကာတို့ သတ္တဝဝေနေယျတွေကိုသနားအားကြီးလို့ ညှဉ်ပြတော်မူခဲ့ဒါ။ ဘုရားတို့ထုံးတမ်းက, နှစ်ခွန်းမပြောဘူး၊ တခွန်းနဲ့ အမှန်ကိုသာပြောတယ်၊ သတ္တဝတွေကို ငဲ့ညှာတော်မူပြီး နည်းလမ်းပြထားခဲ့ဒါဘဲ၊ ဒီလို ဘုရားထုံးစံသိရရင် ယုံမှားမနေကြနဲ့တော့ ဘုရားစကားတော် မဖြစ်စရာမရှိ၊ မုချဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပီး ကြိုးစားလိုက်နာကြ။

အားထုတ်တော့ ဒကာတို့သန္တာန်မှာ ဓမ္မကြီးတခု ပေါ်လာမယ်၊ အဲဒီပေါ်လာတဲ့ ဓမ္မက ဖြစ်ပျက်ဆိုရင် ဉာဏ်က ဖြစ်ပျက်လို့သိကြ၊ ဒီ—ဖြစ်ပျက် သိဘို့သာ လိုရင်းအချက်ဘဲ၊ ပဋ္ဌမတော့ ကျဲချင်ကျဲနေမယ်၊ နောက်—အသိအမြင် များလဲ့မယ်၊ များလာရင် မှုန်းစရာဘဲလို့ ဉာဏ်ကသိမယ်၊ ဉာဏ်က မှုန်းစရာလို့သိရင် မလိုချင်တော့ဘူး၊ ဒါတွေဟာ ဒုက္ခ အစုတွေဘဲလို့

ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမယ် ဆုံးဖြတ်မိုးနောက် ဒီဖြစ်ပျက်ဒုက္ခတွေ ဆုံးရော၊ ဆုံးဒါနဲ့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလာဒါဘဲ၊ အဲဒီ အခါမှာ လောကုတ္တရာမဂ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်မြင်ရတော့ဒါဘဲ၊ ရှင်းပလား?။

ဒါကြောင့် ဒကာ—ဒကာမတို့ခန္ဓာကြည့်ပေးကြ၊ ဘာပေါ်ပေါ် ဖြစ်ပျက် မြင်အောင်ရှု၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ရုပ်ပေါ် ရုပ်ဖြစ်ပျက်ရှု၊ ဝေဒနာပေါ်လဲ ဖြစ်ပျက် မြင်အောင်ရှု၊ တိဏ္ဏံ သင်္ခါတိ ဖဿော—ဆိုတဲ့အတိုင်း ဖဿပေါ်လာပြီးနောက် ဖဿပစ္စယာဝေဒနာဘဲ၊ ဖဿချုပ်မီး ဝေဒနာ ပေါ်လာတယ်၊ ဖဿက အကြောင်း, ဝေဒနာက အကျိုး၊ ဝေဒနာအချုပ်ကလေး မြင်တော့ အကြောင်းချုပ်လို့ အကျိုးချုပ်တာဘဲလို့ သိရမယ်၊ အကြောင်းဖဿရော အကျိုး ဝေဒနာပါ နှစ်ပါးလုံး ပြိုင်ချုပ်တယ်၊ အကြောင်းအကျိုး ပြိုင်ချုပ်တော့ နောက်က တဏှာ—ဥပါဒါန်တွေ မလာတော့ဘူး၊ မလာတော့ တဏှာနိရောဓေါ—နိဗ္ဗာနံ၊ ခန္ဓာ နိရောဓေါ—နိဗ္ဗာနံ၊ လောဘ—ဒေါသ—မောဟ ချုပ်ရာဆုံးရာဟာ နိဗ္ဗာန်ဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?ရေသောက်မြစ်ကို မဂ်ကဖြတ်လိုက်တော့ ခန္ဓာသစ်ပင် မပေါက်နိုင်တော့ဘူး ရှင်းကြပလား?။

ကိုင်း.. . တနာရီစေ့သွားဘီ၊ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့။

ဓမ္မရတနာ မာတိကာ

လာရာ—သွားရာ သိဉာဏ်ရှာ တရားတော်

ဆောင်ပုဒ်။

သင်္ခါရပြု၊ ဝိညာဏ်စု၊ ရမှုသန္ဓေစ။
ဇာတိသန္ဓေ၊ ရတုံပေ၊ ဒုက္ခေ ဆင်းရဲစွ။
ဇာတိပိမှန်၊ ဟောမိန့်ပြန်၊ ဒုက္ခံ သစ္စာပ။
သင်္ခါပြုတွက်၊ ဝိဉာဏ်စက်၊ ဖြစ်ပျက်ရှုမှတ်ချ။
ဝိညာဏ်ကြောင့်သာ၊ နာမ်ရုပ်လာ၊ ဉာဏ်ဝါရှုကြည့်ရ။
ရှုမှတ်ဉာဏ်ဝင်၊ ဖြစ်ပျက်စဉ်၊ မှန်မြင်ကြီးဒုက္ခ။
ဖြစ်ပျက်အစဉ်၊ ဒုက္ခမြင်၊ ကွာစင်သမုဒယ။

သတိချပ်။

ဘယ်ကလာကြ၊ ဘယ်သွားရ၊ လုံးဝ မသိပေ။
ပတ်ကုံးသံသာ၊ ယောင်ချာချာ၊ ချိန်သာကုန်ခဲ့ချေ။
လာရာ—သွားရာ၊ မသိရှာ၊ ဖန်ခါစုတိကြွေ။
စုံလုံးမျက်ကန်း၊ ထင်ရာစမ်း၊ ဖြစ်ဆန်း အနန္တထွေ။
ယောင်ခြောက်ဆယ်သာ၊ အိုသေနာ၊ ဘယ်ခါမလွတ်ချေ။
လူမမာမိုက်၊ မသင့်ကြိုက်၊ လွဲလိုက်အသင်္ချေ။
လွတ်လမ်းကိုတွေ့၊ ချိန်မရွှေ့၊ ယနေ့ကြိုးသင့်ပေ။

တရားသား။ ။ ဒကာ—ဒကာမတို့ ကိုယ့် ဟာကိုယ် ဘယ်ဘဝကလာခဲ့ပီး ဘယ်ဘဝ သွားရမှာလဲလို့ မသိကြဘူး၊ ဒကာတို့ ဘယ်ကလာခဲ့တုံး?မသိပါ၊ ဒါဖြင့် ဘယ်သွားရမှာတုံး? ဒါလဲမသိပါဘုရား၊ အေး—ဒကာ—ဒကာမတွေ့

ဘယ်ကလာပီး ဘယ်ကိုသွားရမှန်းမသိကြဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား? ဒကာ, ဒကာမတွေ အခုလက်ရှိ ရနေဒါ သွားလမ်း—လာလမ်း ဘာလမ်းမှမသိကြဘူး၊ ဥပမာ,မျက်စိလယ်ပီး ရန်ကုန်ဘူတာကြီး မန္တလေးဘူတာကြီးထဲ ရောက်နေတဲ့ လူလိုပါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?၊

ဒကာတို့တတွေ အခုအနေမှာ ကိုယ့်လာရာ,သွားရာမှ မသိကြဘူးဆိုတော့ အလွန်ဆိုးတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံနေရဒါဘဲ၊ကိုယ့်လမ်းမှ ကိုယ်မသိတဲ့လူဆိုရင် လမ်းမှန်ရောက်အောင် သွားနိုင်ပါအုံးမလား? မသွားနိုင်ဘူး၊ သွားချင်ရာသွား၊ ရောက်ချင်ရာရောက်ချောက်ထဲကျဘို့ဘဲရှိတယ်၊ ဒီတော့—ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေ ရှေးမှအတိုင်းနဲ့ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရှေးမှအမှားကိုပြင်ကြ၊ ရှေးမှအတိုင်းနဲ့ဆိုရင် ဘယ်ကလာတယ်ဆိုဒါလဲ မသိကြ၊ ဘယ်သွားရမှာတုံး ဆိုဒါလဲ မသိကြဘူး၊ ယောင်ချာချာနဲ့ တသံသရာလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ရိပ်မိကြပလား?၊အခုဘဝက စုတေမနေသေလွန်တဲ့အခါ ဘယ်သွားရမှန်း မသိကြဘူး၊ သွားချင်ရာသွား ရောက်ချင်ရာရောက် ကျချင်တဲ့ချောက် ကျဘို့ဘဲရှိတယ်၊ မှန်းချေပါက်မရှိကြဘူး၊ ရှင်းရဲ့လား?၊ မျက်စိလယ် လမ်းမှားပီး လာရာလဲမသိ၊ သွားရာလဲမသိကြဘူး၊ကိုယ့်အဖြစ် ဘယ်လောက်ဆိုးနေသလဲဆိုဒါ နက်နက် နဲနဲ စဉ်းစားကြ၊ ရိပ်မိကြမယ်၊ ဒါကြောင့်ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံရအောင် ညွှန်ပြတဲ့ဆရာသမားနဲ့တွေ့

တုန်း ကြိုးစား လိုက်နာကြ၊ ဒီလိုအချိန်ကလေးမှာမှ မမိကြရင် မသိဒါနဲ့ဘဲ လမ်းဆုံးပီး အချိန်ကုန်ကြမှာဘဲ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဉာဏ်မျက်လုံး မရှိကြလို့ ဘာမှ မသိဒါ၊ ဉာဏ်မျက်လုံးကို အခု—ဆရာဘုန်းကြီးက တပ်ပေးတဲ့အချိန်မှာ ကြိုးစားယူကြလို့၊ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ဒီက နေ့ ဉာဏ်မျက်လုံးဖွင့်ပေးမယ်၊ မျက်လုံးဖွင့်ပေးမဲ့ နေ့ဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ဒီတခါ မျက်လုံးပွင့်ရင်ပွင့်, ဒီတခါမပွင့်ရင် စုံလုံးကန်းအဖြစ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြမယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ဒီနည်းနဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဒါ အသခ်ျေအနန္တ ဘဝပေါင်း မရေမတွက်နိုင်ကြပါဘူး၊ပေါ်ကြပလား? ဒီလို အခွင့် အခါမျိုးမှာမှ လက်လွှတ်ခံရရင် ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ကြမှာဘဲ။

ဒါကြောင့် အခွင့်ကောင်းကိုဖြင့် လက်မလွှတ်ကြစေနဲ့၊ အရယူလိုက်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီဒကာ — ဒကာမတွေ့ ကျေနပ်ပလား?၊ ဒကာတို့ဟာ ရှေးက မှန်းချေပေါက်မပါခဲ့ဘူး၊ သွားရာလဲမသိ၊ လာရာလဲမသိနဲ့သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရဒါပါဘဲ၊ ရှေးကယောင်ခြောက်ဆယ်သမားတွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်၊ နောက်လဲ—ဒီအခြေ, ဒီအနေနဲ့သာဆိုရင် ကျတ်လမ်း—လွှတ်လမ်း မမြင်နိုင်တော့ဘူးလို့ သာ မှတ်ကြ၊ ဒီတော့ အခု အချိန်ရှိသေးတယ်၊ အခုနှယ်မှာ အချိန်မှိပါသေးတယ်၊ နားလည်ကြပလား။

ဒီတော့, ဒကာတို့ဟာ ရောင်းဝယ်, ဖေါက်ကား, သားရေး, သွီးရေး, စီးပွားရေးနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေကြရင် တသံသရာလုံးမှောက်ဘို့ဘဲရှိတယ်၊ လာရာ, သွားရာ မသိတဲ့ လူတွေ့ အလုပ်ဘဲ၊

ဒီအလုပ်က အိုခြင်းဆိုး, နာခြင်းဆိုး, သေခြင်းဆိုးနဲ့ အမြဲနေကြရတဲ့အလုပ်ဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား ၊ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား မပါတဲ့ သံသရာ့အလုပ်တွေ လျှော့ကြဖတာ့၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒယ်အိုးဘက်သွားဒါနဲ့ ချောက်တွေ ကမ္ဘားတွေဘက် သွားရဘို့ဘဲကျန် တော့တယ်ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား ? ။

ဘုရားက....သစ္စ သံယုတ်မှာ ဟောထားဒါ ရှိတယ်၊ ဒကာ ဒကာမတို့ရဲ့ဖြစ်ထွက ကောင်းကင်မြောက်လိုက်တဲ့တုတ်(ဒုတ်) လိုပါဘဲတဲ့၊ ကောင်းကင် မြောက်လိုက်တဲ့ ဒုတ်ဟာ သူကျချင်သလိုကျမယ်၊ အရင်းလား, အဖျားလား, ဒေါင်လား, ပြားလား, စောက်ထိုးလား, မိုးမြော်လား မသိနိုင်ဘူး၊ ကျချင်တဲ့ဘက် ကျမှာဘဲ၊ သဘောပါပလား?၊ ဒကာ—ဒကာမတွေလဲ ကောင်းကင် မြောက်တဲ့ ဒုတ်ဥပမာလို စောက်ထိုးလား, မိုးမြော်လား တပ်ရာကျမသိနိုင်ကြဘူး၊ ကျချင်သလိုကျ၊ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ပီး, နစ်ချင်တိုင်း နစ်ဘို့ဘဲရှိတယ်တဲ့၊ ရိပ်မိကြပလဲား?။

မှန်းချေကိုက် မပါကြဘူး၊ ဘုရားပေးတဲ့ မျက်လုံး မရသမျှ စုံလုံးကန်းဘဝက မတပ်နိုင်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုလို နည်းရတုန်း ဘုရားပေးတဲ့မျက်လုံးတပ်ကြတော့၊ ဒါမှသာ ကိုယ်လာရာသွားရာသိကြမှာ လာရာ သွားရာသိမှ စုံလုံး ပွင့်ကြမယ်၊ စုံလုံးပွင့်မှ နှစ်ဘက် မြင်ရမှာပေါ့၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒကာတို့တတွေ အခု နေလာကြဒါ စုံလုံးကန်း အဖြစ်နဲ့ နေလာကြရဒါ၊ တဘက်မှ မပွင့်ကြသေးဘူး၊ဒီတော့ ကိုယ်လာရာသွားရာမသိကြဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လဲ ဒကာ—ဒကာမတွေက ဒီအတွက်ဘဲ ထပ်ပီး ဖြည့်စွက်နေကြပြန်တော့တယ်။

ကိုယ့်အရေး ကိုယ်မရေးဘဲ သူမျှားအရေး, သားရေး, သို်မ်းရေး, စီးပွားရေး, ကြီးပွားရေးတွေဘဲ လုပ်နေ ကြတော့တယ်၊ အဲဒါ—ကိုယ်ပိုင်တခုမှ မပါဘူး၊ အားလုံးဘုံဆိုင် ကြပ်ကြပ်စည်း စားကြ၊ ဘုံဆိုင် အလုပ်ချည့် လုပ်နေရင် ထပ်ဖြည့်နေဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ စုံလုံးကန်းဘဝက ဘယ်တော့မှ ကျွတ်လမ်းမမြင်တော့ ပါဘူး၊ ရိပ်မိပလား? ရိပ်မိရင်ပြင်ကြ၊ မပြင်ရင် ဒီထက် အဖြစ် ဆိုးကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ဒါကို သနားလွန်းလို့ သိတဲ့သူက ပြောနေဒါ၊ ဘလောက်အဖြစ်ဆိုး ကြုံရမယ်ဆိုဒါ ပြောလို့ကုန် နိုင်စရာ မမြင်ပါဘူး။

ဒကာ—ဒကာမတွေက ကိုယ့်အဖြစ်ဆိုး ကိုယ်မသိကြတော့ ပေါ့ပေါ့ကလေးမှတ်ဒီး ပြောတတ်ကြတယ်၊ "ကံစီမံသလို ခံရ မှာဘဲတဲ့" ဒကာဘိုဟာ ဒါလောက်အပြင် ပိုမသိကြဘူး၊ ရိပ်မိ ပလား?၊ ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုးကလွတ်အောင် စေတနာထားပီးဘော် ပြပေးနေဒါ၊ အခုညာဏ်မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရမဲ့ တရားဟော ရမယ်၊ ကြိုးစားပီး နားထောင်ကြလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်၊ ရှင်းပလား?၊ လေးလေး စားစား နားထောင်ပီး လိုက်နာကြ၊ ပေါ့ပေါ့လို့ မျှား မအောင်းမေ့လိုက်ကြနဲ့၊ ပေါ့တန်ရင် ကမ်းမ မြင်တဲ့ ပင်လယ်ကျော မျောရသလိုနေမှာဘဲ ရှိပါတယ်။

ဒကာ,ဒကာမတို့ သစ္စာမသိသမျှ အဖြစ်ဆိုးကြုံရဘို့ဘဲရှိတယ် လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါကြောင့်.... အခုနေက အဖြစ်ဆိုး မကြုံရ အောင် အားထုတ် လိုက်ကြဘို့ဘဲရှိတယ်၊ လာရာကိုသိရရင် လာ ရာဟာ မကောင်းမှန်းသိပီး မပြန်ချင် မပြန်လိုတော့ဘူး၊ သွား ရာသိရင်လဲ သွားရာမကောင်းမှန်းသိရပီး မသွားချင်တော့ပါဘူး

သဘောပါပလေး?၊ ဒီတော့ ဒီသဘောသိရအောင် အလုပ်လုပ်ကြရမယ်၊ အလုပ်လက်ရှိဖြစ်နေရင် သိကြမှာဘဲ၊ အလုပ်လက်ရှိမဟုတ်ရင် ဘာမှမမြင်တဲ့ အကန်းဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အကန်းဟာ စမ်းမိစမ်းရာစမ်း၊ ရမ်းသွား,ရမ်းလုပ်ဘဲရှိမှာပါ၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ မိမိရဲ့လာရာက ဘယ်ကလဲ?၊ "သခ်ၤါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ" ဘဲ၊ ဒီဘဝ အစ ပဋိသန္ဓေကလို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ အတိတ်ဘဝက ကောင်း,မကောင်း သခ်ၤါရမှုတွေ ပြုခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီ သခ်ၤါရကြောင့် အခုဘဝမှာ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် အစအဆုံး ရလာကြရဒါ၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒါကြောင့် ဒကာ,ဒကာမတို့လာရာဟာ ဇာတိဆိုတဲ့ ပဋိသန္ဓေကလာခဲ့ကြဒါ၊ ရှင်းပလား?၊ ဘုရားက "ဇာတိပိ ဒုက္ခသစ္စာ" ဘဲတဲ့၊ ဒီတော့ ဒကာတို့ဟာ ဒုက္ခသစ္စာက လာခဲ့ကြရဒါပေါ့၊ ဒါကြောင့် မိမိတို့လာရာဟာ ဒုက္ခသစ္စာက လာခဲ့ကြဒါဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကျေနပ်ပလား?။

ဒါက နာတရားနဲ့ သိကြရဒါ၊အလုပ်တရားနဲ့ သိရမှကိုယ်တိုင်ကိုယ်ပိုင် ကေန်သိဖြစ်မယ်၊ ဒီလို အမှန်ကိုယ်တိုင်သိတော့ ဇာတိဒုက္ခကို ပွေ့ပိုက် ထားချင်ပါအုံးမလား?၊ နှစ်သက်နိုင်ပါအုံးမလား?၊ ဘယ်ထားချင်ပါတော့မလဲ၊ ဒုက္ခမှန်းသိတော့ နောက်ထပ် မလိုချင်တော့ဘူး၊ နှစ်သက်နိုင်ဘို့ဆိုဒါ မပြောနဲ့တော့၊ သဘောကျပလား?၊ ဒကာတို့တတွေ ပဋိသန္ဓေက လာခဲ့ရပီး ပဋိသန္ဓေက ဆက်လက်ကြီးထွားလာခဲ့ရဒါဘဲ၊ ဒီတော့ ဒုက္ခသစ္စာက လာခဲ့ရဒါ ဘဲဆိုဒါ သိကြရဘီ၊ နားလည်ကြရဲ့လား?။

ငါတို့ဟာ ဇာတိပိ ဒုက္ခသစ္စာက လာခဲ့ဒါဆိုတဲ့ အချက်ကို သိကြရဘီ၊ ဒါဟာ ဥာဏ်နဲ့ သိကြရဒါ၊ ဆရာသမား အကူအညီ ကြောင့်ဘဲဆိုဒါ ပေါ်ပလား?၊ ဆရာသမား အကူ အညီ မရရင် သိနိုင်ဘို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ဒကာတို့တတွေ ရှေးက ဒါကိုသိရင်ဖြင့် ဒီ—အို့နာ့ သေခန္ဓာကြီးနဲ့ မတွေ့ရပါဘူး့ မနေရပါဘူး၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒီအမှန်ကို မသိကြရလို့ ဒုက္ခခန္ဓာ အို့နာ့သေ ကြီးနဲ့ လက်ရှိကိုယ်ပိုင် ဖြစ်နေကြရဒါပါ၊ ဒါသိရဒါ ဘလောက် အဘိုး တန်သွားပီလဲ?၊ သစ္စာ သိရဒါမို့ အဘိုး မဖြတ်နိုင်ဘူး ဆိုဒါ မှတ်ကြ။

ဒီလိုသိတော့ လာရာက ဒုက္ခသစ္စာ၊ သိဒါက မဂ္ဂသစ္စာဘဲ၊ ရှင်းကြရဲ့လား?၊ ဒါဟာ ဘုရားပွင့်လို့ ဆရာသမားကဟောလို့ သိရဒါ၊ သာမည အခွင့်ကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အလွန် ခဲယဉ်းတဲ့ အခွင့်ကောင်း—အခါကောင်းဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ပီး ကြိုးစား လိုက်နာကြ၊ ဒီလို ဒုက္ခသစ္စာသိဒါ မဂ္ဂင်နဲ့ သိရဒါ မဂ္ဂင် ငါးပါးရှိတဲ့ မဂ်နဲ့ သိရဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ဒီမဂ်ဟာ သတ္တိအမျှားကြီးပါတယ်၊ မဂ်သတ္တိ မသေးဘူး၊ ဇာတိဟာ ဒုက္ခသစ္စာမှန်း သိသွားတော့ ဒီဇာတိဒုက္ခနောက် ဆက်မှာကြောက်တယ်၊ ဒီလို ကြောက်တာ မဂ်ဥာဏ်သတ္တိဘဲ၊ ရိပ်မိကြပလား'။

ဒကာ—ဒကာမတို့ ဇာတိကို ဒုက္ခမှန်းသိရရင် လိုချင်ပါအုံး မလား?၊ အလွန်ကြောက်သွားဘီ၊မရချင်ဘူးတော့ပါဘူး၊ဒီလိုသိရင် ဆွမ်း,ကွမ်း လှူဒါန်းပီး ဒီဇာတိမျိုး,ဒီဒုက္ခမျိုး နောက်ကို ရချင် သေးသလား?၊ ရချင်ပါ့မလား?၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရချင်တော့ ပါဘူး၊ ဒကာ—ဒကာမဘို့ လူ့ဇာတိ, နတ်ဇာတိ, ငြဟ္မာဇာတိ, စကြာဝဠတေးဇာတိ, ဘာဇာတိမျိုးဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဇာတိ ဆိုသမျှ

မကြီးကြတော့ဘူး၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ?၊ ဒုက္ခသစ္စာမှန်း သိသွားလို့ဘဲဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒီဥာဏ်ရရင် တဘက်မြင်ဘီလို့မှတ်၊ ဒါတဘက် မြင်ပီးရင် ခလုတ်ကံသင်း, မြေ, ကင်း, သန်း ရှောင်ကွင်းတတ်ပီ၊ ဒကာတို့ တတွေ့ ရှေးက ဒီဒုက္ခသစ္စာကို ငါ့ပစ္စည်း လုပ်ခဲ့ကြရဒါ ငါပိုင် လုပ်ပီး နေခဲ့ကြရဒါဘဲ၊ ဝိုးပါးတော့ မြင်ပီ၊ စင်စင် ကြယ်ကြယ် မြင်ရဘို့ ကျန်တော့တယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဆရာသွားကုပေးလို့ ဝိုးဝါး မြင်ရဒါ၊ ဒါကိုမှ ဆက်မကုချင်ဘဲ သားရေး, သိမ်းရေး, စီးပွားရေးနဲ့သာ အချိန် ကုန်နေကြရင် ကမ်းမမြင်တော့ဘူး၊ ဒကာတို့တတွေ့ သားရေး, သိမ်းရေး, စီးပွားရေး လုပ်နေဒါဟာ မမြင်ရတဲ့အထဲ ဖုံးသထက် ဖုံးအောင် လုပ်နေကြ ဒါဘဲ လို့ မှတ်ကြ။

ဒီလို့သာ လုပ်နေကြရင် ဒကာတို့တတွေ့ဟာ လူမမာမိုက်လို့ ဘဲဆိုရင် မမှားဘူး၊ ကိုယ်တိုင်က မာလဲမမာဘူး၊ မတဲ့,တဲ့အစားလဲ စားချင်တယ်၊ မမာရတဲ့အထဲမှာ မတဲ့ဒါ ထပ်စားရင် ဘယ်နှယ် နေပါ့မလဲ?၊ မျက်ဖြူဆိုက်ဘို့ဘဲ ရှိပါတယ်၊ ဒကာတို့ဟာ ပြောတဲ့စကား နားမထောင်ရင် လူမမာမိုက်တွေ့ဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ရိပ်မိပလား?၊ အနာကလဲ ပြန်ထလာ, မသင့်ဒါချည့်လဲ စားနေဆိုရင် ဒီလူမမာဟာ သေဘို့အပြင် မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါ လူမမာမိုက်လို့သာဘဲ၊ ရှင်းပလား?၊ ဒို့ဒကာ,ဒကာမတွေ့ ရှေးက ဘုရားအဆူဆူလဲခဲ့ဒါ လူမမာမိုက်လို့ဘဲလို့သာ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒကာ,ဒကာမတွေ့ အရင်ကနေလာကြဒါ သားရေး,သိမ်းရေး, စီးပွားရေးနဲ့ လောဘ, ဒေါသ, မောဟ, တိုးပွားရေးတွေ့နဲ့ဘဲ

အချိန်ကုန်ခဲ့ ကြရတယ်၊ ဒကာတို့ မိဘရိုးရာ ဓလေ့ဘာ, ဒေါသ, တိုးပွါးတဲ့ အလုပ်တွေက .ဉာဏ်မျက်စိပိတ်တဲ့ အလုပ် တွေဘဲ၊ ဉာဏ်မျက်စိပွင့်တဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ပွင့်တဲ့အလုပ် တခုမှမပါ ကြဘူး၊ အဲဒါဟာ မသင့်တဲ့အစာတွေဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရိပ်မိ ကြပလား?၊ ဒကာ--ဒကာမတွေ ရှေးက ဂင်္ဂါဝါလု သွဲစုမက ပွင့်တော်မူခဲ့ကြတဲ့ ဘုရားအဆူဆူနဲ့ အလဲကြီး လဲပီး, ကျင်းမှန်း မသိ, ချောက်မှန်းမသိ, ကမ်းမှန်းမသိ, တိုးချင်ရာတိုး, ခွဲ့ချင် ဒါခွဲ့, ကျချင်ရာကျပီး လာခဲ့ကြဒါ ဘာကြောင့်လဲ?၊ လူမမာ မိုက် ဖြစ်လို့ဘဲ။

ဒါကြောင့် ညှန်ပြတဲ့ဆရာနဲ့ တွေ့တုန်းမှာ ကြိုးစားယူကြ၊ ကိုယ်တိုင် လူမမာဖြစ်တာသိမီး မမိုက်ကြနဲ့တော့လို့ သတိပေး လိုက်တယ်၊ ဒီတော့—ကိုယ့်ခန္ဓာ ဒုက္ခသစ္စာကို ကိုယ်သိအောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒုက္ခသစ္စာက လာခဲ့ပီး အခု လက်ရှိလဲ ဒုက္ခသစ္စာ ကိုယ်ပိုင်နဲ့ နေ့နေရတယ်၊ ဒါကို အမှန်သိအောင်ကြိုးစားကြ၊ ဒုက္ခသစ္စာမှန်းသိရင် ဒီလမ်းမပြန်ချင်တော့ဘူး၊ မသိသူအဖို့တော့ ပြန်ချင်သေးဒါဘဲ၊ မကောင်းတဲ့နေရာ ပြန်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ် ဟာ မသိလို့ သာဘဲ၊ သိရင် မကောင်းဒါ ဘယ်သူမှ မကြိုက်နိုင် ပါဘူး၊ ရိပ်မိပလား?။

ဒကာ-ဒကာမတွေ ဒါကြောင့်၊ ဒါသိအောင်လုပ်မှဖြစ်တော့ မယ်၊ မလုပ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ကြ၊ ဒါသိရင် တဘက် မြင်ဘီ၊ လာရာကို သိရပြီလို့မှတ်၊ ဒါသိဒါဟာ မဂ္ဂင်ငါးပါး ပြည့်မှသိဒါ၊ မဂ္ဂင် ငါးပါး ကိုယ့်ဝမ်းထဲရောက်ပီ၊ ရှစ်ပါးပြည့် အောင်လုပ်ဘို့ လိုသေးတယ်၊ ရှစ်ပါးပြည့်ရင် သွားရာလဲသိရမယ်၊

ရှင်းကြရဲ့လား?၊ နှစ်ဘက်မြင် ဖြစ်အောင် လာရာ — သွားရာ နှစ်ဘက်လုံး သိရအောင် အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ရိပ်မိပလား?၊ လာရာသိရုံနဲ့ မပီးသေးဘူး၊ မင်္ဂနဲ့သိမှ လုံးဝမပြန်ချင်မှာ၊အဲဒါမှ စိတ်ချရမယ်၊ သာမန်သိရုံနဲ့ စိတ်မချရသေးဘူး၊ သဘောပါပလား?။

ဒါကြောင့် မင်္ဂရအောင် အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ဝိပဿနာအလုပ်လုပ်ရမယ်လို့မှတ်ကြ၊ မင်္ဂပေါ်မှ လာရာသိ၊ သိတော့လာရာဟာ ဒုက္ခသစ္စာမို့ မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ မပြန်ချင်တော့ဘူးလို့ သိရတယ်၊ ဒါဟာ ဒုက္ခသစ္စာ ပိုင်းခြားသိဒါဘဲလို့မှတ်ကြ၊ သွားရာလဲသိပီ၊ သွားရာသိတော့ အမြန်သွားဘို့ ကြိုးစားမယ်၊ ရိပ်မိပလား?၊ မင်္ဂရတော့ လာရာကိုလဲ မကောင်းမှန်းသိတယ်၊သွားရာကိုလဲကောင်းမှန်းသိတယ်၊ရှင်းကြပလား?၊ ဘုရားက ဒီအဓိပ္ပါယ်ကို သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ သစ္စာကို တန်းဆာဆင်ပီး ဟောတော်မူခဲ့တယ်၊ နားလည်ကြပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတို့ သဘောပါကြရဲ့လား?၊သွားရာသိတော့ ဒီနေရာ မရောက်အရောက် သွက်သွက်သွားမယ်၊ ကောင်းမှန်းသိပီကိုး၊ ကောင်းမှန်းသိရင် အရောက်သွားချင်မှာပါဘဲ၊ ကောင်းမှန်းသိလို့ ရောက်ချင်ဒါ၊ ကောင်းရာက နိရောဓ သစ္စာဘဲလို့ မှတ်ကြ ရှင်းပလား?၊ ဒကာ—ဒကာမတို့ လေးလေးစားစားနဲ့ အရေးထားပီး ကြိုးစားလိုက်နာကြပါလို့ အထူးတလည် တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ အခုရလာတဲ့အခွင့်အရေးဟာ နဲတဲ့အခွင့်အရေးမဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် ကံကောင်း ထောက်မလို့ ရတောင့်, ရခဲရလာကြရဒါ၊ ကြုံထိုက်လို့ ကြုံရဒါပါ၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?။

No. 26.

ဥပမာဆိုရင် လိပ်ကန်းကြီးတကောင်ကို တောင်သမုဒ္ဒရာထဲ လွှတ်ထားမယ်၊ အပေါက် တပေါက်ထဲသာရှိတဲ့ ထမ်းပိုးကျည်း တခုကိုလဲ မြောက်သမုဒ္ဒရာထဲမျှောထားမယ်၊ လိပ်ကန်းကြီးဟာ အနှစ် ၁၀၀၀,ကြာမှ တခါတခါ ရေပေါ် ပေါ်ပေါ်လာတယ် ဒီကြားထဲမှာ ထမ်းပိုးကျည်းကလဲ လေမုန်တိုင်းတွေ ဝဲတွေအမျိုး မျိုးထဲမှာ မျောချင်တိုင်း, မျောပါနေမယ်၊ အဲဒီလို နေဒါမှာ အဆင်သင့်လို့ ထမ်းပိုးကျည်းပေါက်နဲ့ လိပ်ကန်း ခေါင်းနဲ့ မတော်တဆ စွပ်မိချင် စွမ်မိနိုင်မယ်၊ ဒါလဲ အနှစ်ပေါင်းအသချေ် မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာချင်လဲကြာမယ်၊ အဲဒီလို အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းတဲ့အဖြစ်ဟာ ဖြစ်နိုင်ဘို့ လွယ်ပါသေးတယ်တဲ့။

ဒကာ,ဒကာမတွေ လာရာ သွားရာသိဘို့က ဒီအဖြစ်မျိုးထက် အဆ ရာထောင်မက ပိုပီးခဲယဉ်းပါသေးတယ်လို့ ဟောတော်မူ တယ်၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒကာတို့တတွေ လာရာသွားရာသိဘို့အခွင့် အရေး လိပ်ကန်းထမ်းပိုးစွပ် ဥပမာထက်ပင်ခဲယဉ်းပါသေးတယ် ဆိုဒါ ပေါ်ပလား?၊ ဒီတော့ အခု ဒို့ရလာတဲ့—ရတဲ့ အခွင့်အရေး ဟာ တန်ဘိုး မဖြက်နိုင်ပါလားလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပီး ကြိုးစား ယူလိုက်ကြလို့ ပြောလိုက်ပါ တယ်၊ သဘောပါပလား?။

ဒကာတို့တတွေ .... ရှေးက ဆိုရင် ဥာဏ်မျက်လုံးမပါတော့ တီကောင်သွား, သွားခဲ့ကြ နေခဲ့ကြရဒါပါဘဲ၊ မျက်စိမပါတော့ ဦးတဲ့ရာ ရမ်းသွား၊ ရှေ့က ကြက်,က စားဘို့စောင့်နေဒါလဲမသိ ချောက်ကမ္ဘားကျမှာကိုလဲမသိ၊ ရန်သူရှိလို့ ရှိမှန်းမသိ၊ ဘေး ရှိမှန်း—ရန်ရှိမှန်း ဘာမှမသိဘဲ သွားမိ သွားရာသွား၊ ကျချင်တဲ့ ကမ္ဘားကျကြ၊ ဘယ်လောက် အဖြစ်ဆိုး ကြုံခဲ့ကြရတယ်ဆိုဒါ

ပြောစရာမရှိတော့ဘူး၊ သင်္ဘောပါကြရဲ့လား?၊ ဒါကြောင့်— သိတဲ့သူက သနားလို့ ညွှန်ပြနဒါ၊ ပေးထိုက်လို့ပေးဒါမို့ယူကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ ဒီတခါလဲရင် အလဲလက်စ အဆုံးအစ မမြင်နိုင်တော့ဘူးလို့မှတ်ကြ။

ဥာဏ်မျက်စိမပါတော့ အမှန် အကန် မသိနိုင်ကြဘူး၊ မသိတော့ မကောင်းဒါ အကောင်းထင်ပီး လူဖြစ်ရပါလို့၏၊ နတ်ဖြစ်ရပါလို့၏နဲ့ အလောင်းဘဲ တောင်းယူ နေခဲ့ကြတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ဒီဇာတိဒုက္ခကဘဲ စရမှာ၊ ရမှာက ဒုက္ခတွေချည့်ဘဲ၊ဒါအမှန်မသိတဲ့အတွက်ဘဲ အမှန်သိတော့ မလိုချင်တော့ဘူးတဲ့၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒုက္ခမှန်းသိရင် လိုချင်ပါအုံးမလား?၊ အမှန် အကန် သိတော့ ဒုက္ခကလာဒါဘဲလို့ သိပီးလာရာကို မပြန်ချင်ဖော့ဘူး၊ မပြန်ချင်ဒါ ဒုက္ခသစ္စာသိလို့ဘဲ၊ ရှင်းပလား?၊ သိတဲ့ဥာဏ်က သမုဒယသစ္စာကို ဖြတ်လိုက်တယ်၊ ဖြတ်တော့....သမုဒယသေသူးဘီမို့ ပြန်ချင်တဲ့တဏှာ မပေါ်လာတော့ဘူး၊ ရှင်းပလား?။

ဆုတောင်းနေလို့ သမုဒယမသေဘူး၊ အလုပ်လုပ်မှသေမှာ၊ အားထုတ်မှ သမ္ဘေဒသေဖြစ်မှာ၊ ဒါကြောင့်,အားထုတ်ကြလို့ တိုက်တွန်း လိုက်ပါတယ်၊ လာရာက — ဒုက္ခသစ္စာ၊ သိဒါက မဂ္ဂသစ္စာ၊ သေဒါက—သမုဒယသစ္စာ၊ ပေါ်ဒါက—နိရောဓသစ္စာဘဲ၊ ဧကျနပ်ပလား?၊ ရှစ်ပါးပြည့်မှ ရကြမယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ ကိုယ်,ကိုယ်တိုင်လုပ်မှသာ ရကြမယ် ဆိုဒါ မြဲမြံမှတ်လိုက်ကြ၊ကိုယ်တိုင်လုပ်မပါရင် ဘုရားတောင်မတတ်

နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်, ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြ၊ အားထုတ်ကြ၊ ကျေနပ်ပလား?၊ ဒီတရားက ကိုယ်တိုင်ပွားယူမှ ရကြမယ်ဆိုဒါ ပေါ်ပလား?၊ အဲ.... ပွားနည်းကိုပြမယ်၊ ပွားတဲ့နည်းက "သန်ါရပစ္စယာ ဝိညာဏံ" သန်ါရကြောင့်ပေါ်လာတဲ့ ဝိညာဏ်စိတ်ကလေးဟာ ပေါ်လာပီးချုပ်သွားတယ်၊ ဒါ ကိုသိရမယ်၊သိအောင် ဉာဏ်နဲ့ကြည့်ပီး ဖြစ်ပျက်ရှု၊ နောက်—နာမ်ရုပ်ပေါ်လာလဲ ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခသစ္စာဘဲလာမှာပါ၊ ဒီတော့—နာမ်ရုပ်လဲဖြစ်ဒုက္ခ၊ ပျက်ဒုက္ခဘဲလို့ရှုချ၊ ရှင်းပလား?။

မှတ်မိကြပလား?၊ ဝိညာဏ် (အသိစိတ်) ကလေးတခုပေါ်လာရင် ဖြစ်ပျက်ရှု၊ ချုပ်သွားပီး—နာမ်ရုပ်လာရှုချ၊ ချုပ်သွားပီး နောက်လာသမျှ ဖြစ်ပျက်ရှုပေး၊ ရှုတော့ အဖြစ်နဲ့ အပျက်ဘဲတွေ့မယ်၊ အဲဒါ သူတို့က ကျုပ်တို့ဟာဒုက္ခဘဲလို့ပြောသွားဒါဘဲလာသမျှ ဖြစ်ပီးပျက်တာဘဲရှိတယ်၊ သူတို့အဆက်အနွယ်မှန်သမျှဘာမှ မကောင်းကြဘူး၊ အားလုံး ဒုက္ခချည့်ပါဘဲလို့ ပြောပြတယ်၊ အားလုံးဒုက္ခသစ္စာချည့်လာမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခမြင်အောင်ရှုပေးကြ၊ ရှင်းကြပလား?။

ရှုတော့—ရှေ့က သေဒါ ဟူသမျှဒုက္ခချည့်ဘဲ၊နောက်က လာသမျှ ဒုက္ခသစ္စာချည့်ဘဲ၊ ဘာလာလာ လာသမျှဖြစ်ပျက်ဘဲလို့ရှု၊ လာသမျှ ဒုက္ခသစ္စာချည့်လာမှာဘဲ၊ သုခ မတွေ့မချင်း လာသမျှ ဒုက္ခ ဆုံးအောင်လိုက်ရှု၊ မဆုံးမချင်းရှု၊ သုခ မတွေ့သေးခင်မှာ ဒုက္ခပိုင်းခြားနေရမယ်၊ ဒုက္ခမတွေ့ချင်, ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခ အလွန်မုန်းပီး မရချင်တော့ဘူး၊ လွတ်ချင်ပါဘီဆိုရင် လွတ်မယ်၊ လာရာ

ဒုက္ခသစ္စာသိလို့ ပြုန်မစချင်တော့ဘူးဆိုရင် သမုဒယ သေဒါဘဲ၊ သမုဒယက—အမျောင်၊ ဒီအမျောင် ပျောက်တော့ — အလင်း ရောက်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ အဲဒါ.... နိဂြောဓသစ္စာဘဲလို့မှတ်၊ ရှင်းပလား?။

ကိုင်း.. .ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့၊ အချိန်စေ့သွားဘီ။

—☆—

စမ္ဘရတနာမာတိကာ

ဥာဏ်မဲ့ခါလင့် အားထုတ်ကျင့် တရားတော်

ဆောင်ပဒ်။

ရွှေဝိပဿနာ၊ နောက်မဂ္ဂါ၊ ကျင့်ဉာလုပ်ငန်းရပ်။
သမာဓိဘက်၊ ကြာမည်တုံက်၊ နှစ်ချက်ကောင်းစွာမှတ်။
ဝိပဿနာ၊ မှန်လှစွာ၊ သာသနာတရားမြတ်။
သာသနာပ၊ သမထ၊ ကျင့်က, ရနိုင်တတ်။
မသေမှီတုင်း၊ မြန်ဖြုတ်ခြင်း၊ နည်းကျဉ်းတိုလမ်းဖြတ်။
အသေစောက၊ မြုပ်မျောကြ၊ ဒုက္ခလွန်နိုးကပ်။
ဒုဂ္ဂါရခြောက်ဖြာ၊ သိလုံးလာ၊ ဖြစ်ကာပျက်စီးတတ်။
ဖြစ်ပျက်နောက်တွင်၊ မင်္ဂလာဇော်ဝင်၊ မြဲစဉ်ရှုကြည့်မှတ်။
မရှုမိကာ၊ ကိလေသာ၊ ခြားကာတောထပ်ဆပ်။
ကိလိသ်ဝင်က၊ ဒီဘဝ၊ မဂ္ဂဝေးပြီမှတ်။

သတိချပ်။

အခါကောင်းတုံ၊ ကာမဂုဏ်၊ ချိန်ကုန်မေ့မောကြ။
မျက်စိမွဲတေ၊ နားထိုင်းချေ၊ ဥာဏ်ပေထုံထိုင်းအာ။
ဇရာသူခိုး၊ ချိန်တိုင်းခိုး၊ ကောင်းမျိုးကုန်ပျောက်ရှာ။
ကံမွဲ,ဥာဏ်မွဲ၊ ကောင်းကျိုးနဲ၊ အားခဲကြိုးစားမှ။
နဲနက်သစ္စာ၊ ထွင်းဒိုင်ရာ၊ မချာကျင့်ထုတ်ကြ။
မကျင့်နေထုံ၊ ပါယ်လေးဘုံ၊ မှောက်ခုံကျမ်းထိုးကျ။

တရားသား။ ။ဒကာ, ဒကာမတွေ ရှေးကလာခဲ့ကြဒါ လာရာလဲ့မသိကြ၊ သွားရာလဲ့ မသိကြဘူး၊ အခုတော့ ဂနာဂ်နားက ပြောခဲ့လို့ သိကြရဘီ၊ ဥာဏ်နဲ့ သိရရင် လာလမ်းကို နောက်ထပ် မပြန်ချင်တော့ဘူး၊ သွားလမ်းကို အရောက်သွားတော့မယ်၊ ရှင်းပလား?၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒကာတို့တတွေ ဒီဘဝမှာ ဥာဏ်မျက်စိ နှစ်ကွင်း အလင်းရဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ကိုယ်လာရာ ဇာတိဒုက္ခကိုပြန်ကြည့်၊ နေချင်စရာမရှိဘူး၊နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်အောင် ဆက်ပိး မဂ်ဥာဏ်ရအောင် ကြိုးစားလို့လဲ သွားရာကိုသိ၊ သိတော့ အမြန်ရောက်ချင်တော့ဒါဘဲရှင်းပလား? ဒါကြောင့်....ဘုရားရဟန္တာများ ပြုံးပီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြတယ်၊ အဘောပါ ကြပလား။ ။

ဒကာ—ဒကာမတို့ ဒီကနေ့လဲ ဒီတရားဘဲ ဆက်ဟောရမယ်၊ အထူးတလည် သတိတချက်ပြုကြဘို့ ပေးလိုက်မယ်၊ ဘာလဲလို့ ဆိုတော့ သူခိုးကို သတိပြုကြဘို့ဘဲ၊ သူခိုးကိုဖြင့် သတိကြပ်ကြပ် ပြုရမယ်လို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ သူခိုးက ခန္ဓာထဲမှာခိုးတဲ့ ဇရာသူခိုးဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာတို့တတွေ မျက်လုံးကောင်းတွေကို မဲ့အောင် ခိုးယူတယ်၊ နားတွေ ထိုင်းအောင် သွားကောင်းတွေ သွားကျိုးဖြစ်အောင် ခိုးတယ်၊ ဥာဏ်ကောင်းကို ဥာဏ်မဲ့ဖြစ်အောင်၊ဆံတွေဖြူအောင်၊ ပါးရေ,နားရေတွေတွန့်အောင်ခိုးယူနေဒါ ဇရာသူခိုးဘဲလို့မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒကာတို့တတွေ ခန္ဓာမှာ သူခိုးဝင်ဒါမသိကြဘူး၊ ဇီရဏတေဇောဆိုဒါ ဇရာသူခိုးဘဲ၊ ခန္ဓာမှာ ဒီဇရာသူခိုးက အချိန်တိုင်း နာရီမိနစ် စက္ကန့်မလပ်အောင်ခိုးနေဒါဘဲ၊ ဒကာတို့က ဒါကို

မသိတော့ ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ်မယ်နဲ့ ကြံလုံးစည်လုံးတွေထုတ်လိုက်ကြဒါ၊ကိုယ့်ခန္ဓာမှာသူခိုးဝင်ခိုးလို့ အရင်းရှုံးနေဒါတော့ မသိကြဘူး၊ လုံးဝမရိပ်မိကြဘူး၊ ပင်ကိုယ်ညာဏ်တုံးသွားအောင်လဲ ခိုးဒါဘဲ၊ သဘောပါကြပလား?၊ ဒီတော့ ဒို့ဒကာ—ဒကာမတွေ အခုနေအခါမှာ ကျန်တဲ့ ကံမွဲ့, ညာဏ်မွဲ့ကလေးနဲ့ မရအရယူနေကြရဒါဘဲလို့ ဆိုရင် မမှားဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊ ဒကာတို့မှာ အရင်ကရှိတဲ့ ကံကောင်း — ညာဏ်ကောင်းတွေ ဇရာကခိုးသွားဘီ၊ သိကြရဲ့လား?။

အခု, ဒကာတို့တတွေမှာ ကံကောင်း—ညာဏ်ကောင်းရှိသမျှဇရာသူခိုး ခိုးသွားလို့၊ ကံ,ညာဏ်,အမွဲဘဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒီလို့အခါနဲ့ နက်နက်နဲနဲထိုးထွင်းရမဲ့တရားနဲ့ တွေ့နေရတယ်၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊ ပေးထားတဲ့တရားက မြင့်မိုရ်တောင်အောက်ကကျောက်ထုကြီးလိုဘဲ သိပ်ပိုး နက်နဲနေတယ်၊ နက်နက်နဲနဲ ခက်ခဲမြင့်မားနေတဲ့ တရားဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာ — ဒကာမတွေ ညာဏ်မြင်နဲ့ နှိုင်းစာရင် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးလိုဘဲလို့ သာ မှတ်ကြတော့၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒီအချိန်မှာ ကံမွဲ့ — ညာဏ်မွဲဘဲ ကျန်တော့တယ်၊ ကံကောင်း—ညာဏ်ကောင်းတွေရှိတုံးက ကာမဂုဏ် အာရုံတွေနဲ့ ဖြုန်းခဲ့ကြရတယ်၊ ငါ့တို့မှာ အကောင်းကုန်ဘီလို့ မှတ်ကြ၊ ရိပ်မိရဲ့လား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ အခုနိန် အရွယ်ကောင်းတုန်း ကံကောင်းညာဏ်ကောင်းရှိကြတုန်းက ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ် အချိန်တွေနဲ့ဘဲ၊ ပြုန်းတီးခဲ့ကြဘီ၊ ဒကာတို့ အခု လက်ရှိအနေမှာ ကြည့်ရင်ကုန်ဒါကလွဲက်တွေ့၊ခိုးဒါကိုတော့မသိလိုက်ကြဘူး၊ မျက်စိတွေမွဲ

ခါးတွေကိုင်း,နားတွေထိုင်းဖြစ်လာရတယ်၊ ဘယ်အစာလေးဖြင့်လဲ လျှာက စားမကောင်းတော့ဘူး၊သတိတွေကလဲမေ့လျော့ပီး မကောင်းဒါချည့် ဖြစ်လာတော့တယ်၊ ကံမွဲသလို—ဥာဏ်လဲမွဲပီး ထက်ထက်မျက်မျက်မရှိကြတော့ဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊အခုနေ ဒကာတို့တတွေက ကံမွဲ,ဥာဏ်မွဲဆိုတော့ အတော်ခဲယဉ်းသွားဘီ၊ တရားက သစ္စာတရားမို့ နက်နက်နဲနဲဆိုတော့ တော်တော်နဲ့မရ နိုင်ကြတော့ဘူး၊ ချို့ယွင်းကုန်ကြဘီ၊ ဒီတော့—ရက်ရှေမှတ်ပီး ယူမှသာ ရကြမယ်လို့မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ ကံမွဲ,ဥာဏ်မွဲနဲ့ဆိုတော့ တရက်နှစ်ရက်နဲ့ ယူလို့ နာလို့ရှိရင် မရဘူးတဲ့၊ ရှင်းပလား?၊ ဒါကြောင့်, ဖြေး ဖြေးဆေးဆေးနဲ့ ရက်ရှေဆဲ့ပီး လေးလေးစားစား နာယူကြဘို့ တိုက်တွန်း လိုက်တယ်၊ နက်နဲ—ခက်ခဲတဲ့ သစ္စာတရား ဆိုတော့ ခဲယဉ်းဒါပေါ့၊ ဒကာတို့တတွေ နားမလည်နိုင်ရင် ကိုယ်က ကံမွဲ ဥာဏ်မွဲနဲ့ လာယူနေလို့၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ တရားက နက်နဲလို့ဘဲလို့ အောင်းမေ့ကြ၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒါကြောင့်မို့ တရားနာတဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့တန်တန် မနာကြနဲ့၊ လေးလေးစားစား နာယူကြလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒကာ,ဒကာမတွေကိုသနား၄့်ညှာလို့ ခန္ဓာအရှိကိုကြည့်ပီး ကျကျနန မြင်အောင် ,သိအောင် ဟောပြနေဒါပါ၊ နားလည်ကြရဲ့လား?၊ ဒီတော့ တရက်ထဲ နှစ်ရက်ထဲနဲ့ မနာကြနဲ့၊ ရက်ဆက် ကြိုးစားလာပီး နာယူကြဘို့လိုတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်လဲ....

No. 27.

ဆိုတော့ နက်နဲတဲ့ သစ္စာ တရားမို့ဘဲလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ ဒကာတို့တတွေ့ ကံကောင်း, ဥာဏ်ကောင်းရှိတဲ့ အစိတ်ရှယ်,နှစ်ဆယ်ရှယ်တွေတုံးက ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ် ကိစ္စတွေမှာ သုံးထားခဲ့ကြပီကိုး၊ ဒါကြောင့်, ကံမွဲ, ဥာဏ်မွဲ ကလေးနဲ့ နဲနဲနဲ့ ရအောင် ကြိုးစားယူကြရမယ်။

တခါထဲနဲ့ များများပေးချင်ပေမဲ့ ဒကာတို့ ကံတုံး,ဥာဏ်တုံးနဲ့ ပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဥပမာဆိုရင် ကလေးပါးစပ်နဲ့ ထမင်းလုပ်ကြီးကြီးခွံ့သလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘော ပါပလား?၊ ကလေးပါးစပ်ကငယ်ငယ် ထမင်းလုပ်ကကြီးကြီးဆိုရင် အဆင်မပြေနိုင်ဘူး၊ ဒုက္ခရောက်ဘို့ဘဲရှိတယ်၊ ဒီသဘောအတိုင်း ဒကာတို့ဥာဏ်က မွဲနေတော့ နဲနဲနဲ့ဘဲ အဆင်ပြေမှာမို့ နဲနဲနဲ့ ရှင်းအောင်, နားလည်အောင် ပြနေဒါဘဲ၊ ဒါတောင် အိမ်ကျရင် ဟိုလူ့လက်တို့—ဒီလူ့လက်တို့နဲ့ မေးမြန်းနေရအုံးမလား မပြောတတ်ဘူး။

ဒကာတို့တတွေ့အရင်က ကံကောင်း,ဥာဏ်ကောင်းတွေ့ အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့ကြဘီ၊ အခုနေမှာ နက်နဲတဲ့တရားနဲ့ ကံမွဲ,ဥာဏ်မွဲနဲ့မှဘဲ တွေ့ကြုံနေရတယ်၊ ရှေးက ငါးပါးအာရုံကာမဂုဏ်တွေမှာ သုံးပစ်ခဲ့ကြလို့ ကုန်ခဲ့ဘီ၊ အဲဒါ ကောင်းဒါဟူသရွေ့ ကုန်ခဲ့ဒါဘဲ၊ ရိပ်မိရဲ့လား?၊ အခုလို အခါကောင်းမှာ ကံမွဲ,ဥာဏ်မွဲနဲ့မှ ရောက်လာကြရဒါ၊ ဒါကြောင့်, နဲနဲကလေးဘဲ ပေးရဒါလို့ မှတ်ကြ၊ ဒါတောင် ပျော်ပျော် သွားသေးတယ် ဆိုတော့ မခက်ပါလား?၊ မပျော်အောင် ဂရုစိုက်ကြ။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ဒါဟာ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ?၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊ ဇရာသူခိုးက ခိုးနေရတဲ့အထဲမှာ ဒကာတို့က အလှဲသုံးစားလုပ်တဲ့အချိန်က လုပ်ပစ်နဲ့ ဆိုတော့ ကျန်ပါအုံးမလား၊ ဘယ်ကျန်တော့မလဲ၊ ဒီကြားထဲက အချိန်ရှိ့ချင်သေးတယ်၊ အချိန်ရှိ့တော့ အချိန်ကလွန်ရော၊ ဒကာတို့ ကိုယ့်ဟာကို ရှိ့နေကြဒါ၊ လာသေးတယ် ပဌမအရွယ်မှာ—ပညာ၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာ၊ တတိယအရွယ်မှာ—ဘာဝနာတဲ့၊ ဘယ်သူက ထွင်လိုက်တဲ့ အမှားလဲမသိပါဘူး၊ အချိန်ရှိ့ပစ်နေဒါ၊ တတိယအရွယ်မှာမှ ဘာဝနာတဲ့၊ ကံမဲ့ ဥာဏ်မဲ့ကျမှ ဘာဝနာဆိုရင်သွားဘီ၊ ရာဘာတုံး လက်သီးနဲ့ထိုးသလိုနေမှာဘဲလို့သာ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒကာ့ဒကာမတို့ အရှေမလိုက်နဲ့၊ တိုတိုဘဲလိုက်ကြလို့ပြော လိုက်ပါတယ် အချိန်ကမရတော့ဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊ ပါးစပ်နဲ့ ထမင်းလုပ်နဲ့ တန်ရဲ့ မြန်မြန်ဖြစ်ဘို့နဲ့လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒကာတို့ခန္ဓာမှာ ဇရာသူခိုးက အချိန်တိုင်းခိုးနေဒါ၊ အိပ်နေတော့လဲ ဇရာကခိုး၊ မနက်လင်းလာတော့ သားရေး, သီးရေး, စီးပွားရေးတွေနဲ့ အလှဲသုံးစားလုပ်ပစ်ကြ၊ ဒါလောက်အခိုးခံရရင် မဲ့မှ မဲ့ပါ့မလား?၊ ဒကာတို့မှာ မဲ့မဲ့မဲ့ စဉ်းစားကြ၊ အကောင်း ဟူသမျှ အားလုံးနဲ့နေဘီ၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊ အဲ....မဲ့နေတဲ့အချိန်ကျမှ ရောက်လာတော့ သုံးလို့ကို မရတော့ဘူး၊ သဘော ပါပလား?။

ဒီတော့ ဒကာတို့အတွက် အချိန်ကအလွန်နဲ့နေတော့ တိုတိုနဲ့ ရဘို့ ပြောရမယ်၊ ရှေ့နေရင်မဖြစ်ဘူး၊ အမဲနဲ့ လာရဒါ အသေက စောသွားရင်ခက်မယ်၊ အသေကမဦးခင် အရင်ဦးအောင်လုပ်နိုင်မှဖြစ်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်ရင် ကြိုးစားပီး

မှတ်သား နာယူကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒုက္ခခပ်သိမ်း ငြိမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန် ရချင်ရင် “ ရှေ့ပိုင်းက ဝိပဿနာမဂ်၊ နောက်ပိုင်းက လောကုတ္တရာမဂ်၊ ဒါကိုလုပ်ရမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ သမထမလုပ်နဲ့တော့၊ သမထလုပ်ရင် အချိန်ကြာနေမယ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဇရာခိုးဒါနဲ့ အသေစောဒါနဲ့ ဘဲကိစ္စတုံးရတော့မယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒီအတိုင်းသွားရရင် သာသနာပနဲ့ ဘဲ သေသွားရမယ် သာသနာကြုံတယ်ဆိုပေမဲ့ သာသနာတွင်း တရားမရတော့ သာသနာပလို့ ဘဲဆိုရတယ်၊ သဘောပါကြပလား?၊ သမထသမာဓိဆိုရင် ကြာမယ်၊ ဒါက သာသနာပတရား၊ သာသနာတွင်းတရားမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်, ဒီသမထသမာဓိမလုပ်နဲ့တော့၊ အသေစောရင် အမျောကြီးမျောရလိမ့်မယ်၊ နားလည်ကြပလား?၊ ဒီအလုပ်မှာ သမာဓိက ဝိပဿနာသမာဓိနဲ့ သွားရမယ်၊ ရှင်းပလား?၊ ကိုင်း, ဒကာ—ဒကာမတွေကို အလုပ် ပြမယ်၊ အလုပ်က ရှေ့က ဝိပဿနာမဂ်၊ နောက်က လောကုတ္တရာမဂ်လို့ မှတ်ကြ။

တိုတိုနဲ့ အမိဖမ်းဘို့လုပ်ကြ၊ မှတ်မိကြပလား?၊ ရှေ့ပိုင်းက လောကီဝိပဿနာမဂ်၊ နောက်ပိုင်းက လောကုတ္တရာမဂ်၊ ဒါကို မိအောင် လုပ်ရမယ်၊ ကံမဲ့, ဥာဏ်မဲ့သမားတွေ ကောင်းကောင်း မှတ်သွားကြ၊ ဒီနှစ်ခုထဲနဲ့ သွားကြရမယ်၊ များနေရင် ဆေးချက်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးချက်မိအောင် မနဲလုပ်နေရဒါ၊ ဒါမှမလုပ်ချင်ရင်(ကျမ်း)ကျမ်းထိုးမှောက်ခုံ သွားရမယ်ဆိုဒါ မှတ်ထားကြ၊ အပါယ်လေးပါးကို ကျမ်းထိုး မှောက်ခုံ သွားဘို့သာ ပြင်ထားတော့လို့ မလုပ်ချင်တဲ့သူအတွက် ပြောလိုက်ပါတယ်. ဒကာ—ဒကာမတွေ ကျေနပ်ပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ့ မိမိခန္ဓာဆိုတဲ့ မိမိသန္တာန်မှာ ခန္ဓာငါးပါး ရှိတယ်လို့မှတ်ကြ၊ ခန္ဓာက ငါးပါးရှိပေမဲ့ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ ဟော လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အခုပေါ်တဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ရမယ်၊ အခုမှ ပေါ်လာတဲ့ဖြစ်စဉ် အခု ပေါ်တဲ့ ခန္ဓာတခုထဲကို ကြည့်ရမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒီခန္ဓာငါးပါးလုံး အကုန်ကြည့်ဘို့မလိုဘူး၊ အခုမှ ဖြစ် ပေါ်လာတဲ့ အခု ဖြစ်စဉ်ကိုသာ မြင်အောင် ကြည့်ကြ၊ ရိပ်မိ ပလား?၊ ဥပမာ ဒီက အစိမ်းရောင်ရှပါရဲ့မြင်ဘီ၊ အဲဒါ လှည့်လို့ မြင်ဒါဘဲ၊ မြင်ဒါနဲ့ မြင်ပီးသိတယ်၊ ဒီသိလုံးကလေးဟာ ဒီနေ ရာမှာပေါ်တဲ့စိတ်၊ သဘောပါ ပလား?၊ ဒီ,သိစိတ် ကလေးဟာ ဒီမှာပေါ်တဲ့ မျက်လုံးစိတ် မနောစိတ်ကလေးဘဲ။

ဒီတော့ မိမိသန္တာန်မှာ မြင်တယ်,သိတယ်, နှစ်ချက်ဖြစ်တယ်၊ ဒီနှစ်ခုဟာ ခုမှပေါ်လာဒါဘဲ၊ဒါကိုရှုရမှာဘဲ၊ဒကာ,ဒကာမတွေ့ နားလည်ကြပလား?၊ အခု မိမိသန္တာန်မှာ ပေါ်ဆဲကိုသာရှုရမယ် အိမ်ကယူလာဒါမရှုရဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ရှင်းပလား?၊ အဲ,ရှုတဲ့အခါ မြင်ဒါမိရင်မိ၊ မမိရင် သိဒါကို မိအောင်ဖမ်းရမယ်၊ ဒုတိယစိတ်နဲ့ အကဲခတ်ရမယ်၊ မြင်ဒါက,မျက်လုံးက၊ သိဒါက,ဟဒယဝတ္ထုက၊ သဘောပါပလား?၊ မြင်တယ်,အစိမ်းကလေးလို့ သိတယ်၊ သိပီး ပျောက်တာဘဲ၊ ဒီတော့ ဥာဏ်က သိလုံးပျက်သွားဒါကိုသိရမယ် လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပီနော်။

သိလုံးကလေး ပျက်သွားဒါကို နောက်ဥာဏ်က ပြောတယ်၊ သိလုံးက ဖြစ်ပျက်၊ ဒုတိယပျက်တာ သိဒါက မဂ်၊ ရှင်းပလား?၊ ဒီနည်းအတိုင်း အပျက်နဲ့ မဂ်ကြားမှာ ကိလေသာမခြားအောင် ကြည့်ရမယ်၊ အပျက်နောက်က မဂ်မလာရင် ကိလေသာလာမှာ

ဘဲ၊ အပျက်မတွေ့ရင် ကိလေသာခြားပီလို့သာမှတ်၊ သဘောပါ ပလား?၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ ရှုတတ်ကြပလား?၊ ရှုတတ်အောင် ရှုကြ၊ ရှုတဲ့အခါ အပျက်နဲ့ မဂ်ကြားမှာ ကိလေသာမခြားစေနဲ့ လို့ အထူးသတိပေးလိုက်တယ်။

မရှုဖြစ်ရင်လဲ ကိလေသာ ကြားခိုမှာဘဲ၊ မမြင်ဘူး ဆိုရင်လဲ ခိုဒါ ဘဲ၊ ဒါ ကြောင့် ရှုဖြစ်အောင်ရှုကြရမယ်၊ မရှုလို့မဖြစ်တော့ ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?၊ ရှုတော့ ခန္ဓာကပြမှာဘဲ၊ သူများပြောလား ကိုယ်တိုင်တွေ့လား? မေးစရာ မလိုဘူး၊ ဒကာတို့ဥာဏ်နဲ့ ကိုယ် တိုင်တွေ့ရမှာ အပျက်ကတော့ ရှိနေဒါဘဲ၊ သတိမထားမိလို့သာ မသိဒါ၊ သတိထားရင် တွေ့ရမယ် မတွေ့ဘူးဆိုရင် မတွေ့ဒါ အဝိဇ္ဇာဘဲ၊ မတွေ့ရင် အဝိဇ္ဇာ ကိလေသာကြားခိုလို့မတွေ့ဒါဘဲ လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ မတွေ့ရင် အဝိဇ္ဇာဇော စောပီလို့သာ မှတ် လိုက်ကြ၊ နားလည်ကြပလား?။

မတွေ့ရင် မတွေ့ဒါဟာ ဒွိဟိတ်များဖြစ်နေလို့လား? ဆိုပိး မတွေးနဲ့၊ သံသယဖြစ်မနေနဲ့၊ ကိလေသာကြားခိုလို့ဘဲလို့သာ မှတ်တော့၊ ရှင်းကြပလား?၊ ကိလေသာက နယ်အလွန်ကျယ် တယ်၊ သာမညများ မအောင်းမေ့နဲ့၊ ကိလေသာ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ ဘုရားက ကိလေသာကြားခိုရင် ဒီဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မဂ်မရ နိုင်ဘူးလို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ကျေနပ်ပလား?၊ဒကာတို့တတွေ နဂိုကမှ ကံမွဲ,ဥာဏ်မွဲ ကိလေသာကြားခိုရင် သေမှသာ ကိုက် တယ် ဆိုရမှာဘဲ၊ မဂ်တော့ မရပါ ဘူး၊ သဘောပါ ရဲ့လား?၊ အပျက်နဲ့မဂ် မကိုက်ဘူး ဆိုရင် ကြားထဲ ကိလေသာ ခိုလို့ဘဲ ဆိုဒါမှတ်ကြ၊ကိလေသာကြားခိုရင် ဒီဘဝ ကုသိုလ်ရရုံဘဲရှိတယ် မဂ်တော့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ ရှင်းပလား?။

ဒါကြောင့်—အပျက်နဲ့ မင် ကိုက်ပေစေ၊ ကိလေသာကြားမခို စေနဲ့၊ ကြားမခိုရင် တဆင့်ထက် တဆင့် ဝိပဿနာဉာဏ် ရင့်လာ မယ်၊ ရင့်လာပီးရင် ကြားမခိုရင် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ပါး ပြည့်သွားမယ်လို့ မှတ်ကြ၊ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ပါး ပြည့်သွားဒါ ကိလေသာ ကြားမခိုလို့ဘဲ ဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?၊ ဒီအဓိပ္ပါယ်ဟာ နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ်ပါဠိတော်မှာလာတဲ့အဓိပ္ပါယ်လို့ မှတ်ကြ၊အဲဒီမှာလာတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဝတ္ထု၊ သက်သေ သာဓကနဲ့ ထုတ်ပြော ရမယ်၊ ကျေနပ်ပလား?။

သုသိမ—ပရဗိုဇ်ဝတ္ထု။ ။ “ မြတ်စွာဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်မှာ သီတင်းသုံး နေတော် မူဆဲ အခါမှာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ဘုန်းတော် တန်ခိုးတော်ကလဲ .... အလွန် တက်ကြွပီး၊ သာသနာတော်ဟာ ကြီးပွားထွန်းကားပီး တန်ခိုးထနေတဲ့ အခါဖြစ်တယ်၊ ဘုရား သာသနာတော်မှာ ကြည်ညိုသူတွေ, သက်ဝင်သူတွေကလဲအလွန် များ၊ လာဘ်သပွကာတွေကလဲ အလွန်များပြားလေတော့ အရင် က ဘုရားလုပ်နေတဲ့ တိတ္ထိတွေမှာ အလွန်ဘဲ ခေါင်းပါးသွား တော့တယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ တိတ္ထိဂိုဏ်းတွေဟာ အားလုံး အနေ ကြပ်—အထိုင်ကြပ် ဖြစ်ကုန်တော့တယ်။

ဒါနဲ့ ငါတို့ အနေအထိုင်ချောင်အောင် ကြံကြအုံးမှဘဲလို့ အချင်းချင်း စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြတယ်—တဲ့၊ဒီအခါမှာ ဂေါတမ ဘုရားရဲ့ ဟောနည်း ပြောနည်း ကျင့်ကြံနည်းကအစ သူတို့ရဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေကို ရအောင်ယူပီး နေထိုင်မှု ဖြစ်မယ်လို့ အကြံရပီးတဲ့နောက်၊ သူတို့ထဲက ဉာဏ်ထက်တဲ့ သုသိမပရိဗိုဇ်ကို

လွှတ်မယ်ဆိုပီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်တဲ့၊ သုသိမကို လွှတ်မှာက ဂေါတမ ဘုရားသာသနာမှာဝင်ပီး နည်းပရိယာယ်ယူဘို့ တရားခိုးဘို့ဘဲလို့မှတ်ကြ။

ဂေါတမ ဘုရားသာသနာမှာ နေထိုင်ပုံ,ကျင့်ကြံပုံ,ပြောပုံ ဟောပုံက အစ၊ ဘယ်လိုနေတယ် — ဘယ်လိုထိုင်တယ်—ဘယ်လို ကျင့်ကြံတယ်၊ ဒကာ-ဒကာမတွေကို ဘယ်လို ဟောပြောတယ်၊ ဆိုဆုံမှတယ်၊ စသည်အားဖြင့် ဒီသာသနာတော်မှာ လုပ်ငန်းရပ်အားလုံးကို နည်းခိုးယူဘို့ဘဲ၊ သူတို့စိတ်ထဲမှာက ဘုရားရှင်မှာ နည်းပရိယာယ်တွေရှိတယ်၊ ဒီနည်းပရိယာယ်တွေကို သင်ယူပီး ဝါဒဖြန့်ရရင် သူတို့လိုဘဲ တန်ခိုးကြီး လာဘ်ပေါမျှားမယ်လို့ ယူဆပီး တရားခိုးဘို့ လွှတ်လိုက်တာဘဲ။

ဒါနဲ့ တိတ္ထိဂိုဏ်းဝင်တွေက သုသိမပရိဗိုဇ်ကို ဘုရားထံမှာ သွားရောက်ခိုဝင်ပီး တရားနည်းခိုးရန် ပြောဆိုသင်ပြမှာထားပီး လွှတ်လိုက်ကြတယ်၊ သုသိမကလဲ ကတိခံခဲ့ပီး တရားခိုးဘို့ရောက်လာတယ်၊ ကျောင်းထဲရောက်ရင်ဘဲ သုသိမ စဉ်းစားလိုက်တယ်၊ ဘာသူ့ဆီ ကပ်ရပါ့မလဲ၊ နောက်, ရှင်အာနန္ဒာထံ ကပ်မှဘဲ၊ သူက ဘုရားနဲ့ ပိုပီးနီးတယ်၊ ဒါမှ လက်ရင်းကျကျ နည်းယူနိုင်မယ်လို့ စဉ်းစားပီး ရှင်အာနန္ဒာထံ ဝင်သွားတယ်လို့မှတ်ကြ။

အရှင်အာနန္ဒာထံ ရောက်တဲ့အခါ သုသိမက “အရှင်ဘုရား ဒီသာသနာတော်မှာ မှီခိုပီး ဒီရဟန်းအဝတ်—ဝတ်ချင်ပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုပါ” လို့ တောင်းပန် ပြောဆိုတော့.... ရှင်အာနန္ဒာကလဲ ဒီအရေးမပိုင်ဘူး၊တိတ္ထိဂိုဏ်းကဆိုတော့အခက်

သားကလားလို့ တွေးပီး၊အကြောင်းခြင်းရာကိုဘုရားထံလျှောက်ထားလိုက်တယ်၊ ဒီတော့,ဘုရားရှင်က ရှေဉာဏ်တော်နဲ့ ဆင်ခြင်လိုက်တဲ့အခါသူသိမတရားခိုးဘို့လာဒါဘဲဒါပေမဲ့သူဟာတရားခိုးရင်းက အာကျတ်တရားရပီး ရဟန္တာဖြစ်မှာကိုလဲမြင်တော်မူတယ်။

ဒီတော့—ဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာကို ခွင့်ပြုလိုက်ဘို့နဲ့ ရဟန်းဝတ်ပေးဘို့အကြောင်းအာမိန့်ရှိလိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ သူသိမဟာရဟန်းဝတ်ပီးတဲ့နောက် အခွင့်အခါကိုစောင့်နေတယ်၊တနေ့သဋ္ဌကျတော့....ရဟန်းတော်တဟာ ဘုရားရှင်ထံကတရားနည်းယူယူပီး တောထဲသွား တရားအားထုတ်ကြ၊ အားထုတ်ပီး တရားရရဟန္တာဖြစ်ပီး ပြန်လာကြ၊ ဘုရားထံဝင်ပီး လျှောက်ထားကြ၊ ဘုရားကမေးတဲ့အခါဖြေဆိုကြနဲ့၊အဲဒီလို အခွင့်အရေးကြုံကြိုက်လာတယ်၊ ဒီအခါမှာ.... သူသိမကလဲ အနားမှာ ကပ်ရပ်နေပီး ဘုရားရှင် မေးမြန်းပုံ၊ရဟန်းများ ပြန်ကြားဖြေဆိုပုံတွေကြားသိရတော့ ဒါဟာ အချက်ကောင်းဘဲ၊ ဒါဟာ အတွင်းကျတဲ့အရေးဘဲလို့မှတ်ပီး နားထောင်နေတယ်လို့မှတ်ကြ။

ဒါနဲ့ ဘုရားရှင်ကမေးလို့ ရဟန်းတွေက ဖြေကြားတဲ့အခါမှာ "ဓိဏာဇာတိ၊ ဇာတိကုန်ဘီ၊ နောက်, ပဋိသန္ဓေ မနေရတော့ဘူး။ ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ဝိပဿနာကိစ္စ၊မဂ်ကိစ္စအားလုံးကျင့်ပြီးပါပြီ—ကတံ ကရဏီယံ၊ ပြုစရာကိစ္စ ဟူသမျှ ပြုပီးဘီ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္ထာယတိ ပဇာနာတိ၊ နောက်ထပ် ပြုဘွယ်ကိစ္စ လုံးဝမရှိတော့ပါဘုရား" အဲဒီလို လျှောက်ထားဒါကို ကြားရတော့သူသိမက ဒီစကားဟာ အရေးကြီးတဲ့ စကားဘဲ၊ သူတို့ လက်သုံးစကားလိုရင်းအချက်ဘဲဆိုပီး မှတ်ထားလိုက်တယ်။

No. 28.

ဒီလိုနဲ့ ဘုရားရှင်က အသီးအသီးသာဓုခေါ်ပီးတော့ ရဟန်းတော်တွေ့ ကိုယ့်ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ပြန်သွားကြတယ်၊ ဒီအခါမှာ သုသိမက ပြန်သွားတဲ့ရဟန်းတွေ့ထံလိုက်သွားပီး စုံစမ်းမေးမြန်းတယ်၊ သုသိမက "အရှင်ဘုရားတို့ ရဟန္တာ ဖြစ်တယ် ဆိုဒါကို ဘုရားရှေ့တော်တုံးက ကြားသိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိချင်ဒါတခုက အရှင်ဘုရားတို့ .... ရဟန္တာ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကောင်းကင် ပျံနိုင်ပါ သလား?၊ မြေလျှိုး နိုင်ပါသလား?၊ သူတပါးပြောတဲ့စကား ကြားသိပါသလား?၊ စတဲ့ အချက်တွေကို သိချင်ပါတယ်"လို့ အကျိုး အကြောင်းစုံအောင် မေးမြန်းတယ်—တဲ့။

သုသိမက ဒီလိုမေးတော့ ရဟန်းတော်တွေက တိုတိုဘဲ ဖြေကြားလိုက်တယ်၊ "ငါတို့ မြေရှိုး မိုးပျံနိုင်ဒါမဟုတ်ဘူး၊ အဝေးကအသံလဲ မကြားနိုင်ဘူး၊ သူများ စိတ်အကြံလဲ မသိနိုင်ဘူး" ဒီတော့ သုသိမက ဒီလိုဖြစ်ရင် အရှင်ဘုရားတို့ဟာ ဘယ်လိုလဲ? လို့ ထပ်မေးမြန်းပြန်တော့ .... ရဟန်းတော်များက "ပညာဝိမုတ္တာ ခေါ် မယံ အာဝုသော သုသိမ" တဲ့၊ ငါတို့က ပညာနဲ့ ကိလေသာ ကုန်ခန်းတယ်" လို့ ဖြေလိုက်တယ်၊ အဓိပ္ပါယ်က—သမာဓိမပါဘဲ မင်္ဂလာကို ရခဲ့ဒါဘဲ၊ သမထ, သမာဓိမပါဘဲ ရဟန္တာ ဖြစ်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ။

ဒီတော့—သုသိမက အရှင်ဘုရားတို့ဖြေဒါ တိုလွန်းတယ်၊ အာကျယ်ဖြေပါလို့ ပြောပြန်တော့ ရဟန်းတွေက "မင်း သိသိမသိသိ ဒါဘဲ၊ ငါတို့ဟာ ပညာနဲ့ ကိလေသာကလွန်မြောက်ခဲ့ဒါ"ဘဲလို့ ဖြေလိုက်တယ်၊ ဒကာ — ဒကာမတွေ့ သိဘို့က ရဟန်းတော်

တော့က“ရှေ့ပိုင်းက ဝိပဿနာ၊နောက်ပိုင်းက မဂ်နဲ့ ရခဲ့ဒါဘဲလို့ သိကြရမယ်၊ သမထမပါဘဲ မဂ်ဖိုလ်ရဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ဝိပဿနာရှုဒါဘဲ၊ ဝိပဿနာထဲ သမထ ဝင်သွားဒါဘဲလို့ သိကြ ရမယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒါနဲ့ သူသိမက မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ မကျေနပ်တော့ ဘုရားထံသွားပြန်တယ်၊ ရောက်တော့ ရဟန်းတွေနဲ့ မေးမြန်းပြောဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သဘောမကျနိုင်လို့ လာရောက် လျှောက်ထားတဲ့အကြောင်းနဲ့ မေးမြန်း လျှောက်ထားလိုက်ပြန်တော့ ဘုရားရှင်ကလဲ တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းဘဲ“ပုဗ္ဗေ ခေါ သုသိမ ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏံ၊ ပစ္ဆာနိဗ္ဗာနေ ညာဏံ” သုသိမ ရှေ့ပိုင်းက ဝိပဿနာဉာဏ်၊ နောက်ပိုင်းက နိဗ္ဗာန် မြင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ဘဲ” လို့ ဖြေဆိုတော်မူလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ သုသိမက အကျဉ်းစကားနားမလည်နိုင်လို့ အကျယ်ဖြေတော်မူပါလို့ လျှောက်ထားပြန်တော့လဲ ဘုရားက အကျဉ်းစကားဘဲ ထပ်ဖြေလိုက်တယ်။

အဓိပ္ပါယ်က, ရှေ့က—ဝိပဿနာ၊ နောက်က—နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဝိပဿနာမဂ်အဆုံးမှာ မဂ်ဉာဏ်လာဒါဘဲ--တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ သူတို့ ရဟန္တာ ဖြစ်လာကြဒါဘဲလို့ ဖြေတော့ မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊သူကနားမလည်ဘဲကိုး၊ ဒကာ,ဒကာမတို့ ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်ရှုဒါနဲ့ မဂ္ဂင်ငါးခု ပါနေဒါ၊ နောက် ရှစ်ပါးပြည့်လို့ ပညာနဲ့ ကိလေသာက လွတ်တာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒါနဲ့ သုသိမက ဒီလိုနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရတယ်ဆိုဒါတပည့်တော်မယုံနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ဘုရားရှင်က“ငါဘုရားသာသနာ သမာဓိစခန်းဟာ အလကားဘဲ၊ ပညာမှသာ လိုရင်းစဲ့ဘဲ၊ သမာဓိဟာ လိုရင်း မဟုတ်ဘူး၊ ပညာသာ လိုရင်း” လို့ ဟောတော်မူတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတို့ ဘုရားက "သာသနာတွင်းတရားဟာပညာတရားဘဲ" လို့ ဟောတော်မူတယ်၊ ဝိပဿနာ ရှုတဲ့အခါ ရှေ့က ဖြစ်ပျက်၊ နောက်က မဂ္ဂင်ငါးပါးနဲ့ မက်လိုက်ပေး၊ လိုက်ပေးလို့ ဉာဏ်က တဖြေးဖြေး ရင့်လာတော့ တချက်ချက်မှာ နောက်က မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပြည့်သွားတယ်၊ ပြည့်တော့ နိဗ္ဗာန်မြင်ဒါဘဲ ရိပ်မိကြပလား?၊ ရှေ့က ဝိပဿနာမင်၊ နောက်ပိုင်းက နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ လောကုတ္တရာမင်လို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?။

ကိုင်း—နက်ဖြန်မှဆက်ကြစို့၊ အချိန်စေ့သွားဘီ၊ ဒီတွင်တော်ကြအံ့။

—☆—

ဓမ္မရတနာမာတိကာ

ပညာလိုရင်း သာသနာတွင်း တရားဖတ်။

အထူးမှတ်ရန်—

(၁) ရှေ့က,ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်၊ဝိပဿနာဉာဏ်၊လောကီမဂ်ဉာဏ်၊
(၂) နောက်က,နိဗ္ဗာနဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ လောကုတ္တရာဉာဏ်။

ဆောင်ပုဒ်။

ဖြစ်ပျက်ဒုက္ခ၊ သိမှုက၊ ပဋ္ဌမလိုရင်းသာ။
ဒုက္ခကုန်ချင်၊ နောက်ဉာဏ်ပင်၊ အစဉ်သိမှတ်ရာ။
ရှေ့ဉာဏ်ဖြစ်ပျက်၊ နောက်ဉာဏ်မဂ်၊ သက်သက်ဝိပဿနာ။
နိဗ္ဗာန်လျှင်စွဲ၊ ရလိုက၊ သုဒ္ဓ—ရှုမှတ်ရာ။
သမာဓိဝင်၊ ကြာမည်ပင်၊ မြန်လျှင်မရောက်ပါ။
ဝိပဿနာဉာဏ်၊ ရှေ့ဦးခံ၊ နောက်ဉာဏ်နိဗ္ဗာနာ။
သာသနာပ၊ သမထ၊ ရကြလွယ်သည်သာ။
ပညာမှန်လျှင်း၊ သာသနာတွင်း၊ လိုရင်းရတနာ။

သတိချပ်။

ဖြစ်ပျက်မြင်ရေး၊ ကြာမနေး၊ အလေးအနက်ကိုင်။
ဖြစ်ပျက်မြင်လျှင်၊ စကြာရှင်၊ ကယ်ပင်မလဲနိုင်။
ဖြစ်ပျက်ဉာဏ်ကြီး၊ ငရဲမီး၊ အပြီးပျောက်စေနိုင်။
ကိလေတောထ၊ စကြာက၊ ဒုက္ခမဆုံးပိုင်။
ကိလေသာပင်၊ ထကြွလျှင်၊ မဂ္ဂင်ဆေးကုနိုင်။
ထကြွတိုင်းခု၊ ဖြစ်ပျက်ရှု၊ အေးမှုရတတ်နိုင်။

တရားသဝေး။ ။ဒကာ—ဒကာမတို့ကောလဲဟလကြီး ငါးပါး လောကမှာ ရှိတဲ့ အနက်က ဗုဒ္ဓကောလာဟလ ဆိုဒါပါတယ်၊ အဲဒီ ဗုဒ္ဓ ကောလာဟလ ဆိုဒါဟာ ဘုရားရှင် ပဉ္စတော်မူတော့မယ် ဆိုရင် မပဉ္စခင် နှစ်ပေါင်း— (၁၀၀၀) တထောင်က ကြုံတင်ပီး လောကပါလနတ်တွေက ကြွေးကြော်ရတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ အခုဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ,ဒကာမတို့ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တဲ့ ဂေါတမဘုရားရှင် ပဉ္စတဲ့အခါမှာလဲ အနှစ်တထောင် ကြုံတင်ပီး ဒီလိုဘဲ ကြွေးကြော်ထားတော့ အားလုံးသိပီး ဘုရားမျှော်တဲ့အချိန် ရောက်လာခဲ့တယ်။

တိတ္ထိဂိုဏ်း အမျိုးမျိုးတွေဟာ အဲဒီ အချိန်နဲ့ ကိုက်အောင် ကြုံတင်ပီး ဘုရားအမည်ခံ တိတ္ထိဆရာ ၆—မျိုး၊ ၆—ဦး ပေါ်နှင့်နေတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ အဲဒီလို အခါမှာ လူတွေကလဲ ဘုရားတမ်းတနေတဲ့အခါ ဖြစ်လေတော့ ကောင်းမကောင်း, စစ်မစစ်, မှန်မမှန် မရွေးချယ်နိုင်ကြဘဲ၊ သူ့ထက်ငါဆိုသလို အသီးအသီး ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ ဒီတော့— ဘုရားတို့ဂိုဏ်းတွေဟာ လာဘ်သပ္ပကာ ပေါ်များပီး တန်ခိုးထွား နေကြတာပေါ့၊ ရှင်းကြပလား?။

နောက်, အချိန်တန်လို့ တကယ်ဘုရားအစစ် ပဉ္စတော်မူလာတဲ့အခါကျတော့ အတု အယောင်တွေဟာ "နေထွက်တဲ့အခါ ပိုးစုံးကြူး" လို ဖြစ်ကုန်တော့တယ်၊ အရောင်အဝါ ဘုန်းတေဇာ ပျောက်ကွယ်ပီး ကိုးကွယ်သူ—ဆည်းကပ်သူနဲ့ပါးသွားတော့ လာဘ်လာဘတွေလဲ အလွန် ရှားပါး သွားတော့ဒါပေါ့၊ ဒါနဲ့ တနေ့ကျတော့ တိတ္ထိဂိုဏ်းဝင်တွေဟာစည် ဝေးတိုင်ပင်ကြတယ်။

"ဒို့အထဲက ဉာဏ်ထက်မျက်တဲ့ သုသိမပရိုင်ကို အကျိုးအ
ကြောင်းပြောပြပြီး ဂဂါတမဘုရားထံ ပညာသင်လွှတ်၊ အဲဒီက
ပြောပုံ—ဆိုပုံ သွန်သင်နည်းပေးပုံကအစ၊ ဝါဒဖြန့်နည်း အမျိုး
မျိုးကိုသင်၊ နောက် တတ်တော့ပြန်လာပီး တဆင့်ဒီမှာပြန်သင်
ပြ၊ ဒို့တရားနဲ့ ရောပြွမ်းပီး အကြောင်းစုံအောင်—အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ဟောပြကြစို့၊ ဒါမှ ဒို့လဲ ဘုန်းကံကြီးမား လူကြည်
ညိုများလာပီး လာဘ်ပေါများကြမယ်၊ ဒီအကြံနေရာကျတယ်"
ဆိုပီး တိုင်ပင်ကြတယ်တဲ့၊ နားလည်ကြပလား?။

ဒါဟာ—ဘုန်းကံကြီးချင်လို့ အကြံဆိုးကြံကြဒါဘဲလို့ မှတ်
ကြ၊ ဒါနဲ့ ဒီအကြံအစည်အတိုင်း သုသိမကို ဘုရားထံလွှတ်လိုက်
တယ်၊ သုသိမကလဲ ဘုရားထံရောက်သွား၊ တောက်လျှောက်မဝင်
သေးဘဲ အရှင်အာနန္ဒာထံဝင်သွားပီး "တပည့်တော် ရတနာသုံး
ပါး ကြည်ညိုတဲ့အတွက် ရဟန်း ၁၀၀ပါရစေ"လို့ ခွင့်တောင်း
တော့ အရှင်အာနန္ဒာက ဒီ သုသိမဟာ တိတ္ထိဆရာ အတိုက်အခံ
တယောက်ဘဲလို့ စဉ်းစားပီး ဘုရားထံ ခေါ်သွားတယ်—တဲ့။

ဒါနဲ့ ဘုရားထံရောက်လို့ လျှောက်ထားတော့ ဘုရားရှင်က
လဲ အကြောင်းစုံကို ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားပီး သိတော်မူတယ်၊ ရှေ့
ဆက်ပီးစဉ်းစားတော့ သုသိမ တရားခိုးမှာကိုလဲသိတယ်၊ နောက်
ဆက်တွေးတော့ တရားခိုးရင်းနဲ့ မင်္ဂိုလ်ရမှာကိုလဲ သိတော်မူ
တယ်၊ ဒီသုသိမပရိုင်ဟာ ခန္ဓာမှာ ဉာဏ်ရောက်ပီး သုဒ္ဓဝိပဿ
နာနဲ့ မင်္ဂိုလ်ရမှာဘဲလို့ သိတော်မူတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ။

ဒီနေရာမှာ ဒကာ-ဒကာမတွေကို စကားဖြတ်ပီး ပြောရအုံး
မယ်၊ဒီလိုပြောပြနေတဲ့ဝတ္ထုသက်သေ သာဓကတွေက အင်မတန်

လုံလောက်ပီး ထောက်ခံချက် ပေးနေလေတော့ ဒကာတို့တတွေ ကလဲ ခန္ဓာဥာဏ် ရောက်အောင် လုလွှဲပြုကြ၊ ခန္ဓာဥာဏ် စိုက်ပီး နာယူကြလို့ သတိပေးလိုက်တယ်၊ စိတ်ကိုဟောရင် စိတ်ကိုစိုက်၊ ဝေဒနာဟောရင် ဝေဒနာစုက၊ စုကရင် — အနစ္စဥာဏ် ရမယ်၊ နာရင်း စိုက်နေတော့ ဝေဒနာဖြစ်ပျက် အနိစ္စသိရမယ်၊ အနိစ္စသိတော့ နောက်က မဂ်လာဒါဘဲ၊ သဘောပါ ပလား?။

ရုပ်နာမ်အနိစ္စ၊ ရုပ်နာမ် ဖြစ်ပျက်ဟာ သာမညလို့ မျှားမမှတ်လိုက်ကြပါနဲ့၊ ဖြစ်ပျက် တချက်မိရင် စကြာဝဠတေးမင်းစည်းစိမ်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဖြစ်ပျက်တချက်က စကြာဝဠတေးစည်းစိမ်ထက် အမျှားကြီးသာပါ တယ်၊ စကြာဝဠတေးကကိလေသာတောထနေဒါပါ၊ တောထနေတော့ ဒယ်အိုးနဲ့ နိုးနိုးကလေးရယ်၊ အခုနေ, တော်တော်နေ ကျသွားနိုင်တယ်၊ ရိပ်မိရဲ့လား?၊ ဖြစ်ပျက် မြင်ဒါက ငရဲမီးတွေ—ငရဲအိုးတွေ ငြိမ်းအောင်, ကုန်အောင်တတ်နိုင်တယ်၊ ငြိမ်းကုန်အောင်လုပ်တဲ့ အလုပ်ဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?၊ မက္ဂဉာဏ်လား?။

ဒါနဲ့—ဝတ္ထုဆက်ရမယ်....ဘုရားရှင်က အလုံးစုံ သိတော်မူတော့ ရှင်အာနန္ဒာကို သုသိမအား ရဟန်းပြုပေးလိုက်ပါလို့ ခိုင်းတော်မူတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ သုသိမဟာ ရဟန်းဝတ်ပီး အဲဒီမှာနေတော့ တနေ့မှာ တောထဲသွားပီး ရဟန်းတရား အားထုတ်လို့ ရဟန္တာဖြစ်ပီးပြန်လာကြတဲ့ကိုယ်တော်တော့ ဘုရားရှင်ထံသွားပြီး ဖူးမျှော်ကန်တော့ကြတဲ့ အခါနဲ့ ကြုံကြိုက်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ရဟန်းတော်တော့ကို ဘုရားရှင်က အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်းလို့ အသီးအသီး ဖြေဆိုကြတယ်လို့ မှတ်ကြ။

ဒီလို ဖြေဆိုတဲ့အရာမှာ "ဓိဏာ ဇာတိ၊ ဝုသိတံ ဗြဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္ထာယာတိ ပဇာနာတိ" တပည့်တော်မှာ ဇာတိကုန်ပါပြီဘုရား၊ ဝိပဿနာကိစ္စ၊ မဂ်ကိစ္စအားလုံး ကျင့်ပြီးပါပြီဘုရား၊ ပြုစရာကိစ္စဟူသမျှ ပြုပြီးပါပြီဘုရား၊နောက်ထပ်ပြုဘွယ်ကိစ္စ လုံးဝမရှိတော့ပါပြီ၊ အဲဒီလို သိပါတယ်ဘုရား" ဆိုတဲ့ ဒီအဖြေလေးချက်ကို ဖြေဆိုကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ သုသိမက ဒီစကားတွေဟာ လိုရင်းအချက်တွေဘဲ၊ ဒါကိုမှတ်မှ ဖြစ်မှာဆိုပီး မှတ်ထားလိုက်တယ်။

ဒကာ,ဒကာမတွေ ကြားဖြတ်ပြောရအုံးမယ်၊ ဒကာ,ဒကာမတွေကို အခု တရားအားထုတ်ကြလို့ ပြောနေဒါသဘောပါကြရဲ့လား?၊ အခု တရားအားထုတ်ကြပါလို့ပြောဒါဟာ အခုဒုက္ခက လုတ်စေချင်လို့ဘဲဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ခု, အားထုတ်လို့ ခု, မဂ်လေးကြိမ်ရရင် ဇာတိဒုက္ခကုန်မယ်၊ ဇာတိကုန်ရင် ဇရာ, မရဏ, သောက, ပရိဒေဝ, စတဲ့ ဒုက္ခတွေ အကုန်,ကုန်ကြမယ်၊ ဒီဟာစင်စစ်တော့ ဒုက္ခတွေ အကုန်,ကုန်သွားဒါဘဲ၊ သဘောပါရဲ့လား?၊ ဒီတော့ — ဒုက္ခသိမ့် ဒုက္ခကုန်မယ်၊ ဒုက္ခသိမ့်မှုရှိမှ ဒုက္ခကုန်ချင်ကြမယ်၊ ဒုက္ခမှမသိရင် ဒုက္ခကုန်ချင်တယ်ဆိုဒါ မလာနိုင်ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒါမှ သဘာဝဘဲလို့မှတ်ကြ။

ဒါ—ဒုက္ခ အစစ်ဘဲလို့ ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ဉာဏ်ရမှ ဒုက္ခကုန်ချင်ကြမယ်၊ ဒုက္ခ အစစ်ဘဲလို့ ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ဉာဏ် မရသေးသမျှ ဒုက္ခ ကုန်ချင်တယ်ဆိုဒါ အမှန် မကျသေးဘူး၊ ရိပ်မိ ပလား?၊

ဒကာ, ဒကာမတို့ ဖြစ်ပျက်ရုပ်နာမ်ကို ဒုက္ခအစစ်ဘဲလို့ ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ဉာဏ်ရမှ ဒုက္ခကုန်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်မှာဘဲဆိုဒါမှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခသိမှုက ပဌမ၊ ဒုက္ခကုန်ချင်မှုက ဒုတိယဘဲဆိုဒါ ထင်ရှားဘီ၊ ဒါကြောင့် ဒီဒကာ,ဒကာမတွေ ပဌမ ဒုက္ခသိတဲ့ဉာဏ်ရဘို့၊ ဒုတိယ ဒုက္ခ ကုန်ချင်တဲ့ဉာဏ်ရဘို့ အရေးကြီးတယ်၊ ပေါ်ကြပလား?။

ဒကာ,ဒကာမတွေ မိမိမှာ အနာရောဂါရှိဒါသိရင် ပျောက်ချင်စိတ် ပေါ်မယ်၊ အနာရောဂါရှိဒါမသိရင် ပျောက်ချင်စိတ် မလာနိုင်ဘူး၊ ဒီဥပမာလိုပါဘဲ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိမှသာ ဒုက္ခကုန်လိုတဲ့စိတ် လာနိုင်မှာဘဲ၊ ရှင်းပလား?၊ မိမိ ခန္ဓာမှာ ဖြစ်ပီးပျက်နေတဲ့ ရုပ်တရား,နာမ်တရားသာ အမှန်ရှိတယ်၊ ဒီ—အမှန် အရှိကို ဉာဏ်နဲ့ကြည့်တဲ့အခါ မိမိ ခန္ဓာမှာ ဖြစ်ပီးပျက်နေတဲ့ တရားကို တွေ့ရင် ဒုက္ခဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ်၊ ဒီလိုဒုက္ခဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရင် ကုန်ချင်တဲ့ဉာဏ်လာတော့မှာဘဲ၊ ထင်ရှားပလား?။

ဒါနဲ့—သုသိမကို ဆက်ရမယ်၊ ရဟန်းတော်တွေက ဘုရားရှင်ထံမှ "ဗြဟ္မစရိယံ၊ ဝိပဿနာကိစ္စ မဂ်ကိစ္စကို။ ဝုသိတံ၊ အလုံးစုံကျင့်ပီးဘီ။ ကရဏီယံ၊ ပြုစရာကိစ္စဟူသမျှကို။ ကတံ၊ ပြုပီးဘီ" ရဟန်းတွေက လုပ်စရာ ရှိသမျှ အကုန် လုပ်ပီးဘီတဲ့၊ ဒီဥစ္စာက တသံသရာလုံး အတွက် ဘာမှ လုပ်ဖွယ် မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုကဲ့အဓိပ္ပါယ်ဘဲ၊ "နာပရံ ဣတ္ထတ္ထာယာတိ ပဇာနာတိ၊ နောက်ထပ် ပြဘွယ်ကိစ္စ လုံးဝ မရှိတော့ဘူးလို့ သိပါတယ်" ဒီလို ဖြေဆိုကြတယ်။

ဒီအခါမှာ သူသိမက ဒါဟာ,အချက်ဘဲဆိုပီး မှတ်ထားလိုက်တယ်၊ နောက်, ဘုရားရှင်က သာဓုခေါ်ပီး ရဟန္တာ များကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ ဒကာတို့ဟာတသံသရာလုံး ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ကြသလဲ?၊ သားရေး, သို်းရေး, စီးပွားရေး, ကြီးပွားရေးဆိုတဲ့ ကိလေသာရေး ကာမဂုဏ်ရေးတွေချည့်ပါဘဲ ဒီပြင် ကောင်းဒါကြားမည့်ပါဘူး၊ ဒကာတို့ဟာ တသံသရာလုံးမှာ ကိလေသာ တောထရေး အလုပ်တွေနဲ့ သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြတယ်ဆို မှားမလား?၊ မမှားပါဘူး၊ ဒါအမှန်အကန်သိရင် ပြင်မှဘဲလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။

ကိုယ်ကျိုး,ကိုယ်စီးပွား,ကိုယ့် အရေးတခုမှမပါကြဘူး၊ ရိပ်မိကြရဲ့လား?၊အခုနေမှာ ပြင်ချိန်ဆင်ချိန်ရှိတုံး မပြင်ကြရင် မပြင်ချင်ရင် ကိလေသာ တောထပီး ဒုက္ခရောက်ချင်လို့ဘဲ၊ ဒီသံသရာအလုပ် ပုထုဇဉ်ရိုးရာအလုပ်တွေက ဘယ်တော့မှ လမ်းစမဆုံးနိုင်ဘူး၊ လမ်းစမဆုံးတော့ အကောင်းများပါလေအုံးမယ် ထင်သလား?၊ မကောင်းဆိုးဝါး ဒုက္ခမှန်သမျှမှာ မြုပ်ဘို့နဲ့ မျောဘို့ဘဲရှိတယ်၊ ဒုက္ခအကြီးအသေးသာကွာမယ်၊ အားလုံး ဒုက္ခချည့်သာရဘို့ရှိတယ်ဆိုဒါမှတ်ကြ၊အကျိုးလဲမပြီး အချည်းအနှီး မပြီးပြတ်နိုင်တဲ့ သံသရာ အလုပ်တွေ ခေတ္တ ဖြုတ်ထားပီး မလုပ် မဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် အခွင့်ကြုံတုံး အားထုတ်ကြရမယ်။

ဒကာတို့ဟာက အရေးရှိရင်ကိလေသာထကြချင်တယ်၊ကိုယ့်သား, ကိုယ့် မယားလေးတွေကိုကြည့်ပီး သာယာနေချင်တယ်၊ ဒီနဲ့ဒီးက မခွါချင်ကြဘူး၊ လက်ရှိအိုးအိမ် စည်းစိမ်တွေက မခွါချင်၊ ဒီဟာတွေဘဲဖက်နေချင်တယ်၊ ခုနစ်ရက်,ဆယ်ရက်ဆိုသလို ကိုယ်ကျိုး, ကိုယ်စီးပွား လုပ်ကြပါဆိုတော့ မဖြစ်သေးဘူးတဲ့၊

ကျုပ်မရှိရင် ခက်မယ်တဲ့၊ လုပ်စရာတွေက ,တန်းလန်းနဲ့ မို့တဲ့၊ အဲဒါ— ကိုလေသာ ထကြွနေဒါဘဲ၊ တောထချင်လို့ဘဲ ဆိုဒါ ထင်ရှားတယ်၊ ငြင်းချက်မျှား ထုတ်ချင်သေးသလား?၊ မထုတ်နဲ့ တော့ ကိုယ်မဟုတ်တာ ကိုယ်ပြောင်ကြ။

ဒကာ,ဒကာမတွေ အခု သေမင်းက ခေါ်သွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမတုံး? ကျုပ်အိမ်ကျုပ် စိတ်ချရအောင် မှာခဲ့ပါရစေအုံး လုပ်ပါရစေအုံး၊ ဆယ်ရက်လောက် ဆိုင်းပါအုံးဆိုလို့ ဖြစ်ပါ မလား?၊ ကြပ်ကြပ်စည်းစားကြ၊ အခုနေ အခွင့်သင့်တုံး သူကမဉ်း ခင်မှာ အားကိုးအားထား ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား ရှာထားကြ၊ ရအောင်လုပ်ထားကြ၊ ဒကာတို့မှာ တကယ် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက် တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် မလုပ်ကြရသေးဘူး၊ တသံသရာလုံး ဘုံဆိုင် အလုပ်နဲ့ ချည့် အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရဒါပါ၊ ရိပ်မိကြပလား?။

ဒါကြောင့်--- ကိုလေသာ ထကြတိုင်း, ထကြတိုင်း လုပ်စရာ ကိုယ့်ကိစ္စ ရှိသေးတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပီး လုပ်ကြ၊ ကြိုးစားကြ၊ ကိုလေသာထကြွတိုင်း ဖြစ်ပျက်ရှုပီး ဆေးကုပစ်လိုက်ကြ၊သဘော ပါကြပလား?၊ ဒီဆေးနဲ့ မှန်ပါမယ်၊ ကုတတ်အောင် ကုပေးကြ၊ မကုတတ်ကြဘူးဆိုရင် မျောက်,အနာရသလိုနေမှာဘဲလို့ မှတ်ကြ မျောက်များအနာရတော့ မနေတတ်, မထိုင်တတ်, မလုပ်တတ်, မကိုင်တတ်ဖြစ်ပီးကုတ်ချင်ဖဲ့ချင် ဆိတ်ချင် ဆွချင်နဲ့ ထင်သလို လုပ်ပစ်တော့ အနာကြီးသထက်ကြီး ကျယ်သထက် ကျယ်လာ တောဒါပေါ့၊ သဘောပါပလား?။

အဲဒါ — သူ့ကွာရောက်ဘို့၊ သူ့ဒုက္ခ—သူရှာဒါဘဲ၊ ဒကာတို့ တတွေလဲ ကိလေသာ ထကြွနေကြရင် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတဲ့ မျောက်မျိုးတွေလား?၊ မေးသင့် မမေးသင့်၊ ချိန်ထိုးကြည့်ကြ၊ ပေါ်ကြပလား?၊ ဒီတော့— ကိုယ့်ကိစ္စ လုပ်မဲ့ကြံလို့ ကိလေသာ ထကြွသောင်းကျန်းလာရင် ဝိပဿနာဆေးမြန်မြန်ကိုင်ကြရမယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကိလေသာ အနှိပ် အစက်ကို ခေါင်းငုံ့ ခံနေကြရမှာဘဲ၊ မရှုချင်ရင် ခံချင်တဲ့ သူမို့ဘဲလို့သာ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒါနဲ့ သုသိမဆက်ရအုံးမယ်၊သုသိမ ရဟန္တာမျးထံသွားပီး လျှောက်မေးတယ်၊ "ဝုသိတံ ဇုဟ္မစရိယံ၊ ကတံ ကရဏီယံ၊ နာပရံ ဣတ္ထတ္ထာယာတိ ပဇာနာတိ၊ ဆိုဒါ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ပါလဲ?" ဒီတော့ ရဟန္တာများက "ကိလေသာကုန်းခြင်း ရဟန္တာဖြစ်ပီလို့ ပြောဒါဘဲ" လို့ ဖြေလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ သုသိမက ထပ်မေးပြန်တယ် "ရဟန္တာဖြစ်တယ်ဆိုရင် မြေလျှိုး မိုးပျံနိုင်သလား, သူ့စိတ်အကြံ သိရဲ့လား" စသည် အားဖြင့်.... မေးပြန်တော့ ရဟန္တာများက "ပညာ ဝိမုတ္တာ ခေါ်မယ် အာဝုသော၊ သုသိမ ဒီဟာ .... ပညာနဲ့ ကိလေသာက လွတ်လာ ကြဒါဘဲ" လို့ ကျဉ်းကျဉ်းဘဲ ဖြေလိုက်ကြတယ်။

ဒီဒကာ ဒကာမတွေမှတ်ထားဘို့က "သမထမပါဘဲ ပညာနဲ့ ရဟန္တာ ဖြစ်လာကြဒါဘဲ" လို့ မှတ်ကြ၊ သမထ, သမာဓိ သီးသန့် လုပ်မနေဘဲနဲ့ ဝိပဿနာ သမာဓိနဲ့ မဂ် ရခဲ့ဒါဘဲ၊ ရှင်းပလား?၊ ရှေ့က ဖြစ်ပျက်ဆိုရင် နောက်က ဝိပဿနာမဂ် လိုက်ပေးရတယ်၊ ခန္ဓာမှာ ထင်ရှားဒါ တခုကို ရှုရမယ်၊ ကြိုက်ရာ တခုကိုသာရှု

ကြိုက်ရာရွှေဆိုတော့ ဝေဒနာပေါ်ရင် ဝေဒနာရှု ဖြစ်ပျက်ကိုမြင်အောင်ရှုရမယ်၊ ဒီနေရာမှာဖြစ်ဦး, ဒီနေရာမှာ ပျက်သွားဒါ မြင်အောင်ကြည့်ပေးကြ၊ ကြည့်တော့ ပျက်သွားဒါမြင်ရင် နောက်ကမဂ်လာဒါ ဘဲ၊ နောက်က မဂ်လာတော့ နောက် တဏှာမလာဘူး၊ ရှင်းပလား?။

ဝေဒနာက ဖြစ်ပျက်၊ ရှုဒါက မဂ်၊ မဂ်က ဝင်ဖြတ်ပီးသတ်နိုင်တော့ တဏှာသေတယ်၊ တဏှာ နောက်က မလာတော့ဘူး၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဒါ, ဒကာတို့ အတွက် သင်ပေးနေဒါ၊ ရှုတဲ့အခါ ရှုတတ်အောင်လို့ ရှင်းပလား?၊ ဒီ— ထောက်ခံချက် ဝတ္ထု သက်သေအရ လေးလေးစားစားနဲ့ မှတ်ယူကြ၊ အချိန်သိတ်မရတော့ဘူး၊ အရှေ့ မလိုက်ကြနဲ့၊ အတိုနဲ့ဘဲ မရ အရ လုပ်ကြရမယ်၊ သဘောပါပလား?၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ မြေလျှိုးခဲ့ရ၊ မိုးပျံခဲ့ရဒါ ကြာဘီ၊ ဒါ— မလုံလောက်လို့ ငရဲသွား၊ ကောင်းကင်ပျံဒါ မဆန်းတော့ဘူး၊ ငှက်ဖြစ်တုံးက တောင် ပျံခဲ့ကြရဒါဘဲ။

ဒကာ,ဒကာမတွေ ဒီလိုနည်းရတဲ့ အတိုင်း ဝေဒနာ ဖြစ်ပျက် ဝေဒနာနိရောဓော နိဗ္ဗာနံဘဲ၊ နောက်က တဏှာမလာလို့ တဏှာနိရောဓောနိဗ္ဗာနံဘဲ၊ ကျေနပ်ပလား?၊အဲဒါဖြစ်ပျက်ရှုလို့ ပညာနဲ့ ကိလေသာ လွတ်ငြိမ်း သွားဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ကိလေသာ ဘာ့ကြောင့် လွတ်သလဲ? ကိလေသာကို ရှုတဲ့ဉာဏ်—မဂ်ဉာဏ်က ဖြတ်ချလိုက်လို့ ဘဲ၊ ဒီလို မဂ်ဉာဏ်က အဆင့်ဆင့်ဖြတ်ခဲ့လိုက်တာ ဒီလို အဆင့်ဆင့်ဖြတ်ပီးတော့ လေးမဂ်စလုံးကိုရတဲ့အခါ "ဩဇာဇာတိ၊ ဇာတိပဋိသန္ဓေကုန်ဘီ" လို့ မှတ်ကြ။

ဒကာ့ ဒကာမတွေနားလယ်ကြပလား?၊ ဒါ—သမထ မပါဘဲ နဲ့ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ဒါလို့ မှတ်ကြ၊ သမထမပါဘဲ သုဒ္ဓဝိပဿနာနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရတဲ့ နည်းဘဲ၊ ဒါ့ကြောင့်— ဒကာတို့တတွေ သမထကို ဘာမှ အရေးစိုက်စရာ မလိုဘူး ဆိုဒါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြ၊ ရိပ်မိရဲ့လား?၊ အဲဒီရဟန္တာတွေက "ဒို့ဟာ ပညာနဲ့ ကိလေသာက လွတ်လာကြဒါ" တဲ့၊ ဒီစကားကို မြဲမြဲ စွဲစွဲ မှတ်ထားကြ၊ ဒါဟာ ဒကာတို့အတွက် အားကိုးစရာ အချက်ဘဲ၊ ကျေနပ် ပလား?၊ ကိုယ့်အခြေ ကိုယ့်အနေနဲ့ လမ်းရှေ လိုက်နေရင် ချောက်ကျ သွားနိုင်တယ်။

ဒါနဲ့ သုသိမက အကျယ်ဖြေဆိုဘို့အကြောင်းနဲ့ တောင်းပန် ပြန်တယ်၊ ရဟန္တာတွေက "မဖြေတတ်ဘူးတဲ့၊ ဒို့က — ပညာနဲ့ ကိလေသာက လွတ်လာဒါဘဲရှိတယ်" လို့ ထပ်ဖြေလိုက်တယ်၊ နောက် သုသိမဟာမကျေနပ်တာနဲ့ ဘုရားထံသွားပီးအကြောင်း စုံအောင် လျှောက်ထားပြန်တယ်၊ "ရဟန်းတော်တွေပြောဒါ ကျဉ်းလွန်းတယ်၊ တပည့်တော် နားမလယ်ဘူး" တဲ့၊ ဒီတော့— ဘုရားရှင်က "ပုဗ္ဗေခေါ သုသိမ ဓမ္မဒိဋ္ဌိဉာဏံ၊ ပစ္ဆာ နိဗ္ဗာနေ ဉာဏံ" သုသိမ၊ သုသိမ။ ခေါ၊ စင်စစ်။ ပုဗ္ဗေ၊ ရှေးဦး။ ဓမ္မဋ္ဌိတိ ဉာဏံ၊ ဝိပဿနာဉာဏ်သည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ ပစ္ဆာ၊ နောက် ကာလဦး။ နိဗ္ဗာနေဉာဏံ၊ နိဗ္ဗာန်မြင်သည့်မဂ်ဉာဏ်သည် ဟောတိ ဖြစ်၏။"

ဘုရားရှင်က "ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပျက် မြင်တဲ့ဉာဏ်၊ နောက်က နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့မဂ်ဉာဏ်ဘဲ" လို့ ဖြေတော်မူလိုက်တယ်၊ ဒီတော့— သုသိမက "နားမလယ်ပါဘုရား၊ အကျယ်ဖြေတော်မူပါ" လို့

လျှောက်ပြန်တော့ ဘုရားက — “ မင်း, သဘောကျလဲ ဒါဘဲ၊ မကျလဲဒါဘဲ ” လို့ အမိန့်ရှိပြီး တရား ဆက်လက် ဟောတော် မူတယ်လို့ မှတ်ကြ။ ။ နောက်— ဘုရားရှင်က “ ငါ....ဘုရား သာသနာတော်မှာ သမထကြောင့် မင်္ဂိုလ် ရတယ်လို့ မရှိဘူး၊ သမထကြောင့် မင်္ဂိုလ်အကျိုးရတယ်လို့ မဟောဘူး ” လို့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် စကားကို ထပ်ပီး မိန့်ကြားတော် မူလိုက်တယ်လို့ မှတ်ကြ။

ကိုင်း, နက်ဖြန်မှဘဲဆက်ကြစို့၊ ယနေ့, နာရီစေ့သွားဘီ။

—★—

ဓမ္မရုတနာမာတိကာ

သုဒ္ဓဝိပဿနာ လွတ်လမ်းရှာ တရားတော်

ဆောင်ပုဒ်။

ရှေ့ဝိပဿနာ၊ နောက်မဂ္ဂါ၊ မိန့်မှာသံယုတ္တာ။
သုသိမကို၊ ထုတ်ဟာဆို၊ နည်းတိုဖြတ်လမ်းပြ။
နိဗ္ဗာန်ရချင်၊ မျှားလှူရှင်၊ ကျင့်စဉ်မှတ်နာကြ။
သုဒ္ဓမှန်စွာ၊ ဝိပဿနာ၊ မြန်စွာအားထုတ်မှ။
သမထမှီး၊ ကျိုးမပြီး၊ သေနီးချိန်နဲ့လှ။
သမထဟုန်၊ အရှိန်ကုန်၊ အောက်ဘုံစဉ်တိုက်ကျ။
သံသာတဝှမ်း၊ စျာန်ပျံလမ်း၊ အဆန်းမဟုတ်လှ။

တရားသဘင်။ ။ဒကာ,ဒကာမတို့ ဒီကနေ့မှာလဲ မနေ့ကတရား အဆက်ကိုဘဲ ပြောရမယ်၊ ဒီကနေ့ သုသိမဝတ္ထု အဆုံးသတ်ပြောလိမ့်မယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ မနေ့က "ပညာနဲ့ ဝိပဿနာရှုပီး ကိလေသာ ကုန်ခန်းအောင်လုပ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရတယ်" ဆိုတဲ့ အချက်ကို ပြောခဲ့ဘီ၊ နားလည်ကြပလား?၊ ဘုရားက သုသိမကို ပြောပြတဲ့ အဓိပ္ပါယ် စကားဘဲ၊ ဘုရားက သုသိမကိုပြောတဲ့စကားမှာ "ရှေ့ပိုင်းက—ဝိပဿနာ၊နောက်ပိုင်းက—မဂ်ဉာဏ်ဘဲ" တဲ့၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဓမ္မဋ္ဌိတိဉာဏ်ဆိုဒါ ဝိပဿနာဉာဏ်၊ နိဗ္ဗာနေဉာဏ်ဆိုဒါ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်ကိုဆိုဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ။

• သုသိမ ရဟန်းက ဘုရားရှင်ထံမှာ " နားမလယ်လို့ အကျယ်ဖြေပါအုံး " လို့ ထပ်ပီး လျှောက်ထားတော့ ဘုရားရှင်က....

“ရှေ့ပိုင်းက—ဝိပဿနာ၊ နောက်ပိုင်းက—မှင်ဥာဏ်ဘဲ” လို့ ဖြေပြန်တယ်၊ နောက် ဆက်လက်ပီး “မင်း—လျှာမရှေ့နဲ့၊ မင်း,နားမလည်လို့ သမထအနေနဲ့ မေးနေဒါဘဲ၊မြဲမြဲမှတ်ထား သမထနဲ့ မဂ်ဖိုလ် မရနိုင်ဘူး၊ သမထ တည်းဟူသော အကျိုးတရား ဘယ်တော့မှ မပေါ်နိုင်ဘူး” ဒီ အဓိပ္ပါယ် စကားကို မိန့်မှာတော် မူတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါရဲ့လား?။

ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ,ဒကာမတွေ အခု, သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ဘုရားက သုသိမကိုဟောလို့ သိကြရဘီ၊ ဒါသိရရင်အရှေမလိုက်ကြနဲ့၊ တိုတိုနဲ့ ခရီးရောက်အောင် အားထုတ်ကြလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ အရှေလိုက်နေလို့ရှိရင် ဒုက္ခရောက်ဘို့မြင်တယ် အချိန်အလွန်နဲနေဘီ၊ သိကြရဲ့လား?၊ သိရင် သိတဲ့အတိုင်း ကြိုးစားကြသုဒ္ဓဝိပဿနာရှုကြ၊ ဒါနဲ့မှအဆင်ပြေမယ်၊ အသေက အလွန်နီးနေဘီ၊ ဒကာတို့အတွက် ရှေ့က ဝိပဿနာဖြစ်ပျက်၊နောက်ကမဂ် ဒိလမ်းစဉ်အတိုင်း လုပ်ရမယ်။

မိမိခန္ဓာမှာ ဖြစ်တာနဲ့ ပျက်တာကို ရှုရမှာ၊ ပဌမ ခန္ဓာထဲမှာ ဖြစ်တယ်,ပျက်တယ်ဆိုတဲ့ တရားလေးကိုရှုပါဆိုဒါဟာ ဝိပဿနာပါဘဲ၊ ဒီလို ရှုလို့ ဥာဏ်ရင့်လာရင် နောက် မဂ်ဥာဏ်လိုက်လာမယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ သမထနဲ့ ဝင်ရှုတ်နေရင် နှစ်ချင်, မြုပ်ချင်သေးလို့ ဆိုဒါ မှတ်လိုက်ကြ၊ သမထနဲ့ နိဗ္ဗာန်မရနိုင်ဘူး၊ သမထနဲ့ အချိန်မဖြုန်းကြနဲ့တော့၊ ဝိပဿနာ ဆတ် ဆတ်ကိုသာရှုကြ၊ ကျေနပ်ပလား?၊ ရှေ့က ဝိပဿနာ ဖြစ်ပျက် နောက်ကမဂ် ဒိနည်းလက်ကိုင်ထားကြ။

ဒကာ့ ဒကာမတို့ ကမ္ဘာလောကခါတ်ကြီး ပျက်တော့မယ် ဆိုရင် မပျက်ခင် အနှစ်တသိန်းကာလကနေပီး လောကဗျူဟာ နတ်တွေက "ဒီခန္ဓကဒနာက် အနှစ်တသိန်းရှိရင် ကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးတော့မယ်" လို့တဲ့ အငြောင်းနဲ့ ကြွေးကြော်ကြတယ်၊ အဲဒီလို ကြွေးကြော်သံ ကြားဘဲအခါမှာ လောကထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်လန့်ကြတယ်၊ ကြောက်လန့်ကြဒါနဲ့ အမျှ ကိုယ်ရေးကိုယ်တော့ သက်သုံကောင်းတယ်ဆိုသလို အားကြိုးမာန်တက် ကြိုး ၁း ကြတော့တယ်၊ အသီးအသီး ဗြဟ္မဝိဟာရတရားအားထုတ်ကြလို့ စျာန်တန်ခိုးတွေရကြပီး အကုန်လုံးဘဲ ဗြဟ္မာ့ပြည်ရောက်ကြရတယ်၊ နားလည်ကြပလား?။

သတ္တဝါတိုင်းဟာ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဘဲ ကမ္ဘာပျက်တိုင်းအမျှားဆုံး ဗြဟ္မာပြည် ရောက်ကြရတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါ—သမဆတန်ခိုးနဲ့ ရောက်ရဒါ၊ သမဆအချိန်အဟုန်က ဗြဟ္မာ့ပြည်ဘဲ ရောက်အောင် တတ်နိုင်တယ်၊ ဒီထက်မပိုဘူး၊ အခု ဒကာ့ဒကာမတွေ အရှိန် အဟုန်ကုန်တော့ ဒီသမထနဲ့ ဘဲ အခု လူ့ပြည်ကို ပြန်လာခဲ့ကြရဘီ၊ ဒါ—သမထနဲ့ နိဗ္ဗာန်မရောက်လို့ ဘဲ ဆိုတဲ့အချက်ကိုသိကြရမယ် သမထက သူ့အရှိန်ကုန်ရင် ကျခြင်ရာမှာ ကျနိုင်တယ်၊ ရှင်းကြပလား?၊ ဒါကြောင့် သမထက အားကိုးမရဘူး၊ သူနဲ့လမ်းမဆုံးဘူး၊ အဆန်းတရားလဲမဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

ဒကာ—ဒကာမတွေ အခု,နိဗ္ဗာန်ရှာနေကြဘယ်၊သမထနဲ့ အချိန်ကုန်ရင် ကိုယ်ကျိုးနဲ့ကြအုံးမယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဒါကြောင့် သမထဖယ်ထားပီး ဝိပဿနာသက်သက်၊ သုဒ္ဓဝိပဿနာလက်နှက်ကို မြဲမြံကိုင်ထားကြ၊ ဒကာတို့တတွေ သမထနဲ့ နိဗ္ဗာန်မရဘူး၊

နိဗ္ဗာန်ရချင်ရင် လိုချင်ရင် ဝိပဿနာလုပ်ရမယ်ဆိုဒါ အမြဲ အစဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြ ရှင်းကြပလား?၊ ဒီလိုနဲ့—သုသိမက "အရှင်ဘုရားက သမထက မင်္ဂလိလ်မရဘူး, မဟုတ်ဘူး ဟောလို့ ဒီအတိုင်းဘဲ မှတ်ထားပါတယ်" လို့ ပြန်လျှောက်တယ်လို့ .. မှတ်ကြ။

ဒီအခါ—ဘုရားရှင်က "သုသိမတော့ လက်တွေ့ ပြလိုက်မှဘဲ၊ ဒါမှနေရာကျလိမ့်မယ်" ဆိုပီး လက်တွေ့ဘဲ ပြတော်မူလိုက်တယ်၊ ရိပ်မိကြပလား?၊ ဒီလက်တွေ့ပြတဲ့ တရားဆိုဒါလဲ တခြားမဟုတ် ပါဘူး၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ ဘုန်းကြီးဟောပြထားတဲ့ အခု ဒကာတို့လက်တွေ့လုပ်နေတဲ့ ဝိပဿနာကို ပြဒါဘာဘဲ၊ သဘောပါပလား?၊ဒီတရားက သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးထဲက တပါးပါးကြိုက်ရာ တခုခုအားထုတ်ရင်ပီးပါတယ်၊ အရှုခံတရားကလဲ ခန္ဓာငါးပါးထဲက တပါးပါးကိုင်ရမှာဘဲ၊ နားလည်ကြပလား?။

ဥပမာ....ခန္ဓာထဲမှာ ဝေဒနာ သုံးခုရှိတယ် ဆိုဒါ ဒကာဒကာမတွေ အားလုံး သိကြပီး ဖြစ်တယ်၊ ချမ်းသာတော့—သုခဝေဒနာ၊ ဆင်းရဲတော့—ဒုက္ခဝေဒနာ၊ အသင့်အတင့်ဘဲဆိုတော့ ဥပေက္ခာဝေဒနာ၊ ဒီသုံးခုဟာ တခုမရှိ တခုတော့ အမြဲရှိပီးနေဒါဘဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒကာတို့ဟာ ဝေဒနာနဲ့ အသက်ရှင်နေကြတယ်ဆိုရင် မမှားနိုင်ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ဒကာတို့က မရှုလို့ မမြင်ဒါဘဲရှိတယ်၊ သူတို့သုံးခု တခုခုကတော့ ရှိနေမှာဘဲ ရှင်းပလား?၊ ရှုရင် မြင်ရမယ် ရှုတော့—ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာတယ် ဆိုတဲ့အခါ ချမ်းသာလုံးကလေး ပေါ်လာမယ်၊ ပေါ်လာရင် အဲဒါ.... ဖြစ်ပျက်ရှုပေး။

ချမ်းသာလုံးကလေးတွေ့တော့ ရှုလိုက်၊ ရှုလိုက်တော့ ဖြစ်ပီး ပျက်သွားလို့ ဒုက္ခရောက်သွားဒါဘဲလို့ ဉာဏ်က မြင်လာမယ်၊ ဒီတော့—သုခဝေဒနာဖြစ်ပျက်၊ ရှုတဲ့ဉာဏ်က မဂ်ဘဲ၊ သဘော ပါပလား?၊ ရှေ့က ဖြစ်ပျက်ပြရင် နောက်က ရှုဉာဏ် ကပ်လိုက်ပေး၊ လိုက်ပေးဒါ မဂ်ဉာဏ်ဘဲ၊ ဝိပဿနာ မဂ်ဉာဏ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှေ့ပိုင်းက ဖြစ်ပျက် မြင်အောင်လုပ်၊ ဒီလုပ်တာဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်ဘဲ၊ ဒီနည်းအတိုင်း ဘာပေါ်ပေါ် ဘာလေးဘဲမြင်မြင် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ကြည့်ရမယ်၊ သဘောပါပလား?၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ့ ဒီအဓိပ္ပါယ်စကားဟာ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောထားဒါမို့ သံသယဖြစ်ဘို့ မရှိတော့ဘူး၊ ကြိုးစားကြဘို့ဘဲ လိုတယ်ဆိုဒါ မှတ်ကြ။

ဝိသေသေန ပဿတီတိ ဝိပဿနာတဲ့၊ ဝိပဿနာဆိုဒါ ဝိသေသ ပဿနာဘဲ၊ အထူးအားဖြင့် ရှုတဲ့တရား၊ ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် အထူးရှုရမဲ့တရားဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကြောင့်—ခန္ဓာမှာ လာသမျှ ဉာဏ်နဲ့ ထူးထူးခြားခြား မြင်အောင် ရှုပေး ကြရမယ်၊ ရှင်းပလား?၊ ဒုက္ခဝေဒနာလာလဲ ဖြစ်တာပျက်တာဘဲ၊ သုခလာလဲ ဖြစ်ပျက်ဘဲ၊ ဒီ ဖြစ်တာပျက်တာ မြင်အောင်ရှုပေး၊ ဒါမှ ဒီလိုဖြစ်ပျက် မြင်အောင် ရှုနိုင်မှသာ ဝိပဿနာဖြစ်မယ်၊ သဘော ပါပလား?၊ ဒါကြောင့် — ဝိပဿနာဆိုဒါ အရင်ကရှုဒါထက် ရှုနေကျထက် ထူးထူးခြားခြားရှုဒါကို ဆိုတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဝိပဿနာရှုတယ်ဆိုဒါ ခါတိုင်းရှုဒါထက်ထူးတယ်၊ ခါတိုင်း ဒကာတို့ရှုဒါက ဒီဌိနဲ့ ရှုနေကြဒါ၊ ဉာဏ်မပါဘူး ဉာဏ်မပါတော့ အမှန်မကျဘူးပေါ့၊ သူကစိတ်ကြိုက်အလိုက်ရှုနေဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ

ဝိပဿနာရှုဆိုဒါ ဉာဏ်နဲ့ရှုဒါ ဉာဏ်နဲ့ ခန္ဓာမှာပေါ်သမျှအကုန် ရှုရမယ်၊ လောကဘုရာချန်ပီး ကျန်ဒါတွေ့ အကုန် ရှုရမှာဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါပလား?၊ ဒကာ့ဒကာမတွေ့ ခါတိုင်း ရှုဒါက ဒီဠီဖြစ်တယ်၊ အခု ဝိပဿနာရှုဒါက ဒီဠီပြုတ်တယ်၊ အရှုချင်းက ဒိုင်္ဂနာဒါနဲ့ ဒီဠီမကွာဒါ ခြားနားတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဘုရားရှင်က သုသိမကို ဒီအတိုင်း ဂျုခိုင်းတယ်ဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ဘုရားရှင်က သုသိမကို ဆက်ပီးပေးမြန်းတယ်၊ "အို—သုသိမ၊ မိမိ သန္ဓာန်မှာ အခုပေါ်လာတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ နိစ္စလား? အနိစ္စလား?တဲ့၊ ဒီတော့—သုသိမက သူ့ခန္ဓာမှာကြည့်ပီး သူမြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ "အနိစ္စပါဘုရား"လို့ ဖြေတယ်၊ ဘုရားက "ဒါဖြင့်ရင် [မိမိ]ကိုယ့်သန္ဓာန်မှာ ဖြစ်ပီးပျက်တဲ့ ဒီစိတ်ကလေးကို ဒုက္ခ ဆိုမလား? သုခလို့ ဆိုမလား?တဲ့၊ ဒီတော့ သုသိမက "ဒီ—ဖြစ်ပီးပျက်သွားတဲ့ စိတ်ကလေးကို ဒုက္ခလို့ဘဲ ဆိုရပါမယ် ဘုရား" လို့ ဖြေတယ်။

ဒါနဲ့ ဘုရားက ဆက်လက်မေးပြန်တယ်၊ "သုသိမ ဒီလို မိမိ သန္ဓာန်မှာ အနိစ္စရောက်သွားတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ အသင်က ဒုက္ခလို့ ဖြေတယ်၊ အဲဒီ ဒုက္ခဖြစ်တဲ့ စိတ်ကလေးကို ငါ့ကိုယ်, ငါ့ဟာ, ငါ့စ္စာလို့ ဆိုနိုင်သလား?၊ လို့ မေးတော့ သုသိမက "ဒီစိတ်ကလေးကို ငါ့ကိုယ်, ငါ့ဟာ, ငါ့စ္စာလို့ မဆိုနိုင်ပါဘုရား" လို့ ဖြေဆိုတယ်၊ ဒကာ့ဒကာမတွေ့ ဒီလို သုသိမဖြေဒါဟာ ဝိပဿနာဉာဏ်နဲ့ ဖြေဒါဘဲ, ဘာသမထမှု မပါဘူးဆိုဒါ မှတ်ကြ၊ ရှင်းကြရဲ့လား?။

ဘုရားက တချို့ နေရာတွေမှာတော့ ဟောတော် မူပါတယ်၊ သမာဒိံ ဘိက္ခဝေ ဘာဝေထ၊ သမာဟိတော ဘိက္ခဝေ ယထာ ဘူတံ၊ ပဇာနာတိ"တဲ့၊ ဒီလိုဟောပေမဲ့ အားကြီးပါးကြီး သိတ်လုပ်နေဘို့ မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ဒီ အဓိပ္ပါယ်သွားဟာ ဒီအခုပြောနေတဲ့ ဝတ္ထုသွားနဲ့ ဘဲ ထင်ရှားပါတယ် ကျေနပ်ပလား?၊ ဒါကြောင့် သံသယမဝင်ဘဲ ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရှုဘို့ဘဲ လိုတယ် ဆိုဒါမှတ်ကြ၊ ရှုတော့ ဖြစ်ပျက် တခုမြင်ရင် အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ, သုံးခုလုံးဝင်လာတယ်၊ ကျန်နှစ်ခု သီးခြားရှုနေဘို့ မလိုတော့ဘူး၊ ရှင်းကြပလား?။

ဘုရားက သုသိမကို "ပုဗ္ဗေ ဝေါ သုသိမ ဓမ္မဋ္ဌိတိ ဥာဏံ" ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အဋ္ဌကထာက "ဓမ္မဋ္ဌိတိဥာဏန္တိ ဝိပဿနာ ဥာဏံ" လို့ ဖွင့်ဆိုထားတယ်၊ ဒီတော့ ရှေ့က ဓမ္မဋ္ဌိတိဥာဏ်ဆိုဒါ ရှေ့က ဝိပဿနာဥာဏ်ဆိုဒါဘဲ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ပေါ်ပလား?၊ ဒကာ,ဒကာမတွေ မှတ်ထားဘို့က ဓမ္မဋ္ဌိတိဥာဏ်ဆိုဒါ ဝိပဿနာ ဥာဏ်၊ နိဗ္ဗာနေဥာဏံ ဆိုဒါ နိဗ္ဗာန်မြင်တဲ့မဂ်ဥာဏ်ကိုဆိုဒါဘဲလို့ မှတ်ထားကြ၊ ရှင်းကြပလား?၊ အဲဒါနဲ့—ဘုရားရှင်က သုသိမ ရဟန်းကို ဆက်ပီးမေးမြန်းတယ်လို့ မှတ်ကြ။

မိမိသန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ကြမ်းတမ်းတဲ့စိတ်၊ နူးညံ့တဲ့စိတ်၊ အဘိတ်ကဖြစ်တဲ့စိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာဖြစ်တဲ့စိတ်၊ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်မဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ်တွေဟာ နိစ္စလား? အနိစ္စလား?စသည်အားဖြင့် တခုစီ တခုစီ ခွဲခြားပီးမေးပြန်တော့ သုသိမက ဖြစ်တဲ့စိတ်အကုန်ဟာစိတ်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် အနိစ္စ, ဒုက္ခ, အနတ္တ ချည့်ပါဘဲ....ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပြန်လည်ဖြေကြားတယ်၊ ဘုရားက ဒါဖြင့်ဒီတရားတွေအပေါ်မှာ ငြီးငွေ့အောင် ရှုပေးရမယ်လို့ ဟောပြန်တယ်။

နောက်, သုသိမကလဲ ငြိုးငွေ့အောင် ဆက်ရှုလို့ ငြိုးငွေ့တော့ ဘုရားက ငြိုးငွေ့တော့ စဲသေးသလား? လို့ မေးတော့ မစဲတော့ပါဘူးလို့ ဖြေတယ်၊ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆက်လက်ပီးရှုတော့ မကြာခင် ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်လို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကို အကျဉ်းချုပ်ဘဲမှတ်ကြတော့၊ ဒကာ,ဒကာမတွေသိဘို့က သုသိမဟာရည်ရွယ်ချက်မပါဘဲနဲ့ ရဟန္တာဖြစ်ရတယ် ဆိုတဲ့အချက်ဘဲ၊ ဒါက ပါရမီကိုးလို့ လုပ်မနေနဲ့ အုံး၊ ရှေးစကားတွေမှာ လမ်းမဆုံးကြစေနဲ့ လို့ သတိပေးလိုက်ပါတယ်။

သာဝကအရာမှာ ပါရမီမလိုဘူးဆိုဒါမှတ်၊ ပါရမီ စကားထည့်မပြောကြနဲ့ တော့၊သုသိမသူခိုးတောင်ရတယ်၊ ရသေးတယ် ဆိုရင် ဒကာ—ဒကာမတွေ အနေနဲ့က ဆန္ဒကလဲရှိ၊ အခါအခွင့်ကလဲ ညီညွတ်နေဒါမို့ ငါတို့တတွေ မုချရရမယ်လို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပီး ကြိုးစား အားထုတ် ကြဘို့ဘဲလိုတော့တယ်၊ သဘောပါပလား?၊ အဲဒါနဲ့ နောက်တော့ သုသိမက သူမှားပါဘီ အပြစ်ကို သည်းခံတော်မူပါဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဝန်ချတောင်းပန်တယ်လို့ မှတ်ကြ။

အဲဒီအခါမှာမှ သုသိမရဟန်းကို ဘုရားက “ မင်း— ကောင်းကင်ဖျံနိုင်သလား? သူ့စိတ်အကြံ သိနိုင်သလား?” လို့ မေးလိုက်တော့၊ သုသိမက တပည့်တော် မှားပါပြီဆိုတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဝန်ချတောင်းပန် ကန်တော့တယ်၊ ဒါနဲ့ ဘုရားရှင်က “ မင်းသမထတန်ခိုးကြောင့် မဂ်ဇရဒါလား? ”“မဟုတ်ပါ ဝိပဿနာကြောင့် မဂ်ဖိုလ် ရပါတယ်ဘုရား” ပြန်ပီးဖြေတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ—ဒကာမတွေ သဘောပါပလား?၊ ဒါကြောင့် ....

ဝိပဿနာ အရေးကြီးတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ထင်ရှားတယ်၊ ဒီတော့ ဝိပဿနာ မှသာ အားကိုးရာ ရမှာလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒါကြောင့် .... ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ဝိပဿနာလုပ်ရမယ်၊ ဝိပဿနာလုပ်စဉ်က ခန္ဓာမှာ ဥာဏ်နဲ့ကြည့်၊ ဖြစ်ပျက် မြင်ရင် ဝိပဿနာအစဘဲ၊ ဖြစ်ပျက်မုန်းရင် ဝိပဿနာ အလယ်ရောက်ပီ၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးရင် ဝိပဿနာ အဆုံးဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ဝိပဿနာ ဆုံးရင် မဂ်ရဘီ၊ ဝိပဿနာဆုံးဆိုဒါ ရုပ်နာမ်ချုပ်ဆုံးဒါကို ပြောဒါဘဲလို့ မှတ်ကြ၊ ရှင်းပလား?၊ ရုပ်နာမ် နှစ်ခုချုပ်တာ ဘဝချုပ်တာလို့ မှတ်၊ ရုပ်နာမ် ချုပ်တာ ဆုံးဒါ တခါမြင်ရင် ပဌမ—မဂ်ရဒါဘဲ၊ ဒီလို အဆင့်ဆင့် လေးခါမြင်ရင် ရဟန္တာဘဲ၊ ရဟန္တာဖြစ်ရင် ဘဝအကုန်ချုပ်ပီလို့ မှတ်ကြ၊ သဘောပါ ပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ အထူးသတိချပ်ပီး သိမှတ် ထားကြဘို့က ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် ဒီဘဝမှာ မဂ်ဖိုလ်ကို မုချရမယ်၊ ရမှာသေချာဘီလို့ မှတ်ထားကြ၊ ရတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကျေနပ်ပလား?၊ ဩဟိတ်လား? တိဟိတ်လား?ဆိုဟဲ့ သံသယလဲ့ ဝင်မရှုတ်စေနဲ့၊ ဩဟိတ်, တိဟိတ်, သိရအောင် ဖြစ်ပျက်ရှာတဲ့အလုပ်နဲ့ စမ်းကြည့်ကြ၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် တိဟိတ်ဘဲလို့သာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့ သဘောပါပလား?၊ ဒကာ—ဒကာမတွေ့ စောဒကမလိုတော့ဘူး၊ သိရအောင် ဝိပဿနာအလုပ်နဲ့ စမ်းကြည့်ကြပါလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဝိပဿနာရှုရင် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင်ကြည့်ဘို့ အရေးကြီးတယ် ဖြစ်ပျက် မြင်ရင် ဝိပဿနာဖြစ်ပီ၊ ဒါကြောင့် "ဝိပဿနာအစ

ဖြစ်ပျက်အမြင်က—စ”လို့ မှတ်လိုက်ကြ၊ ဖြစ်ပျက်မှ မမြင်သေးရင် ဝိပဿနာကို မဟုတ်သေးဘူးလို့ မှတ်ကြ၊ ဒါကြောင့် ဝိပဿနာစစ်ရင် ဖြစ်ပျက် မြင်ရမယ်၊ မမြင်သေးရင် သမထဘဲ ရှိသေးတယ်လို့ မှတ်၊ ဖြစ်ပျက်မြင်ရင် လောကီမဂ္ဂင်ငါးပါးရမယ်၊ ဒီမြင်တဲ့ဖြစ်ပျက်ကို မုန်းအောင်ရှု၊ နောက်,ဆက်ပီးဆုံးအောင်ရှု၊ ဖြစ်ပျက် ဆုံးအောင်ရှုမှ ရှစ်ပါးပြည့်မယ်၊ ရှင်းကြပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ အခု ပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို သိရတော့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆိုဒါ ဆုတောင်းရင်ရပါ့မလား?၊ လုပ်မှသာ ရမှာလား? ဆိုဒါ ရှင်းသွားဘီ၊ ဒါကြောင့် ဆုတောင်းဖြုတ်၊ လုပ်မှ ရမှာမို့ လုပ်ယူကြဘို့ဘဲ၊ သုသိမ ဝတ္ထုသာဓကနဲ့ ဒီထက်ရှင်းဒါဖြင့် မရှိတော့ဘူး၊ ဒါသိရရင် မြန်မြန်လုပ်ကြလို့ အထူးတလည် တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်၊ ရိပ်မိပလား?၊ ဝိပဿနာ ရှုတဲ့အခါမှာ အသုဘကောင် မြင်နေမယ်၊ လေတန်းတွေ့ မြင်နေမယ်၊ အဲဒီလို ထွေထွေရာရာမြင်နေရင် သမထဘဲ၊ ဝိပဿနာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖြစ်ပျက်မှတပါး ဘာမြင်မြင် ဝိပဿနာ မဟုတ်သေးဘူးလို့သာ မှတ်လိုက်ကြ၊ ရှင်းပလား?။

ဒကာ—ဒကာမတွေ့ ဒီတရားကို ပြောလာတဲ့ရက်တွေ့ များပီ၊ ပြောရဒါက ဒကာ,ဒကာမတို့ ယုံမှာ သံသယအတွက် ထောက်ခံချက်ရဘို့ ဝတ္ထုထုတ်ပြနေရလို့ဘဲဆိုဒါမှတ်ကြ၊ အခု တရားနာရတော့ ထောက်ခံချက် လုံလောက်သွားဘီ၊ ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်ကလဲ ဟောထားတယ်၊ ရဟန္တာတွေ့ကလဲ ဟောခဲ့တယ်၊ သုသိမကလဲ သူ့ကိုယ်တွေနဲ့ ထောက်ခံချက် ပေးထားဘီမို့ ယုံယုံ ကြည်ကြည် လေးလေး စားစားနဲ့ လိုက်နာ ကြတော့

အာဒုးထုတ်ကြတော့လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကျေနပ် ပလား?၊ ဒီတရားမှာ လိုရင်းအချုပ်က ရှေ့က ဖြစ်ပျက်၊ နောက်က—မဂ်၊ ဒါ—လိုရင်းအချက်ဘဲ။

ရှေ့က—ဖြစ်ပျက်မြင်တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်။
နောက်က—ဖြစ်ပျက်အဆုံးမြင်တဲ့ မဂ်ဉာဏ်။

ဒီနှစ်ချက်နဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရနိုင်တယ်၊ ဒီနှစ်ချက်ဘဲလိုတယ်၊ ဒီနှစ်ချက်နဲ့ဘဲ ရအောင် အာဒုးထုတ်ကြပါလို့ တိုက်တွန်း လိုက်တယ်၊ သဘောပါပလား?။

ကိုင်း....ယနေ့ ဒီတွင်ဘဲ တော်ကြအုံးစို့ အချိန် စေ့သွားဘီ။

နိဂုမ်းစကား။

"ယော ဓေါ အာနန္ဒ ဘိက္ခု ဝါ ဘိက္ခုနီ ဗါ
ဥပါသကော ဝါ ဥပါသိကာ ဝါ ဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိ
ပန္နော ဝိဟရတိ သာမီစိပ္ပဋိပန္နော အနုဓမ္မစာရီ၊
သော တထာဂတ သက္ကာရော တ ဂရု ကရောတ
မာနေတိ ပူဇေတိ အပစိယတိ ဟရမာယ ပူဇာယ၊
တသ္မာတိဟာနန္ဒ ဓမ္မာနုဓမ္မပ္ပဋိပန္နော ဝိဟာရိဿာ
မ သာမီစိပ္ပဋိပန္နာ အနုဓမ္မစာရိနောတိ၊ ဧဝဥ္စ
ဝေါ အာနန္ဒ သိက္ခိတဗ္ဗံ။

ဘာသာပြန်။ ။အာနန္ဒာ, အမှတ်မထင်၊ အကြင်သို့သော၊ ဘိက္ခု, ဘိက္ခုနီ, ဥပါသကာ, ဥပါသကီသည်၊ လောကုတ္တရာ၊ သမ္မာပဋိပတ်၊ အကျင့်မြတ်၌၊ တရား အားလျော်စွာ၊ ကျင့်ထုတ်ကာနေ၏၊ ရိုသေလေးနာ၊ ကျင့်ကြံကာနေ၏၊ လျောက်ပတ်စွာသာ ကျင့်ကာနေ၏၊ ထိုသည့်အကျင့်မြတ်၊ ပဋိပတ်ဖြင့် နေသောသူသည်သာ၊ ငါဘုရားအား မြတ်သော ပရမပူဇာဖြင့်၊ အရိုအသေပြုသည်၊ အလေးအမြတ်ပြုသည်၊ မြတ်နိုးသည်၊ ပူဇော်သည်၊ (စင်စစ်ကေန်၊ အမှန်မုချ) မည်ပေ၏၊ အာနန္ဒာ၊ ထို့ကြောင့်— (အသင်တို့သည်) ငါဘုရား သာသနာတော်မှာ လောကုတ္တရာ သမ္မာပဋိပတ်၊ အကျင့်မြတ်၌၊ လျောက်ပတ်စွာ ကျင့်ကာနေအံ့ ရိုသေလေးနာ၊ ကျင့်ထုတ်ကာနေအံ့၊ တရားအားလျော်စွာသာ၊ ကျင့်ကြံကာနေအံ့—ဟူ၏၊ အာနန္ဒာ ဤသို့ နည်းလမ်းကျကျ ငါဆုံးမသည့်အတိုင်းသာလျှင် ကျင့်ကြံကာ နေထိုင်အပ်ပေ၏။

(မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိတော်)

တိုက်တွန်းချက်။

ဤရွေ့ ဤမျှ၊ ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီးသော ဒေသနာတော်အစု အစဉ်တို့ဖြင့် ဤ — **"မိုးကုတ်ဝိပဿနာ—ဒုလ္လဘဒေသနာ"** မည်သော၊ ဟောစဉ်နှင့် ကျင့်စဉ်တရားတော်များ (တတိယတွဲ) ကို ဤနေရာတွင်ပင် တခန်းရပ်ကာ အဆုံးသတ်ရပါလေပြီ။

ဤသည့် အဆုံးသတ် စကားရပ်အနေတွင် ဓမ္မအဆွေတော် စာရှုသူတို့အား လေးစားသော တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် ကမ္ဘတ်ဖုံးကာ အဆုံးသတ်လိုပါသည်။ ။ထို— တိုက်တွန်းချက်ကား.... အထက်ဖေါ်ပြရာပါ "မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် ပါဠိတော်" စကားရပ်ကို အလေး အမြတ်ပြုပြီးကာ၊ ဘုရားရှင်၏ အလိုတော်ကျ "မြတ်သော ပရမပူဇော"ဖြင့် အရိုအသေပြုကာ၊ အလေးအမြတ်ပြုကာ၊ မြတ်နိုးတနာပြုကာ၊ ပူဇော်သမ္မာပြုကာ၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းဖြင့်သာ ပူဇော်ကြပါကုန်။

ဤသို့ တရားတော်ကို ကျင့်ကြံအဟုတ်၊ အားထုတ်ခြင်းသည်သာ ဘုရားရှင် အလိုတော်ကျ ဖြစ်သည့် "ပရမပူဇော မြတ်သော ပူဇော်ခြင်း" ဟုတ်မှန်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သတိချပ်တော်မူနိုင်ကြပါစေကုန်၊ ဟူ၍—ဖြစ်ပါသတည်း။ ။

အရမ္ဘထ နိက္ကမထ၊ ယုဥ္ဇထ ဗုဒ္ဓသာသနေ။
ဓုနာထ မစ္စုနောသေနံ၊ နဋ္ဌာဂါရံဝ ကုဋ္ဌရော။
“ သဂါထာ ဝဂ္ဂသံယုတ် အာရုဏဝဏီသုက် ”

ဘာသာပြန်။ ။သုံးလူ့မြတ်စွာ သာသနာတော် တွင်းဌ်၊ ဖြုတ်ခြဉ်းလျှင်စွာ၊ ရှေးဦးစွာသော လုလ္လဖြင့် အားထုတ်ကြကုန်လော့၊ သံသရာဝဋ္ဌအတွင်းမှ လွတ်ကင်း ထွက်မြောက်ကြောင်း လုလ္လဖြင့်အားထုတ်ကြကုန်လော့၊ အစမှအဆုံးတိုင် ရန်းနိုင် ထွက်နိုင်သည့် လုလ္လဖြင့် အားထုတ် ကြကုန်လော့၊ ဗလစွမ်းဟုန်၊ အားမုံခိုင်ဖြီး၊ ဆင်ပြောင်ကြီးသည်၊ ချည်းနှီးနှစ်စင်၊ ကျူပင်ကျူရိုးတို့ဖြင့် လျှိုးတိုး ဆောက်လုပ် ထားသည့် အိမ်ငယ်ကလေးကို၊ မနှေးလွယ်တုံ့ မှုန့်မှုန့်ညက်ကျေ၊ ဖျက်ချေနင်းနယ်ဘိသို့၊ သေမင်း၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အများကို၊ ထွားထွားမှုန့်ကျေညက်အောင် ချေဖျက်နင်းနယ်လိုက်ကြပါကုန်လော့။ ။

တာဝန်ခံ တင်ဆက်သူ
ဦးမြင့်ဆွေ
“ မူလ ဓမ္မာ စရိယ ”
မိတ္ထိလာ။

၁၃၂၃–ခု
ပြာသိုလပြည့်နေ့။

တဆင့် ကူးယူပုံနှိပ်ခြင်းခွင့်မပြု။

ကျေးဇူးရှင် ပိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရား—၏

စိတ္တာနုပဿနာကျင့်စဉ်။

၁။	မြင်စိတ်	အပြင် ဧည့်သည် ၅—ယောက်
၂။	ကြားစိတ်	
၃။	နံစိတ်	
၄။	စားစိတ်	
၅။	ယား,နာ ကောင်းစိတ်	
၁။	လောဘစိတ်	အတွင်း ဧည့်သည် ၅—ယောက်
၂။	ဒေါ သစိတ်	
၃။	မောဟစိတ်	
၄။	အလောဘစိတ်	
၅။	အဒေါ သစိတ်	
၁။	လေကိုထုတ်သောစိတ်	အိမ်သည်စိတ် ၂—ခု
၂။	လေကိုသွင်းသောစိတ်	

သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါယမ၊

သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ၊

ရင်း (၅) ခုသည်၊ ရှုတတ်သော တရားများဖြစ်၏။

ရှုပုံနည်းစနစ်မှာ အိမ်သည်ကိုအမြဲထား၍ ဖြစ်ပျက်ရှုပါ၊

အိမ်သည်မရှိပါက အပြင်ဧည့်သည်

အတွင်းဧည့်သည် ပေါ်ရာကိုရှုပါ၊ ဧည့်သည်မရှိပါက

အိမ်သည်သို့ အမြဲရှုပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင် အပေါင်းကို

★ သစ္စာမသိလျှင် လူဖြစ်ရကျိုး နပ်ပြီးကုန်ယုံနှင်။

★ သစ္စာမသိလျှင် ဘုရားရှင် သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့သည်မမည်။

★ သစ္စာမသိလျှင် မဂ်ဥာဏ်ဖိုလ်ဥာဏ် ရမည်မဟုတ်။

ဒါကြောင့်- သစ္စာသိလိုလျှင်

ကသာခရိုင် ဝန်းသိုမြို့ ခန္တီးစာသင်တိုက်နှင့် ခန္တီးရိပ်သာ
နှစ်ဖြာကြီးမှူးတော်မူသော

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
ဘဒ္ဒန္တ အရှင် သုဇနမထေရ်
စီရင် ရေးသားသော

သစ္စာအလင်းပြကျမ်းကြီး။

ခဲစာလုံးအသစ်၊ စက္ကူအချောများနှင့်
အလိုရှိသူများ မှာကြားတော်မူကြပါ။

ခေတ်ဆန်းညွှန့်ပုံနှိပ်တိုက်၊
၈၄—လမ်း၊ ရဟိုင်းစျေး—မန္တလေး။

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၉၃၈) အရ၊
ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း
အုပ်ရေ (၅၀၀၀)
၁၉၆၉—ခု၊

ထုတ်ဝေသူ
မောင်ပြေကျော်(ဝ၄၀၆)မြို
သက်ပန်စာပေတိုက်၊ သီရိမာလာအရှေ့ပိုင်း
သဘော်ဘတန်း—မန္တလေး။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်ကြီး(ဝ၁၀၃၁)မြို
ခေတ်ဆန်းညွှန့်ပုံနှိပ်တိုက် ဂ၄—လမ်း၊
ရဟိုင်းစျေး—မန္တလေး။